NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ELLE KENNEDY

The GRAHAM EFFECT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
ELLE KENNEDY
The
GRAHAM
EFFECT

Çeviri Kitaplar
Telegram

New York Times, *USA Today* ve *Wall Street Journal'ın en* çok satan yazarlarından biri olan Elle Kennedy, Toronto, Ontario'nun banliyölerinde büyümüş ve York Üniversitesi İngilizce bölümünden mezun olmuştur. Küçük yaşlardan itibaren yazar olmak istediğini biliyordu ve ergenlik çağındayken bu hayalinin peşinden aktif olarak koşmaya başladı.

Elle halen çeşitli yayınevleri için yazmaktadır. Dünya çapında sansasyon yaratan Off-Campus serisi de dahil olmak üzere elliden fazla çağdaş romantizm ve romantik gerilim romanının yazarıdır.

Web sitesi: ellekennedy.com
Facebook: ElleKennedyAuthor
Instagram: @ElleKennedy33
Twitter: @ElleKennedy
TikTok: @ElleKennedyAuthor

Ayrıca Elle Kennedy

Kampüs Dışı

Anlaşma
Hata Skor
Gol Miras

Briar U Serisi

Kovalamac
a Risk Oyun
Cesaret

Kampüs Günlükleri

Graham Etkisi

Avalon Körfezi Serisi

İyi Kız Kompleksi
Kötü Kız İtibarı Yaz
Kızı

Hazırlık

Uyum
suz
Haydu
t

Haydutlar

Sahiplen
ildi
Bağımlı
Yönetildi

The GRAHAM EFFECT

ELLE KENNEDY

PIATKUS

İlk olarak 2023 yılında Sourcebooks'un bir baskısı
olan Bloom Books tarafından ABD'de
yayımlanmıştır
İlk olarak Büyük Britanya'da 2023 yılında Piatkus

tarafından yayımlanmıştır Copyright © 2023 by Elle

Kennedy

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-0-349-43949-5

Piatkus
An imprint of
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İçindekiler

Önsöz

Hokey Kralları
Transkripti Birinci
Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On
Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci
Bölüm

Hokey Kralları
Transkripti On

Dokuzuncu Bölüm

Yirmi Bölüm Yirmi
Bir Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm

Hokey Kralları
Transkript Yirmi Yedinci
Bölüm Yirmi Sekizinci
Bölüm Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu Bölüm
Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk Bölüm
Kırk Bir Bölüm Kırk
İki Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı

Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Kırk Sekiz
Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli Bölüm
Elli Bir

Josh Turner ile Ateşli Elli
İkinci Bölüm Elli Üçüncü
Bölüm Elli Dördüncü
Bölüm

PROLOGUE

GIGI

Ünlü falan mı?

ALTI YIL ÖNCE

KÜÇÜKKEN BABAMIN ARKADAŞLARINDAN BİRİ BANA NE OLMAK İSTEDİĞİMİ SORDU büyüdüğümde.

Gururla cevap verdim, "Stanley Kupası."

Dört yaşındaki halim Kupa'nın bir insan olduğunu düşünüyordu. Aslında, etrafımda dönen tüm o yetişkin sohbetlerinden anladığım, babamın Stanley Cup'ı şahsen tanıdığı (aslında onunla birkaç kez tanışmıştı) ve bu onurun sadece en seçkin gruba bahşedildiğiydi. Bu da Stanley'nin, bu büyük adam her kimse, bir tür efsane olması gerektiği anlamına geliyordu. Bir fenomen. İnsanın olmayı arzulaması gereken bir kişi.

Cılız bir profesyonel atlet olan babam gibi olmayı unutun. Ya da sadece ödüllü bir şarkı yazarı olan annem gibi.

Stanley Cup olacaktım ve dünyaya hükmedecektim.

Balonumu kimin patlattığını hatırlamıyorum. Muhtemelen ikiz kardeşim Wyatt. O pişmanlık duymayan bir balon patlatıcısıdır.

Ama olan olmuştu. Wyatt çocukken babamızdan normal bir lakap alırken - denenmiş ve gerçek "şampiyon" - ben Stanley olarak adlandırıldım. Ya da tembel hissettiklerinde Stan. Hokey dünyasında ortaya çıkan tüm iğrenç lakaplardan rahatsız olmuş gibi davranan annem bile bazen hata yapıyor. Geçen hafta yemekte Stanley'den patatesleri uzatmasını istedi. Çünkü o bir hain.

Bu sabah listeye bir hain daha eklendi.

"Stan!" diye sesleniyor koridorun diğer ucundan. "Baban ve diğer koçlar için kahve almaya çıkıyorum. Bir şey ister misin?"

Babamın asistanına ters ters bakıyorum. "Bana asla öyle demeyeceğine söz vermiştin."

Tommy bana pişman görünme nezaketini gösterdi. Sonra bu nezaketi pencereden dışarı attı. "Tamam. Elçiye zeval olmaz. Elçiye zeval olmaz ama kaybetmekte olduğun bir savaşı kabullenmenin zamanı gelmiş olabilir. Tavsiyemi ister misin?"

"Bilmiyorum."

"Bu lakabı kabul et derim, benim güzel sevgilim."

"Asla," diye homurdanıyorum. "Ama 'benim güzel sevgilim'i kucaklayacağım. Bana böyle demeye devam et. Kendimi zarif ama güçlü hissettiriyor."

"Tamamdır, Stan." Öfkeli yüzüme gülerek, "Kahve ister misin?" diye sordu. "Hayır, böyle iyiyim. Ama teşekkürler."

Tommy durmak bilmeyen bir enerjiyle yola koyuldu. Babamın kişisel asistanlığını yaptığı üç yıl boyunca, adamın beş dakika bile mola verdiğini görmedim. Muhtemelen rüyalarının hepsi koşu bandında geçiyordur.

Koridorda bayanların soyunma odalarına doğru ilerliyorum ve orada spor ayakkabılarımı hızla çıkarıp patenlerimi giyiyorum. Saat sabah 7:30. Bu da bana sabah ısınması için bolca zaman veriyor. Kamp başladığında kaos başlayacak. O zamana kadar pist tamamen bana ait. Sadece ben ve onu çizmek üzere olan tüm bıçaklardan arınmış, güzel, temiz bir buz tabakası.

Ben dışarı çıktığımda Zamboni son turunu tamamlıyordu. Dünyada en sevdiğim kokuları içime çekiyorum: Havanın serin ısırığı ve kauçuk kaplı zeminlerin keskin kokusu. Yeni bilenmiş patenlerimin metalik kokusu. Tüm bunları içime çekmenin ne kadar iyi hissettirdiğini tarif etmek zor.

Buza çıktım ve birkaç yavaş, tembel tur attım. Gençler kampına bile katılmıyorum ama vücudum rutinimden sapmama asla izin vermiyor. Kendimi bildim bileli kendi özel antrenmanım için erken kalkarım. Bazen kendime basit alıştırmalar veriyorum. Bazen de amaçsızca süzülürüm. Hokey sezonu boyunca, gerçek antrenmanlara katılmam gerektiğinde, bu küçük solo patenlerle kendimi aşırı zorlamamaya özen gösteriyorum. Ama bu hafta

oynamak için değil, sadece babama yardım etmek için buradayım. Yani beni duvardan aşağı tam bir depar atmaktan alıkoyan hiçbir şey yok.

Sert ve hızlı kayıyorum, sonra kalenin arkasına uçuyorum, o dar dönüşü yapıyorum ve mavi çizgiye doğru hızla ilerliyorum. Yavaşladığımda kalbim o kadar gürültülü atıyor ki bir anlığına ev sahibi kulübesinden gelen sesi bastırıyor.

"...burada olmak!"

Döndüğümde benim yaşlarımda bir adamın orada durduğunu görüyorum. Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey kaşlarının çatık olması.

İkinci fark ettiğim şey, kaşlarını çatmış olmasına rağmen hâlâ şaşırtıcı derecede yakışıklı olması.

Tek bir estetik sonuç olmadan kaşlarını çatabilen çekici yüzlerden birine sahip. Bu onu daha da seksi yapıyor. Ona sert, kötü çocuk havası veriyor.

"Hey, beni duydun mu?" Sesi beklediğimden daha derindi. Tennessee'de bir verandada country türküleri söyleyecekmiş gibi.

Kısa kapıdan zıplayarak çıkıyor, patenleri buza çarpıyor. Uzun boylu olduğunu fark ettim. Üzerimde yükseliyor. Ve daha önce hiç bu tonda mavi gözler gördüğümü sanmıyorum. İnanılmaz derecede koyu. Çelik gibi safir.

"Pardon, ne?" Bakmamaya çalışarak soruyorum. Birinin bu kadar çekici olması nasıl mümkün olabilir?

Siyah hokey pantolonu ve gri forması uzun boyuna çok yakışıyor. Biraz sırık gibi ama on beş, on altı yaşlarında bile bir hokey oyuncusu gibi yapılı.

"Burada olmaman gerektiğini söyledim," diye bağırıyor.

Bir anda kendime geldim. Oh, tamam. Bu adam tam bir pislik.

"Ve senin de öyle olman gerekiyor?" Meydan okuyorum. Kamp dokuza kadar başlamıyor. Bunu biliyorum çünkü Tommy'nin herkesin hoş geldin paketi için programların fotokopisini çekmesine yardım ettim.

"Evet. Bugün hokey kampının ilk günü. Isınmak için buradayım."

O manyetik gözler üzerimde geziniyor. Dar kot pantolonumu, mor sweatshirt'ümü ve parlak pembe bacak ısıtıcımı inceliyor.

Kaşlarını kaldırarak ekliyor: "Tarihleri karıştırmış olmalısın. Artistik patinaj kampı gelecek hafta."

Gözlerimi kısıyorum. Bu adam kocaman bir sik.

"Aslında, ben-"

"Cidden, balo kraliçesi," diye araya giriyor, sesi gergin. "Burada olman için hiçbir sebep yok."

"Balo kraliçesi mi? Sen hiç aynada kendini gördün mü?" Karşılık veriyorum. "Balo kralı seçilmesi gereken kişi gibi görünen sensin."

Yüz ifadesindeki kızgınlık benimkini de ateşliyor. Gözlerindeki kendini beğenmiş parıltıdan bahsetmiyorum bile. Onunla uğraşma kararımı pekiştiren de bu ikincisi oldu.

Buraya ait olmadığımı mı düşünüyor? Ve bana *balo kraliçesi mi* diyor?

Evet... nazikçe kendini kıçından becer, sik suratlı.

Masum bir bakışla ellerimi arka ceplerime sokuyorum. "Üzgünüm ama hiçbir yere gitmiyorum. Dönüşlerim ve loop atlayışlarım üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyor ve görebildiğim kadarıyla"-Bir elimi devasa boş pistte gezdiriyorum

-"İkimizin de pratik yapması için bolca yer var. Şimdi izin verirseniz, bu balo kraliçesinin gerçekten işinin başına dönmesi gerekiyor."

Yine kaşlarını çatıyor. "Sana öyle dedim çünkü adını bilmiyorum."

"Sadece adımı sormayı hiç düşündün mü?"

"Peki." Homurdanarak bir ses çıkardı. "Senin adın ne?" "Seni ilgilendirmez."

Ellerini havaya kaldırır. "Her neyse. Kalmak mı istiyorsun? Kal. Döngülerinizle kendinizi dışarı atın. Sadece koçlar gelip kıçına tekmeyi bastığında bana sürünerek gelme."

Bununla birlikte, bıçaklarının ağır izleriyle tertemiz buzumu kirleterek kaymaya devam ediyor. O saat yönünde gidiyor, ben de inadına saat yönünün tersine hareket ediyorum. Turda birbirimizin yanından geçerken bana ters ters bakıyor. Ben de gülümsüyorum. Sonra, sırf bir pislik olduğum için, bir dizi oturma dönüşü yapıyorum. Tek ayakla çömelmişken boştaki bacağımı önümde tutuyorum, bu da ikinci turda doğrudan onun yoluna çıkacağım anlamına geliyor. Benden kaçmak için diğer yöne sapmadan önce yüksek sesli bir iç çekiş duyuyorum.

Gerçek şu ki, çocukken biraz artistik patinaj yapmıştım. Devam etmek için yeterince iyi değildim ya da yeterince ilgimi çekmiyordu ama babam derslerden fayda göreceğim konusunda ısrar etti. Haksız da sayılmazdı. Hokey tamamen fiziksel oyunlarla ilgilidir, ancak artistik patinaj daha fazla incelik gerektirir. Temelleri öğrendikten sadece bir ay sonra dengemde, hızımda ve vücut pozisyonumda büyük gelişmeler olduğunu görebiliyordum. Bu dersler sırasında geliştirdiğim kenar çalışmaları beni daha iyi bir patenci yaptı. Daha iyi bir hokey oyuncusu.

"Tamam, cidden, yoldan çekil." Patenlerinden seken buz parçalarıyla kayarak durdu. "Seninle buzu paylaşmak zorunda kalmam yeterince kötü. En azından kişisel alana biraz saygı göster, balo kraliçesi."

Döndüğüm yerden kalkıp kollarımı kavuşturuyorum. "Bana öyle deme. Benim adım Gigi."

Homurdanıyor. "Tabii ki öyle. Tam bir artistik patinajcı ismi. Dur tahmin edeyim. Georgia gibi kızsı ve tuhaf bir şeyin kısaltması. Hayır. Gisele."

"Hiçbir şeyin kısaltması değil," diye cevap

veriyorum soğukkanlılıkla. "Ciddi misin?

Sadece Gigi mi?"

"Şu anda gerçekten adımı mı yargılıyorsun? Çünkü senin adın ne? Gerçekten kanka gibi bir şey düşünüyorum. Sen kesinlikle bir Braden ya da Carter'sın."

"Ryder," diye mırıldanıyor.

"Tabii ki öyle," diye taklit ediyorum, gülmeye başlıyorum.

İfadesi bir an için gök gürültüsünü andırıyor, sonra kızgınlığa dönüşüyor. "Sadece yolumdan çekil."

Sırtı bana dönükken sırıtıyorum ve dilimi ona doğru uzatıyorum. Eğer bu pislik sabahın erken saatlerindeki değerli buz zamanıma müdahale edecekse, en azından son sinirine dokunabilirim. Bu yüzden kendimi olabildiğince istilacı hale getirdim. Kollarımı iki yana açarak hızlanıyorum ve bir dizi dönüş daha yapıyorum.

Lanet olsun, artistik patinaj eğlenceliymiş. Ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum.

Ryder'ın alaycı sesi, "İşte başlıyoruz, şimdi onu almak üzeresin," diye geliyor. Orada da bir memnuniyet notu var.

Pistin sonundaki çift kapının ardındaki ayak seslerinin yüksek yankısını

fark ederek yavaşlıyorum.

"Garrett Graham'ı kızdırmadan kaçsan iyi olur, Gisele." Aptalı oynayarak Ryder'a doğru kayıyorum. "Garrett kim?"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Garrett Graham'ın kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Ünlü falan mı?"

Ryder bana bakıyor. "O hokey kraliyet ailesinden. Burası onun kampı." "Evet. Ben sadece patencileri takip ederim."

At kuyruğumu savurarak yanından süzülüp geçiyorum. Son bir hamle yapmak istiyorum, çoğunlukla da derslerimde öğrendiğim şeylerden herhangi birini hâlâ hatırlayıp hatırlamadığımı görmek için.

Hızlanıyorum. Dengemi buluyorum. Hokey pateni giydiğim için ayak parmağım yok ama bu atlayışta ayak parmağımı kullanmama gerek yok. Patenimin kenarından havalanıp havada dönerken ivme kazanarak bir dönüşe giriyorum.

İniş berbat. Vücudum düzgün hizalanmamıştı. Ayrıca aşırı dönüyorum ama bir şekilde kendimi yüzüstü düşmekten kurtarmayı başarıyorum. Zarafet eksikliğimden dolayı irkildim.

"Gigi! Ne halt ediyorsun sen? Orada bileğini mi kırmaya çalışıyorsun?"

Pleksiglas cama doğru dönüyorum, babam yaklaşık yirmi metre ötede duruyor ve bana derin derin bakıyor. Üzerinde kamp logosu olan bir beyzbol şapkası ve tişört giymiş, boynunda bir düdük ve bir elinde köpüklü kahve fincanı var.

"Özür dilerim baba," diye seslendim, utanarak. "Sadece takılıyordum."

Boğuk bir ses duyuyorum. Ryder bana doğru yaklaşıyor, mavi gözleri kararıyor. Ona masum bir gülümseme sunmak için başımı eğiyorum.

"Ne?"

"Baba?" diye homurdanıyor nefesinin altından. "Sen Garrett Graham'ın çocuğu musun?"

Öfkesine gülmekten kendimi alamıyorum. "Sadece bu da değil, bugün atış talimlerinize de yardım ediyorum."

Gözleri kısıldı. "Hokey mi oynuyorsun?"

Kolunu okşamak için uzandım. "Merak etme balo kralı, sana iyi davranacağım."

HOKEY KRALLARI TRANSKRIPTI

ORIJINAL YAYIN TARIHI: 07/28
© THE SPORTS BROADCAST CORPORATION

JAKE CONNELLY: ACİL OLMAYAN FELAKETLERDEN BAHSEDERKEN, BU BİR Bir sonraki bölümümüze mükemmel bir geçiş. Kolej hokeyi dünyasından büyük haberler geliyor: Briar/Eastwood birleşmesi. Burada mezun olduğun okuldan bahsediyoruz, G.

Benim çocuğum da oraya gidiyor. Aile içinde kalsın, anlıyor musun?

CONNELLY: Bir ile on arasında bir ölçekte-bir felaket ve on kıyamet olmak - bu ne kadar kötü?

Pekala. Harika değil.

CONNELLY: Sanırım biz buna yetersizlik diyoruz.

Yani, evet. Ama bunu biraz açalım. Eşi benzeri görülmemiş bir durum olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, iki D1 erkek buz hokeyi programının birleşmesi mi? Duyulmamış bir şey. Ama sanırım bazı avantajları olabilir. Chad Jensen burada bir süper takıma bakıyor. Yani, Colson ve Ryder aynı kadroda mı? Demaine, Larsen ve Lindley'den bahsetmiyorum bile. Kalede Kurth varken mi? Bana bu takımın nasıl durdurulamaz olmadığını söyleyin.

Kağıt üzerinde, kesinlikle. Hakkını teslim etmesi gereken ilk kişi benim. Chad Jensen üniversite hokeyinin en donanımlı koçu. Briar'daki görev süresi boyunca 12 kez Frozen Four'a katıldı ve yedi galibiyet aldı. Şampiyonluk kazanma rekorunu elinde tutuyor-

GRAHAM: Kayınpederiniz onun reklamcısı olmanız için size para mı ödüyor? Yoksa onay puanı toplamak için bedavaya mı yapıyorsun?

Bunu Jensen yönetiminde yedi şampiyonluktan üçünü kazanan adam söylüyor.

Evet, pekala. Yani ikimiz de önyargılıyız. Şaka bir yana, Jensen mucize yarattı ama o bile onlarca yıllık rekabeti ve düşmanlığı silemedi. Briar ve Eastwood yıllarca kendi konferanslarında mücadele ettiler. Ve birdenbire bu çocukların iyi oynamaları mı bekleniyor?

CONNELLY: Önünde zor bir iş var, bu kesin. Ama dediğiniz gibi, eğer bunu başarabilirlerse? Tek bir takım olarak bir araya gelirlerse? Bir sihrin gerçekleştiğini görebiliriz.

GRAHAM: Ya öyle, ya da bu adamlar birbirlerini öldürecekler.

Sanırım öğrenmek üzereyiz.

BİRİNCİ BÖLÜM

GIGI

Sürtük kötü çocuk siki büyüsü

BIR HOKEY OYUNCUSU SADECE HOKEY OYNAYAN BIRI DEĞILDIR.

Hokey oynayan biri maçtan bir saat önce piste gelir, patenlerini giyer, üç periyot boyunca kayar, sokak kıyafetlerini giyer ve evine doğru yola çıkar.

Bir hokey oyuncusu hokeyle yaşar ve hokeyle nefes alır. Sürekli antrenman yaparız. Zamanımızı buna harcarız. Oyunumuzu geliştirmek için antrenmandan iki saat önce geliriz. Zihinsel, fiziksel ve duygusal. Güçleniriz, kondisyon kazanırız, vücudumuzu sınırlarına kadar zorlarız. Hayatımızı bu spora adarız.

Üniversite düzeyinde oynamak şaşırtıcı bir özveri gerektiriyor, ancak bu her zaman üstesinden gelmeye istekli olduğum bir meydan okuma.

Briar Üniversitesi'nde derslerin başlamasına bir hafta kala, her zamanki sabah erken kalkma rutinime geri döndüm. Sezon dışı dönem harika çünkü arkadaşlarımla ve ailemle daha fazla vakit geçirmeme, geç saatlere kadar uyumama ve abur cubur yememe olanak sağlıyor ama yeni bir sezonun başlamasını her zaman memnuniyetle karşılıyorum. Sporum olmadan kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Bu sabah Briar'ın performans merkezindeki iki pistten birinde antrenman yapıyorum. Dönüşte hızlandığım ve diski kaleye vurduğum basit bir şut çalışması. Her ıskaladığımda kendimi azarlasam da boş bir arenada diskin tahtalara çarpma sesi gibisi yok.

Yaklaşık bir saat boyunca devam ettim, ta ki Koç Adley'in yedek kulübesinin yanında bana işaret ettiğini fark edene kadar. Ona doğru kayarken antrenman formamdan ter akıyordu.

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Burada olmamalısın." Eldivenlerimi çıkarıyorum. "Kim demiş?"

"NCAA kuralları sezon dışı antrenmanlarla ilgili diyor."

Sırıtıyorum. "Koç ekibi tarafından yönetilen *resmi* antrenmanlarla ilgili. Bu sadece benim kendi zamanımda serbest paten kaymam."

"Kendini bu kadar zorlamaman gerektiğini biliyorsun, G."

"Vay canına," diye takılıyorum. "Yeteneklerimin altında performans göstermemi istediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, depoda biraz benzin kalmasını istiyorum-" Durdu, kıkırdadı. "Ne var biliyor musun? Hiçbir şey. Bir Graham'la konuştuğumu unutup duruyorum. Sen babanın kızısın."

Gurur kıvılcımım küçük bir kızgınlıkla hafifçe söndü. Ünlü bir ebeveyniniz olduğunda, zamanınızın çoğunu onların gölgesinde geçirme eğiliminde oluyorsunuz.

Çalmaya başladığımda sonsuza dek babamla kıyaslanacağımı biliyordum. Babam yaşayan bir efsane, başka bir yolu yok. O kadar çok rekoru var ki artık takip etmek imkansız. Adam kırk yaşına kadar profesyonellerde oynadı. Ve kırk yaşında bile son sezonda ortalığı kasıp kavurdu. Bir ya da iki yıl daha rahatça oynayabilirdi ama babam akıllıdır. Zirvede emekli oldu. Tıpkı sürekli benzetildiği Gretzky gibi.

Bu küçük mağduriyet duygusunu dizginlemem gerekiyor. Bunu biliyorum. Eğer kıyaslanmak istediğiniz biri varsa, o da tüm zamanların en büyük sporcularından biridir. Belki de yıllar boyunca aldığım tüm iltifatlarla birlikte gelen kadın düşmanı uyarılardan yara almışımdır.

Gerçekten iyi oynadı... bir kız için.

Bir kadın için etkileyici istatistiklere sahip.

Kimse bir erkek hokey oyuncusuna bir erkeğe göre inanılmaz iyi oynadığını söyleyemez.

Gerçek şu ki, erkekler ve kadınlar hokeyi birbirinden çok farklı iki canavar. Kadınların üniversiteden sonra oynamaya devam etmek için daha az fırsatı var, profesyonel ligin daha az izleyicisi var ve maaşları çok daha düşük. Anlıyorum, bir NHL maçı muhtemelen tüm kadın hokey maçlarının toplamından bir milyar daha fazla izleyici çekiyor. Erkekler aldıkları her kuruşu ve kendilerine verilen her fırsatı hak ediyor.

Bu sadece bir kadın oyuncu olarak bana verilen her fırsatı değerlendirmem gerektiği anlamına geliyor.

Bu ne demek oluyor?

Olimpiyatlar, bebeğim.

ABD Takımı'na girmek ve Olimpiyat altını kazanmak altı yaşımdan beri hedefimdi. Ve o zamandan beri bunun için çalışıyorum.

Koç benim için yedek kulübesinin kapısını açtı. "Baban bu yıl da kampını tanıtmak için gelecek mi?"

"Evet, bu hafta içinde. Önce biraz iyileşmeye ihtiyacı var. Geçen hafta yıllık Tahoe gezimizden yeni döndük."

Ailem her yıl Ağustos ayını Tahoe Gölü'nde geçirir ve burada bize yakın dostlarımız ve ailemiz de katılır. Tüm yaz boyunca ziyaretçi akınına uğrarız.

"Bu yıl babamın Boston'daki eski takım arkadaşlarından bazıları geldi ve her sabah iskelemizde bir sürü akşamdan kalma adam sızdı diyelim," diye ekliyorum sırıtarak.

"Tanrı o göle yardım etsin." Adley, babasının ve takım arkadaşlarının neler yapabileceğinin tamamen farkında. Babam Bruins'te oynarken o da yardımcı koçluk yapıyordu. Aslında Tom Adley'i Briar'daki kadın programının başına getiren de babasıydı.

Babamın gölgesinden kaçmak istesem bile, binanın dışında onun adı yazıyor. Graham Merkezi. Onun bağışı sayesinde kızlar programı yaklaşık on yıl önce tamamen yenilendi. Yeni tesisler, yeni koç kadrosu, lise dışındaki en iyi yetenekleri bulmak için yeni işe alım görevlileri. Babam programa yeni bir hayat katana kadar program yıllarca erkeklerinkinin soluk bir kopyası olmuştu. Büyüdüğümde Briar'a gitmeye karar verirsem sağlam bir programa sahip olmamı istediğini söyledi.

Eğer.

Ha.

Sanki başka bir yere gidiyormuşum gibi.

"Bugün burada ne işin var?" Tünelden aşağı inerken Koç'a sordum.

"Jensen benden eğitim kampına yardım etmemi istedi."

"Kahretsin, bugün mü başlıyor?"

"Evet, bana bir iyilik yap ve kızlara sessiz olmalarını söyle. Bu kapalı bir antrenman. Eğer Jensen sizi görürse, bilmediğimi iddia edeceğim."

"Ne demek istiyorsun, kızlar-"

Ama Koç köşeyi dönüp koçluk ofislerine doğru kaybolmaya başladı bile.

Cevabımı soyunma odasına girdiğimde birkaç takım arkadaşımı orada toplanmış bulduğumda alıyorum.

"Hey G, bu boktan şovu izlemek için buralarda mısın?" Takım kaptanımız Whitney Cormac yedek kulübesindeki tüneğinden bana sırıtıyor.

"Kesinlikle evet. Ben olsam kaçırmazdım. Ama Adley dikkat çekmememiz gerektiğini, aksi takdirde Jensen'ın çıldıracağını söylüyor."

Gençlerden Camila Martinez yüksek sesle homurdanıyor. "Sanırım Jensen o köpüren pitbullarla uğraşmaktan tribünlerde gizlenen birkaçımızı fark edemeyecek kadar meşgul olacak."

Dolabımdan banyo malzemelerimi çıkardım. "Hızlıca bir duş alayım, sizinle dışarıda görüşürüz."

Kızları soyunma alanında bırakıp duşa giriyorum. Başımı ılık spreyin altına sokarken, erkek takımının Briar/Eastwood birleşmesinden nasıl kurtulacağını merak ediyorum. Bu, programda çok büyük bir sismik değişim ve o kadar hızlı oldu ki birçok oyuncu hazırlıksız yakalandı.

Eastwood Koleji onlarca yıldır rakibimizdi. Geçen ay iflas ettiler. Yani, tüm üniversite kapandı. Görünüşe göre kayıtlar çok azalmıştı ve okulu ayakta tutan tek şey birkaç atletizm programı, özellikle de erkek hokeyiydi. Eastwood'un kapılarını kapatacağı ve tüm o sporcuların şansının tükeneceği kesindi. Ve sonra Briar U devreye girerek günü kurtardı ve onları bir patron gibi kurtardı. Bu da Eastwood'un artık Briar'ın bir parçası olduğu anlamına geliyor ki bu gelişme birkaç değişiklikten daha fazlasını beraberinde getiriyor.

Boston'un kuzeyine arabayla bir saatlik mesafedeki Eastwood, New Hampshire'daki kampüsleri resmi olarak Briar'ın Eastwood Kampüsü olarak adlandırıldı. Tam zamanlı

Dersler hala orada veriliyor, ancak işleri kolaylaştırmak için tüm spor tesisleri kapatıldı, bu binaların yeniden kullanılması planlandı.

Ve tabii ki en önemlisi: Eastwood erkek hokeyi, Briar erkek hokeyine dahil oldu.

Koç Chad Jensen şimdi iki dev kadroyu alıp tek bir kadroya sığdırmak gibi çok zor bir görevle karşı karşıya. Her iki okulda da ilk beşte yer alan pek çok oyuncu yerlerini kaybedecek.

Birbirlerinden nefret ettiklerinden bahsetmiyorum bile. Bunu hayatta kaçırmam.

Duşumu bitirdikten sonra üzerime soluk bir kot pantolon ve atlet giyiyorum. Islak saçlarımı at kuyruğu şeklinde tarıyorum ve yüzüme biraz nemlendirici sürüyorum çünkü arenadaki hava cildimi her zaman kurutuyor.

Takım arkadaşlarım tribünde beni bekliyordu. Akıllıca bir seçim yaparak yedek kulübelerinden uzak durdular, bunun yerine ceza kutularının solunda ve birkaç sıra yukarıda oturdular. Herhangi bir küfürlü konuşmaya kulak misafiri olabileceğimiz kadar yakın ama Koç Jensen'ın dikkatini çekmeyeceğimizi umduğumuz kadar da gizli.

Whitney yanına oturabilmem için yanaşıyor.

Tüneldeki aşırı büyümüş insan-çocukların boğuk sesleri heyecanımı tetikliyor.

Önümde Camila ellerini ovuşturuyor ve saf bir neşeyle bana bakıyor. "İşte başlıyoruz."

İkili ve üçlü kümeler halinde ortaya çıkıyorlar. Birkaç ikinci sınıf öğrencisi burada, birkaç son sınıf öğrencisi orada. Siyah ya da gri antrenman formaları giyiyorlar. Sanki Briar'ın renklerini giymek onları fiziksel olarak hasta ediyormuş gibi, bazılarının huzursuzca kollarını çekiştirdiklerini, yüzlerini buruşturduklarını fark ediyorum.

"Eastwood'dakiler için biraz üzülüyorum," diyorum.

"Kendimi hiç kötü hissetmiyorum," diye yanıtlıyor Camila, genişçe gülümseyerek. "Bize en az bir yıl boyunca eğlence sağlayacaklar."

Bakışlarım buza doğru kayıyor. Henüz herkes kaskını takmamıştı ve tanıdık bir yüz gözüme çarpıyor. Onu görünce kalbim duracak gibi oluyor.

"Case iyi görünüyor," diyor Whitney, sesinde bilmiş bir tını var. Bu iğrenç.

"Evet," diye cevap veriyorum kayıtsızca.

Yine de haksız değil. Onu iğrenç yapan da bu. Eski erkek arkadaşım aptalca yakışıklı. Uzun boylu ve açık tenli, cazibesini kullandığında yaz gökyüzünün gölgesine dönüşen soluk mavi gözleri var.

Arkadaşı Jordan Trager ile konuşuyor. Beni fark etmedi ve buna sevindim. Birbirimizi en son Haziran'da görmüştük, ama yaz boyunca biraz mesajlaştık. Beni görmeye gelmek istedi. Hayır dedim. Case'in yanında kendime güvenmiyorum. Şu anda kalbimin aptalca bir takla attığı gerçeği bile bana bu yaz onu reddederek doğru kararı verdiğimi söylüyor.

"Aman Tanrım, aşık oldum."

Camila dikkatimi Case'den başka bir yeni gelene çekiyor.

Tamam, vay canına. İnkar edilemeyecek kadar seksi. Kirli sarı saçları, açık gri gözleri ve trafiği durdurabilecek bir yüzü var. Bir Eastwood erkeği olmalı çünkü onu daha önce hiç görmedim.

Camila'nın ağzının suyu akıyor. "Bir erkeğin profilinden hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum."

Çocuklardan birkaçı ısınıyor, ellerinde sopalar, panolara yakın kayıyorlar. Oyuncuları tarıyorum ama hiçbirini tanıyamıyorum.

Camila öne doğru eğilip aşağıya bakıyor. "Hangisi Luke Ryder?" diye merakla soruyor. "Jensen'ın onu istemediğini duydum."

Whitney kuru bir sesle, "Evet, ülkenin bir numaralı forvetini istemedi," diyor. "Bundan oldukça şüpheliyim."

"Hey, çocuğun bir ünü var," diye karşı çıkıyor Cami. "Jensen'ı programını bozulmamış tutmak istediği için suçlayamam."

Haklı olduğu bir nokta var. Hepimiz birkaç yıl önce Dünya Gençler Şampiyonası'nda Luke Ryder ve bir takım arkadaşının ABD'li çocuklar altın madalyayı kazandıktan sonra soyunma odasında birbirlerine girdiklerini gördük. Ryder adamın çenesini kırdı ve onu hastanelik etti. Tüm olay çok gizli tutuldu ya da en azından arkasındaki motivasyonlar öyleydi. Kavgayı kimin başlattığı hala doğrulanmadı, ancak diğer oyuncunun yaralanmalardan zarar gördüğü göz önüne alındığında, Ryder'ın hesaplaşması gereken bir hesabı varmış gibi görünüyor.

Duyduğum kadarıyla, o zamandan beri burnunu temiz tutmuş, ancak başka bir oyuncuyu dövmek sizi takip eden bir şey. Bu bir leke.

Skor istatistikleriniz ne olursa olsun, rekorunuz.

"Bu o," diyorum buzu işaret ederek.

Luke Ryder, Cami'nin hâlâ gözlerini diktiği sarışına ve kırpılmış siyah saçlı başka bir adama doğru kayıyor. Kaskını takıp arkasını dönmeden önce Ryder'ın yontulmuş çene hattına bir göz atıyorum.

Hâlâ hatırladığım kadar çekici. Ama artık on beş yaşında sırık gibi bir çocuk değil. Yetişkin bir adam, dolgun ve kaslı. Ondan saf güç damlıyor.

Beş ya da altı yıl önce babamın yönettiği gençlik kampından beri onu şahsen görmedim. Beni nasıl aşağıladığını düşündüğümde bugün bile hala tüylerim diken diken oluyor. Bana buza ait olmadığımı söylemişti. Artistik patinajcı olduğumu varsaymıştı. *Ve* bana balo kraliçesi dedi. Dick. Daha sonra ikiye bir antrenman yaptığımızda ve ben onu ve başka bir çocuğu geride bırakıp kaleye gol attığımda yüzündeki o ukala sırıtışı silmek kesinlikle eğlenceliydi. Beni mutlu eden küçük şeyler.

"Çok seksi," diyor Whitney.

"Bu sürtük kötü çocuk sikinin büyüsü," diyor Cami. "Onları daha ateşli yapıyor."

Hepimiz kıs kıs güleriz.

"Sürtük bir kötü çocuk mu?" Whitney soruyor.

Cami gülüyor ve şöyle diyor: "Kötü çocuk olayı çok açık. Ona bir bakın. Ama evet, takılma konusunda kesinlikle bir ünü var. Ama geleneksel bir şekilde değil."

Sırıtarak sırtını dürtüyorum. "Bu da ne demek oluyor? İnsan alışılmadık bir şekilde nasıl ilişki kurar?"

"Yani biriyle yatmak için kendi yolundan çıkmıyor. Kimsenin peşinden koşmuyor, ukala bir oyuncu gibi davranmıyor. Kuzenim onu geçen yıl bir partide görmüş ve adamın tüm gece boyunca bir köşede düşünceli düşünceli durduğunu söylemişti. Bütün gece kimseyle tek kelime etmemiş ama nasıl oluyorsa bir sürü susamış piliç kendini ona atıyor. Çocuk resmen takılacağı kişileri seçiyor."

Bir düdük havayı deliyor. İçgüdüsel olarak hepimiz dikkat kesiliyoruz ve bu bizim antrenmanımız bile değil.

Koç Jensen, iki yardımcı koç ve Tom Adley ile birlikte buzda kayıyor. Düdüğünü tekrar çalıyor. İki keskin patlama.

"Sıraya geçin! Buzun ortasında iki sıra istiyorum." Sesi uçsuz bucaksız arenada yankılanıyor.

Takım sıraya girerken kasklar ve yüz maskeleri takılıyor, eldivenler yeniden ayarlanıyor. Burada beklediğimden daha az adam var.

"Eastwood'un neredeyse otuz kişilik bir kadrosu yok muydu?" Whitney'e sordum.

Başını sallıyor. "Kampı iki antrenman grubuna ayırdığını duydum. Bu muhtemelen sadece birincisi."

Ekibin nasıl sıralandığını fark ettiğimde alaycı bir gülümseme veriyorum. Briar'lılar omuz omuza duruyorlar. Eastwood'dakiler de aynısını yapıyor. Ryder iki arkadaşının arasında, çenesi sert bir çizgide.

"Pekâlâ," diye bağırıyor Jensen, alkışlayarak. "Hiç vakit kaybetmeyelim. Kadroyu tamamlamak için bu hafta ele almamız gereken çok şey var. Basit bir terk et ve kovala alıştırmasıyla başlayacağız. Enerjinizi biraz boşaltın, tamam mı?"

Diğer koçlar herkesi bir kalenin arkasına diziyor. Daha önceki diziliş şekilleri nedeniyle, oyuncu çiftlerinin çoğunda bir Briar, bir de Eastwood'dan oyuncu bulunuyor.

Eğlenceli olacak.

"Topa sahip olan ilk oyuncunun kaleye şut atmasını istiyorum. İkinci oyuncu, pakı geri almak için ön kontrol yapmanı istiyorum."

Başlamak için düdüğü tekrar çalıyor. Bu en basit alıştırmalardan biri ama yine de içimde bir heyecan dans ediyor. Bu oyunu seviyorum. Hokeyle ilgili her şey saf heyecan.

Jensen pakı karşı kalenin arkasındaki köşeye bırakıyor ve ilk çift kaleye doğru koşuyor. Formalarında isim ya da numara yok, bu yüzden kime baktığımı bilmiyorum.

İkinci çiftte Case'i hemen fark ettim. Görünüşü için değil, alamet-i farikası olan stili için. Case Colson tüm üniversite hokeyindeki en isabetli şut yerleştirmesine sahip. Muhtemelen çoğu NHL kalecisine de parmak ısırtabilir. Tampa tarafından seçilmesinin bir sebebi var.

Whitney, "Bu düşündüğümden çok daha sıkıcı," diye homurdanıyor. "Havai fişekler nerede?"

"Gerçekten," diye araya giriyor Camila. "Hadi kaçalım-"

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz havai fişekler patlar.

Jordan Trager'dan sert bir ön kontrolle başlıyor. Tıpkı Case'de olduğu gibi, Trager'ın agresif stilini tanımlayacak kadar Briar maçı izledim. Goon hayatı yaşıyor ve nefes alıyor. Aynı zamanda öfkeli bir pislik, bu yüzden diğer oyuncu agresifliğe iyi bir şekilde karşılık vermeye başladığında, Trager'ın her zamanki gibi çenesini çalıştırdığını biliyorum.

Ben daha gözümü kırpmadan eldivenler çıktı.

Gerçek bir üniversite hokey maçında kavgaya izin verilmez. Bu iki salak da oyundan atılır ve bir sonraki maç için kenara alınırdı. Antrenman sırasında normalde hoş karşılanmaz ve muhtemelen disiplin cezası verilirdi.

Bugünkü antrenman mı? Jensen oynamasına izin veriyor.

"Lanet olsun." Eastwood oyuncusu Trager'a güçlü bir yumruk atıp sol yanağına isabet ettirdiğinde Whitney dişlerinin arasından tıslıyor.

Trager'ın öfke çığlığı pistte yankılanır. Bir sonraki sahnede iki adam yumrukları havada birbirlerinin formalarını tutarak savaşa tutuşurlar. Dövüşe daha da yaklaşan takım arkadaşlarından yüksek sesle, vahşi cesaretlendirici bağırışlar yükseliyor.

İki oyuncu buza yuvarlanıp bacakları ve patenleri birbirine dolanınca Cami bir alarm sesi çıkarır.

"Jensen bunu nasıl durdurmaz?" diye haykırıyor.

Chad Jensen üç metre ötede duruyor ve sıkılmış görünüyor. Etrafında kaos var. Briar oyuncuları Trager'ı destekliyor. Eastwood oyuncuları kendi adamları için tezahürat yapıyor. Case'in müdahale etmek için öne doğru kaymaya çalıştığını görüyorum, ancak Briar'ın kaptanı David Demaine koluna bir el vurunca duruyor.

"Vay anasını, Double-D de buna izin veriyor," diye hayret ediyor Camila.

Bunun şok edici olduğuna katılıyorum. Demaine olabildiğince sakin biri. Muhtemelen içindeki Kanadalı'dır.

Kırmızı damlalar beyaz tabakayı lekeleyene kadar sonunda biri kontrolü ele alır.

Ryder olduğunu fark ettiğimde kaşlarım havaya kalkıyor. Uzun gövdesi hızlı bir patenle havalanıyor. Bir göz kırpması daha ve Eastwood takım arkadaşını Trager'dan uzaklaştırıyor.

Trager ayağa kalkıp hamle yapmaya çalıştığında Ryder iki kırmızı suratlı oyuncunun arasına giriyor. Trager'a ne söylediğini bilmiyorum ama her ne söylediyse, adamı durduruyor.

"Tanrım, bu çok ateşli," diye nefes

alıyor Whitney. "Bir kavgayı

ayırmak mı?" Eğlenerek soruyorum.

"Hayır, Trager'ı susturmayı başardı. Tam bir mucize." "Birinin

yapabileceği en seksi şey," diye katılıyor Cami ve hepimiz gülüyoruz.

Trager çok geveze, yıpratıcı bir pislik. Case ile çıkarken ona tahammül ettim ama tahammül etmenin bile zor olduğu günler oldu. Sanırım ayrılığımızın tek iyi yanı bu. Artık Trager yok.

Jensen, komuta eden sesi nihayet kavgaya katılmadan önce düdüğünü çalıyor. "Antrenman bitmiştir. Defol git buzumdan."

Whitney bir aciliyet notuyla, "Biz de buradan gidelim," diyor.

Tamamen katılıyorum. Jensen burada olduğumuzu biliyor olmalı, ama daha önce bizi dışarı atmamış olsa da, az önce antrenmanının kanlı bir yumruk kavgasına dönüştüğüne tanık olduk. Sonrası için seyirci istemesine imkan yok.

Başka bir şey söylemeden, üçümüz koridordan aşağı koşturuyoruz. Tribünlerin dibinde bir karar vermemiz gerekiyor. Ya oyuncuların kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp kaçtıkları soyunma odalarına giden tünele doğru gideceğiz. Ya da Jensen ve koçların toplandığı, sahanın karşısındaki çift kapıyı kullanarak çıkmaya çalışacağız.

Jensen'in gazabını göze almaktansa, çıkıştan uzak durmayı tercih ediyoruz. Tünel girişine birkaç Eastwood oyuncusuyla aynı anda ulaşıyoruz.

Luke Ryder beni fark ettiğinde bir an irkiliyor. Sonra gözleri kısılıyor - hiç unutmadığım o koyu, lacivert gözleri- ve ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor.

"Gisele," diye alay ediyor.

"Balo kralı," diye karşılık

veriyorum.

Yumuşak bir kıkırdamayla, uzaklaşmadan önce bana son bir kez bakıyor.

İKİNCİ BÖLÜM

RYDER

Evcil hayvan yok. Hiç.

BİR LİMİTİN ÜZERİNDEN GİDECEĞİM VE EN İYİSİNİ YAPMADIĞIMIZI SÖYLEYECEĞİM

izlenim.

Yanılıyor olabilirim. Belki Chad Jensen antrenmanlarında kan ve vahşetten hoşlanıyordur. Belki de erkekleri oğlanlardan ayırmak için *Sineklerin Tanrısı* buz savaşını arzulayan türden bir koçtur.

Ama gözlerindeki cinayet bana hayır diyor, o öyle bir koç değil.

Hepimiz oturmak için çabalarken yüz ifadesi çalkantılı ve sabırsız bir hal alıyor. Jensen antrenman kıyafetlerimizi değiştirmemiz için bize sadece beş dakika verdi, bu yüzden birinci gruptaki herkes telaşlı ve dağınık görünüyor, medya odasına girerken gömleklerini kıvırıyor ve saçlarını düzeltiyor.

Bu odada, buzda bulunanların iki katı kadar adam var. İkinci antrenman grubu çoktan burada toplanmış, yardımcı antrenörlerden biriyle birlikte maç filmlerini izliyordu. İkinci gruptaki herkes yeni gelenleri temkinli ifadelerle izliyor.

Üç sıra koltuk, odanın odak noktası olarak hizmet veren dev ekrana ev sahipliği yapıyor. Yalan söylemeyeceğim, bu kazılar Eastwood'dakilerden çok daha güzel. Yastıklı sandalyeler bile dönüyor.

Koç Jensen odanın ortasında dururken, üç taş suratlı asistan kapının yanındaki duvara yaslanıyor.

"Bunu içinizden attınız mı?" diye soruyor soğuk bir

şekilde. Kimse tek kelime etmez.

Gözümün ucuyla Rand Hawley'nin çenesinin köşesini ovuşturduğunu görüyorum. Colson'ın uşağından kötü bir darbe aldı. Yine de Trager'ın damarına basmasına izin vermemesi gerektiğini bilmeliydi.

Son birkaç yıldır Briar'a karşı oynadığım için kadrolarındaki herkesi tanıyorum. İstatistiklerinin çoğunu biliyorum ve kime dikkat etmem gerektiğini biliyorum. Trager her zaman dikkat edilmesi gereken bir oyuncu olmuştur. Öfkeli bir serseri olarak ün salmıştır ve cezaları çekmede olağanüstüdür.

Yine de en büyük rakibim o değil. O... Ön sıradaki sarışın gence göz ucuyla bakıyorum.

Case Colson.

Gerçekten, bu odada önemsememem gereken tek adam o. Çok güzel bir oyuncu. Briar'ın MVP'si, yani şüphesiz ilk çizgide olacak.

Benim cümlem.

Tabii Jensen beni kandırıp ikinci sıraya koymazsa.

Hangisi daha kötü bilmiyorum. İlk çizgide oynamamak mı yoksa Colson'la aynı çizgide oynamak mı? Birdenbire bir Briar oyuncusuna arkamı kollaması için güvenmem mi gerekiyor? Evet, tabii.

"Burada iyi olduğumuza emin misin?" Koç hâlâ etrafa bakarak söylüyor. "Başka kimse aletini çıkarıp boyutlarını karşılaştırmak istemiyor mu? Buradaki en büyük adamın kim olduğunu görmek için onları sallamak?"

Daha fazla sessizlik.

Jensen kollarını kavuşturuyor. Koyu renk gözleri ve tuzlu biberli saçlarıyla uzun boylu, heybetli bir figür; altmışlı yaşlarında olmasına rağmen hâlâ geniş omuzlu ve formda. En az on yaş daha genç görünüyor.

Bu adam üniversite hokeyindeki en iyi koç. Briar'a gelmek istediğimde beni geri çevirdiğini hatırlamak muhtemelen bu yüzden bu kadar acı veriyor.

Lise ikinci sınıftan beri işe alımcıları savuşturuyordum. İlk tercihim olan Briar'dan gelenleri bile. Ama mezuniyete geldiğimde, bir seçim yapma zamanı geldiğinde, masada Briar bursu yoktu. Gururuma yediremeyip Jensen ile bir telefon görüşmesi yapmak istediğim sabahı hâlâ hatırlıyorum. Hatta onunla yüz yüze konuşmak için Phoenix'ten Boston'a bile gelebilirdim. Ama telefonda "dikkatli bir değerlendirmeden" sonra programına uygun olmadığıma karar verdiğini açıkça belirtti.

Şaka yapıyor, değil mi?

Sadece burada olmakla kalmıyorum, aynı zamanda bu odadaki en iyi oyuncuyum. Tanrı aşkına, ilk tur draft seçimi.

"Güzel. Sidik yarışı bittiğine göre, kendimi açıkça ifade edeyim. Antrenman sırasında buzuma bu şekilde saygısızlık edersen, bu okulu hokey takımımın bir üyesi olarak temsil edemezsin."

Hiçbir filtresi olmayan ve bir odayı nasıl okuyacağını bilmeyen Rand kendini savunmaya karar verir. "Kusura bakma ama Koç," diyor karanlık bir sesle, "Eastwood bir bok başlatmadı. Hepsi Briar'ın işiydi."

"Sen Briar'*sın*!" Jensen gürledi.

Bu takım arkadaşımı susturdu.

"Bunu anlayamazsınız. Artık tek bir takımsınız. Eastwood diye bir şey yok. Hepiniz Briar erkek hokey takımının üyelerisiniz."

Birkaç adam koltuklarında kayıyor, gözle görülür bir şekilde tedirginler.

"Bakın, bu durum ideal değil, tamam mı? Bu birleşme son dakikada gerçekleşti. Başka üniversitelere geçiş yapman ya da başka programlarda kendine yer bulman için sana çok fazla zaman tanımadı. Boku yediniz" diyor basitçe.

Kısa bir an için gözleri benimkilere takılıyor, sonra başka birine odaklanarak uzaklaşıyor.

"Ve sana söz veriyorum, eğer bu kadroya giremezsen seni başka bir takıma almak için elimden geleni yapacağım."

Bu cömert teklif beni şaşırttı. Jensen duygusuz ve sert biri olarak tanınıyor ama belki de daha yumuşak bir tarafı vardır.

"Bununla birlikte, elimde neredeyse altmış kişi var ve yarınızdan azı nihai kadroda yer alacak. Bunlar iyi rakamlar değil." Ses tonu acımasız. "Çoğunuz bu takıma giremeyeceksiniz."

Sessizlik sağır edici bir hal alıyor. Onun bunu söylediğini duymak, bu kadar gerçekçi bir şekilde, iyi bir duygu değil. Benim için bile. Jensen'ın beni kadro dışı bırakmayacağından son derece eminim, ama ben bile içimde bir endişe hissediyorum.

"Bu hafta böyle geçecek. Burada hepimiz kazıklandığımız için, NCAA'den sayılarımızı düşürmek amacıyla bir haftalık bir antrenman kampı yapma izni aldık. Bu haftanın sonunda nihai kadroyu ve ilk maça kimlerin başlayacağını açıklayacağım. Ardından Koç

Maran, Koç Peretti ve ben oturup repliklere son şeklini vereceğiz. Şimdiye kadar sorusu olan var mı?"

El kaldıran yok.

"Bununla birlikte, sizden eğitim kampı süresince görev yapacak iki geçici kaptan belirlemenizi istiyorum. Kadro belirlendikten sonra ya yeniden oylama yaparsınız ya da bugün seçtiğiniz iki kişiyle devam edersiniz."

İki mi?

Başımı şaşkınlıkla kaldırdım. Takım arkadaşım ve en iyi dostum Shane Lindley'e bakıyorum. O da ilgiyle bakıyor, koyu renk gözleri parlıyor. Teknik olarak Eastwood bu birleşmeye kaptansız geldi. Bizimki duyurudan sonra kaçtı ve Quinnipiac'a transfer oldu. Gemisiyle birlikte batan bir kaptan için çok fazla. Briar'ın şu anki kaptanı Fransız-Kanadalı David Demaine.

"Takım bütünlüğü adına, eş kaptanların en iyi yol olduğuna inanıyorum. Sizden mevcut Briar kadrosundan bir oyuncu ve Eastwood'dan bir oyuncu seçmenizi istiyorum."

Arka sıralardan biri alaycı bir şekilde, "Hani biz aynıydık?" diye mırıldanıyor.

Koç'un keskin duyma yetisi tam yerinde. "Öylesin," diye tersliyor kavrayıcıya. "Ama bu sözleri söylememle her şeyin yoluna gireceğini düşünecek kadar da saf değilim. Ben bir değnek sallayan ve sonra da hayatı mükemmelleştiren bir iyilik perisi değilim, tamam mı? Bence bu uçurumu kapatmanın en iyi yolu iki kaptanın, en azından bu hafta boyunca, hepimizin tek bir takım olduğunu herkese hatırlatmak için birlikte çalışmasıdır-"

"Colson'ı aday gösteriyorum," diye seslenir şişmiş dudaklı Trager, sesi

düzdür. Jensen'ın çenesi sözünün kesilmesiyle gerilir.

"Ryder'ı aday gösteriyorum," diye sesleniyor takım

arkadaşım Nazzy. Bir iç çekişi bastırıyorum.

Tamam, bu iyi bir başlangıç değil.

Ne olduğu çok açık. En iyi iki oyuncuyu kaptan olarak seçtiler. Kaptan olması *gereken iki oyuncuyu* değil. Birincisi, ikimiz de genç oyuncularız. Bu odadaki son sınıfların çoğu muhtemelen bizden çok daha fazla hak ediyor.

İkincisi, ben kaptanlık yapacak biri değilim. Deli mi bunlar? Kişiliğim liderlik için uygun değil. El ele tutuşup herkesi sevmek için burada değilim.

Ben rahat bırakılmak isteyen bir adamım.

Case Colson da bu saçmalığa dahil olduğu için aynı derecede rahatsız görünüyor. Ama etrafıma baktığımda, kararlı yüzlerden oluşan bir deniz beni karşılıyor. Eastwood takım arkadaşlarımın gözlerinde savaş var, birçoğu kararlı bir şekilde başını sallıyor. Briar'ın oyuncuları da aynı metaneti gösteriyorlar.

Koç da onların yüzünde benimle aynı şeyi görüyor. Savaş hatları çizildi.

Bir nefes üflüyor. "Yani bu kadar mı? Hepinizin istediği bu mu? Colson ve Ryder mı?"

Odada bir anlaşma korosu dalgalanıyor. Bu bir açıklama, tam burada. Her iki taraf da diğerinin kendi oyuncusunun, süper yıldızının yönetimde olduğunu bilmesini istiyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandım nefesimin altında.

Shane kıkırdıyor. Diğer tarafımda Beckett Dunne homurdanıyor. En iyi arkadaşlarımın melek/şeytan gibi olduğunu söylemek isterdim; biri hıyarın teki, diğeri ise omzumda oturmuş şefkat ve merhamet saçıyor. Bunu söylemek *isterdim.*

Ama ikisi de benim mutsuzluğumdan büyük keyif alan pislikler.

"Ryder, bu konuda iyi misin?" Jensen'ın keskin bakışları

benimkileri buluyor. Bu konuda hiç iyi değilim.

"Evet, tabii," diye yalan söyledim. "Her

şey yolunda." "Colson?" Jensen soruyor.

Case geçen sezonun kaptanına bakıyor. Demaine ona hızlıca başını

sallar. "Eğer takımın istediği buysa," diye mırıldanıyor Colson.

"Peki." Jensen defterine bir şeyler not etmek için kürsüye doğru yürür.

Tanrı yardımcım olsun.

Yine de bu istenmeyen unvanın üzerime yıkılmasına rağmen, Jensen'in bu kez benden kurtulmaya çalışmayacağını bilmenin beni rahatlattığını inkar edemem.

Koç notlarını bırakır ve elinde siyah keçeli kalemle multimedya ekranının altındaki beyaz tahtaya doğru yürür.

"Tamam, buna karar verdiğimize göre, eğitim kampı başlamadan önce üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey daha var. Birincisi: Az önce birinci grupta ne oldu? Kabul edilemez. Beni duyuyor musunuz?"

Jensen doğrudan Jordan Trager ve Rand Hawley'e bakıyor. Sonra kaşlarını çatar, çünkü ikisi de zerre kadar pişmanlık göstermemektedir. Sadece huysuzluk. "Bu okulda birbirimizle kavga etmeyiz," diyor. "Bunu kendi okulunuzda da yapın. kendi tehlikesi."

Beyaz tahtaya bir şeyler karalamak için döner.

Kavga Yok

"İkincisi, bu çok önemli, umarım beni dinliyorsunuzdur. Siz pislikler için dilimi temizlemeyeceğim. Hassas hassasiyetleriniz birkaç f-bombasını kaldıramıyorsa, o zaman hokey oynamaya hakkınız yok demektir."

Başka bir şey yazıyor.

Sikeyim seni

Shane sessizce kıs kıs güler.

"Üç numara: Her yıl, aptalın biri takımın bir evcil hayvana ihtiyacı olduğu gibi saçma bir fikre kapılıyor. Keçi, domuz ya da başka bir çiftlik hayvanı şeklinde yaşayan bir maskot. Artık böyle fikirlere müsamaha göstermeyeceğim. Bunları bana sunmayın, isteğiniz reddedilecektir. Geçmişte talihsiz bir olay yaşandı ve ne şahsen ben ne de üniversitenin kendisi kendimizi bir daha böyle bir duruma sokmayacağız. Yirmi yıldır evcil hayvanlardan arındırılmış durumdayız ve sonsuza kadar da öyle kalacağız. Anlaşıldı mı?"

Kimse cevap vermeyince ters
ters bakıyor. "Anlaşıldı mı?"

"Evet," diyor herkes.

Tahtaya doğru dönüyor.

Evcil hayvan yok. Hiç.

"Sence o talihsiz olay neydi?" Beckett kulağıma fısıldamak için yaklaşıyor.

Omuz silkiyorum. Biliyorsam ne olayım.

Shane, "Belki de bir tavuktu ve yanlışlıkla yediler," diye öneriyor.

Beck kızarır. "Bu çok karanlık."

"Pekâlâ, bu kadar." Jensen ellerini çırpıyor. "Birinci grup, işi batırdınız, artık evinize gidebilirsiniz. Yarın sabah 9:00'da görüşürüz. İkinci grup, on beş dakika içinde benimle buzda buluşun."

Herkes ayağa kalkıp sıralar boyunca koridora doğru ilerlerken oda canlanıyor. Ben kapıya ulaşmadan Jensen sesleniyor. "Ryder."

Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Efendim?" "Bir dakika lütfen."

Endişemi yutarak ona doğru yürüdüm. "Ne oldu, Koç?"

Bir an sessiz kalıp beni inceliyor. Bu sinir bozucu ve ellerimi kıpırdatma dürtüsüne direniyorum. İnsanlardan nadiren korkarım ama bu adamda avuçlarımı terleten bir şey var. Belki de beni burada hiç istemediğini bildiğim içindir.

Bunu bilmekten *nefret* ediyorum.

"Bu kaptanlık meselesi bir sorun olacak mı?" diye soruyor

sonunda. Omuz silkiyorum. "Sanırım öğreneceğiz."

"Duymak istediğim cevap bu değil evlat." Kendini tekrarlıyor. "Bu bir sorun olacak mı?"

"Hayır efendim," diye cevap veriyorum itaatkârca. "Sorun olmaz."

"Güzel. Çünkü ekibimin savaşta olmasına izin veremem. Bir adım öne çıkmalı ve lider olmalısın, anladın mı?"

Kendimi tutmam bir an için elimden kaçıyor. "Colson'a da aynı konuşmayı yapacak mısın?"

"Hayır, çünkü buna ihtiyacı yok."

"Ve ben mi? Beni tanımıyorsun bile."

Tanrım, kapa çeneni, kendimi azarlıyorum. Yeni koçuma meydan okumak beni iyi bir yere götürmeyecek.

"Takım birliğinin en güçlü yönün olmadığını biliyorum. Liderliğin sana doğuştan gelmediğini biliyorum. İkimiz de eski takım arkadaşlarının seni liderliğin için değil yeteneklerin için seçtiğini biliyoruz ve böyle bir seçim sadece felaketle sonuçlanır. Bununla birlikte, genellikle bir takımın kaptan olarak kimi seçeceğine karışmam ve şimdi de karışmayacağım. Ama seni izliyorum Ryder. Dikkatle izliyorum."

Yumruk haline getirmek istediğim avuçlarımı yanlarımda düz tutmayı başarıyorum. "Uyardığın için teşekkürler. Artık gidebilir miyim?"

Hızlıca başını sallıyor.

Dışarı çıkıyorum ve koridorda ağır bir nefes bırakıyorum. Tüm bu durum berbat. Nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikrim yok ama bu sabahki olaylara bakılırsa pek de hoş olmayacak.

Yönümü bulmam ve binadan nasıl çıkacağımı anlamam birkaç dakika alıyor. Briar'ın hokey tesisleri Eastwood'unkinden daha büyük ve bazı koridorlar labirent gibi hissettiriyor. Sonunda lobiye çıkıyorum, kirişlerden sarkan flamalar ve duvarları kaplayan çerçeveli formalarla dolu kavernöz bir alan. Girişteki cam duvardan dışarıda dolaşan birkaç arkadaşımı görüyorum.

Onlara katıldığımda Shane, "Eğlenceli bir sabahtı," diyor.

"Müthişti," diye katılıyorum.

Güneş yüzüme vuruyor, ben de güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine kaydırıyorum. Liseden sonra Arizona'dan Doğu Yakası'na ilk taşındığımda, New England'da Eylül aylarının serin geçtiğini sanırdım. Yaz sıcaklarının bazen sonbahara kadar devam etmesini beklemiyordum.

Mason Hawley alaycı bir gülümsemeyle, "Umarım ikinci grup bizden daha başarılı olur," diyor. Mason Rand'in küçük kardeşi ve çoğu zaman Rand'in bakıcısı.

"Hiç sanmıyorum," diyor Shane. "Bu lanet olası kümelenmeyi çözmek mümkün değil."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, bir grup Briar elemanı arenadan çıkıyor ve bizi gördüklerinde yüzlerindeki ifade değişiyor. Merdivenlerin başında durdular,

ihtiyatlı bakışlar atıyorlar. Sonra Case Colson, Will Larsen'a bir şeyler mırıldanır ve grup ilerler.

Colson ve ben bakışlarımızı kilitledik. Sadece bir anlığına, göz temasını kesip yanımızdan geçip gitmeden önce. Grup bize haber vermeden ön merdivenlerden iniyor.

Beckett onların geri çekilişine bakarak, "Ne kadar sıcak bir karşılama," diyor. Avustralya aksanı alaycı konuşurken her zaman daha da belirginleşir. Beck'in ailesi o on yaşındayken Amerika'ya taşınmış. Amerika, Beck'in aksanını neredeyse yok etmiş ama aksan her zaman orada, sesinin yüzeyinin hemen altında dans ediyor.

"Cidden, burada çok istendiğimi hissediyorum," diye söze giriyor Shane. "Tüm bu Briar gökkuşakları ve tek boynuzlu atlar başımı döndürüyor."

Rand hâlâ Briar'lıları izlerken, "Bu çok kötü," diye mırıldanıyor. Omuzlarını dikleştiriyor ve bana dönüyor. "Acil bir toplantıya ihtiyacımız var. Bir grup mesajı gönderiyorum. Senin evinde yapabilir miyiz?"

Shane, "İkinci grup hâlâ antrenmanda," diye belirtiyor.

Rand çoktan telefonunu çıkardı. "Onlara öğlen orada olmalarını söyleyeceğim."

Onay beklemeden SOS'i gönderdi. Ve böylece birkaç saat sonra evimizin oturma odası yirmiden fazla kişiyle doldu.

Shane, Beckett ve ben geçen hafta buraya taşındık. Eastwood'daki evimiz daha büyüktü, ancak Briar kampüsüne en yakın küçük kasaba olan Hastings'de kampüs dışında ev bulmak çok zor. Daha önce kendime ait bir banyom varken, şimdi saçında çok fazla ürün kullanan ve tüm tezgah alanını kaplayan Beckett ile aynı banyoyu paylaşıyorum. Bir fuckboy için, aslında bir tür piliç.

Fuckboy'lardan bahsetmişken, Shane yeni atananlardan biri ve Rand'e dikkatini vermek yerine Starbucks'ta tanıştığı bir kızla bir saat önce mesajlaşıyor. Shane Haziran'dan beri kırık bir kalpten kurtulmaya çalışıyor. Gerçi ona sorarsanız, ayrılık karşılıklıydı.

Spoiler uyarısı: Öyle bir şey yok.

"Pekâlâ, hepiniz çenenizi kapatın," diye emrediyor Rand. O ve Mason Teksaslı çocuklardır, her ikisinin de hafif bir tınısı vardır, ancak Mason'da o rahat güneyli havası varken

tavırlı, ağabeyi ise her zaman g e r g i n . "Bu kadro meselesi hakkında konuşmamız gerekiyor."

Herkesin sessizleşmesini bekliyor, sonra bana bakıyor.

"Ne?" Mırıldandım.

"Artık kaptan sensin. Toplantıyı başlatmalısın."

Duvara yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Kaptan olmak istemediğimin ve bana bunu yaptığınız için hepinizin pislik olduğunuzun kayıtlara geçmesini istiyorum."

Shane hoots.

Rand gözlerini devirerek, "Evet, zor iş," diyor. "Colson'ın adını ortaya attılar. Başka ne yapmamız gerekiyordu ki?"

"Beni seçmez misin?" Soğuk bir şekilde öneriyorum.

"Bir açıklama yapmamız gerekiyordu. Onların en iyilerine karşı en iyimizi ortaya koymalıydık."

Austin Pope tereddütle, "En iyileri değil," diye konuşuyor. Kıvırcık saçlı çocuk, diğer birinci sınıf öğrencilerinden bazılarıyla birlikte deri koltuklardan birinin yanında duruyor.

Rand ona ters ters bakıyor. "Bu da neydi çaylak?"

"Demek istediğim, artık 'onların en iyisi' ve 'bizim en iyimiz' diye bir şey yok. Artık hepimiz aynı takımdayız."

Hepimizin hissettiği kadar mutsuz görünüyor.

"Her neyse. Lütfen artık kadro hakkında konuşabilir miyiz?" Rand sabırsızca söylüyor.

"Ne olmuş ona?" Beckett sıkılmış bir sesle soruyor. Telefonunda bir şeyler yazıyor, dikkatinin sadece yarısını veriyor. "Jensen kimi seçecekse onu seçecek."

"Vay canına, ilham verici sözler bunlar." İkinci sınıf kalecimiz gri koltukta oturduğu yerden kıs kıs gülüyor.

"Aslında endişelenmemize gerek yok, değil mi?" Austin şimdi hasta görünüyor. "Hepimizi kesemez, değil mi? Ya gidip Eastwood'u bir çırpıda keserse?"

Herkes ona bakıyor.

"Ne?" diyor genç kız beceriksizce.

Shane sırıtıyor. "Birkaç ay içinde Dünya Gençler Şampiyonası'nda oynayacaksın.

Bu takıma girmemene imkan yok evlat."

Austin, şimdiye kadar gördüğüm en acemi yeteneğe sahip. Benden başka tabii ki. Eastwood geçen yıl onu sıkı bir şekilde işe aldı ve kabul ettiğinde hepimiz çok heyecanlandık. İlkbaharda kimse okulumuzun batacağını tahmin edemezdi.

Beni daha çok kızdıran şey ise sadece yirmi beş Eastwood'lunun Briar'a geçmeyi tercih etmiş olması. Diğer takım arkadaşlarımızdan birçoğu, çoğunlukla yeni gelen son sınıflar, duyurulduğu anda gemiden atladılar. Bazıları başka üniversitelere transfer oldu. Bazıları profesyonel oldu. Birkaçı da takımı tamamen bıraktı. Benim anlamadığım takımdan ayrılanlar. Gerçek hokey oyuncuları işler zorlaştığında bırakılmayacağını bilir.

Shane haklı. Austin'in endişelenecek bir şeyi yok. Çoğumuzun yok. Jensen'ın kime yöneleceğini tahmin etmek kolay. Shane, Beck ve Austin, neredeyse kesin. Patrick ve Nazem ikinci sınıf öğrencisi ama gördüğüm en iyi patencilerden ikisi. Son sınıf öğrencisi Micah muhtemelen şu anda oynayan en iyi sopa vurucu.

Sorun şu ki, bu odaya baktığımda, açık slotlardan daha fazla yetenek görüyorum. Birileri, hayır, birçokları hayal kırıklığına uğrayacak.

Sanki düşüncelerimin nereye gittiğini anlamış gibi Rand'in yüzü öfkeyle kızardı.

Trager sayesinde yanağı şimdiden morarma belirtileri göstermeye başladı. "Eğer ben bu takıma giremezsem ve o sik kafalı Trager girerse..."

Mason kardeşine "Başaracaksın," diye güvence veriyor ama sesi tam olarak ikna olmuş gibi çıkmıyor.

"İyi olur," diye karşılık verir Rand. "Ve Eastwood güçlü olsa iyi olur. Hepimiz ve onlardan çok azı."

Yeni kaptan olarak, bu düşünce tarzını durdurmam gerektiğini biliyorum. Sertçe ezmeliyim. Çünkü yeni bir sezona biz-onlara karşı zihniyetiyle başlayamayız.

Ama Jensen ne kadar aksini istese *de,* biz onlara karşı oynuyoruz. Eastwood'daki takım arkadaşlarımla iki yıldır oynuyorum. Biz bir takımız ve geçen sezon Frozen Four'a kadar gittik. Kupayı eve götüremedik ama bu

yıl bunu değiştirmek için hazırlandık.

Bu birleşmeyi kim onayladıysa, aslında bir av tüfeği almış ve zirveye ulaşmak üzere olan bir takıma saçma fırlatmıştır.

"Anlamıyorsunuz çocuklar," diye homurdanıyor Rand, takım arkadaşlarının acele etmemesinden dolayı gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş. "Hiçbiriniz hesap yapamıyor musunuz? Sadece bu odada bile on altı ilk beş oyuncumuz var. Bu da hepimizin ilk beşte *kalması* için Jensen'ın mevcut kadrosunun tamamını kesmesi gerektiği anlamına geliyor."

Yüz hatlarını sertleştiren acılık, diğer adamlardan bazılarına da bulaşıyor. Yüzler bulutlanır. Rahatsız mırıltılar odada dolaşıyor.

Düşmanlık, zaten varsayılan olarak düşmanca bir adam olan Rand'i kızdırır. Volta atmaya başlar, kaslı omuzları gergindir.

"Bazılarımız başlamayacak, bunun farkındasın, değil mi? Bunu anlıyor musun? Kendi pozisyonlarımız için yarışıyoruz-"

Beckett, "Transfer olabilirdin," diye işaret ediyor. Telefonunda geziniyordu ama şimdi Rand'in öfkeli gevezeliğini kesmek için başını kaldırdı.

Rand volta atmayı bırakır. "Ve nereye gideceğiz? Ayrıca, siktir et. Kendi kaptanımız gibi gemiden atlamamı mı istiyorsun? Kuku koçumuz gibi mi?"

Eski baş antrenörümüz Scott Evans'tan bahsediyor. Evans birleşmeden sonra Jensen'in altında çalışmayı reddetti ve New Hampshire'daki seçkin bir hazırlık okulunda koçluk işini kabul etti.

Shane omuz silkerek, "Güzel, o zaman kapa çeneni," diyor. "Şikayet etmeyi bırak ve pozisyonun için savaş. Oraya ait olduğunu kanıtla."

Rand dişlerini gıcırdatıyor ve ben onun ne düşündüğünü biliyorum. Briar tarafında ondan daha iyi olan en az on kişi var. Ve her şey Jensen'ın hatlarını nasıl düzenlediğine de bağlı. Rand gibi öğütücülere ve sert oyunculara mı değer veriyor yoksa takımı golcülerle mi doldurmak istiyor.

"Peki ya sen?" Rand birden kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Gerçekten söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Sinirden içim içimi yiyor. Rand ve ben hiçbir zaman iyi arkadaş olmadık. Elbette, kimseyle gerçekten "kanka" olduğumu söyleyebileceğinizi sanmıyorum. En iyi arkadaşlarım bile beni pek tanımaz.

Odadakilere hitap ederken sesim çakıllı geliyor.

Kollarımı iki yana açıp omuz silkiyorum. "Bu durum saçmalık, anlıyorum. Ama Lindley'nin dediği gibi, başlamak istiyorsan, bunun için

savaş."

Rand alaycı bir kahkaha attı. "Hadi ama Ryder, her şeyin burada bittiğini sanıyorsan aptalsın demektir. Sen zaten bir başlangıçsın, elbette. Ama sonra ne olacağını sanıyorsun, kardeşim? Colson'la aynı çizgide oynayacaksın ve onun senin arkanı kollayacağını mı sanıyorsun? Eastwood'lu bir adamla paylaşmak istemediği için tüm zaferi kendine saklamak yerine pakı sana mı paslayacak? Bu sadece başlangıç oyuncusu olmak için savaşmakla ilgili değil. Çünkü bir kez seçilseniz bile, yine de kendi takım arkadaşlarınızla rekabet etmek zorunda kalıyorsunuz."

Oda o kadar sessizleşir ki havada uçuşan bir tüyü bile duyabilirsiniz. En kötüsü de Rand'in yanılmıyor olması.

Hangi yönden bakarsanız bakın, hepimiz mahvolduk.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Sadece bir öpücüktü.

BABAM *HOCKEY KINGS* ŞOVUNU BİRKAÇ YILDIR YAPIYOR. İlk olarak emekli olduktan bir yıl sonra yayınlandı, ancak asıl emeklilik planı bu değildi. Başlangıçta TSBN ona spor spikeri olması için dokuz rakamlı bir anlaşma -evet dokuz dedim- teklif etti. Ancak başlamasından birkaç ay önce, o ve bir başka yeni emekli Jake Connelly, o yılki Stanley Cup Finallerini yorumlamak üzere ESPN'e konuk oldular. O küçücük bölüm, kanalın yıllardır gördüğü en yüksek reytingi elde etti. TSBN anında dolar işaretlerini gördü ve babamın maç anlatmaktansa yorumculuk yapmaya daha uygun olduğunu fark etti. Babam ve Connelly'ye *Hockey Kings'i* sundular ve gerisi reyting tarihi oldu.

İkisi hokeyle ilgili her şeyi tartışıyor. NHL, kolej, uluslararası. Hatta bazı lise içerikleri bile var. Her şey masada ve izleyiciler buna bayılıyor. Benim en sevdiğim kısım ise bölüm başlıkları. Yapımcılar yaratıcı olmayı seviyor. Ayrıca aliterasyon konusunda da ciddi sıkıntıları var.

İşte bu yüzden bu gecenin C bloğunda üzerinde *BRUTAL BRIAR BLOODBATH* yazan bir başlık kartı vardı. Görünüşe göre, bu sabahki itiş kakış haberi büyük spor kanallarına kadar ulaşmış.

"Biraz melodramatik, sence de öyle değil mi?" Yayından çıktıktan birkaç saat sonra beni aradığında babama soruyorum. "Hayatımda gördüğüm en az kanlı kavgaydı. En fazla bir avuç kan damlası."

"Hey, bir şekilde o izlenme oranlarını yakalamalıyız. Hokeyde kan satar."

"Dünyanın en güzel adamı Jake Connelly ile bir program sunuyorsun. İnan bana, izlenme rekorları kıracaksın."

"Hayır, hayır, hayır," diye inliyor. "Connelly'nin aptal görünüşü hakkında konuştuğunda nasıl hissettiğimi biliyorsun. Bu benim sakatlayıcı aşağılık duygumu tetikliyor."

Bir kahkaha attım.

"Annenle aranızda ne var da o adamın yakışıklı olduğunu düşünüyorsunuz? En iyi ihtimalle ortalama biri."

"Oh, kesinlikle ortalama biri değil."

"Aynı fikirde değiliz."

Kendi kendime kıkırdayarak şifonyerimin çekmecesinden bir çift eşofman altı çıkarıyorum. Bu gece film izlemek için koridordan Whitney'nin odasına gideceğim.

"Bugün kardeşinle konuştun mu?" Babam soruyor.

"Hayır. Dün gece mesaj attı, sadece aptalca bir meme, ama bunun dışında, birkaç gündür hiçbir şey yok. Neden? Yine mi firar etti?"

İkizimin müzik yazarken etrafını unutmak gibi bir huyu var. Telefonu da sürekli kapalı. Bu da annemin sürekli endişelenmesi ve Wyatt'tan haber alıp almadığımı öğrenmek için bana mesaj atması anlamına geliyor.

"Hayır, hayır, o buralarda. Bu sabah onunla konuştum. Sırada bir işi yok, o yüzden birkaç haftalığına eve gelmeyi düşünüyor."

Benim aksime Wyatt üniversiteye gitmiyor. Juilliard da dahil olmak üzere ülkenin en iyi üç okuluna kabul edilmiş olmasına rağmen, lise mezuniyetimizin ertesi sabahı bu kararını ailemize açıkladı. Onları oturttu, tamamen iş adamıydı (ya da yırtık kot pantolon ve yırtık tişörtle ne kadar iş adamı görünebilirse o kadar iş adamıydı) ve onlara üniversitenin ona sunabileceği hiçbir şey olmadığını, yolunun müzik olduğunu ve onu bundan vazgeçirmeye zahmet etmeyin, lütfen ve teşekkür ederim dedi.

Üç hafta sonra Nashville'e taşındı. Ve o bir country müzik adamı bile değil. Tarzı daha çok halk rock-pop karışımına yatkın - tam olarak tanımlayabileceğimi sanmıyorum. Tek bildiğim iyi olduğu. İnanılmaz, aslında. Müzisyenlik genini annemden almış.

Ama kardeşimle ilgili en berbat şey ne? O da *babamdan* miras kaldı. Yetenek. Adam hokey de oynayabiliyor. Ve iyi oynuyor.

Sadece *istemiyor*.

Beynim buna bir türlü alışamıyor. Kim hokey oynamak istemez ki?

Onun nesi var böyle?

"Her neyse, düşünüyordum da, eğer o eve dönerse, belki sen de dönebilirsin. Gelecek hafta sonu ya da sonraki hafta sonu?"

"Evet, muhtemelen bunu yapabilirim. Sezon açılışımıza daha birkaç hafta var."

"Bu arada adamlar nasıl görünüyordu? Yani bu sabah."

"Hiçbir fikrim yok. Daha önce de söylediğim gibi, Jordan Eastwood'lu çocuklardan birine saldırmadan önce tatbikatta iki dakika kalmışlardı. Luke Ryder sonunda ayırdı."

"Ryder'ın kötü bir tavrı var. Jensen gibi bu tür saçmalıklara tahammülü olmayan bir koçun altında nasıl bir performans sergileyeceği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbirinin iyi bir performans sergileyeceğini sanmıyorum."

"Case'in takıma giremeyeceğinden endişeleniyorsanız, endişelenmeyin. Başlayacağına hiç şüphe yok."

"Hayır, bu konuda hiç endişelenmemiştim ama güzel bir geçiş oldu. Balık avı şimdi mi başlıyor?"

"Kim balık tutuyor?" Babam masumane bir şekilde. "Ama yani, madem konuyu açtın..."

Telefona gözlerimi deviriyorum. "Tekrar birlikte değiliz, eğer bilmek istediğin buysa. Ona takıntılı olduğunu biliyorum ama hayatına devam etmelisin dostum."

"Ona takıntılı değilim," diye itiraz ediyor babam. "Sadece adamdan hoşlanıyorum. Senin için iyi olduğunu düşündüm."

Ben de öyle düşünmüştüm.

Ta ki gidip beni aldatana kadar.

Ama babam bunu bilmiyor. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileyiz, ancak konu paylaşmaya geldiğinde sınırını çizdiğim bazı şeyler var. Seks hayatımı tartışmıyorum. Onlara bir partide ne kadar içki içtiğimi ya da arada bir esrar çekip çekmediğimi söylemem.

Ve kesinlikle deliler gibi aşık olduğum adamın onu sevdiğimi söyledikten sonraki gece başka biriyle öpüştüğünden bahsetmiyorum. Hayır.

Babam beni daha fazla sorguya çekmeden önce, "Neyse, artık gitmeliyim," diyorum. "Whitney ve Cami ile film gecesi."

"Pekâlâ. Onlara selam söyle. Seni seviyorum, Stan." "Seveceğim. Ben de seni seviyorum."

Tam Case'den gelen mesaj ekranda belirirken aramayı sonlandırıyorum. Kulakları yanıyor olmalı.

DURUM:

Lütfen konuşabilir miyiz?

Mesaja bakıyorum. Başparmaklarım tuş takımının üzerinde geziniyor ama bir yanıt yazacak gücü kendimde bulamıyorum.

Biliyorum, yapmalıyım. Yaz boyunca mesajlarından ve aramalarından kaçmak kolaydı, ama şimdi ikimiz de kampüse döndüğümüze göre, muhtemelen havayı temizlemek bizim yararımıza olacaktır. Ama aynı zamanda, artık söyleyecek ne var bilmiyorum. Biz ayrıldık. Tekrar bir araya gelmekle ilgilenmiyorum ve onunla tekrar en iyi arkadaş olmaya hazır değilim.

DURUM:

Kapında olduğumu da eklemeliyim.

Tanrı aşkına. Kararı benim elimden aldı ve kapıma doğru yürüyüp onu açarken biraz sinirliyim.

Elbette, Case eşofman altı, siyah kapüşonlu bir tişört ve arkası dönük bir beyzbol şapkasıyla eşikte duruyor. Yüzümdeki hoşnutsuz ifadeyi görünce dudağını ısırdı.

"Biliyorum. Ben bir pisliğim. Buraya öylece gelmemeliydim." "Hayır, gelmemelisin," diye katılıyorum.

"Ayrıca, bunu geri vermeliyim." Hartford House'a girebilmek için gerekli olan anahtar kartı uzatır.

Hemen elinden kaptım. Kahretsin. Hala onda olduğunu bile unutmuşum.

"Ama şimdi buradayım..." Genellikle kalbimi eriten o tanıdık gülümsemesini takınıyor.

Bu gece sadece yarım goo, çünkü davetsiz geldiği için ona kızgınım.

"Sadece beş dakikaya ihtiyacım var." İsteksizliğim üzerine, o soluk mavi gözleriyle bana yalvarıyor. "Lütfen?" diyor boğuk bir sesle.

Kapıyı daha geniş açtım. "Tamam. Ama ben çıkıyorum. Whitney beni bekliyor."

"Çabuk olacağım," diye söz veriyor.

Ortak alana doğru yürüyor, uzun kaslı gövdesi mütevazı alana hükmediyor. Briar'ın en güzel yurtlarından biri olan Hartford House'da iki yatak odalı bir süitim var. Aynı zamanda en eski binalardan biri, neredeyse tamamen sarmaşıklarla kaplı ve üniversite alanın her metrekaresini maksimize etmeye başlamadan önce inşa edildiğinden, odalar ve süitler diğer yurtlardakilerden çok daha büyük. Hartford kampüsün en ucunda, tüm koşu parkurlarının hemen yakınında yer alıyor, bu da benim için mükemmel - haftada birkaç kez uyanıp antrenmandan önce hızlı bir koşu yapabiliyorum. Hiçbir zaman bir spor salonu kızı olmadım. Kışın bile dışarıda olmayı seviyorum.

Case, hemen duygusal bir alana dalmak yerine, iki elini de ceplerine sokarak bizi güvenli bir konuyla başlatıyor.

"Bu sabah çok acımasızdı," diyor bana. "İzlediğinizi biliyorum."

"Evet. Gergin görünüyordu. Sonrasında Jensen sana bir şeyler söyledi mi?" "Ah evet." Yüzünü buruşturdu. "Ve sonra beni kaptan yardımcısı yaptı."

Şaşkınlık içimde dalgalanıyor. "Gerçekten mi? Neden Demaine'i kaptan olarak tutmadı ki?"

"Oh, o seçmedi. Çocuklar seçti. Ve daha da iyisi, Jensen takımı birleştirmek için *iki* kaptana ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Ki bu saçmalık. Kimsenin birleştirdiği falan yok." Her kelimeden acı fışkırıyor. "Her neyse, seçtikleri diğer kaptan? Luke Ryder."

Kaşlarım havaya kalktı. "Şaka mı yapıyorsun? *Onu* kaptan mı seçtiler? Bu adamda bir kaktüsün kişiliği var."

Case kıs kıs güler. "Doğru değerlendirme."

Birkaç saniyelik sessizlik geçiyor ve ben kendimi konunun değişmesine hazırlıyorum. Yağmur yağacağını her zaman bildiğim gibi bunun da geleceğini hissediyorum. Ben

yağmur ve garip konuşmalar için bir barometre.

"Seni gerçekten özledim."

Kederli itirafı aramızda asılı kalıyor. Böyle şeyler söylediğinde kalbim buna dayanamıyor.

Yanağımın içini ısırıyorum. "Case..."

"Bunu söylemeye hakkım olmadığını biliyorum. Ben sadece... Seni özlüyorum. Elimde değil." Tereddüt ediyor. "Beni hiç özlüyor musun?"

Bana o içten ifadeyi veriyor ve bu zaten acıyan kalbime bir darbe daha vuruyor. Bu berbat bir şey çünkü Case gerçekten iyi bir adam. Yaptığı şeyi yaparken kötü niyetli değildi. Beni incitmek istediğine gerçekten inanmıyorum. O bir hata yaptı.

Hayır, kafamın içindeki keskin sesi düzeltiyorum. O bir hata yapmadı. Bir seçim yaptı.

"G?" diye soruyor.

"Tabii ki seni özlüyorum," diye cevap veriyorum, çünkü ona hiçbir zaman yalan söyleyemedim. "Ama bu ayrıldığımız gerçeğini değiştirmez."

Bu, yüzüne garip bir ifade getirdi.

Yenik bir nefes alan Case, oda arkadaşımın ailesinin daha önce kullandığımız kanepenin Hastings'teki bir garaj satışından geldiğini fark ettiklerinde bizim için aldıkları siyah deri kanepeye doğru yürüyor. Mya'nın ailesi... *züppe* demek daha doğru *olur.* Ama harika bir zevke sahip züppeler.

Case kanepeye çöküyor ve başını iki avucunun arasına alıyor.

Oraya gidip kollarımı ona dolamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Case'i üzgün görmekten hep nefret etmişimdir. Bu onun için çok doğal olmayan bir durum. Genelde olumlu bir insandır, her şeyi normal karşılar. Ve dediğim gibi, o iyi bir adam. Gerçekten iyi bir kalbi var. Bu da ondan nefret etmeyi imkansız kılıyor.

Sonunda başını kaldırır. "Seni geri istiyorum. Lütfen bebeğim." Sesi hafifçe çatlıyor. "Seninle olmamaktan nefret ediyorum."

Kalbimin etrafına ördüğüm zırhta küçük çatlaklar oluşuyor.

"Bundan senin de nefret ettiğini biliyorum," diye yalvarıyor. "Ayrı olmaktan. Bu yaz seninle olamamak gibi mi? Çok acımasızdı. Dayanılmazdı."

Hem evet hem hayır. Bu yaz onu özledim. Bunu inkar edecek değilim. Ama aynı zamanda ağlayarak uyumuyor ve Notlar uygulamamda beni ne kadar incittiğine ve tekrar birlikte olmamız için neler gerektiğine dair paragraf paragraf aşk mesajları yazmıyordum.

Gerçek şu ki, bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum. Ben soğuk ya da katı bir insan değilim. Arkadaşlarım bana çok kolay affettiğimi söyler. Ve Case'i gerçekten affettim.

Ama onun yaptıklarını da unutamam.

"Beni aldattın," diye hatırlatıyorum ona. Ses tonum

düz. "Sadece bir öpücüktü," diyor sefilce.

Bir öfke ve kızgınlık dalgası, ben onu durduramadan boğazımı ısıtıyor. Ağzımı açıyorum ama o benden önce konuşmaya başlıyor.

"Biliyorum, anlıyorum. Aldatmanın ne olduğu konusunda hemfikir değiliz. Yaptığım şeyin tam olarak aldatma olduğunu düşünmüyorum-"

"Başka biriyle öpüştün! Bu 'sadece bir öpücük' değil, Case. Ve bu hile yapmaktır."

"Aptalcaydı, tamam mı? Her şeyi berbat ettiğimi tamamen kabul ediyorum."

Bu, Haziran ayında yaptıklarını itiraf ettikten sonra yaptığımız kavganın aynısı. Beni geri kazanmaya çalıştığında da aynı kavgayı ettik. Bıktım artık.

"Tekrar bir araya gelmek istiyorsun ama yaptığın şeyi kabul etmiyorsun bile.

hile yaptın."

"Bu bir hataydı." Benim sert ifademi görünce yüz hatları gerildi. "Pekâlâ. Hile yaptım. Tamam mı? Aldattım ve bu olay gerçekleştiğinden beri her gün, her saniye pişmanlık duyuyorum. Sarhoştum ve ilişkimiz ciddileşmeye başladığı için çıldırıyordum ve ben... çıldırdım," diye tekrarlıyor ve utanç içinde başını öne eğiyor.

Onun önünde durmak bana garip geliyor, bu yüzden oturmak için yanına gidiyorum. Aramızda birkaç adım mesafe bırakıyorum, ama o dönüyor, vücudunu bana doğru açılı olacak şekilde kaydırıyor. Bacakları o kadar uzun ki, yıpranmış spor ayakkabılarından biri çoraplı ayağımı sıyırıyor.

"Bana bunu düşüneceğini söylemiştin," diye hatırlatıyor yumuşak bir sesle. "Tekrar denemek hakkında."

Yorgun bir iç çekiş salıveriyorum. "Bunu düşündüm. Ama sana son mesajlaşmamızda da söylediğim gibi, tekrar bir araya gelmek istemiyorum."

Yüzü düşüyor. Elime uzandığında, tutmasına izin veriyorum. Parmaklarını benimkilere geçiriyor. Eli çok tanıdık geliyor. Sıcak ve kuru, uzun parmaklarının uçları nasırlı.

Gözleriyle bana yalvarıyor. "Lütfen. Sadece burada dalga geçmediğimi ya da oyun oynamadığımı kanıtlamak istiyorum. Bir hata yaptım ve bunu kabul ediyorum. Ama şu anda bilmeni istediğim tek şey, en önemli şey, seni sevdiğim."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu sözleri söylemesi için ne kadar beklediğimi bilmiyor. Aslında birlikte olduğumuz bir buçuk yıl boyunca. Case'e çok çabuk aşık oldum, ama onu korkutmaktan korkarak bunu çok erken söylememek için kendimi zorladım. Ve sonunda bu üç kelimeyi ilk kez söylediğimde, o da bana karşılık vermedi. Elbette, bir başkasını öptükten *sonra* birdenbire bu kelimeleri ortaya atmaya başladı. Ama ben *seni seviyorum* dediğim gece, o *da seni seviyorum demedi*.

Bu hatırlatma kalbimin çırpınışını derin bir sızıya dönüştürüyor.

Case bana bakarak, "Şüphecisin," diyor.

"Ne olduğumu bilmiyorum. Sana hiçbir cevap veremem. Biz ayrıldık."

Yavaşça başını sallıyor. Bir elini altın sarısı saçlarında gezdiriyor ve dikkatimi çenesinin güçlü çizgisine çekiyor. Her kız bu mükemmel yüze bir kez bakar ve kendini ona atar, "*Evet, tabii ki seni geri alacağım!" derdi.*

Ama onu tekrar içeri almak için o kadar acele etmiyorum. Olanlardan sonra olmaz.

Case uzun bir sessizlikten sonra, "Tamam, anlıyorum," dedi. "O zaman yolunuzdan çekileyim."

Suçluluk duygusu içime akıyor. Elini çekmeden önce elini sıkıyorum.

"Hey," diye onu temin ediyorum. "Ben hâlâ senin arkadaşınım. Biliyorsun, eğer ihtiyacın olursa
tek yapman gereken aramak, değil mi?"

"Biliyorum ve ben de her zaman senin için buradayım." Beni ayağa kaldırdı. "Hadi, gitmeliyim. Whitney seni bekliyor."

Kapıda Case elimi bıraktı ve kollarını uzattı. Kollarına atılmadan edemiyorum. Evimdeymişim gibi hissettiren bir sarılmayla beni sarmalamasına izin veriyorum.

Bir an için başımı yukarı eğmek istedim. Dudaklarının dudaklarıma değmesine izin vermek ve kendimi onun öpücüğünde kaybetmek.

Ama sonra onun dudaklarının bir başkasının dudaklarında olduğunu düşünüyorum ve içimdeki dürtü ölüyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Carl mı?

ERTESİ SABAH ERKEN, TEK BAŞIMA KAYMAK İÇİN PİSTE GİTTİM.
erkek takımı kampın ikinci günü için geldiğinde. Daha sonra araya bir koşu sıkıştırmayı başarıyorum ama kısa tutuyorum çünkü dışarısı beklediğimden daha nemli. Yurda dönerken ikizimden bir telefon alıyorum ve çok geçmeden Wyatt kulağıma, ona gönderdiği yeni şarkıyı uygun bir şekilde beğenmeyen annemiz hakkında sızlanıyor. Sanırım düzenlemeyi beğenmemiş, ama Wyatt'ın söylenme şekline bakılırsa, annesinin ona müziği tamamen bırakıp ilaç satışında bir iş bulmasını söylediğini sanırsınız.

Yavaşça koşuyorum, kampüsün tamamen bana kalmasının keyfini çıkarıyorum. Pazartesi günü dersler başladığında, Briar hayatla dolup taşacak. Arnavut kaldırımlı yollar öğrenciler ve öğretim üyeleriyle dolup taşacak, ferforje banklar bedenlerle tıka basa dolacak. Hava izin verdiği sürece avluda oturan insanlar olacak. Öğrenciler frizbi ve futbol topu atarken çimlerin üzerine battaniyeler serilecek. Hava değiştiğinde bile kampüs yine de güzel olacak. Kar örtüsü, ağaçlardaki kırağı. New England'da her mevsimi severim. Burası benim kanımda var.

Bu benim kardeşimin de kanında var ama Wyatt hayatı boyunca sabit durmakta zorlandı. Her zaman ciddi bir gezme tutkusu vardı. Sezon dışında bizi destansı gezilere götürmesi için babamızı hep ikna ederdi. Kosta Rika'da sörf ve zip-lining. Güney Amerika'da yürüyüş. Maldivler'de tüplü dalış. O ve babam çok yakınlar ama (her ne kadar inkar etse de) Wyatt aslında kocaman bir ana kuzusu.

Bu yüzden gülüyorum ve sözünü yarıda kesiyorum. "Tamam, şu sahte öfkeyi bırakabilir miyiz? İkimiz de onun önerdiği şeyi yapacağını biliyoruz.

Sonunda."

"Bu doğru değil," diye savunuyor.

"Gerçekten mi? Yani şarkının köprüsünü ayarlamayacak mısın?"

"Eğer köprüyü değiştirirsem, bunu yapmam gerektiğini düşündüğüm için yapacağım, annem öyle dediği için değil."

"Uh-huh. Tabii. Kendine bunu söylemeye devam et, şampiyon." Yüksek sesle "*Ana kuzusu" diye* öksürdüm.

"Ben ana kuzusu değilim." Öfke geri döndü.

"Profil fotoğrafın annemle senin fotoğrafınız değil mi?"

"Evet, Grammy'den," diye homurdanıyor. "Kim Grammy'de çekilmiş bir fotoğrafını kullanmaz ki?"

Ben olsam yapmazdım. Ama bunun bir nedeni de süslü bir elbise giyip ödül törenlerinde fotoğraf çektirmekle ilgilenmemem. Geçen yılki törene onlarla birlikte gidebilirdim - annem birkaç Grammy'ye aday gösterilen yeni bir indie rock üçlüsü için bir albüm yazdı - ama bu benden çok Wyatt'ın sahnesi.

"Her neyse. *Belli ki* sevgili kız kardeşimden herhangi bir destek alamayacağım."

"Sevgili," diye homurdanarak yankıladım. "Bu çok zengin."

Hartford House'un ön kapısına ulaşıyorum ve çözülen bir ayakkabı bağını bağlamak için duruyorum.

Ayağa kalktıktan sonra ona, "Neyse, artık gitmem gerek," diyorum. "Bugün bir sürü planım var."

"Görüşürüz, hain."

Çok geçmeden yola koyuldum, güneşli ve nemli sabahtan yararlanmak için en iyi arkadaşımın şehirdeki evine gidiyorum.

Diana, Meadow Hill adında yeni bir apartman kompleksinde yaşamaktadır; bu kompleks ne bir çayırda ne de bir tepede olduğu için uygunsuz bir şekilde adlandırılmıştır. Hastings, Massachusetts, çoğunlukla düz yerleşim caddeleri, küçük parklar ve ormanlık yollardan oluşuyor. Yine de bu yeni konut projesine bayıldım. Beyaz parmaklıklı balkonlar, büyük bir havuzun ve kırmızı-beyaz çizgili şemsiyelerle sıralı şezlongların yer aldığı peyzajlı devasa bir avluya bakıyor. Cennet gibi.

Lobisinin dışındaki dahili telefondan gelen sesi yerine, balkonundan gelen sesi duyuyorum.

Kafamı kaldırdığımda bana el salladığını gördüm. "Yukarı gelmeye zahmet etme! Ben aşağı iniyorum! Havuzda buluşuruz!"

Büyük boy plaj çantamı diğer omzuma atıyorum ve çiçeklerle kaplı patikayı takip ederek tesisin arka tarafına doğru ilerliyorum. Havuz alanını insansız bulunca şok oldum. Orada tek bir kişi bile yoktu.

Diana kot şortu ve parlak pembe bikini üstüyle arka kapıdan fırladı. Platin sarısı saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış, bana doğru gelirken bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Diana Dixon'ı tanımlayacak tek bir kelime varsa, o da *fişektir*. Boyu 1.80'i geçmez ama korkunç bir enerjiye, dramatik bir yeteneğe ve tam anlamıyla bir yaşam arzusuna sahiptir. Dünyada en sevdiğim insanlardan biri.

"Herkes nerede?" Bana ulaştığında soruyorum. Boş havuzu işaret ediyorum. "Nasıl oluyor da kimse bu güneşten faydalanmıyor?"

"İnsanların işleri var, Gigi. Herkes senin ve benim gibi eğlence düşkünü kadınlar olamaz."

Bu beni güldürüyor. O haklı. Buranın üniversite yurdu olmadığını unutup duruyorum. Burada gerçek yetişkinler yaşıyor. Diana kiracıların en genci aslında.

Birinci sınıfta Mya ve benimle birlikte üçlü bir odada kalıyordu ama ikinci dönemin sonunda teyzesi vefat etti ve Diana'ya bu daireyi bıraktı. Gitmesine çok üzülmüştüm ama yurttan kaçtığı için onu suçlamıyorum. Artık bir ev sahibi, kendine ait özel bir alanı var ve ipoteği tamamen rahmetli teyzesinin mirası tarafından ödeniyor.

Sanırım ben de benzer bir durumda olabilirdim - ailem Briar'a başladığımda bana kampüs dışında bir daire kiralamayı veya satın almayı teklif etti. Ama bu fikir bana doğru gelmedi. Okul harcımı zaten ödüyorlar; bursu reddettim çünkü varlıklı bir aileden gelirken, Ivy'de okumaya gücü yetmeyecek birinin elinden bu fırsatı almak bana yanlış geldi. Aynı şekilde, zengin ailem sayesinde ekstra avantajlar da istemiyorum. Yurtlarda yaşamak kampüs dışından daha ucuzdur çünkü her şey

dahil, yani ailem zaten tüm üniversite deneyimimi finanse edecekse, gereğinden fazla para kabul etmemek daha iyi hissettiriyor.

"Umarım güneş kremi getirmişsindir, çünkü ben bittim."

Çantamın köşesini kaldırıyorum. "Ben seni korurum,

bebeğim." "Her zaman yaparsın."

Havlularımızı iki şezlonga serdik. Yanımda sprey güneş kremi getirmiştim, bu yüzden sırayla kutuyu alıp güneş başımıza vururken kendimize sıkıyoruz.

"Bu sabahki amigo antrenmanı nasıldı?" Ona sordum. "O yeni piliç hâlâ senin işin için uğraşıyor mu?"

Diana amigo takımında uçuyor. En iyi kız, ya da en azından geçen yıl ulusal yarışmada ikinci olduklarında öyleydi. Dün bana attığı mesajda, bu pozisyonunu lise takımı son dört ulusal şampiyonayı kazanan yeni bir birinci sınıf dinamosuna kaptırabileceğinden endişe ettiğini söyledi.

"Margo? Donesies," diyor Diana düz bir sesle. Gözleri rahatlamaktan ziyade pişmanlık ifade ediyor. "Bu sabah antrenmanda ACL'sini yırttı. Antrenörümüz bütün yıl oynayamayacağını söyledi."

Dehşet içinde ıslık çaldım. "Kahretsin. Bu çok acımasızca."

Sakatlıklar öğrenci sporcular için hayatın bir gerçeğidir, ancak bazen insan vücudunun ne kadar değişken olabileceğini unutmak kolaydır. Bir bakmışsınız en iyi kız olmak için yarışıyorsunuz, bir bakmışsınız bütün bir tezahürat sezonu boyunca kenara çekilmişsiniz.

"Evet, onun için üzülüyorum."

Sandaletlerimi çıkarıp bir şişe su alıyorum ve beton havuz güvertesinin kenarına oturuyorum. Ayaklarımı suya daldırdığımda su beklediğimden daha sıcaktı.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Hala o iki adamla mı çıkıyorsun?"

Diana parmak arası terliklerini bırakıp yanıma geldi. "Oh, olay örgüsü değişti. Şimdi üç oldu."

"Tanrım. Bu tür çoklu görevler benim kurdeşen dökmeme neden olur."

Abartılı bir iç geçiriyor. "Evet. Bu biraz fazla olmaya başladı. Kimi seçeceğime karar vermemde bana yardımcı olmalısın."

"Hepsiyle çıkamaz mıyız?"

"Öyleydik! Son birkaç haftadır listeyi ikiden bire indirmeye çalışıyordum ama bunun yerine listeye bir tane daha *ekledim*! Ama artık soyunmaya başlamak istiyorum, o yüzden seçim yapma zamanı geldi. Sadece birine çiçeğimi verebilirim."

Suyumun ortasında boğuluyorum. "Evet, değerli çiçeğin."

Diana bakire değil ama kiminle yattığı konusunda çok seçici. Ayrıca seks ve vücut parçalarını tanımlamak için en saçma dili kullanarak beni güldürmeyi seviyor.

Yeşil gözleri şakacı bir şekilde dans ediyor. "Her neyse, yardımına ihtiyacım var. Karar vermeme yardım et."

"Pekala, duyalım bakalım. Bunlardan biri senin ekibindeki adam, değil mi? Dublör adam? Adı neydi? Aslında ikisinin de adını hatırlayamıyorum. Vay be. Hafızam berbat."

"Hayır, size hatırlatmıyorum. Önyargılı olmanı istemiyorum. Çünkü üçüncü adamın gerçekten kötü bir ismi var."

"Ne! Ne oldu! Lütfen söyle bana. Roger mı? Biff mi? Carl

mı?" "Sana sonunda söyleyeceğim. Sen seçtikten sonra."

"Tam bir baş belasısın. Tamam. Talip A. Amigo kız."

Başını sallıyor. "O çok atletik. Kendini işine adamış. Gerçekten komik. Kendini beğenmiş ama kibirli değil. Seksapel bol. Tek eksisi her şeyi söylüyor olması."

"Çok şarkı söylüyor gibi mi?"

"Hayır." İnliyor. "*Her şeyi söylüyor*. 'Şimdi biraz guuuum çiğneyeceğim' gibi!"

Müzikal yorumu beni kahkahalara boğdu. "Aman Tanrım. Onu seviyorum."

"Hayatımda yaşadığım en iğrenç şeylerden biri. Talip B gerçek bir müzisyen ve o kadar da şarkı söylemiyor."

"Oh, müzisyeni hatırlıyorum. Sana o şarkıyı yazmış ve *Diana'*yı *muzla* kafiye yapmaya çalışmıştı." Başımı sertçe sallıyorum. "Hiçbir aşk şarkısının içinde *muz* kelimesi olmamalı. Ayrıca ailen Savannah'lı. Kaçırılmış bir fırsat."

"Çok iyi bir kafiyeci değil," diye kabul ediyor. "Ayrıca çok komik de değil. Esprilerimi anlamıyor ve çok gergin."

"Yoğunluk müzisyenlere özgü bir şey."

"Biliyorum, ama bir erkekte iyi bir espri anlayışını

severim." "Talip C komik mi?"

"Aman Tanrım, evet. Ve o biraz aptal. O bir fizik öğrencisi. Gerçekten zeki ama küçümseyici değil. Çok tatlı. Her zamanki tipim değil ama geçen hafta Coffee Hut'ta karşılaştık ve garip bir şekilde ondan etkilendim."

"Con?"

"Biraz güvensiz. Sürekli eski sevgililerimi soruyor ama sorularına cevap verdiğimde sinirleniyor."

"Bu sinir bozucu ama en azından soruları söylemiyor." "Çok iyi

bir nokta. Ayrıca biraz daha yaşlı," diye açıklıyor.

"Ne kadar yaşlı?"

"Altı yıl. Yirmi altı yaşında. Yüksek lisans yapıyor."

Düşünerek dudaklarımı büzüyorum. "Pekâlâ. Elimdeki verilere göre, ben A ve C talipleri arasındayım. Sanırım her şey ukala bir amigo mu yoksa tatlı bir akademisyen mi istediğinize bağlı. Ben olsaydım, muhtemelen akademisyene bir şans verirdim. Senin için güzel bir değişiklik olur. Ve bahse girerim yatakta iyi olacaktır. İçimde bir his var."

"İlgi çekici. Tamamdır. Karar verildi! Talip C."

Bunun üzerine güverteden kayar ve kendini havuza atar. Hemen suya dalıyor, kafasını suya daldırıyor, sonra yukarı çıkıyor ve at kuyruğunu ıslak bir köpek gibi sallıyor. Püskürtüldüm ve gülmeye başladım.

"Sen şeytansın," diye suçluyorum ama serin damlacıklar yüzümde iyi hissettiriyor. Aslında, boş ver. Bikini altımın iplerini ayarlıyorum ve sonra ben de suya atlıyorum.

Cennet gibi. Soğuk ve ferahlatıcı, yoğunlaşan neme ve acımasız güneşe karşı güzel bir panzehir.

Çok önemli bir şeyi hatırlamadan önce birkaç dakika sırtüstü yüzüyorum. "Hey, bekle, Suitor C'nin adı ne? Dökül."

Diana bana doğru yavaş bir kelebek hareketi yapıyor.

Oyalıyor. "*Carl mı*?"

Yenilmiş bir iç çekiş salıveriyor. "Percival."

Çenem düştü. "Ve o sadece yirmi altı yaşında? Ne tür bir ebeveyn çocuğuna bunu yapar? En azından Percy adını kullanıyor mu?"

"Percy'yi sevmiyor ama belki onu yıpratabilirim." Kendi kendine gülerek yanımda süzülmeye başladı. "Ne var biliyor musun? Umurumda bile değil. Percival'ı seviyorum. İstediğim kişi o."

Sonraki bir saati havuzda yüzerek, suda gezinerek ve hiçbir şey hakkında sohbet etmeden geçiriyoruz. Sonra bir saat daha güneşleniyoruz, ta ki benim guruldayan midem görmezden gelinemeyecek kadar zorlaşana kadar.

"Kahretsin, G, o şeyi aşağıda tut." Diana bakar ve sırıtır.

"Elimde değil. Açlıktan ölüyorum."

"Öğle yemeği sipariş etmek ister misin?"

"Gelemem. Şehirde Will'le buluşacağım. Aslında..." Doğruldum ve telefonumu aramak için elimi çantama soktum. "Saati kontrol etmeliyim."

"Bu Will meselesi hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," diye azarlıyor Diana. "Eski erkek arkadaşının arkadaşlarıyla takılmak senin işin değil."

"O benim ilk arkadaşımdı." Ekranı kontrol ediyorum. "Kahretsin. Neredeyse bir oldu. Birazdan yola çıkmam gerekiyor. Bize katılmak ister misin?"

"Hayır. Bu sabah antrenmanda öğrendiğimiz bazı koreografilerin üzerinden geçmek istiyorum. Yine de bu akşam gelmelisin. TV'de yeni bir reality kanalı var ve bir dizi program yayınladılar ve bazıları çok saçma. İnanılmaz."

"Aman Tanrım, *Fling or Forever'ı* izledin mi? Annem ve ben ona kafayı taktık."

"Evet," diye ağzından kaçırdı ve yaklaşık on beş dakika boyunca gezegendeki en iyi ama aynı zamanda en kötü flört programını tartışmaya başladık. Hayatınızın on saatini boşa harcadığınızı fark ettikten sonra kendinizi kötü hissetmenize neden olan türden bir çatlak.

Sonunda içeri girip öğle yemeği için üstümü değiştirebilmek için yolumuzu kesmek zorunda kaldım.

Case'in arkadaşlarıyla yakın olmam konusunda beni azarlayan tek kişi Diana değil. Bunu hayatımdaki hemen herkesten duydum ve uyarıları

Will Larsen ile buluşacağım restoran olan Sue's'a girerken aklımın bir köşesinde bir şeyler uçuşuyordu.

Kendimi savunmam gerekirse, Case ile çıkmaya başlamadan çok önce Will ile gerçekten arkadaştık. O da benim gibi Boston doğumlu ve aynı liseye gittik. Bizden daha platonik iki insan bulamayacağınızı fark etmeden önce de birkaç kez çıktık. Sıfır kimya gibi.

Birinci sınıfta beni Case ile tanıştıran ve onunla çıkmaya ikna eden kişi Will'di. Hayatım boyunca hokey oynadığım için hokey oyuncularıyla çıkmaktan hep kaçınmışımdır. Çoğunlukla nasıl olduklarını bildiğim için.

Azılı sikiciler gibi.

Hmm, yani gerçekten, düşününce... bunların hepsi Will'in suçu.

"Selam," diye selamlıyorum onu, masadan kalkarken sarılıyorum.

Yanağıma bir öpücük konduruyor, sonra da mükemmel beyaz gülümsemesini gösteriyor. Will'in kadınların karşı koyamayacağı bir yakışıklılığı var.

"Hey. Bak," diyor, lamine edilmiş bir sayfa tutarak. "Yeni menüler."

"Şok edici." Burası ayda bir menüsünü yeniliyor. Sanki sahipleri ne tür bir restoran olmak istediklerine karar veremiyorlar.

Will bana "Bütün o esnaf sandviçlerini kaldırdılar" dedi. "Çok üzüldüm. Onları severdim."

"Harikaydılar." Kaşlarımı çatarak son menüye göz gezdiriyorum. "Artık burada çok fazla suşi var. Bu beni endişelendiriyor."

Will kıs kıs güler. "Belki de mekanın adını Sue'nun Suşisi olarak değiştirebilirler." "Hayır, Sue'nun Süper Suşi Dükkanı olmalı. Bunu beş kere söyle."

"Sonra da çorba servis etmeye başlayıp adını Sue's Super Sushi and Soup Shop olarak değiştirebilirler."

"Oh, daha da iyi."

Menü seçeneklerini taramaya devam ediyoruz. Sahipleri için biraz üzülüyorum. İki yıl önce açıldıklarından beri ayakta kalmak için mücadele ediyorlar. Bu arada en büyük rakipleri Della's Diner'ın kapısında her zaman kuyruk var. Della's, bu kasabanın sevilen bir simgesi olarak uzun zamandır varlığını sürdürüyor. Annem Briar'a gittiğinde orada garsonluk yapardı.

Will ve ben hamburger ve patates kızartmasında karar kıldık çünkü bu, daha geçen hafta kendisini tüm gün kahvaltı mekânı olarak adlandıran bir işletmeden suşi sipariş etmekten daha güvenli görünüyordu.

"Bu hafta hayırseverlik maçın var, değil mi?" Yemeklerimizi beklerken Will soruyor.

Başımı salladım. "Perşembe. Bizi desteklemeye gelmek ister misin?"

"Eğer antrenman kampından dolayı çok yorgun değilsem,

kesinlikle." "Yeni takım nasıl gidiyor?"

"Oh, mükemmel. Bilirsiniz, yağ ve su gibi. Birbirine karışıyor."

Gülüyorum. "O kadar kötü mü?"

"Daha da kötüsü. Eastwood adamlarının hepsinin omuzlarında devasa cipsler var."

"Evet, tek taraflı olduğuna eminim," diyorum kuru bir sesle.

Will inatla başını sallar. "Sadece evimizde olduklarını söylüyorum. Daha nazik olmayı göze alabilirlerdi."

"İşte sorun da bu. Buraya evim diyorsun. Sanki buraya ait değillermiş gibi."

"Buraya ait *değiller,*" diye homurdanıyor. Ama şimdi gülümsüyor, biraz da hüzünlü. "Anlaşıldı. Belki de tek taraflı değildir. Ama her neyse, evet, kampın daha ikinci günü ve herkes birbirini öldürmeye hazır. Bırakın sonuna kadar gitmeyi, bu sezon playofflara bile kalmamızın imkanı yok."

Uzanıp ön kolunu okşuyorum. "Merak etmeyin. En azından *bir* Briar hokey programı bu yıl Frozen Four'u kazanacak. Kadınlar bunu senin için başaracak, tatlım."

"Ah, teşekkürler."

Garson kız içkilerimizi getirdi ve Will bombayı patlatmadan önce sodasından uzun bir yudum aldı.

"Miller transfer

oluyor." "Ne? Ne

zamandan beri?"

Miller Shulick de bir başka Briar oyuncusu ve çok iyi bir oyuncu, geçen yıl ikinci çizgide oynadı. Ayrıca çok tatlı bir adam. Tek kusuru Jordan Trager ile çok iyi arkadaş olması.

"Bu sabahtan beri," diyor Will asık suratla. "Koç ona Minnesota Duluth'ta bir yer ayarladı."

"Bu iyi bir program."

"Evet. Burada ilk ondayken orada ilk üçe girecek. Kesinlikle bir yükselme. Gittiğini görmek çok üzücü. Cuma gecesi onun için bir şey düzenleyeceğiz. Barbekü, içki. Belki ateş çukurunun etrafında otururuz. Var mısın?"

"Evet, kesinlikle." Miller'ı severim. Gitmesine üzüldüm. "Bu çok kötü. Neden transfer eden Trager olamıyor?"

"Çünkü güzel şeylere sahip olamayız."

Homurdanıyorum. Jordan'ın takım arkadaşları bile ona katlanamıyor.

"Her neyse, kızlarınıza Miller'ın partisinden bahsedin. Ne kadar çok, o kadar neşeli. Mya jet-set yaptığı yerden henüz dönmedi mi?"

Oda arkadaşım Mya, okuldaki diğer en iyi arkadaşım. Babası Malta büyükelçisi, annesi ise bir gemicilik imparatorluğunun varisi, bu yüzden Mya yazlarını Akdeniz'deki yatlarda güneşlenerek ya da Avrupa'daki lüks villalarda kalarak geçiriyor. Bu komik, çünkü ailesi ne kadar kendini beğenmiş olsa da, o tanışabileceğiniz en az kendini beğenmiş insan.

"Onu bilirsiniz, dersler başlamadan bir gün öncesine kadar ortaya çıkmaz. Diana şehirde ama."

"Güzel. Onu partiye getir."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yeni çocuklardan birini davet

ediyor musun?" "Sen ne sanıyorsun?"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Tabii ki hayır. Bu Miller'ın yarasına tuz basmak olur."

Garson kız yemeğimizle birlikte geldi. Ona teşekkür ettikten sonra Will çizburgerinden bir ısırık alıyor ve sonsuza kadar çiğniyor gibi görünüyor.

Tekrar konuştuğunda, bir sonraki sorusunu sormak için en

soğukkanlı yolu bulmaya çalıştığını fark ediyorum.

"CC ile aranızda neler oluyor?" Kayıtsız

kalma çabası korkunç bir şekilde başarısız

olur.

Gülerek ağzıma bir patates kızartması attım. "Ve işte orada."

"Ne?"

"Dava sorgulaması. Ne yani, durup dururken beni arayıp öğle yemeğine davet ettiğine gerçekten inandığımı mı sanıyorsun?"

"Her zaman birlikte yemek yiyoruz," diye itiraz ediyor Will.

"Elbette, ama bu öğle yemeği Case'e tekrar bir araya gelmeyeceğimizi söylediğim günün ertesine mi denk geliyor? Çok şüpheli."

"Tamamen tesadüf." Bana göz

kırpıyor. "Uh-huh. Eminim."

"Yemin ederim."

Hamburgerinden bir ısırık daha alıyor ve yine çok yavaş çiğniyor. Beni izliyor, sessizliği benim doldurmamı bekliyor. Ama ben yapmadım. Sadece patateslerimi yiyorum ve onun artan sabırsızlığını fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Tamam, bana bir şey söylemelisin," diye ağzından kaçırıyor. "Oğluma ne söylemem gerekiyor?"

"Ha, biliyordum! Seni kesinlikle bu işe o soktu."

"Hadi ama, üzgün olduğunu biliyorsun G. Her şey için kendini bok gibi hissediyor."

Artan hayal kırıklığımı yutuyorum. "Sadece onu gözettiğini biliyorum ama lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?"

Masada ketçap arıyorum ve garsonun getirmeyi unuttuğunu fark ediyorum. Onu d u r d u r m a y a çalışmak yerine, bu konuşmadan mükemmel bir çıkış yolu bulmanın avantajını kullanıyorum.

Sandalyemden kalkıyorum. "Tezgahtan biraz ketçap alacağım." Will'in sorularıyla arama mesafe koymaya o kadar odaklanmıştım ki

Etrafıma dikkat etmiyorum. Hızlı adımlarla tezgâha ulaştım ve Luke Ryder'dan başkasına çarpmadım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RYDER

C ile Carma

GARRETT GRAHAM'IN KIZI SEKSI. Onunla altı yaşındayken tanıştığımda da seksiydi. ve şimdi daha da ateşli. Beni süzdükten sonra gözleri büyüdü. Büyük gri gözler, bulutlu bir gökyüzünü andırıyor. Ama sessiz ya da sade değiller. Canlılar, sanki o gökyüzü gök gürültüsü ve şimşek beklentisiyle elektrikle çatırdıyor.

Uzun kahverengi saçları, ince bir omzunun üzerine düşen bir yan örgü şeklinde düzenlenmiştir. Örgüsünden düşen gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. Şaşkınlığını atlattıktan sonra bana yarım bir gülümseme veriyor.

"Hey," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Benimle konuşmak için cesaretini toplamanın ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Gigi bana gözlerini devirdi. "Cesaretimi toplamama gerek yoktu. Sadece fırsat bulamadım."

Bu saçmalık. Bu sabah soyunma odalarının dışındaki koridorda birbirimizin yanından geçtik ve beni zar zor fark etti. Koçlarından biriyle birlikteydi ama beni kesinlikle gördü. Ayrıca kadınların antrenman programı henüz belirlenmemiş olmasına rağmen, Gigi'nin hala paten kaymak ve kendi özel antrenmanlarını yapmak için sabahın köründe kalkmasını da ilginç buluyorum. Babasına yardım ettiği kampta da aynı şeyi yapmıştı.

"Her neyse, bugün koridorda sana selam verdiğime eminim," diye belirtiyor.

"Başını salladın."

"Bu merhaba ile aynı şey."

"Öyle mi?" Alay ediyorum.

"Bilmiyorum." Sesi yıpranmış geliyor. "Seni düzgün bir şekilde karşılamamı neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Zerre kadar umurumda değil."

"O zaman neden bu konuyu

açtın?" "Şimdiden pişmanlık

duyuyorum."

Bana bakıyor. "Kişiliğinin ne kadar büyülü olduğunu unutmuşum."

İç çekerek tezgâhın diğer ucuna, yemeğimi beklemem söylenen yere doğru ilerliyorum. Kendim ve çocuklar için paket servis alıyorum. Paket yaptırabilirdik ama güzel bir gün olduğu için yürümeye karar verdim. Aslında arabayla gitmeyi planlıyordum ama cipim son zamanlarda rahatsız edici sesler çıkarıyor. Eastwood'da zaten son demlerini yaşıyordu ama Hastings'e iki saatlik yolculuk sırasında bir ara vites değiştirdiğimde hızlanmak istemediğine karar verdi. Yemin ederim, şanzıman bozulursa çok kızacağım. Şu anda tamir ettirecek param yok.

Gigi kasadaki genç kızdan bir şişe ketçap istedi. Beklerken bana baktı. "Antrenmanların iyi gitmediğini duydum."

Sırıtıyorum. "Benim için oldukça iyi gidiyor. Ben yardımcı kaptanım."

"Karmakarışık bir takımın kaptanı. Etkileyici." Tatlı tatlı gülümsüyor.

"Al bakalım, tatlım." Kız geri döner ve Gigi'ye cam bir ketçap şişesi uzatır.

"Teşekkür ederim." Bana tekrar baktı. "Seninle sohbet etmek her zamanki gibi harikaydı, balo kralı."

"Gisele."

Kasıla kasıla masasına dönüyor ve ben onu incelemeden edemiyorum. Yuvarlak, diri poposuna yapışan bir kot şort giymişti. Kot yıpranmış, beyazımsı mavi iplik telleri sıkı, bronzlaşmış kalçalarını gıdıklıyor. Uzun boylu bir kadın değil, belki beş-dört, ama bacakları o küçücük şortun içinde sonsuz görünüyor. Bacakları da kaslı ve düzgün, yaptığı antrenmanların bir kanıtı. Hokey oynaması çok seksi. Kadın sporcular çok tahrik edicidir.

Kiminle oturduğunu fark ettiğimde arzunun titreşimi sönüyor.

Hala her bir Briar oyuncusunun ismini bilmiyorum ama iyi olanları biliyorum. Will Larsen onlardan biri. Ve sanırım pislikler arasında takım arkadaşları kadar kötü değil.

"Ryder için sipariş?"

Beyaz önlüklü bir adam elinde iki paket servis poşetiyle beliriyor. "Teşekkürler," diyerek poşetleri kabul ediyorum.

Restorandan çıkarken telefonum bir aramayla çalıyor. Kargo şortumun arka cebinden aldım. Tanımadığım bir numaraydı, bu yüzden aramayı sesli mesaja bıraktım.

Eve doğru yürürken Ana Cadde'den aşağı iniyor ve bir dizi şirin, bakımlı parkın içinden geçiyorum. Hastings, Eastwood'dan çok büyük bir adım. Eski kasabam çok endüstriyeldi, çok sayıda alışveriş merkezi vardı ve bakılacak çok heyecan verici bir şey yoktu. Hastings ise eski zaman kartpostallarından fırlamış bir kasabayı andırıyor. Sokaklarda gaz lambaları ve olgun ağaçlar sıralanıyor ve Ana Cadde'de kısa süre önce sona eren bir yaz caz festivalinin reklamını yapan ışık dizileri ve afişler asılı. Vitrinler parlak ve temiz, ana cadde küçük dükkanlar, butikler, kafeler ve bir avuç bar ve restoranla dolu.

Ahşap bir çardağın yanından geçen dolambaçlı bir patikadan aşağı iniyorum, sonra parktan kaldırıma çıkıyorum. Arayan kişinin sesli mesaj bıraktığını fark ediyorum, bu yüzden dinlemek için şifremi giriyorum.

"*Merhaba, bu mesaj Luke Ryder için. Ben Maricopa Bölge Savcılığı'ndan Peter Greene. Babanızın şartlı tahliye duruşmasıyla ilgili olarak arıyorum. Beni en kısa zamanda arayabilirseniz-*"

Daha telefon numarasını söylemeyi bitirmeden mesajı siliyorum.

Evet, siktir et.

Daha hızlı yürüyorum, bebek arabası iten bir kadının yanından geçiyorum. Bana şöyle bir baktı ve başını eğdi. Üzerimde kargo şortu ve tişört var, korkutucu bir şey değil. Ama belki de onu korkutan *şartlı tahliye duruşması* kelimesini duyunca yüzümde beliren ifadedir.

Eve geldiğimde, Shane onu bıraktığım yerdeydi. Çimleri biçiyordu, üstsüzdü. Sokağın karşısında, birkaç kız verandada toplanmış

Bakışları Shane'in parlayan kaslarına yapışmışken birbirleriyle sohbet ediyorlar. Bu yaz inşaatta çalışarak kazandığım her dolar üzerine bahse girerim ki o kızlardan biri bu gece bizim evde olacak. Beckett yüzünü göstermeye karar verirse hepsi.

Bazen Beckett ile yaşamak biraz gürültülü oluyor. Yatak başlığının g ü r ü l t ü s ü sizi çok uyanık tutuyor. Shane'in fetihleri daha sessiz ama o da yapıyor. Sık sık, artık bekar olduğu için.

"Oh, tatlım. Açlıktan ölüyorum." Shane çim biçme makinesini kapattı ve bana doğru geldi.

Hayran kulübünü geride bırakıp içeri giriyoruz, Beckett mutfakta bulaşık makinesini dolduruyor. Ben paketleri açarken Shane dolaptan tabakları alıyor.

Beckett, "Komşulardan birkaçını davet ettim," diyor.

Bir h o m u r t u y u bastırdım. Tabii ki o yaptı. *Yapmadığını* düşünecek kadar deliydim.

Sokağın karşısındaki piliçlere çoktan hamle yaptı.

Meğer o gece kapımızı çalan üç kız da hemşirelik öğrencisiymiş, bu da Beckett'ın çok komik olmayan doktor ve hemşire şakaları yapmasına yol açıyor. Yine de piliçler buna bayılıyor, çünkü Beck'in kadınlar üzerinde böyle bir etkisi var.

Yine de içlerinden biri gözünü bana dikmiş durumda. Adı Carma - *C* ile, bize mutlaka söylüyor - omuz hizasında siyah bukleleri olan, uzun boylu, güzel bir kız ve kara gözlerinde arsız bir açlık var. Eve girdiği andan itibaren benimle flört ediyor, cazibesini artırıyor. İlk başta kayıtsız kalıyorum, sadece başımı sallıyorum, ama iki bira sonra kendimi onun yaklaşımlarına açık buluyorum.

Yakınıma eğilip kulağıma "Yukarı çıkmak ister misin?" diye fısıldadığında, teklifin cazip olduğunu inkar edemem.

En son bir ay önce Beckett'ı ziyaret etmek için Indianapolis'e gittiğimde takılmıştım. Birkaç bara gittik ve sonunda eve yirmili yaşlarının sonunda seksi bir barmenle döndüm. Eğlenceli bir geceydi.

Ancak aradan geçen bir ay içinde Hastings'te bize bir ev bulmakla, bir inşaatta günde on iki saat çalışmakla ve şimdi de bu felaket eğitim kampıyla görevlendirildim.

Yani aletimin kesinlikle biraz TLC'ye ihtiyacı var.
Ben de biramı mutfak tezgahına bırakıp omuz silktim. "Hadi gidelim."

ALTINCI BÖLÜM

RYDER

Veda öpücüğü yok mu?

ALARMIM ÇALMADAN UYUDUM.

Lanet olsun.

Yorganın yarısını da yanıma alarak kendimi yataktan bir roket gibi fırlatıyorum. Carma ısı kaybından dolayı uykusunda inliyor. Çıplak bacakları ve pembe külotu artık açıkta, kıvrılıyor ve dizlerini yukarı doğru kıvırıyor.

Genelde yatıya kalmam, özellikle de sezon boyunca, ama dün gece ikimiz de oldukça yorgunduk ve ona yatıya kalamayacağını söylediğim için kendimi kötü hissettim. Altıda kalkmam gerektiğini açıkça belirttim ama Carma omuz silkti. Kalktığımda hâlâ uyuyorsa onu uyandırmamamı söyledi. Sadece kapıyı kilitle, o da arka kapıdan çıksın.

Alarmım çalarken nasıl uyuyabildiğimi merak ederek banyoya uçuyorum. Briar'a geldiğimden beri saat yedide pistte olmak için alarmı altıya kuruyorum. Antrenman teknik olarak dokuza kadar başlamasa da antrenmana her zaman erken giderim. Carma ve ben o kadar geç saate kadar bile kalmadık. Gece yarısı gibi yattık.

Şu an kendime çok kızgınım. Kampüse gitmek 15 dakika sürer. Kahvaltı etmeye bile vaktim olmayacak. Lanet olsun.

Neden diğerleri beni uyandırmadı? Genelde sekiz gibi çıkarlar. Cipimi garaj yolunda görürlerdi.

Öfkeyle dişlerimi fırçalarken, Shane'i aramak için telefonumu tek elimle kaydırdım.

"Yo," diye cevap veriyor. "Neredesin?"

"Evde. Neden beni uyandırmadınız?"

"Bilmiyorum. Aşırı başarılı rutinine bir gün ara verdiğini ve normal bir insan gibi normal bir saatte antrenmana geleceğini düşündük."

Ha. O buna aşırı başarı diyor. Ben buna hokey oyuncusu olmak diyorum.

"Alarmım yüzünden uyuyakalmışım. Ama şimdi yoldayım. Soyunma odasında beni bekleyen bir kahve var mı, hazırlanana kadar içebilirim?"

"Senin için her şeyi yaparım, sevgilim."

Odama dönüyorum, Carma uyumaya devam ederken ben sessizce giyiniyorum. Tekrar yorganın altına girmiş ve kendini yorganın içinde kozalamıştı.

Benden onu uyandırmamamı istediği için onu yatak odamda bırakıp merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Ön kapıyı kilitliyorum ve bir dakika sonra kendimi sürücü koltuğuna atıyorum.

Kontak anahtarını çevirdiğimde cip çalışmıyor. Anne.

Şerefsiz.

Şimdi

olmaz.

Şu an bununla uğraşamam.

Motoru çalıştırmak için beş dakika kadar değerli zamanımı harcıyorum ama araç ölü gibi. Ardından en iğrenç ağızları bile dehşete düşürecek bir dizi küfür savuruyorum.

Yatak odama döndüğümde Carma'nın güzellik uykusuyla işim

bitmişti. "Hey." Onu sarsarak uyandırdım. "Araban var mı?"

Uykulu bir şekilde göz kırpıyor. "Evet... Neden?"

İçime bir rahatlama geldi. Oh, şükürler o l s u n . "Beni antrenmana g ö t ü r m e n gerek. Lütfen."

"Ama daha çok erken."

"Hayır, geç oldu. Saat yedide orada olmalıydım ama alarmım yüzünden uyuyakalmışım."

"Değiştirdim," diyor halsizce.

Olduğum yerde donup

kalıyorum. "Ne?"

"Telefonunun alarmını değiştirdim. Antrenmanın dokuzda olduğunu söylemiştin, o yüzden alarmı neden altıya kurduğunu bilmiyorum-"

"Çünkü ben yediye gidiyorum," diye bağırıyorum, içimde kabaran öfke yüzünden neredeyse titriyorum. "Lanet alarmımı değiştirdiğine inanamıyorum."

Ve sonra, tam zamanında, yaralanmaya hakaret eklemek için telefonumun alarmı çalmaya başladı.

Lanet şeyi 8:30'a ayarladı.

"*Sekiz buçuk mu*?" Homurdanıyorum. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Arabayla oraya gitmek bile on beş dakika sürüyor. Nasıl giyinip saat dokuzda buzun üzerinde olacağım-" Sustum.

Aman Tanrım. Şu anda tartışmanın bile bir anlamı yok. Uzun,

sakinleştirici bir nefes veriyorum.

"Arabam çalışmıyor," dedim açıkça. "Beni bırakacak birine ihtiyacım var. Oda arkadaşlarımla giderdim ama onlar çoktan gittiler."

"Lütfen bana kızma." Artık tamamen uyandı ve yataktan fırladı. "Bu kadar önemli bir şey olduğunu fark etmemiştim."

Ona kızmamak elde değil. Kim rastgele bir sevgilisinin evinde yatar ve sonra alarmını değiştirir? Yine patlamak üzereyim. Giyinirken onu görmezden geliyorum ve Shane'i geri arıyorum.

"Hey," diyorum acilen. "Geç kalacağım. Mümkünse Jensen'ın yerine beni idare etmeye çalış. Ona arabamın bozulduğunu söyle."

"O Jeep'in bir gün seni mahvedeceğini söylemiştim."

Elbette, beni mahveden Jeep'ti.

Hayatımda hiçbir gün antrenmana geç kalmadım. Kendimden başkasına güvenmekten nefret etsem de, herhangi bir sürüş uygulamasında sıfır sürücü mevcut, bu yüzden Carma ile bir sürüş yakalamaktan başka seçeneğim yok. Neyse ki kıçının altında yaktığım ateş işe yarıyor. O ve ben beş dakika geçmeden kapıdan koşarak çıkıyoruz ve caddenin karşısındaki evinin önüne varıyoruz.

Carma küçük kırmızı hatchback'inin kilidini açar. "Pekâlâ, koca oğlan. Bin bakalım."

Bana alaycı bir sırıtış atıyor ve bu içimdeki öfkeyi dindirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Arabaya atlıyorum ve onu Briar kampüsüne giden iki şeritli yola yönlendiriyorum. Birkaç dakika içinde sabırsızlıkla seğirmeye başladım. Hız sınırının beş mil üzerinde sürüyor, bu yüzden beynimin mantıklı kısmı soramayacağımı biliyor

Bundan daha hızlı gitmesini istemiyorum. Zaten hız yapıyor. Ama lanet olsun, ben olsaydım, zamanında yetişmek için yüzlerce cezayı göze alırdım.

Parmaklarımı orta konsola vuruyorum, ayağımla hayali gaza basıyorum ve kampüse kadar yol boyunca içim içimi yiyor. Carma sohbet etmeye çalışıyor ve ben onu özenle görmezden geliyorum. Söyleyebileceğim şeylerden korkuyorum.

Graham Center'ın otoparkına girdiğimizde saat dokuza beş var. Koç düdüğünü çalmadan önce giyinmiş ve buza çıkmış olma şansım sıfır. Bu bir gerçek. Umarım araba bozuldu bahanesi yeterli olur ama Jensen kamp başladığından beri bize ciddi sıkıntılar yaşatıyor. Her an herhangi birimizi kesmenin eşiğinde. Geç kalma suçu yüzünden beni, yani kaptanı bile atması işten bile değil.

Carma arabayı park etti. Emniyet kemerimi çözdüm ve kapı koluna uzandım.

"Ne, veda öpücüğü yok mu?"

Ona bakamayacak kadar kızgınım. "Gitmem gerek."

"Ciddi misin? Bütün geceyi birlikte geçirdik ve sen bana veda öpücüğü vermek için iki saniyeni bile ayıramıyor musun?"

Sadece daha fazla gecikmeyi önlemek için, bir öpücük için itaatkar bir şekilde eğildim. Beni çok kızdıracak şekilde, öpücüğünü bir öpücük olarak bırakmıyor. Sonra bir bakıyorum, yolcu tarafına geçip kucağıma tırmanıyor, kollarını boynuma doluyor, dili şaşkın dudaklarımı dürtüyor.

"*Carma,*" diye uyarıyorum ağzını, sert bir elimle belini kıvırarak onu üzerimden çekmeye çalışıyorum.

Boynumu öpmeye başladı ve öfkem kabardı. Çünkü burada benim kariyerimden bahsediyoruz. Jensen beni izliyor. NHL seçmelerindeki takımım beni izliyor. Eğer profesyonel ligde oynamak ve başarılı olmak istiyorsam, takım arkadaşlarım antrenman için ısınırken ben bir kızla öpüşemem.

"Getirdiğin için teşekkür ederim," diyorum sıkıca.

"Şimdi yürü." Pekâlâ, bu çok sertti.

Ama sabrımın son halkası da ucuz bir elastik bant gibi koptu.

Önce alarmımı değiştirdi, şimdi de arabadan inmeme izin vermiyor mu?

Burada işim bitti.

Kapıyı açmayı başardım ve kendimi onun altından kurtardım. Dışarı fırlayıp ileri atılıyorum, tam o sırada çevresel görüşüm başka bir hareket yakalıyor. Bir an için Carma'nın arabadan indiğini sanıyorum ama iki adım ötemdeki siyah Range Rover'ı kilitlemek için anahtarlığına basan adamı fark ettiğimde adımlarım tekliyor.

Ben Garrett Graham.

Bir an için hem nutkum tutuldu hem de hareketsiz kaldım. Hokey efsanesi elinde bir seyahat kupasıyla bana doğru gelirken öylece duruyorum. Gençken davet edildiğim hokey kampından beri onu görmemiştim.

Carma'nın hâlâ direksiyonda olduğu kırmızı hatchback'e bakıyor. Sonra bana kaşlarını çatıyor ve hiç şüphesiz onu kucağımda gördüğünü anlıyorum.

Sikeyim.

Siktir, siktir, *siktir*.

Bugün daha kötü olabilir mi?

"Sabah pateni dokuzda başlıyor, değil mi Bay

Ryder?" Evet, görünüşe göre daha da kötüleşebilir.

"Biliyorum. Geç kaldım. Arabamda sorun vardı." Bahane ağzımdan çıkarken irkildim.

Garrett ses tonunu ısırarak, "Görünüşe göre arabada ciddi bir sorun var," diyor. Kaşlarının çatıklığı azalmamıştı.

Girişe doğru giden beton yolda benim hızıma ayak uyduruyor.

"Arabam garaj yolunda bozuldu," diye açıklarken buluyorum kendimi, sanki onun onayını kazanmak için çaresizce bir girişimde bulunuyormuşum gibi. "Bu yüzden bu sabah bir araç bulmak zorunda kaldım. Ama şoförüm beni buraya zamanında getirmenin aciliyetini göremedi."

"Bu onun sorumluluğu değil, değil mi?" Kaşlarını kaldırarak ön kapıdan içeri girdi.

Pes ediyorum.

Koridorda çılgınca koşarken Graham'ın burada ne işi olduğunu merak ediyorum. Belki de kızını görmeye gelmiştir.

Boş soyunma odası bir suçlamadır. Yüzüme inen bir tokat. Kıyafetlerimi çıkarıp pedlerimi giyerken kendimi zor tutuyorum.

antrenman üniforması. Diğer herkes olması gerektiği yerde, buzun üzerinde. Ve ben lanet bir aptal gibi buradayım. Hepsi dün gece biriyle yatmak istediğim için. Sırtımda zaten bir hedef var. Jensen'dan, Colson ve adamlarından, NHL'den. Şimdi de idolüm antrenmana zamanında gelemeyeceğimi düşünüyor.

Hayatımı sikeyim.

Telefonumu dolabımdaki maun rafa bırakıyorum ve patenlerimi bağlamak için banka oturuyorum. Bir dakika sonra, paten korumalarımla kauçuk kaplı patika yolda yürüyorum ve antrenmanın henüz başlamadığını görerek rahatladığım piste çıkıyorum.

İçimde bir rahatlama hissettim. Şükürler olsun. Çocuklar ısınmaya devam ederken Koç Jensen yedek kulübesinde durmuş, seyahat kupasından bir yudum alan Graham ile konuşuyor.

Garrett Graham tarafından kurtarıldım. Burada Koç'un dikkatini dağıtmasaydı, muhtemelen eve gönderilirdim.

Shane bana doğru kayıyor. "İyi misin?"

Her ne kadar ahmak olsa da, aynı zamanda iyi bir arkadaş.

"Evet." Duraksıyorum. "Carma alarmımı kapattı."

Yüzünü buruşturuyor. "Sanırım komşuluk ilişkisi sona erdi."

Kıkırdamadan edemedim. Tam on ikiden vurdu.

"Dostum, bu da ne?" Hugo Karlsson, kıdemli d-men'lerimizden biri, bize doğru patenle geliyor. O da endişeli görünüyor. "Her şey yolunda mı?"

Gördün mü? Graham'a bağırmak istiyorum. Bütün bu adamlar beni tanıyor.

Hiç geç kalmam.

Hepsinin endişeli olması, bunun bir anormallik olduğu anlamına geliyor.

Kimi kandırıyorum ki? Nadir ya da değil, yine de batırdım. Dün gece onu üst kata çıkardım. Erken kalkmam gerektiğini bildiğim halde yatağımda yatmasına izin verdim. Aletimle düşünüyordum. Dürüst olmak gerekirse bunu pek sık yapmam. Beni yanlış anlama, sevişirim. Sevişmeyi severim. Ama rastgele bir ilişkinin soruna dönüşmesine izin veren benim.

Shane ve ben birkaç tur attık. Nefes alıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bir noktada Beckett yanıma geliyor. "Ne oldu?" diye sordu.

"Carma," diye cevap veriyorum.

"Karma her zaman senin için gelir, dostum."

"Sen değilkomik Genellikle, ve sen özellikle değilkomik bu sabah."

Sadece kıkırdar ve kayar gider.

Bakışlarım tekrar banklara kayıyor. Colson'ın da orada olduğunu ve Graham'ın söylediği bir şeye güldüğünü fark ettiğimde tüylerim diken diken oluyor.

Shane'e "En iyi dostlar orada," diye mırıldandım.

Shane sesini alçaltarak eğilir. "Colson ve Trager'ı soyunma odasında konuşurken duydum. Meğer Colson eskiden Graham'ın kızıyla çıkıyormuş."

İlgimi gizlemeye çalışıyorum. Ama evet... bu kesinlikle ilginç. Colson'ın bunu nasıl batırdığını merak ediyorum.

Yine de, Gigi ile aralarındaki ilişki nasıl sona ererse ersin, Case'in babasının gözüne girmeye devam ettiği açık.

Benim aksime.

Keskin havayı delici bir düdük sesi yarıyor.

"Toplanın," diye emrediyor Koç.

İki adamın önünde sıraya girdiğimizde herkesin bakışlarının Graham'a yöneldiğini gözden kaçırmıyorum. Adam gerçek bir süperstar. Briar'dan çıkan en iyi oyuncu, ki bu çok şey ifade ediyor çünkü Briar'dan pek çok efsane çıktı. John Logan. Hunter Davenport. Sadece bu yıl, bu pistte sekiz seçme var. Sekiz. Briar elit bir hokey programı, sadece en iyileri yetiştiriyor.

"Eminim bu adamın tanıtılmaya ihtiyacı yoktur, ama bu Garrett Graham. Bugün antrenmanı yönetmemde bana yardımcı olacak."

Grupta bir heyecan dalgası yayılır.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Patrick Armstrong ağzından kaçırır. Koç ona ters ters bakar.

Patrick aceleyle, "Ah, özür dilerim," der. "Yani, benimle dalga mı geçiyorsun? Bomba değil."

"Ne zamandan beri senin dilini sikime takıyorum?" Koç diyor ki. "Kesintiyi önemsiyorum. Kapa çeneni." Patrick'e bir parmak sallıyor, o da anında susuyor.

"Koç şöyle açıklıyor: "Bu sadece bir mezunun biraz zaman öldürmek ve eski günlerini yeniden yaşamak istemesinden ibaret değil. "Onlara neden

Burada mısın?"

Graham öne doğru bir adım atar. "Hey, hepinizi görmek güzel. Vakfıma ne kadar aşina olduğunuzdan emin değilim ama çeşitli amaçlar için fon toplamak üzere pek çok hayır kurumuyla birlikte çalışıyoruz. Ayrıca birkaç genç hokey kampı da düzenliyoruz. Özellikle Jake Connelly ile birlikte yönettiğim bir tanesi var."

Daha heyecanlı mırıltılar duyuluyor. Connelly başka bir efsane. Briar'ın ürettiği değil ama yine de bir efsane.

"Yaklaşık üç yıl önce Hockey Kings gençler kampını başlattık. Her Ağustos ayında bir hafta sürüyor. Ve her yıl kampta bize koçluk yapmaları için iki NCAA oyuncusu seçiyoruz."

Bunu ilk defa duyuyorum. Ama devam ettiğinde bunun nedenini anladım.

"Ben her zaman bir Briar oyuncusu seçerim ve Connelly de Harvard'dan bir adam seçer." Garrett öğürür gibi bir ses çıkardı. "Zevkleri hesaba katamazsın."

Birkaç kişi kıs kıs gülüyor.

"Sezon boyunca hepinize göz kulak olacağım, bilirsiniz, sizi incelemek için. Bize koçluk yapmak için uygun olacağını düşündüğüm kişileri izleyeceğim. Geçen yıl Case bize yardımcı oldu."

Shane'in gözlerini devirdiğini fark ettim.

Şanslı Colson. Sanırım adamın kızına çakarsan böyle olur.

"Ondan bir yıl önce David vardı." Graham Demaine'e doğru başını sallıyor. "Bununla birlikte, aynı adamı asla iki kez seçmem, bu yüzden üzgünüm, siz ikiniz. Bu yıl şansınız yok. Geri kalanınız, adil bir oyun. Bugün işinizi yapın, her zamanki gibi çalışın ve ilgilenen herkes Koç'a ismini bıraksın."

Colson ve Demaine dışındaki herkesin adını bu listeye yazacağını düşünüyorum. Yaz aylarında aileleriyle birlikte jet-set yapan zenginler bile şüphesiz o bir hafta için geri döneceklerdir. Tüm zamanların en iyi iki oyuncusuyla kamp yapmaktan bahsediyoruz. Hokey konusunda ciddi olan herkes orada olmak isteyecektir, ben de dahil.

Garrett Graham'dan doğrudan öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu kişisel deneyimlerimden biliyorum. Altı yıl önce o hafta onunla bire bir çok fazla zaman geçirmedik, sadece birkaç seans yaptık ama o beş günde ondan hokey oynadığım tüm yılların toplamından daha fazla şey öğrendim. Graham bu spor söz konusu olduğunda doğuştan gelen, neredeyse uhrevi içgüdülere sahip.

"Pekâlâ, bu kadar konuşma yeter." Jensen ellerini çırpıyor. "İki tane üçe üç köşe alıştırması yapacağız. Pak için mücadele ettiğinizi görmek istiyorum. Pistin her iki ucunda da aynı anda yapacağız. Garrett bir uçta, ben diğer uçta. Graham, adamlarını seç."

Garrett önündeki otuz kadar yüzü tarar. "Ben Larsen, Colson ve Dunne'ı alıyorum. Trager, Coffey ve Pope'a karşı."

Midem bulanıyor. Demek öyle, ha?

Jensen beni kendi grubuna atadı, sanırım bu da bir şeydir. Herkes pozisyon almak için dağılırken, ben Garrett'a doğru kayıyorum.

"Hey," diye çit çektim, kendimi çok garip hissediyordum. "Sadece burada olmanızın bir onur olduğunu söylemek istedim. Sizin kalibrenizde birinden bir şeyler öğrenmek hepimiz için çok değerli."

Harika. Ben de adamın pantolonunu indirip lafta değil gerçekten kıçını öpebilirim.

Yarım gülümsemesi bana ne yaptığımı çok iyi bildiğini söylüyor.

"Birkaç iltifatın bana otoparkta gördüklerimi unutturacağını sanıyorsan, unutturmayacak. Bundan çok daha fazlası gerekecek."

"Biliyorum. Ben sadece... Bilmeni isterim ki ben öyle biri değilim. Ben asla geç kalmam. Açıkçası hiç geç kalmam. Ama bu ilk kez oldu," diye düzeltiyorum. "Umarım bu sabahki hatamı görmezden gelebilirsiniz, çünkü ben mükemmel bir oyuncuyum ve bu fırsatın değerlendirilmesini gerçekten çok isterim."

Bana uzun, rahatsız edici bir bakış attı. Sonunda konuştu. "Seçimim sadece kimin mükemmel bir oyuncu olduğuna dayanmıyor, evlat. Bu istatistiklerden çok daha fazlası. Liderlikle ilgili. Ve şu ana kadar gördüğüm kadarıyla, bu nitelikten büyük ölçüde yoksun olabilirsin."

YEDİNCİ BÖLÜM

RYDER

Fizik kurallarını da seni de sikeyim.

"SINIRSIZ ZAMAN YOLCULUĞU DIYE BIR ŞEY YOKTUR. Olmak zorunda Kurallar. Çünkü günün sonunda büyükbaba paradoksunu çözemezsiniz," diyor Beckett koltuğun diğer ucundan. "Çözemezsin işte."

Shane bakışlarını televizyondan Beck'e kaydırıyor. "Büyükbabanı becermek için zamanda geri gittiğin zaman mı?"

"Hayır, onu öldürdüğün zaman, aptal. Bu, babanın doğmayacağı anlamına gelir, dolayısıyla kendi gebe kalışını ortadan kaldırır. Ama eğer doğmadıysan, o zaman büyükbabanın cesedinin başında nasıl durabilirsin? Hem var olup hem de yok olamazsınız. Paradoks budur. İşte bu yüzden uzlaşmak için kurallara ihtiyacımız var-"

"Dostum. Gerçeklerle yüzleşmelisin. Zaman yolculuğu diye bir şey yok. Fizik kanunları bunu yasaklıyor."

"Fizik kurallarını da seni de sikeyim."

Beckett bu konuda çok tutkulu. "Ryder, bana

destek ol."

"Ha?" Başımı kaldırdığımda Shane'in beni izlediğini gördüm. Kaşlarımı çattım. "Siz ikiniz ne saçmalıyorsunuz şimdi?"

"Bugün kıçına hangi böcek girdi?" Beck eğlenerek soruyor. "Son bir saattir orada kara kara düşünüyorsun."

"Garrett Graham olayı yüzünden hâlâ somurtuyor musun?" Shane

gülüyor. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Çünkü boku yedim."

Graham'ın antrenmanımıza gelip bana şaplak atmanın sözlü karşılığını vermesinden bu yana tam bir gün geçti ve ben bunu atlatamadım.

Onun hokey kampında koçluk yapmak paha biçilmez olurdu. Şans verilse, her gün bir sünger gibi gelir ve bu iki efsanenin sunduğu her bilgiyi damlasına kadar emerdim.

Beckett bana "Boku yemedin," diye garanti veriyor.

"Liderlik vasıflarımın olmadığını söyledi. Yani beni kampına seçmeyeceğini söylüyor. Ergo, boku yedim."

Ve hepsi bir piliç yüzünden.

Gördün mü? İşte bu yüzden kız arkadaş yapmıyorum.

Tamam, dürüst olmak gerekirse, sebep tamamen bu değil. Bunca yıldır ilişkilerden özellikle kaçınmamın nedeni, bir gün gündelik seks yaptığım bir kadının ben uyuduktan sonra alarmımı bilerek kapatacağı ve hokey idolümün antrenmana geç kaldığımda bizi arabada öpüşürken yakalayacağı korkusu değil-

Shane, "Sen kaptan yardımcısı seçildin," diyerek kaotik düşünce akışımı böldü. "Eğer aradığı şey liderlikse, o zaman sende olmadığını söyleyemez."

"Adamların yarısının birbirinden nefret ettiği bir takımın kaptanıyım. Şimdiye kadar harika bir iş çıkardım," diye geveliyorum. Bu sabahki antrenman sırasında Rand ve Trager neredeyse yine birbirlerinin kafalarını koparıyorlardı.

"Telefonun patlıyor," diyor Beck, telefonlarımız ve bira şişeleriyle dolu sehpaya bakarak.

"Biliyorum. Carma arıyor. Özür dilemek için bütün gün mesaj atıp durdu."

Geçen gece iyi vakit geçirdiğimi ama dün sabahtan sonra programlarımızın uyuşmadığının açık olduğunu ve hokeye odaklanmak istediğimi söylemek için bir kez mesaj attım, lütfen ve teşekkür ederim. Görünüşe göre, özür dilemeye devam ederse, bir şekilde bu duyguların değişeceğini düşünüyor.

Shane bilerek sırıtıyor. "Tekrarlama şansı sıfır, ha?"

Yemin ederim bu adam bazen aklımı okuyabiliyor. Yine de sağduyu sanırım. Bir adamın hokey programıyla uğraşamazsın. Son.

Bir nefes veriyorum, hayal kırıklığım tekrar yükseliyor.

Beckett, "Gördün mü dostum, işte bu yüzden benim zaman yolculuğu teorim en üstün olanı," diyor. "Benim modelimde, zamanda geriye gidebilir ve

onunla üst kata çıkmamalısın. Her zaman söylediğim gibi, Carma bir kapıyı kapattığında, Kader pencereyi açar."

"Bırak artık," diye yalvarıyor Shane. "Aynı şekilde hecelemiyor bile."

"Hecelemek abartılıyor. Her neyse, eğer zaman ve mekân doğrusalsa-"

Shane işaret parmağıyla onu gösteriyor. "Bu konuda tek kelime daha edersen bu birayı kafandan aşağı dökeceğim."

"Hiç eğlenceli değilsin, dostum."

Shane bana döndü. "Ayrıca, Garrett Graham sorununuzun çözümünün gözünüzün içine baktığını fark ettim."

Canlandım. "Öyle mi?"

Bana geniş, memnun bir gülümseme veriyor. "Gigi

Graham." Kaşlarım soru sorarcasına çatıldı. "Ne

olmuş ona?"

"Kardeşim. Adamın kızı *senin okuluna gidiyor*. Yerleşik bir bağlantın var. Onunla konuşmalısın."

"Ve ne diyeceğim?"

Omuz silkiyor. "Ondan senin için iyi şeyler söylemesini iste."

"Evet... pek olası değil."

Shane bana şüpheyle baktı. "Neden, ona ne yaptın?" Beckett

birasına doğru kıkırdıyor.

"Ben bir bok yapmadım."

"O zaman sadece kendin ol." Bu

Beck'ten yüksek sesli bir

homurtu aldı.

"Her neyse." Kanepeyi ittim ve ayağa kalktım. "Ben yukarı çıkıyorum."

Onları kendi hallerine bırakıp odama geçiyorum ve kendimi yatağa atıp dizüstü bilgisayarımı alıyorum.

Tıpkı dün pistten eve döndüğümde yaptığım gibi, Graham ve Connelly'nin gençler kampı hakkında daha fazla ayrıntı arıyorum. Ama onu çoktan tüketmiştim, o yüzden başka bir arama yapıyorum. Shane sağ olsun, şimdi aklımda Gigi var.

Bazı önemli anlarını buldum ama çok azdı. Kolej hokeyi NHL gibi televizyonda yayınlanmıyor ve *kadın kolej* hokeyini bulmak neredeyse imkansız. Bir maçını bulmayı başardım.

Geçen sezon Briar ve Yale arasındaki playoff karşılaşması. Yerel spor kanallarından biri maçın tamamını yayınladı ve neyse ki birileri maçı yükledi.

Bir noktada, kamera yedek kulübesindeki ikinci sınıf öğrencisi Gigi'ye dönüyor. Öne doğru eğilmiş, takım arkadaşlarının penaltı atışını izlerken, gri gözlerindeki yoğunluk ekrandan taşıyor ve kanımı ısıtıyor. Yatakta nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Aynı yoğunluğu kullanıp kullanmadığını.

Onda son derece seksi bir şeyler var. Sahada en fiziksel sporlardan birini oynamasında çok ateşli bir şey var. Kadın hokeyinde vücut kontrolüne izin verilmiyor ama bu, bu sporu oynamak için gereken gücü ortadan kaldırmıyor. Ayrıca, sonunda beyinsel bir savaşa dönüşüyor. Çok daha taktiksel. Temas olmadan rakibimi etkisiz hale getirmek için ne yapmam gerektiğini, nasıl top kaybı yaratacağımı düşünüyorum ve tüm oyunumu ayarlamam gerektiğini fark ediyorum.

Sertlik ve oyuncuların panolara çarpması olmadan, oyunun kendisi öne çıkıyor. Ve Gigi çok iyi oynuyor. Beceri seviyesi inanılmaz. Hareket edişinde bir güzellik var. Sopa tutuşu muhteşem.

Üçüncü periyotta Briar üç gol önde ve Gigi'nin çizgisi bu gece için bitti. Kamera Briar yedek kulübesine doğru kayıyor. Kaskını çıkarmış, siyah saçlarını terli bir şekilde at kuyruğu yapmış. Kameranın kendisine çevrildiğinden habersiz, elastik bandı çözerek bileğine geçiriyor ve saçları uzun dalgalar halinde omuzlarından aşağıya dökülüyor.

O zaman aletimin sertleştiğini fark ettim.

Neyse ki, bir ilki gerçekleştirmeden ve bir kadın hokey maçına mastürbasyon yapmadan önce kapım çalınıyor.

"Yo." Shane izin beklemeden içeri girer.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp yanımdaki yatağın üzerine koyuyorum. "Evet?"

"Kadın takımının bu akşam bir gösteri maçı var. Briar Providence'a karşı. Newton'da." Boston şehir merkezinin batısında, arabayla yaklaşık bir saatlik mesafede bir bölgenin adını veriyor.

"Yani?"

"Yani gitmelisin."

"Neden?"

"Gigi Graham ile konuşmak için, salak."

Ben itiraz edemeden, bir dizi anahtar bana doğru geliyor.

Onları içgüdüsel olarak yakalıyorum, Shane'in küçük kız kardeşinin Nisan ayındaki doğum günü için ona verdiği tek boynuzlu at anahtarlığı tarafından neredeyse bıçaklanıyordum. Adamın o çocuğa karşı gerçekten yumuşak bir noktası var. Çok tatlı. Tabii bu Beckett'ın bu yaz pembe bir pelüş tek boynuzlu at almasına ve Shane'in bir hatunu ağırladığını bildiği bir gece onu Shane'in yastığının üzerine bırakmasına engel olmadı.

"Mercedes'imi almana bile izin verecek kadar kibarım."

"Senin merhametli Mercedes'ine ihtiyacım yok, zengin çocuk."

"Güzel. Çekiciden senin cipini garajdan almasını isteyeceğiz ve sen sürücü koltuğunda oturup direksiyona geçiyormuş gibi yaparken seni oraya çekecek."

"Siktir git."

Yine de bu Jeep durumu bir sorun. Tamirci bu sabah mesaj attı ve şanzımanın değiştirilmesi gerektiğini söyledi. Bunu ödemek için parayı nereden bulacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Shane gibi faturalarımı ödeyecek varlıklı bir ailem yok ve yetersiz birikimlerime el atmaktan nefret ediyorum. Arkadaşlarımdan borç para almaktan da nefret ediyorum.

Ama sanırım onların arabalarını ödünç almaktan daha iyisini yapamam.

Anahtarlarını cebime koymamı izleyen Shane gülmeye başlıyor. "İyice süründüğünden emin ol. Belki dizlerinin üzerine çök" diye öğüt veriyor. "Piliçler dizlerinin üstüne çökmenden hoşlanır."

Gözlerimi deviriyorum. "Oraya onu yemeye gitmiyorum." "Belki de gitmelisin. Çok ateşli."

Haksız değil. Ama Gigi'yi görmek için o kadar yol gideceksem, istediğim seks değil.

Kapıya ulaştığımda hâlâ kıkırdayarak omzuma vuruyor. "Git getir onu, şampiyon."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GIGI

Kelimelerinizi kullanın

topun düşmesinden ÜÇ SANİYE SONRA, Providence'ı KEŞFEDİYORUM

Üniversite buraya bizi öldürmeye geldi.

Bunun dostça bir gösteri olması gerekiyordu. Evet, normal şartlar altında oynanıyor. Tam teçhizatlıyız ve gerçek sezonda kullanacağımız kadroları kullanıyoruz. Ancak bu tür karşılaşmalarda kendinizi yüzde yüz zorlamamanız söylenmemiş bir kuraldır. Sayılmayan bir maç için neden sakatlanma riskine giresiniz ki? Sadece seyirciye iyi bir gösteri sunun. Tüm bilet gelirleri bir çocuk kanseri yardım kuruluşuna gidiyor ve devre aralarında, ebeveynleri daha pahalı biletleri satın alan çocuklar buz üzerinde küçük kızaklarla çekiliyor. Bunun sevimli ve eğlenceli olması gerekiyor.

Bunun yerine, kelimenin tam anlamıyla hayatım için ilkel bir mücadele içindeyim.

Providence kızları ileriden baskı uyguluyor. Sırtlanlar gibi mavi çizgiyi geçiyorlar. Kalecimiz Shannon bir leş gibi. Daha doğrusu hâlâ hayatta ama yaralı ve kan kokusunu alıyorlar. Defans oyuncularımız onu kurtarmak için yarışırken ona kurşun yağdırıyorlar.

Sonunda takım arkadaşım pakı bizim bölgemizden kurtardı ama buzlanma yüzünden ceza aldı. Hay sikeyim. Şimdi yüzleşme bizim kalenin solunda.

İlk periyodun beşinci dakikasındayız ve spor salonundaki buhar banyosundan çıkmış gibi terliyorum.

Rakip merkez bana sırıtıyor. "Eğleniyor musun?" diye alay ediyor.

"Bu lanet olası bir yardım oyunu Bethany," diye homurdanıyorum, hazırlanmak için çömeliyorum. "Memelerini sakinleştir."

Hakem pozisyonunu alırken nefesinin altından bir şeyler söylüyor.

"Hadi ama Graham. Koşullar ne olursa olsun her zaman en iyi oyununu oynamalısın."

Saçmalık. Bir şey kanıtlamaya çalışıyorlar. Neyi, bilmiyorum. Eastwood ve Briar'ın eskiden olduğu gibi ezeli rakip bile değiliz. Bunun eğlenceli bir akşam olması gerekiyordu. Bunu mahvediyorlar.

Bethany karşı karşıya pozisyonu kazandığında kalabalık çığlık atıyor. Sağ kanat oyuncusuna bir pas atıyor, o da şutunu çekip golü atıyor.

İlk kan Providence'a gidiyor.

Ben yedek kulübesine dönene kadar yapbozun parçaları bir araya gelmedi. Cami bana baktı ve tısladı, "ABD Takımı'nın koçları burada." Donup kaldım. "Ne? Ciddi misin?"

"Evet, Neela az önce hakemlerden birinden duydu."

Onay almak için takım arkadaşımız Neela'ya döndüğümde onun buzda kendi hayatı için savaştığını fark ediyorum. Providence bize kolay davranmıyor.

Onun yerine tribünlerde ABD Takımı'nın baş antrenörü Alan Murphy'yi arıyorum. Nafile bir egzersiz. En sinir olduğum şeylerden biri de film sahnelerinde büyük bir seyirci kitlesinin, tribünlerde binlerce insanın olduğu ve bir şekilde kahramanın ya da kadın kahramanın belirli bir kişiyle göz göze gelmeyi başardığı, bu çok kasıtlı göz temasını sürdürürken tüm kalabalığın kaybolduğu sahnelerdir.

Yalanlar. Burada hiçbir şey göremezsin. Sadece ayırt edilemeyen yüzlerden oluşan bir deniz.

"Neden buradalar?" Talep ediyorum.

"Bilmiyorum. Belki de hayır kurumuyla ilgilidirler?" Ya

da belki keşif yapmaya gelmişlerdir.

Kahretsin, orada çöp gibi oynuyoruz.

Bu bilgi kıçımın altında bir ateş yakıyor. Adley bir değişiklik için bağırıyor ve ben kapıdan dışarı fırlamadan önce takım arkadaşlarımın panolara ulaşmasını bekliyorum.

Whitney pakı bana verirken patenlerim buza değiyor. Providence kendi vardiya değişimini yapıyor. Bu onlar için olabilecek en kötü zamanlama ve bana oyun kurmak için mükemmel bir fırsat veriyor. Kötü zamanlanmış vardiya değişiklikleri bir hokey maçını kazandırabilir ya da bitirebilir ve bu diğer takımın maç başladığından beri yaptığı ilk hata.

Onların hatasından ve bana sağladığı fırsattan yararlanmak için hiç vakit kaybetmiyorum. Rakip kaleye doğru uçarken hava kulaklarımın dibinden tıslayarak geçiyor. Bir savunma oyuncusu beni yakalamaya çalışıyor ama başaramıyor. Onu geride bırakıyorum, sonra kolumu geriye sarıp şutumu çekerken diğerini de geride bırakıyorum.

Hedef.

Kalabalığın gürültülü kükremesini duyuyorum. Takım arkadaşlarımın onay mührü olan sopaların tahtalara vuruş sesleri tıklım tıklım dolu salonda yankılanıyor. Camila kayarak yanımdan geçiyor ve koluma vuruyor.

"*Evet,* bebeğim!" diye bağırıyor ve sonra bir vardiya değişikliği daha yapıyoruz ve ikinci hat devralıyor.

İlk devrenin bittiğini gösteren zil çaldığında 1-1 berabere kaldık.

İkinci periyot da ilk periyot kadar yüksek tempoda geçiyor. Bu bir savunma savaşı, iki hücum da sert bir şekilde kapatılıyor. Providence kalesinin arkasında birçok kez dolandım. Olmayı en sevmediğim yer. Diğer birçok oyuncudan daha küçüğüm, bu da file arkasındaki mücadeleleri kazanmamı zorlaştırıyor. Bunun için gerekli omuzlara sahip değilim. Babam hep narin omuzlarımla dalga geçer.

Neyse ki hızlıyım, bu yüzden genellikle kendimi sıkışmalardan kurtarabiliyorum. Savaşmak yerine, Cami'ye pas atmaya çalışıyorum, ama o da engelleniyor. Bildiğim bir sonraki şey, yine onları kovaladığımızdı. Üçüncü periyodun geri kalanı böyle geçti. Derin baskı. Yüksek hız.

Providence son kırk saniyeye kadar 2-1 öndeyken Neela kale arkasında bir hamle yapıyor. Benim aksime, orada çok başarılı. Kalecinin dikkatini dağıtıyor, sonra da pakı kalenin önüne, Whitney'in bekleyen sopasına tek vuruşla göndermeyi başarıyor.

Yardım organizatörleri Koç Adley'e bunun berabere bitmesini istemediklerini fısıldıyor, bu yüzden Briar'ın kolayca kazandığı bir eşitlik bozma atışı yapıyoruz çünkü kimse beni geçemez. Hiç kimse.

Ve böylece, hayırseverlik oyununu, diğer adıyla Ölüm Maçı'nı kazandık.

"Tanrım," diye inliyorum soyunma odasına doğru yürürken. "Bu çok saçmaydı."

Tüm takım arkadaşlarım eşit derecede bitkin görünüyor.

"Formda olduğumu sanıyordum!" Neela ciyak ciyak bağırıyor. "Offseason'da çok sıkı kaldırıyordum. Kollarım jöle gibi." Onları yukarı kaldırıyor, sonra ıslak erişte gibi aşağı indiriyor.

Koç, herkes üstünü değiştirmeye başlamadan önce soyunma odasına girdi. "Bu çok iyi bir hokeydi," diyor bize, etrafına bakarak hayranlık. Sonra gözlerini deviriyor. "Yine de 'Enerjinizi sezon açılışımıza saklayın' cümlesinin hangi kısmını anlamadığınızdan emin değilim," diye bitiriyor, maç başlamadan önce yaptığı konuşmaya atıfta bulunarak.

Whitney, "Bizi bilirsiniz, buzun üzerinde hiçbir şey bırakmayız," diye cıvıldıyor.

İç geçiriyor. "Sanırım biri size Brad Fairlee'nin tribünde olduğunu söyledi?"

"Evet," diyor ve herkes gülüyor.

Ben hariç herkes. Çünkü kanım dondu. Brad Fairlee?

Endişe karnımı çekiştiriyor, bir düğüme dönüşüyor. "Alan Murphy'ye ne oldu?" Ağzımdan kaçırdım.

"O yok," diyor Adley. "Üst düzey yetkililer tıbbi nedenler olduğunu söylüyorlar. Bu konuda çok ketum davranıyorlar ama bence kalp krizi ya da birkaç kalp krizi geçirmiş olabilir."

"Tanrım, o iyi mi?" diye sorar Whitney.

"Hâlâ hastanede olduğuna inanıyorum ama tek bildiğim bu. USA Hockey işi hücum koordinatörleri Brad Fairlee'ye verdi. O iyi biri. Terfiyi hak etti." Adley kapıya yöneldi. "Pekâlâ. Giyin. Otobüste görüşürüz."

Kızlar duşlara doğru sürüklenirken herkes yine kendi arasında konuşmaya başlıyor. Terimi ve yorgunluğumu duşta atarken gergin enerjim daha da artıyor. Saçımı yıkamıyorum, sadece ıslak bir topuz yapıyorum, giyiniyorum ve aceleyle soyunma odasından çıkıyorum.

Brad Fairlee'yi bulmak istiyorum ama ona ne söyleyeceğimden emin değilim. Birkaç yıldır konuşmuyoruz. Sanırım kızı Emma'yı soruyormuş gibi yapabilirim, ama babasına ne kadar çok şey anlattığına bağlı olarak, bu hileyi anlayabilir. Çünkü Emma Fairlee'nin nasıl olduğu umurumda bile değil.

Yine de, milli takımın baş antrenörünün en azından aklının nerede olduğunu anlamaya çalışmadan bu binadan ayrılmasına izin veremem. Şimdiye kadar bir şeyler duymuş olmalıydım. Yani, beni takım için düşünüyorlarsa bir şeyler duymalıydım. Wisconsin'den bir kızın onlarla antrenman yapmasının istendiğini biliyorum, bu yüzden kadrolarını tamamlama sürecinde olmalılar. Yapmak zorundalar; Kasım ayındaki 4 Uluslar Kupası ve Şubat ayındaki ABD-Kanada Rivalry maçı gibi büyük maçlar yaklaşıyor. Ve önümüzdeki Şubat ayında da en büyük maç var. Olimpiyatlar.

Tanrım. Bunu çok istiyorum.

Ben çok fazla şey istemem. Hiçbir zaman babasından midilli isteyen ve ayrıntılı bir on altıncı yaş partisi talep eden şımarık kızlardan biri olmadım. Wyatt ve ben on altıncı doğum günlerimizi babamızın kritik bir playoff serisinin yedinci maçını kazanmasını izleyerek geçirdik. Takımı o yıl kupayı kazanamadı ama yine de doğum gününüzü TD Garden'daki sahipler locasında geçirmek oldukça havalı.

Ama bu. *Onu istiyorum*. O kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Fairlee'yi bomba koklayan bir köpek gibi avlamama gerek kalmadı. Lobiye girdiğim anda adımı söyledi.

"Bay Fairlee, merhaba," diye sesleniyorum, hevesimi bastırmaya çalışarak. "Uzun zaman oldu."

"Öyle," diye kabul ediyor. "Şimdi ne kadar oldu?

Üç yıl mı?" "O civarda."

Hokey çantamı omzuma asarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Bay Fairlee uzun boylu bir adam değil, ama fıçı göğsü ve kalın boynuyla bir tank gibi yapılı. Gençliğinde hokey oynamış, ancak çoğunlukla boyu nedeniyle profesyonellerde pek başarılı olamamış. Sonunda koçluk *yapmaya* başladı ve orada da başarılı oldu. Görünüşe göre şimdi çok daha fazla.

"Kazandığınız için tebrikler."

"Bu kadar çekişmeli bir oyun beklemiyordum," diye hayıflanarak cevap veriyorum. Başını salladı. "Atışlarda iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler. Duyduğuma göre sizi de tebrik etmek gerekiyormuş. Koç Adley bize ABD Takımı'nın baş antrenörü seçildiğinizi söyledi."

Gurur gözlerini dolduruyor. "Evet, teşekkür ederim. Takımın başına geçmeyi dört gözle bekliyorum. Birkaç madalya kazanmayı."

"Kulağa harika geliyor..." O boşluğu doldurmasını umarak duraksıyorum. Bana bir şey söylemesi için dua ediyorum, herhangi bir şey, takım kurma konusunda ne durumda olduğuna dair herhangi bir ipucu.

Ama hiçbir şey söylemiyor.

Garip bir şekilde devam ediyorum. "Yani, sanırım söylemeye gerek yok ama kadroya alınmayı çok isterim."

Bir baş sallama daha. "Elbette. Şu anda birkaç oyuncuyla görüşüyoruz. Bu yıl gerçekten dinamik bir kolej oyuncu grubu var."

Saçmalık.

Kıllanmamaya çalışarak kelimeyi yutuyorum. Hiçbir şekilde kibirli değilim ama yeni gelen çaylaklar da dahil olmak üzere NCAA hokeyindeki her bir oyuncuyu tanıyorum. Bazı çaylaklar potansiyel gösteriyor, ancak çoğunlukla tüm D1 programları arasında sadece birkaç göze çarpan oyuncu var. Ve ben beş değilse bile kesinlikle ilk ondayım.

"Bunu duyduğuma sevindim. Genelde kaç üniversite oyuncusunun kadroya girdiğini bilmiyorum ama-"

"Yaklaşık yüzde otuz, yüzde kırk," diyor.

Bu beni susturdu.

Vay be. Bu çok acımasız bir istatistik. Kadronun büyüklüğü düşünüldüğünde, eğer sadece birkaç boş yer varsa, bu iki, *belki de* üç kolej oyuncusu seçeceği anlamına geliyor.

"Dediğim gibi," diye devam ediyor yüz ifademi fark ettikten sonra, "birkaç oyuncuya bakıyoruz, ama tabii ki sen de onlardan birisin. Yeteneğin inkâr edilemez, Gigi. Elbette üzerinde çalışman gereken ufak tefek sorunlar var ama bu herkes için geçerli."

"Ne sorunu?" Biraz fazla hızlı soruyorum ve sonra eleştiriden rahatsız olmuş gibi görünebileceğimi fark ediyorum. Bu yüzden aceleyle ekliyorum: "Bana verebileceğiniz her türlü tavsiyeyi çok isterim. Her zaman oyunumu geliştirmek isterim."

Dudaklarını büzüyor. "Hep aynı sorunu yaşıyorsun. Filenin arkasında etkili değilsin."

Bu sefer kıllanıyorum, çünkü sanki bu "sorun" yıllardır beni rahatsız eden ve herhangi bir başarı elde etmemi engelleyen bir Aşil topuğuymuş gibi davranıyor. Bu çok saçma. Her oyuncunun güçlü ve zayıf yönleri vardır.

"Bu harika bir geri bildirim, teşekkürler. Bu konuyu Koç Adley ile konuşacağım." Sonra, onu sormazsam dikkat çekeceğimi bildiğim için kendimi zorlayarak soruyorum: "Emma nasıl bu arada? UCLA'de, değil mi?"

"İyi gidiyor. Batı Yakası'nda gerçekten gelişiyor. Bir pilot filmde küçük bir rol kaptı."

"Harika," diye yalan söyledim.

Onun için iyi şeyler olduğunu duymak beni rahatsız ediyor ve bu küçüklükten nefret ediyorum. Kendimi küçük görmekten hoşlanmıyorum.

"Onu sorduğunu söylerim."

Lütfen yapma, sanırım.

Ama sesindeki hafif gerginlik bana zaten selamımı iletmeyeceğini söylüyor. Evet... Bu kuyuyu tamamen zehirledi.

"Seni görmek güzeldi, Gigi. Konuşmam gereken başka biri var."

Kolumu okşadı. Sonra beni dehşete düşürerek Providence takımının kaptanı Bethany Clarke'a doğru yürüdü.

Bu bir şaka mı? Bethany bugün iyi bir oyun çıkarmış olabilir ama benimle aynı kalibrede bir oyuncu değil. Suratıma bir tokat yemiş gibiyim. Dışarı çıkarken kıskançlık ve kızgınlık boğazımı sıkıyor. Nemli havaya adım atarken bile hala üşüyorum.

Tekrar ismimi duyduğumda ön merdivenleri yarılamıştım.

"Gigi, bekle."

Omzumun üzerinden baktığımda Luke Ryder'ın sol tarafımdaki merdivenin dibinde dolandığını görüyorum. Bana doğru yürüyor, uzun bacakları solmuş kot pantolonla kaplı. Ayrıca üzerinde siyah bir tişört ve Bruins şapkası var; şapkanın ağzı neredeyse gözlerini kapatacak şekilde aşağıya doğru inmiş.

Onunla kaldırımda buluşmak için yolun geri kalanını inerken alnımda bir kırışıklık beliriyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyor.

"Kelimelerini kullan, Ryder."

Şu anda onun mağara adamı konuşma tarzını kaldıracak havada değilim. Brad Fairlee'nin beni görevden alması hala kanımda akü asidi gibi yanıyor.

Ryder şapkasını kaldırıyor ve bir elini saçlarının üzerinde gezdirerek düzeltiyor. Bu hareket dikkatimi sağ bileğine ve oradaki bileziğe çekiyor. Siyah ve gri iplerden örülmüş, tıpkı ada tatil beldelerinde yerlilerin sizi kandırıp satın almaya çalıştığı arkadaşlık bileklikleri gibi. Sanki yıllardır takıyormuş gibi eski ve yıpranmış.

"Sadece oyununu kontrol ediyordum."

"Pekâlâ. Tuhaf. Ama tamam." Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Omzunu silkmek için hareket ettirmeye başladı, ama sonra yüzümü gördü ve kendini durdurdu.

"Beklediğimden daha dramatikti," diyor gülerek. "Çatışmaya girmeye de gerek yoktu."

"Sence maç berabere mi bitmeliydi?"

"Hayır, sadece söylediğim şeyi kastediyorum - atışlara gitmeye gerek yoktu. Üçüncü devrede maçı takımınıza kazandırabilirdiniz."

"Biliyor musun, çoğu insan o atışları kazandığım için bana iltifat ederdi," diye belirttim.

"İnsanlardan istediğin bu mu? Ne kadar iyi bir kız olduğunun söylenmesine mi?"

Alaycı sözleri doğrudan bacaklarımın arasına bir sıcaklık şimşeği gönderiyor. Vay canına.

Tamam.

Vücudumun böyle tepki vermesini beklemiyordum. Verdiği tepkiyi de sevmedim. Özellikle de şu anda kızgın olmam gerekirken. Az önce bana çatışmaya girmemizin sebebinin ben olduğumu söyledi.

"Kaçırdınız mı bilmiyorum," diyorum sıkıca, "ama üzerimizdeki baskı çılgıncaydı."

Ryder cevap vermiyor. "Ne?"

Homurdanıyorum.

Hala bir şey yok.

Hokey çantamı kaldırıma bırakıyorum ve bir gümbürtüyle yere düşüyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona ters ters bakıyorum. "Devam et. Bana düşüncelerini anlat."

Gözlerime bakıyor. "Ağın arkasında panik yapıyorsun." Kınama, kör bir bıçak gibi içimi kesiyor.

Normalde bunu nazikçe kabul eder, eleştiriyi özümser ve yapıcı olarak görürdüm, beni bu kadar derinden kesmesine izin vermezdim. Ama Fairlee'nin duygularını yansıtıyor ve bu şu anda ihtiyacım olan son şey.

Şimdi de iki adam bana kalenin arkasında berbat olduğumu mu söylüyor?

"Onların bölgesinde baskı altındayken ve başka seçeneğiniz yokken, pakı otomatik olarak kalenin arkasına taşımalısınız," diyor Ryder ben yanıt vermeyince. "Bunun yerine panikleyip kötü paslar atmaya çalışıyorsun ve araya giriyorlar. Üçüncüde yaptığın gibi."

Sanırım konuşmadığı zaman onu daha çok seviyorum.

Çenem o kadar sıkılıyor ki azı dişlerim zonklamaya başlıyor. Berbatlığımla ilgili açık değerlendirmesini görmezden gelerek, "Gerçekten neden buradasın?" diye sormak için çenemi açıyorum.

Koyu mavi gözleri rahatsız gibi görünen bir ifadeyle titriyor. Oyalamasını ya da hiç cevap vermemesini bekliyorum ama doğrudan konuşarak beni şaşırtıyor. "Baban dün antrenmanımızdaydı."

"Yani?"

Ryder kasketinin kenarını tekrar düzeltiyor. "Her yaz Hockey Kings kampı düzenlediğini söyledi. Umuyordum ki-"

"Oh, Tanrı aşkına." Bunun nereye varacağını çok iyi biliyorum ve bu beni çok rahatsız ediyor. "Ciddi misin? Sen de mi?"

"Ne?"

Çantamı elime alıp askısını omzuma atıyorum. "Sırf babama yaklaşmak için yıllar boyunca kaç erkek bana asıldı biliyor musun? Bu benim ilk rodeom değil."

Başımı sallıyorum, yükselen düşmanlığı yutuyorum. En azından Ryder'ın bu konuda açık sözlü olduğunu söyleyebilirim. Beni yemeğe götürmeye çalışmıyor, orada elimi tutup bana tatlı sözler fısıldayacak ve *sonra* iyilik isteyecek.

Tüm çabalarıma rağmen, o acı duygu yüzeye çıkıyor. Beni pusuya düşürmeden önce zaten kötü bir ruh halindeydim ve şimdi bin kat daha kötü hissediyorum.

"Pisliğin teki olduğunu biliyordum ama bu bir sonraki seviye. Buraya geliyorsun, oyunumu aşağılıyorsun ve sonra babama ulaşmak için beni kullanmak mı istiyorsun?"

Kendine has omuz silkme

hareketini yapıyor. "Ne?"

"Sanki sen de onu kullanmıyormuşsun gibi?"

Sertleştim. "Bu da ne demek oluyor?"

"Graham Center adında bir binada çalışıyoruz." Fazla espri yapmadan gülüyor. "Bu da adam kayırmacılık değilse nedir bilmiyorum."

Yanaklarım yanıyor. Her saniye daha da kızardıklarını biliyorum. "Briar'a kendi liyakatimle giremeyeceğimi mi ima ediyorsun?"

"İyi olduğunuzu söylüyorum ama eminim soyadınızın ne olduğu sizi incitmez."

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Derin nefes alıyorum. Sonra "Siktir git."

dedim.

Ve çekip gidin, çünkü bu konuşmayı tamamen bitirdim. Eğlenmeyeceğim bile.

Beni takip etmiyor ve bir dakika sonra takım otobüsüne bindiğimde öfke içindeyim.

Ryder yanılıyor. Briar'ın ve diğer yarım düzine büyük hokey okulunun beni çağırmasının nedeni soyadım değil. Beni iyi olduğum için istediler. Hayır, harika olduğum için.

Öyle olduğumu *biliyorum*.

Ancak bu, güvensizlik barajının patlamasını ve bir şüphe selinin kanıma sızmasını engellemiyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

GIGI

Tam halı

Birkaç gün sonra eve gittiğimde hâlâ karanlık bir kasırga bulutunun içindeydim. saatler sonra. Sonra ortak alanın ortasındaki iki büyük bavulu görüyorum ve moralim düzeliyor.

"Aman Tanrım," diye çığlık atıyorum. "Evde misin?"

Mya Bell bembeyaz gülümsemesiyle kapıda belirir. "Geldim!" diye bağırıyor çok dramatik, Diana-vari bir şekilde.

Ve sonra kollarımızı birbirimize dolayarak o aptalca sarılmalardan birini yapıyoruz, aynı zamanda dans ediyor ve neredeyse düşecek kadar sallanıyoruz.

"Burada ne yapıyorsun?" Mutlu bir şekilde sordum. "Pazar gününe kadar seni beklemiyordum."

"Manhattan'da sıkıldım. Ayrıca annem beni deli ediyordu. Biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacım vardı."

"Kahretsin, onca insan arasında sen sessizliğe hasret kaldığına göre çok çekilmez biri olmalı."

Mya sessiz biri değildir, tekrar ediyorum, sessiz biri değildir. Bu onun iğrenç derecede gürültücü olduğu anlamına gelmiyor. Sadece konuşkandır.

Mya gözlerini devirerek, "Annem bana bir koca ya da eş bulmaya karar verdi ve bu konuda benim hiçbir söz hakkım yok," diye açıklıyor.

"Gerçekten mi? Aynı anda hem evlenip hem de nasıl bir OR süperstarı olacaksın? Şu anda sadece biri ya da diğeri olabilirmiş gibi hissediyorum." Mya tıp fakültesinde biyoloji okuyor. Cerrah olmak istiyor.

"Aynen öyle. Cerrahi ihtisasım için otuz altı saat aralıksız uyanık kalırken aptal bir eşe odaklanamam. Ama bunu anneme söylemeyi dene. Yazın yarısını karşılaştığımız her diplomata bekâr çocukları olup olmadığını sorarak geçirdi. Hatta bir aday dosyası bile hazırlıyor."

"En azından eş kısmına geldi."

Mya üniversite birinci sınıfta ailesine biseksüel olduğunu açıkladığında, annesinin bunu kabullenmesi biraz zaman aldı. Çünkü bunun asla midilli alacak torunları olmayacağı anlamına geldiğini düşünüyordu. Mya sonunda annesini oturtup, eğer bir kadınla birlikte olursa, bugünlerde aynı cinsiyetten çiftler için pek çok üreme seçeneği olduğunu açıklamak zorunda kaldı. Bu Bayan Bell'i yatıştırmışa benziyordu.

"Doğru," diye cevap verir Mya. "Ama yemin ederim, annemin bana kimseyi ayarlamasına ihtiyacım yok. Onunla tanıştın mı? Gezegendeki en büyük züppe o. Beni tutucu bir mirasçıyla ya da serçe parmağına yüzük takan bir prensle evlendirecek."

Mya, ailesinin yaz seyahatlerinden hikâyelerle beni eğlendirmeye devam ediyor. Bir şişe kırmızı şarap açıyoruz ve sohbet etmek için kanepeye oturuyoruz. İlk başta eğleniyorum ama kısa süre sonra zihnim bu akşamki olaylara dönüyor, ta ki kafam meşgul olana ve tekrar düşmanca hissedene kadar.

Brad Fairlee'yi de Luke Ryder'ı da sikeyim. Bu gece pasım kesildiyse ne olmuş? Ve ne olmuş-

"Ne o," dedi Mya beni düşüncelerimden sıyırarak, "bu çıplak Yunan akşam yemeği partisiyle ilgili hikayem seni etkilemedi mi?"

"Hayır, bu çok komik. Özür dilerim. Aklım bir anlığına başka yere kaydı ve tekrar düşünmeye başladım. Senin muhteşem yüzünü görmeden önce çok kötü bir ruh halindeydim."

"Birincisi, iltifatlarına devam etmene ihtiyacım var çünkü annem bu yaz kendime olan saygımı resmen küle çevirdi. Ve ikincisi, ne hakkında tartışıyoruz?"

"Emma Fairlee. Liseden eski arkadaşım." "Ahh,

hain."

"Evet." İfadesine gülüyorum, ama içimde bir sızı da var, çünkü lise son sınıfta bana Emma ve benim

mezuniyette arkadaş olsaydık, deli olduğunu söylerdim.

Mya inanılmaz uzunluktaki bacaklarını uzatıyor ve sehpanın üzerine koyuyor. "Peki neden Kötü Emma'yı düşünüyoruz?"

"Aslında ben daha çok babasını düşünüyorum. Bu akşam Bay Fairlee'nin ABD Takımı'nın yeni baş antrenörü olduğunu öğrendim."

"Oh kahretsin. Babamı sana karşı zehirledi mi?"

"Bilmiyorum. Mezun olduğumdan beri ne onunla ne de aileden biriyle konuştum. Ama benim hakkımda söyleyecek güzel bir şeyi olduğunu sanmıyorum. Üç yıldır sosyal medyada bana iftira atıyor."

İlk başlarda tüm ailemin ve benim ne kadar kötü, bencil ve şeytani olduğumuza dair aleni saldırgan paylaşımlar vardı. Sonunda, açıkça bana ve çeşitli kişilik kusurlarıma yönelik örtülü "düşünceler" ve belirsiz alıntılar haline geldi.

Bu çok çocukça ama Emma'nın sorunu görmezden gelinmekten nefret etmesi. Her zaman ilgi odağı olmak zorunda, ki bu da gençken ve parti yaparken harika bir şey ve kendini maceraya atan ve sizi de peşinden sürükleyen bu eğlenceli, hayat dolu arkadaşa sahipsiniz.

Ama ona hizmet etmediğiniz ve egosunu beslemediğiniz anda size sırtını döner.

"Her neyse, bana adil bir şans vermeyeceğinden endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum, kadehimin neredeyse yarısını yudumlarken. Şarap midemin çukuruna akıyor ve orada huzursuzca dönüyor. "Hâlâ oyuncuları seçiyorlar ve kadroyu tamamlıyorlar ve..." Alt dudağımdan bir damla yalıyorum. "Bilmiyorum, gerginim. Bu konuda içimde kötü bir his var."

"Yapmamalısın. Sen kelimenin tam anlamıyla dünyanın bir numaralı kadın hokey oyuncususun."

"Tamam, bu biraz abartılı oldu." "İlk
üç," diye düzeltiyor. "Küresel
olarak." "İlk on. Ulusal olarak."

"Pekâlâ, dünya çapında ilk beş," diyor havalı bir el sallayarak. "Bana bu pisliğin takımı için en iyi oyunculardan birini seçmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"İşler böyle yürümüyor." "O
zaman nasıl çalışıyor?"

Üzerinde düşünüyorum çünkü açıklaması zor. Seçim süreci neredeyse kasıtlı olarak belirsiz.

"Koçlar oyuncuları sadece objektif kriterlere göre seçmiyor. Herhangi bir ulusal etkinlikteki geçmiş performanslarına bakıyorlar ki benim böyle bir performansım yok. Kimlerin bir takım olarak iyi çalışacağını düşündüklerine bakıyorlar. Bazen seçmeler düzenleyebilirler ama önceki performansınız bir sürü antrenmandan çok daha önemlidir." Bunu daha basit terimlerle özetlemeye çalışıyorum. "Aslında buza her adım attığımda milli takım için seçmelere katılmış oluyorum."

Ve görünüşe göre iyi bir izlenim bırakmıyor. En azından Brad Fairlee'ye göre.

Sinirli bir ses çıkardım. "Her neyse. Artık bunun hakkında konuşamam."

Kanepeden kayarak kendimi yumuşak tüylü halının üzerine atıyorum ve orada sırt üstü uzanıp yüksek sesle inliyorum.

"Uh-oh," diye iç geçirir Mya.

Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buluyorum. Yüzünde eğlence ve endişe karışımı bir ifade vardı.

"Ne?" Homurdanıyorum.

"Biriyle yatman lazım." "Hayır, ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

"Sen değilsin. Döneli bir saat oldu ve sen halıya yatmadan önce de işaretleri görüyordum. Bununla birlikte, halının üzerine yatmak her zaman bardağı taşıran son damladır."

"Dur. Halının üzerinde o kadar sık yatmıyorum."

"Kesinlikle öyle. Ne zaman stres seviyeni en üst düzeye çıkarsan ya da çok bunalırsan bu oluyor. Sonra halı zamanından sonra çok huysuzlaşıyorsun ve monogramlı su şişenden içmek gibi önemsiz şeyler için beni terslemeye başlıyorsun. Sonra Case gelip sana vuruyor ve sen de küçük tatlı Gigi olmaya geri dönüyorsun."

"Hiç tatlı olduğumu sanmıyorum."

"Tamam, bunu kabul ediyorum. Ama gerisini tartışmaya bile kalkma. Çok tahmin edilebilir bir azgınlık döngüsüne sahipsin. Biriyle yattığın anda huysuzluğun azalıyor ve halımız kurtuluyor."

"Senden hoşlanmıyorum."

"En son ne zaman rahatladın?" Ağzımı
muzaffer bir edayla açıyorum-
"Senin elinle değil, bir insan erkeğiyle," diye araya giriyor ben konuşamadan.
Yenilgiyle iç çektim. "Case'den beri değil."
"Ne yani, Mayıs sonu mu? Neredeyse dört ay önce mi?"
"Dört ay seks yapmadan geçirmek için uzun bir süre değil,"
diye itiraz ediyorum.
"Çoğu insan için değil. Ama sizin gibi stresli stres vakaları için? Bu bir sonsuzluk."
Ona bu zevki tattırmayı reddediyorum ama haksız da değil. Düzenli seks, ilişkileri tercih etmemin nedenlerinden biri. İnsanlar her zaman dışarı çıkıp tek gecelik bir ilişki bulmanın ne kadar kolay olduğuyla övünür. Ama kim gerçekten *her* gece bunu yaşamak ister ki? Sürekli bir dizi tek gecelik ilişki mi yoksa sevdiğim bir erkekle düzenli seks yapmak mı? Ben her seferinde ikincisini seçerim.
"Seni bir arkadaşlık uygulamasına kaydettirelim mi?"
Oturdum ve kanepeye yaslandım. "Hayır. O şeylerden nefret ediyorum. Ve sıradan seksten nefret ettiğimi biliyorsun."
"Ya bu ya da Case'e geri dönmek." Öne doğru eğilir ve bardağını doldurur. "Bu bir seçenek mi?"
"Öyle değil."
Case'den bahsetmişken, duş almaya hazırlanırken aradı. Soyunma odasında yarım yamalak yaptıktan sonra saçımı gerçekten yıkamak istiyorum.
Parmaklarım "kabul et" düğmesinin üzerinde geziniyor. Neredeyse cevap vermeyecektim ama alışkanlıklarım beni ele geçirdi.
Ayrıca bazen onun sesini özlediğimi de inkar edemem. "Maç
nasıl gitti?" Case soruyor.
Özel banyomdan çıkıp yatağımın kenarına çöküyorum ve Case'e içini dökmek için eski alışkanlıklarıma geri dönüyorum. "Çok acımasızdı. Bu sezon Providence'a dikkat etmeliyiz."
"Ağrın mı var?"
"Ağrım var ve biraz morarmış ama yarın iyi bir buz banyosunun düzeltemeyeceği bir şey değil." "Ya da şimdi ılık bir banyo." Pekmez gibi yumuşak ve yavaş olan sesi

Kulağıma. "Arkadaş istersen gelip sana katılabilirim."

Baştan çıktım.

Saçlarımı okşayıp boynumu öperken Case'le birlikte çıplak olma, vücuduna yaslanma düşüncesi içimde bir ürperti yaratıyor.

Mya haklı. Şu an çok zor durumdayım.

Bu yüzden aramayı bitirmek için acele ediyorum. "Hayır," diyorum hafifçe, "ben iyiyim.

Duş alıp yatacağım."

"Ben buradayım, G. Bunu biliyorsun, değil mi? Her zaman burada olacağım." Ama orada değildi. Önemli olduğunda değil.

Şimdi burada olduğuna nasıl inanayım?

Şu anda bunu yapacak zihinsel genişliğe sahip değilim. Duş alıyorum, sonra yatağa girmeden önce saçlarımı tarayıp fönlüyorum. Orada yatarken, uyku benden kaçıyor. Heyecanlıyım ve belki de rahatlamaya ihtiyacım var. Saat 1:00 olduğunda ve ben hala uyanıkken dudağımı ısırıyorum ve elimi bacaklarımın arasına kaydırıyorum.

İnsanlardan istediğin bu mu? Ne kadar iyi bir kız olduğunun söylenmesi mi?

Ben daha durduramadan Luke Ryder'ın çakıllı sesi kafamın içine giriyor. Bir kez daha içim sıkılıyor, bedenim fısıldıyor: *Evet, bana iyi bir kız de*.

Kimin için zonkladığımı fark etmeden önce parmaklarım klitorisimi kısa bir süre okşuyor.

İşte böyle, uyarılmam öldü. Bugün maçıma gelen, bir oyuncu olarak tüm sorunlarımı sıralayan ve ardından D1 hokey oynamayı hak etmediğimi ima eden pisliği düşünerek kendime dokunmama izin yok.

Akraba kayırmacılığıymış,

hadi oradan. Sik kafalı.

Uykuya dalmam çok uzun sürüyor ve uyuduktan sonra bile hiç dinlendirici olmuyor. Dönüp duruyorum ve yorgun hissederek uyanıyorum.

Bu nedenle sabah koşum sırasında zorlanıyorum, Mya da bana katılıyor çünkü umutsuzca bir arkadaşa ihtiyacım var. Beni hala düzelmemiş olan kasvetli ruh halimden uzaklaştırmaya çalışıyor ama ancak Hartford House'a geri döndüğümüzde başarılı oluyor ve beni gerçek bir kahkahaya boğuyor.

Tabii ki Ryder'ın ön girişte bizi beklediğini gördüğüm anda bu düşüncem hemen kayboluyor.

Bir buket papatya tutuyor.

ONUNCU BÖLÜM

GIGI

Uluslararası Elma Yeme Günü

"SADECE SÖYLÜYORUM, KENDİNİZE PRENS DEMEYE DEVAM EDEMEZSİNİZ Malta yetmişli yıllarda monarşiyi kaldırdı. Mesela kardeşim, senin ailen artık kapı pencere satıyor. Bir zamanlar lanet kraliçeyle uzaktan akraba olman umurumda değil-" Mya, Ryder'ı fark edince konuşmayı keser. Sonra beyaz ve sarı çiçeklerden oluşan küçük buketi görür. "Oh, vay canına. Tamam. Bunun için buradayım."

Yaklaştığımızda Ryder geniş omuzlarını dikleştiriyor ve öne doğru bir adım atıyor. Dünkü kıyafet kombinasyonunun aynısını giyiyor, kot pantolon ve siyah tişört, ama bu sefer beyzbol şapkası yok. Koyu renk saçları dağınık ve boştaki elini saçlarının arasından geçiriyor.

"Merhaba," diyor kaba bir şekilde.

"Merhaba," diye cevap veriyorum. Ses tonumda bir ürperti var.

Sessizlik çöküyor. Birbirimize bakıyoruz. Ben şüpheliyim. O ifadesiz.

"Merhaba!" Mya cıvıldıyor.

Burada olduğunu tamamen unutmuşum.

"Ryder, bu Mya," diyorum aceleyle. "Oda

arkadaşım." Selamlamak için başını sallıyor.

Ona yukarıdan aşağıya bakıyor ve Cupid'in yay dudaklarındaki hafif kıvrımdan, gördüğünden hoşlandığını anlayabiliyorum.

Papatyaları hâlâ elinde tutuyor ama bana vermek için hiçbir hamle yapmıyor. Bir an için başka biri için olup olmadıklarını merak ediyorum.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor.

"Elbette," diye cevap verir Mya. Sonra onun yüz ifadesine bakar ve "Demek sen ve Gigi yalnızsınız. Kahretsin, gerçekten de

Bunun ne hakkında olduğunu
biliyorum." "Seni
bilgilendireceğim," söz
veriyorum.

Sırıtarak yanımızdan geçip yatakhaneye doğru yürüyor ve içeri girmek için anahtar kartını okutuyor.

Yalnız kaldığımızda Ryder'a "Bir sorum var," diyorum.

"Neymiş o?"

"Gerçekten bana çiçek mi getirdin?"

"Evet," diye mırıldandı.

Gülmemek için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Kendi davranışlarından bu kadar iğrenen birini daha önce hiç görmemiştim.

"Bak, ikimiz de senin bir pislik olduğunu biliyoruz ama bu sadece senin kişiliğin evlat. Bana özür çiçeği getirerek kendini küçük düşürmene gerek yoktu."

Bana hafifçe sırıtıyor. "Bunların özür çiçeği olduğunu kim söyledi? Belki de kutlama çiçekleridir."

"Uh-huh. Gerçekten. Neyi kutluyoruz?"

Arka cebinden telefonunu çıkarıp kilidini açıyor. Bir an için ekranı tarıyor ve benim bakış açımdan, bir takvim uygulamasına danışıyor gibi görünüyor.

"Bugün Uluslararası Elma Yeme Günü." Bakışlarını kaldırıyor. "Kutlamamız gereken bir şey gibi göründü."

Ona dik dik bakıyorum. "Bunu uyduruyorsun."

Ekranı bana doğru çevirdi. Elbette, uluslararası tatiller listesinde Uluslararası Elma Yeme Günü diye bir şey var.

"Elmaları çok severim," diyor umursamaz bir tavırla.

"Biliyor musun, sanırım bu Ryder'ı sevdim. Bu kadar tuhaf olduğunu
bilmiyordum." "Ben tuhaf değilim," diye homurdanıyor.

"O zaman neden senin elma sevgini kutluyoruz?"

Buketi bana doğru itti. "Al şu lanet şeyleri."

Farkında olmadan bir gülümseme yayılıyor. Onun acısına son v e r i p papatyaları kabul ediyorum.

"Çiçekleri severim," diye bilgilendiriyorum onu. "Kelebekleri sevdiğim kadar değil ama oldukça yakın."

Ryder iç çekiyor.

"Ne?" Ses tonum savunmacı.

"Çiçekleri ve kelebekleri mi seviyorsun? Tam da senin havalı olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Peki, neyi seviyorsun?" Meydan

okuyorum. "O şeyleri değil."

"Bütün sabahını bir kız için özür dilerim çiçekleri toplamakla geçiren adamın bunu söylemesi komik."

"Bütün sabahımı harcamadım. Bir dakika falan sürdü. Onları komşumun saksısından çaldım."

"Aman Tanrım."

"Ve bunlar özür dilerim çiçekleri değil," diye

homurdanıyor. "Mm-hmm."

"Çünkü üzgün değilim." Tek kaşını kaldırdı. "Doğruyu söyledim."

Ona ters ters bakıyorum. "Bir oyundan sonra seni pusuya düşürsem ve sonra orada durup kötü olduğun her şeyi sıralasam nasıl hissederdin?"

"Ben öyle yapmadım. Düşüncelerimi sordunuz."

"Cevap vermek zorunda değildin."

"Cevabını istemediğin şeyleri sorma," diye karşı çıkıyor. "Biliyor

musun, hiç konuşmadığın zamanları daha çok seviyordum."

Bu beni gerçekten gülümsetti.

Lanet olsun. Bu benim hatam. Onu gülümseten bendim. Ve şimdi o aptal gülümsemeyle onurlandırıldım ve bu öldürücü bir gülümseme. Camila'nın partilerde nasıl duvara yaslandığını ve kadınların ona akın ettiğini söylediğini hatırlıyorum ve şimdi neden seçenek sıkıntısı çekmediğini anlıyorum.

"Bakın, eğer bu bir özür olsaydı, varsayımsal olarak konuşursak, sanırım bazen çok açık sözlü olabildiğimi kabul edebilirdim."

"Hayır!" Şok içinde söyledim.

"Kimse bundan şikayetçi değil." "Hayır,

eminim herkes bayılıyordur."

Gözlerini kısar. "Bu kötü bir fikirdi."

"Hayır," diye itiyorum. "Varsayımsal özrün hoşuma gidiyor. Diyelim ki, varsayımsal olarak, çok açık sözlü davrandınız ve birinin kendini bok gibi hissetmesine neden oldunuz.

Briar için sadece adam kayırma yüzünden hokey oynadıklarını söylüyorlar... d e v a m e t . "

İfadesi ağırlaşır. "Öyle demek istemedim. Adam kayırma yorumu haddimi aştı."

Bence samimi davranıyor. Pisliğin teki olabilir ama zalim olduğundan emin değilim.

Yine de onu pek tanımıyorum.

"Niyetim seni kötü hissettirmek değildi. K o n u hokey olduğunda dürüstümdür. Her zaman kendi oyunumu geliştiriyorum, zayıf y ö n l e r i m üzerinde çalışıyorum. Sanırım herkesin bu tür tavsiyeler istemediğini unutmuşum." Duraklıyor, yüz hatları acı içinde. "Ve bulunduğun yerde olmanın sebebinin baban olduğunu ima ettiğim için özür dilerim. O maçı izledim. Olağanüstüydün."

İltifatının yarattığı sıcaklık dalgasına rağmen, içimdeki kuşku titreşimine engel olamıyorum. "Bunu yine kendimi boktan hissetmeyeyim diye mi söylüyorsun?"

"Ben sadece bir şeyler söylemem."

Bunun ne kadar doğru olduğundan şüphelenmeye başlıyorum.

"Peki, teşekkürler. Sanırım bunu takdir ediyorum." İstemeyerek ekliyorum, "Sen de çok iyi bir oyuncusun."

"Çok iyi olduğunu söylemedim. Olağanüstü olduğunu

söyledim." "Ben de senin çok iyi olduğunu söyledim."

Nefesinin altında kıs kıs gülüyor. "Her neyse." Elimdeki buketi işaret ediyor. "Bu benim barış teklifim. Shane, piliçlerin papatyaları sevdiğini ve yanlış bir fikir vermediklerini söyledi."

"Yanlış fikir nedir? Benimle birlikte olmaya çalışman mı? Ya da babama senin için iyi şeyler söylemem için bana yağ çektiğini mi? Dün maça bu yüzden geldin, değil mi?"

"Evet," diyor dürüstçe. "Ama sen bu konudaki tavrını açıkça ortaya koydun, o yüzden bir daha sormayacağım. Ben böyle biri değilim." Omuz silkiyor. "Pekâlâ. Şimdi yakandan düşeceğim."

Uzaklaşmaya başladı.

"Tavsiye istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Ryder dönüp bana alaycı bir bakış attı. "Buna bir daha kanmayacağım, Gisele."

"Hayır, ciddiyim. Dün çok kötü bir ruh halindeydim ve seni terslememin tek nedeni buydu. Genelde senin gibiyimdir. Her zaman oyunumu mükemmelleştiririm." O yoğun mavi gözlerle karşılaşıyorum. "Bana bir tavsiye verecek olsaydın, bu ne olurdu?"

Tereddüt ediyor, elini tekrar saçlarının arasından geçiriyor. "Lütfen. Ağın arkasında ne yapmam gerekiyor?"

"Oradan çıkmak için bu kadar hevesli olmayı bırakın," diye yanıtlıyor sonunda. "O alana hakim olmayı ve onu etkili bir şekilde kullanmayı öğrenirseniz, skor fırsatları sonsuzdur."

"Yüksek risk, yüksek ödül?"

Başını sallıyor. "Kalenin arkasında hücuma yönelik bir pozisyon kazanırsanız hem kaleciyi hem de rakip savunmayı o alana odaklanmaya zorlarsınız. Ve odakları orada olduğunda, ön tarafta kimin olduğunu takip edemezler."

Hayal kırıklığımı yutkunarak bastırıyorum. "Yine de diskin kontrolünü kaybediyorum. Alan çok dar."

"Dediğim gibi, ustalaşmayı öğrenin. Bazen şansınız yaver gider ve iki savunma oyuncusunu da üzerinize çekersiniz. Eğer iletişimleri kötüyse, ikisi de sizi korumaya çalışabilir ve siz de takım arkadaşlarınızdan birini ya da birkaçını gol atmak için en iyi pozisyonda boşta bırakmış olursunuz." Omuz silkiyor. "Bununla ne yapacaksanız yapın."

Beni elimde buketle yatakhanemin önünde bırakarak tekrar yürümeye başladı.

Papatyalara bakıyorum ve başparmağımı ipeksi beyaz bir taç yaprağının üzerinde gezdiriyorum. Gerçekten çok güzeller. Onları çalmış olması umurumda bile değil. Sonra Ryder'ın geri çekilen sırtına, o belirgin kollarına, adımlarının güvenine bakıyorum.

"Ryder," diye seslenirken buluyorum kendimi. Döndü.

"Evet?"

Zihnimin arkasında bir fikir oluşuyor. Ön plana çıkana ve ona doğru yürüyene kadar ilerliyor ve kıpırdanıyor.

Ellerini ceplerine sokmuş, ona ulaşmamı bekliyor. "Sana bir teklifim var," diye açıklıyorum.

Gözlerinde eğlence titreşiyor. "Ne tür bir teklif?"

"Şey, belki de daha çok karşılıklıdır. Sen bana yardım edersin, ben de sana." Espri parıltısı keskinleşerek ilgi pırıltısına dönüşür.

"Babamın hokey kampı... Yardımcı koç olarak kimi seçeceği konusunda çok seçicidir. Yalan söylemeyeceğim, senin hakkındaki izlenimi pek iyi değil. Bu yeni bir şey mi bilmiyorum. Ama seni yıllardır izlediğini biliyorum. Bütün iyi kolej oyuncularını takip eder."

Yüz ifadesi bulutlanıyor. "Yani bana kesinlikle koçluk görevi vermeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Öyle bir şey demiyorum. Ama kötü bir tavrın olduğunu düşündüğünden bahsetti. Yani, evet, muhtemelen senin için iyi şeyler söyleyebilirim. Liderliğin hakkında ya da her neyse. Onunla sürekli telefonda konuşuyoruz ve önümüzdeki hafta sonu ziyaret için eve gideceğim. İstersen her seferinde senden bahsederim. Belki her seferinde değil, yoksa şüphelenir. Ama ona arkadaş olduğumuzu söylerim ve senin sağlam bir seçim olacağını bilmesini sağlarım." Omuz silkiyorum. "Benim fikrim onun için çok önemli."

Ryder beklentiyle bana bakıyor. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Ağın arkasındaki bazı sorunları çözmeme yardım et. Belki birlikte birkaç seans yapabiliriz. Bire bir." Ona sırıtıyorum. "Hey, muhtemelen ben de sana bir iki şey öğretebilirim."

"Bundan şüphem yok. Hareketleriniz var."

"Gördün mü? O zaman bu ikimiz için de faydalı olur. Sen benimle çalışacaksın, ben de senin için çalışacağım. Kazan-kazan." Bakışlarıyla tanıştım. "İlgileniyor musun?"

O kadar uzun süre düşünüyor ki, beni geri çevirecek mi diye merak ediyorum. Bu aptalca olurdu ve hiçbir anlam ifade etmezdi çünkü-

"Ben varım," diyor huysuzca. "İlk seansımızın yerini ve saatini bana mesaj at, orada olacağım."

Bu sefer gerçekten uzaklaşıyor ve beni arkasından bakakalıyorum. Ve kendimi neye bulaştırdığımı merak ediyorum.

BRIAR ÜNIVERSITESI ERKEKLER BUZ HOKEYI

BAŞLANGIÇ KADROSU

OYUNCU	POZİSYON	YIL
Case Colson	İleri (C)	JR
Luke Ryder	İleri (C)	JR
Will Larsen	İleri	JR
David Demaine	Savunma	SR
Shane Lindley	İleri	JR
Beckett Dunne	Savunma	JR
Tristan Yoo	İleri	FR
Austin Pope	Savunma	FR
Joe Kurth	Kaleci	SR
Matt Tierney	Savunma	JR
Tim Coffey	Savunma	SR
Nick Lattimore	İleri	JR
Nazem Talis	İleri	SOPH
Todd Nelson	Kaleci	SOPH
Micah Kucher	İleri	SR
Jim Woodrow	Savunma	SOPH
Jordan Trager	İleri	JR
Rand Hawley	Savunma	SR
Hugo Karlsson	Savunma	SR
Patrick Armstrong	İleri	SOPH
Mason Hawley	İleri	SOPH

ONBİRİNCİ BÖLÜM

RYDER

Chad Jensen, drama kraliçesi.

GIGI O GECE YARININ İLK İŞİMİZ İÇİN UYGUN OLUP OLMADIĞINI SORUYOR

özel seans. Onun adını telefonumda görmek garip. Ya da belki de "Gigi" olarak görmek gariptir. Yıllardır kafamda Gisele olarak yaşıyor. Telefonumun bunu yansıtması gerektiğini hissediyorum, bu yüzden iletişim bilgilerini açıp adını değiştiriyorum, kendi kendime kıkırdıyorum çünkü bilseydi bunun onu ne kadar kızdıracağını biliyorum.

BEN:

Yarın benim için uygun. Ama Jensen ile buz zamanını temizlemeliyiz ya da Adley pisti ne zaman kullanabileceğimizi öğrenmek için.

GISELE:

Aslında, pratik yapmamız için daha özel bir yerim var. Başka bir yere gitmeye ne dersin? Gece olmak zorunda ama. 8'den sonra.

BEN:

Anladım. Senin küçük kirli sırrın olmamı istiyorsun.

GISELE:

Böyle söyleyince kulağa çok şüpheli geliyor.

BEN:

Bu onu daha az doğru yapmaz.

Yine yazıyor. Düşmanla dostluk kurarken neden görünmemesi gerektiğine dair bir açıklaması olduğuna eminim. O cevap vermeden önce bir takip mesajı gönderiyorum.

BEN:

Beckett da gelse olur mu? Aklımda bazı tatbikatlar var ama üçüncü, tercihen bir d-man.

Noktalar kayboluyor, sonra geri geliyor.

GISELE:

Olur. Yardımı olacağını düşünüyorsan.

BEN:

Merak etme, kirli sırrımızı kendine saklamasını sağlayacağım. Olmaz. iyi kız ününü lekeleyecek.

GISELE:

Detayları teyit etmek için yarın size mesaj atacağım.

GISELE:

Sizinle sohbet etmek her zamanki gibi keyifliydi!

Sırıtıyorum, buzdolabından bir bira alıyorum. Kapağını kapatıyorum ve oturma odasında arkadaşlarıma katılıyorum. Cuma gecesiydi ama kimse dışarı çıkmak için plan yapmamıştı. Shane kanepede, kucağında siyah saçlı bir amigo kızla oturuyor. Onunla daha önce avluda, o ve bazı arkadaşları çimlerin üzerinde üstsüz güneşlenirken tanışmış. Şimdi dili onun ağzında altın arıyor. Odaya girdiğimde beni fark etmediler bile.

Beckett koltukta oturmuş, video oyunu oynuyor. Benim nereye odaklandığımı fark edince gözleri parlıyor. Çifte doğru başını sallıyor. "Ben de katılmak istiyorum ama..."

Kıkırdıyorum ve öpüşen çiftin yan tarafındaki koltuğun diğer ucuna yerleşip Beckett'ın ekrandaki zombileri vurmasını izliyorum. Sürü onu tel örgülere hapsedince bölümü kaybediyor, sonra kumandayı bırakıp telefonuna uzanıyor. Ekranı kontrol eder.

"Hâlâ liste yok," diyor.

Başımı sallıyorum. Antrenman kampı bu sabah sona erdi ama nihai kadro hâlâ açıklanmadı. Jensen iki liste olacağını söyledi: tam kadro ve ilk maçımızda giydirmeyi planladığı on dokuz kadar ilk on bir.

Eastwood'daki bazı takım arkadaşlarım için endişeleniyorum. Seçilemeyenler olacak ve bu onlar için yutulması zor bir hap olacak.

Beckett, "Günün sonunda e-postayla gönderileceğini düşünmüştüm," diyor. "Normal mesai saatleri gibi."

Biramı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum. "Belki de pislik dramayı seviyordur."

Beck homurdanır. "Doğru. Chad Jensen, Drama Kraliçesi."

Kanepenin ucundan yumuşak bir inilti duyulur. Shane elini amigo kızın gömleğinin içine soktu.

Beckett onlara "Yo," diyor. "Başka bir yere götürün."

Shane dudaklarını onunkilerden ayırıyor. Gözleri biraz bulanık, ama belirgin bir mizah parıltısı var. "Tanıdığım en büyük teşhirci söylüyor," diye alay ediyor Beck'e.

"Tamam, bunu kabul ediyorum."

"Ayrıca, gösteriden keyif almıyor değilsiniz."

"Tabii ki hoşuma gidiyor," diye inliyor Beckett. "Kara, bu göt herifle orada ne yapıyorsun? Açıkça görülüyor ki burada daha iyi olan benim."

Shane'in ilişki partneri kucağından kayıyor ve yanına yerleşiyor. Sanki hepimiz daha önce görmemişiz gibi stratejik bir düzenleme yaptığını fark ediyorum. Adam kız arkadaşı onu terk ettiğinden beri takılmayı bir spor haline getirmiş.

-Üzgünüm, *karşılıklı olarak* kıçına tekmeyi bastık.

Kolunu Kara'nın omuzlarına atıyor ve sehpanın üzerindeki IPA'ya uzanıyor. "Hâlâ liste yok mu?" diyor, bir yandan da ekranını kontrol ediyor.

Telefonum çalıyor ve iki adam da öne eğiliyor.

"Bu kadar mı?" Shane talep ediyor.

"Yüce Tanrım. Sakin ol. Hayır, sadece Owen."

OWEN MCKAY:

Sohbet edecek vaktin var mı?

Mesaja cevap vermek üzereydim, sonra düşündüm ve onu aramaya karar verdim.

"Hemen döneceğim." Oturma odasından çıkarken Owen'ı aramaya başlamıştım bile.

Mutfaktaki cam sürgülü kapıya doğru yalınayak yürüyorum. Eylül başındayız ve güneş çoktan batmış ama dışarısı hâlâ sıcak. Bu sokaktaki evlerin makul büyüklükte arka bahçeleri var ve ben küçük sedir terasımızın en üst basamağına oturuyorum. Shane'in ailesi bize buraya koymamız için bir veranda takımı aldı, ama her şeyi monte etmeye üşendik, bu yüzden masa hala garajdaki kutusunda duruyor, sandalyeler plastik ambalajla kaplı.

Birkaç ev öteden sesler bana doğru geliyor. Çoğunlukla erkek sesleri, arada birkaç kadın sesi de var. Yüksek sesli kahkahalar, sözlerini anlayamadığım bir pop-rock şarkısına karışıyor. Sanki aşağıda birileri parti veriyor gibi.

Owen telefonu açtığında "Selam," diyorum.

"Hey," tanıdık sesi kulağıma kayıyor. "Nasılsın?" "İyiyim kardeşim. Sen nasılsın?"

"Son zamanlarda çok meşgulüm. Bir sürü OTA'ya katıldım ve Temmuz ayından bu yana programımı tüketiyor."

Sezon dışı takım faaliyetleri. Jargonu biliyorum. Ve NHL'in güçlü isimlerinden Owen McKay gibi gerçek bir süperstar tanımam biraz mide bulandırıcı. Gigi de böyle hissediyor olmalı.

Bazen onun maçlarını izliyorum ve üniversitede ne halt etmeye zaman harcadığımı merak ediyorum. Owen on sekiz yaşında liseden mezun olur olmaz Los Angeles'ta oynamaya başladı. Çaylakken çok fazla buzda süre almadı ama ikinci sezonunda dikkat edin. Dört yıldır oynuyor, her sezon bir öncekinden daha patlayıcı.

Owen beni üniversite yolunda ilerlemeye ikna eden kişiydi. Eğitim almanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu, bu yüzden kararsız kaldığımda, liseden sonra profesyonel olup onun izinden gidip gitmemeyi tartıştığımda, bana kendim için belirlediğim eğitim hedeflerini hatırlattı.

Bence doğru karardı. Dünya Şampiyonası'ndaki çocuksu oyun sonrası performansımın da gösterdiği gibi, on sekiz yaşındayken profesyonel ligde ne kadar başarılı olurdum bilmiyorum. Neyse ki o olaya rağmen yine de draft edildim. Dallas'ın benimle ilgili hakları var ve mezun olduktan sonra oraya gideceğim için heyecanlıyım.

Görünüşe göre Dallas da bu aramanın konusu.

"Dinle, dün gece Julio Vega ile konuştum. Takımın katıldığı golf turnuvasındaydı. Kupa töreninden sonra beni kenara çekti ve senin adından bahsetti."

Sırtım gerildi. "Ne dedi?" Bir ritim

var.

"Ne?" Bastırıyorum.

"Dünyalar'dan bahsetti. Üst düzey yetkililerin sizi izlediğini söyledi."

Çekiniyorum.

Hay sikeyim. Bunu duymaktan nefret ediyorum. Julio Vega Dallas'ın yeni genel menajeri. Franchise kısa süre önce bu değişikliği yaptı ve ben de birkaç hafta önce onunla bir görüşme yaptım. İyi gittiğini düşünmüştüm ama şimdi Dünya Gençler Şampiyonası'ndaki davranışlarımın beni sonsuza kadar takip edeceği ortaya çıktı.

Bir nefes verdim. "Bu bok sonsuza kadar peşimi bırakmayacak, dostum. Ve en kötüsü de, ben asla sinirlerime hakim olamam. Bunu biliyorsun."

"Güven bana, biliyorum." Kıkırdıyor. "Buz adam gibisin. Özüne kadar soğukkanlı. Klein ciddi bir sınırı aşmış olmalı ki, ona karşı böyle kendini kaybediyorsun..."

Michael Klein, Dünya Şampiyonası'nda çenesini kırdığım takım arkadaşım. Yaptığım şeyden sonra çenesini telle kapattırmak zorunda kaldı.

Ama o soyunma odasında neler konuşulduğunu kimseye anlatmadım ve anlatmayı da düşünmüyorum.

"Evet, evet, biliyorum," diyor ben yanıt vermeyince. "Bu geçmişte kaldı ve bu nedenle tartışılması yasak."

Owen, birisi beni konuşmak istemediğim konular hakkında konuşmaya zorladığında kullandığım "Geçmişte kaldı" sloganımla dalga geçmeyi seviyor. Özellikle kadınları rahatsız ediyor. Ya da geçmişlerinde güneş ışığı ve gökkuşağı olan insanlar - bu kapıyı neden kilitli tutmak istediğimi anlamaktan acizler.

O kapının ardında karanlık ve acıdan başka bir şey yok. Kim bu pisliğin içinde debelenmek ister? Düşünüp taşınmak ve yeniden düşünmek? En iyisi kapıyı daima kapalı tutmaktır.

"Her neyse, sana haber vermek istedim," diyor Owen. "Sana kulaklarımı açık tutacağıma söz verdim."

"Hayır, gerçekten minnettarım." Konuyu değiştiriyorum. "Bu sezonu dört gözle bekliyor musun?"

"A y n e n ö y l e . Oraya dönmek için sabırsızlanıyorum. Ya sen? Briar'da her şey yolunda mı?"

"Yok artık. Eğitim kampı berbattı. Bir sürü pasif-agresif saçmalık ve diğer zamanlarda sadece saldırganlık, pasiflik yok." Durakladım. "Garrett Graham bu haftaki antrenmanımıza geldi. Tabii bu benim geç kaldığım tek zaman oldu."

"Geç mi kaldın?" Owen şaşırmış görünüyor. "Sen böyle yapmazsın."

"Jeep öldü. Şanzımanı bozuldu. Şu anda Hastings'de bir tamirhanede duruyor çünkü tamir ettirecek param yok, bu yüzden Shane bana şoförlük yapıyor."

"Sana biraz para transfer edeceğim." "Hayır-" İtiraz etmeye başladım.

"Kardeşim, sana kontratımı gösterdim. Bunu karşılayabilirim. Ayrıca, burada geleceğin yeteneklerine yatırım yapıyorum. Çırağımın antrenmanlara zamanında gelmemesine izin veremem."

Tartışmanın faydası yok. Owen benden daha inatçı. "Gerçekten yapmak zorunda değilsin. Ama teşekkür ederim, minnettarım. Sana geri ödeyeceğim."

"İstemiyorum."

Kapı arkamdan kayarak açıldı.

"Dostum," diye emrediyor Shane. "İçeri. Şimdi."

"Gitmeliyim," diyorum Owen'a. "Bir şeyler

oluyor." "Tamam, irtibatta kalalım."

"Evet. Sonra görüşürüz."

İçeri giriyorum ve ben telefondayken Jensen'den gelen e-postanın gelen kutularımıza düştüğünü fark ediyorum.

Oturma odasında, forvet arkadaşı Nick Lattimore, kız arkadaşı Darby ve Hawley kardeşler şeklinde birkaç yeni gelen buluyorum. Rand'in küçük kardeşini her yere sürükleyen kişi olduğunu düşünürdüm, ta ki Mason'ın çoğunlukla ağabeyini kontrol altında tutmak için ona eşlik ettiğini fark edene kadar.

Rand'in gözlerindeki zafer bana bunun iyi bir haber olduğunu söylüyor.

Shane isimleri sıralamaya başlıyor ve en iyi iki arkadaşımın da listeye girdiğini duyunca rahatlıyorum. Tabii ki girdiler. Jensen, Beckett gibi sağlam bir defans oyuncusunu ya da Shane kadar güçlü bir sağ kanat oyuncusunu kenara atmakla aptallık etmiş olurdu. Rand, Mason ve Nick de seçildi. Colson ve ben artık geçici değil, resmi kaptanlar olarak seçildik.

Rand bana "Dostum, biz kazandık" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek *kazandım*?"

"Yeni başlayanlar listesi. On bir kişiyiz. Dokuz kişi."

Shane başını öne eğerek listeyi gözden geçirmeye devam ediyor. "Yani, yeni başlayanlar açısından, evet. Ama son sayıya göre mevcut Briar oyuncularının oranı yüzde altmış, Eastwood oyuncularının oranı ise yüzde kırk."

"Dostum, çamı kimin sürdüğü kimin umurunda?" Rand karşı çıkıyor. "Eastwood buza hükmediyor. Önemli olan tek şey bu. Değil mi Ryder?"

Omuz silkiyorum, dikkatim dağılıyor. Şimdi kendi telefonumdaki listeyi inceliyorum. Jensen burada doğru kararları vermiş. Her yönden sağlam seçimler. Ve ilk başlayanlardan sayıca fazla olmamız, favori seçmediğini gösteriyor.

"*Birinin* çamlara binmeyi önemsediğini garanti ederim." Shane'in takıldığı kişi Kara da sohbete katılıyor ve yüzünde alaycı bir ifade beliriyor. "Muhtemelen şu anda çok kızgındırlar. Ve berbat bir zamanlamadan bahsediyoruz - liste Miller'ın veda partisinin tam ortasında mı ortaya çıkıyor? Acımasızca."

"Miller?" Rand boş boş yankılanır.

"Miller Shulick. Transfer mi oluyor?" Bize eğlenen bir bakış attı. "Beş ev aşağıda oturduklarını biliyorsun, değil mi?"

"Benimle dalga geçiyorsun. Siz komşu musunuz?" Rand sokağımızda bir uçuk salgını olduğunu keşfetmiş gibi görünüyor.

"Hiçbir fikrim yoktu," diyor Shane.

"Case, Miller ve Jordan bu sokağın sonundaki köşedeki evde yaşıyorlar," diye açıklıyor Kara. "Miller daha fazla kalmayacak. Pazar günü taşınıyor."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Rand
soruyor. "Eskiden Jordan'la çıkardım."

"Trager?" Adam şaşkın. Kadın
başını sallıyor.

"O pislik mi? Neyin var senin?" Rand'e
ters ters bakıyor. "Vay canına. Çok mu
sik?" O bunu görmezden geliyor.

Ama haksız değil. Herif tam bir sik kafalı.

Örnek olarak: "Bence oraya gitmeliyiz," diyor Rand neşeyle.

"Hadi ama dostum," diye sesleniyor Nick, sinirli görünüyor. "Onların evine böbürlenmek için gitmiyoruz."

"Evet, bu çok kaba," diye onaylıyor kız arkadaşı.

Beckett farklı bir pozisyon aldığında şaşırıyorum. "Belki de kötü bir fikir değildir."

"Ciddi misin?" Shane ona bön bön bakar. "Böbürlenmek mi istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki o kısmı değil." Beckett gözlerini devirir. "Demek istediğim, belki bir barış teklifi yapmaktan zarar gelmez. Onlara bir kasa bira falan götürürsün. Miller'a hoşça kal dileyin. Transfer olması biraz boktan bir durum."

"Sadece parti yapmak istiyorsun," diye suçluyor Shane.

Dostumuz sırıtıyor. "Yani, o da var." Kara'ya bakıyor. "Herkes Briar'ın parti sahnesinin ateş gibi olduğuna yemin ediyor ama ben henüz görmedim."

"Dersler daha başlamadı bile," diye itiraz ediyor. "Greek Row şu anda tam bir hayalet kasaba. İnanın bana, herkes kampüse döndüğünde göreceksiniz."

Beckett, "O zamana kadar sokakta yürüyelim ve zeytin dalını içki ve ot şeklinde uzatalım," diyor.

Herkes bana doğru bakıyor. Başıma konan bu istenmeyen taç hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Sizin adınıza karar verecek değilim, göt herifler," diyorum sinirli bir şekilde ve Darby keyifle gülüyor. "Ne yapmak istiyorsan onu yap."

Rand çoktan diğer takım arkadaşlarımıza mesaj atmaya başladı. "Ben diğerlerini çağırayım," diyor.

Doğru.

Çünkü bu harika bir fikre benziyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

GIGI

Tatlım. Sen Briar Hockey'sin.

"SENİ ÖZLEYECEĞİM, G." MILLER SHULICK kolunu bana doladı ve
Başını boynumun kıvrımına yaslıyor.

Evin oturma odasındayız, parti etrafımızı sarmışken kanepede kendimize küçük bir yer açıyoruz. Henüz tam anlamıyla bir eğlence değil -Trager'ın üzerinde hala gömleği var. Onu çıkardığında (ki buna genellikle Tarzan gibi böğürmesi ve göğsünü dövmesi eşlik eder), genellikle gitme zamanı gelmiş demektir.

Belki bu gece daha sakin geçer. Parti şimdiden Chad Jensen'ın e-postasının sıkıntısını çekmeye başladı. Son kırk dakikadır çoğu kişi son liste hakkında söylenip duruyor. Buradaki en az on kişi seçilemedi ve birkaçı o kadar üzgündü ki burada kalmaya zahmet etmediler. Miller'a sarılıp vedalaştılar ve asık suratla partiden ayrıldılar. Onlar için üzülüyorum.

Odanın öbür ucunda Case'in Whitney'le birlikte durduğunu görüyorum. Elinde sulandırılmış fıçı birasıyla dolu plastik bir bardak var, Whitney onunla bir şeyler hakkında sohbet ederken bir yandan da birasını yudumluyor. Birkaç saniyede bir açık mavi gözleri bana doğru kayıyor.

"Ben de seni özleyeceğim Shu. Minnesota konusunda emin misin?" Hoparlörlerden bangır bangır yükselen rock şarkısından beni duyabilmesi için kulağına konuşuyorum.

"Geçen yıl Frozen Four'u kazandılar. Tabii ki eminim." Üzüntüyle omuz silkiyor. "Ayrıca, değişim iyidir. Yeni bir başlangıç için sabırsızlanıyorum."

Miller'ın bu yönünü hep takdir etmişimdir. Ne kadar uyumlu olduğunu. Şahsen ben değişimi sevmem. İstikrarı tercih ederim. Kendimi rahat hissettiğimde

bir şey -bir yer, bir insan, bir rutin- sonsuza dek sürsün istiyorum.

Hiç olmamasından nefret ediyorum.

"G, gel bizimle bir içki iç," diye sesleniyor Case.

Miller beni ayağa kaldırdı. "Haydi. Benim de senin de doldurmaya ihtiyacımız var." Önce kendi boş bardağını, sonra da benim boş ellerimi işaret ediyor.

Sırıtıyorum.

Esrar kokarak odaya dalan dört takım arkadaşını atlatıyoruz. Partinin yarısı içeride, yarısı dışarıda. Daha önce dışarıdayken elden ele dolaşan esrar sayısı hayret vericiydi. Ama sanırım Jensen'ın onlara yaşattığı haftayı göz önünde bulundurursak, çocuklar bu hafta sonu serbest bırakılabilir.

Biz yaklaşırken Case aniden kapı aralığından dönüyor ve ilk başta bana bilerek sırtını döndüğünü düşünüyorum. Sonra ön kapıda bir kargaşa olduğunu fark ediyorum. Trager biriyle tartışıyordu.

Miller ve ben karşılıklı bakışıyoruz. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," diyor.

Onu salona kadar takip ettim ve...hayır, iyi değil. Bir grup hokey oyuncusu verandaya doluşmuş. Tam olarak Eastwood oyuncuları. Camila'nın antrenmanda gördüğünden beri sosyal medyada ağzının suyu akan sarışın seksi Beckett Dunne'ın elinde yirmi dört kasa yerel bira var.

Birisi müziğin sesini kısıyor ve artık konuşulan her kelimeyi net bir şekilde duyabiliyorum.

"Cidden, barış için geldik." Beckett'ın gri gözleri samimiyet ifade ediyor. Trager, "O zaman barışınızı alın ve siktirin gidin buradan," diye tersliyor.

Case, Trager'ın koluna sert bir el koyarak, "Sakin ol," diye araya girer. Yeni gelenlere hitap etmek için öne çıkar. "Hey," diyor temkinli bir şekilde. "Ne var ne yok?"

Başka kimlerin bu partiye küstahça katılmaya karar verdiğini daha iyi görebilmek için Beckett'ın iri omuzlarına bakıyorum. Neden bilmiyorum ama bakışlarım sadece Ryder'ı arıyor. Sanırım liderleri olduğu için ve bu konuda ne düşündüğünü bilmek istediğim için. Onu verandanın kenarında, parmaklıklara yaslanmış, sıkılmış bir halde görüyorum. Doğru gibi görünüyor.

Beckett Case'e, "Oğluna da söylediğimiz gibi, zeytin dalı uzatmaya geldik," diyor.

"Ve dediğim gibi," diye homurdanıyor Trager, "siktir git."

Shane Lindley öne çıkıyor, gözlerinde kızgınlık var. Bu hafta ben de araştırma yapıyordum ve Eastwood erkeklerini tek tek tanımaya başladım. Lindley uzun boylu, esmer ve yakışıklı, Dunne ise uzun boylu, sarışın ve aynı derecede yakışıklı.

"Bakın, listeyi gördüğünüzü biliyoruz. Buradayız çünkü ileriye dönük olarak tek bir takım olmamız gerekiyor, anlıyor musunuz? Briar'da bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum ama Eastwood'da takım olarak kazandık, takım olarak kaybettik ve takım olarak parti yaptık."

Case isteksizce de olsa, "Ben de öyle," diye cevap veriyor.

"Hadi ama C," diyor Trager karanlık bir sesle. "Bu adamlarla parti yapmayacağız." Araya girenlere ters ters bakıyor. "Yeni başlayanlar arasında sayıca bizden üstünsünüz."

Eastwood'lardan biri, "Toplam sayınız bizden fazla," diye karşılık verir.

Jordan'ın kampın ilk gününde dövüştüğü adam. Sanırım adı Rand ve Jordan'ın Eastwood versiyonu olduğunu hissediyorum. Aynı kaba kaşlar. Aynı öfke dolu kıpkırmızı yanaklar. Trager gibi, o da her an patlamaya hazır, canlı bir tel.

"Bu sayılmaz," diye mırıldandı Trager. "Lanet olası slotlarımızı çaldınız."

"Biliyor musun?" Lindley'nin sesi artık sıkılmış gibi çıkıyor. "Bu saçmalığı unutun. Gecenizin geri kalanının tadını çıkarın hanımlar."

"Hayır, bekleyin," der Case onlara. "İçeri gelin. Etrafta bir sürü içki var."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Olası bir felaketi önlemek için Case'in onları göndermesini bekliyordum. Bu Eastwood adamlarını partiye davet etmek...tehlikeli.

Ama oluyor ve sekiz kadar yeni hokey oyuncusu eve girerken Whitney sevinçle bana bakıyor.

"Bu eğlenceli olmalı," diye mırıldanıyor.

Ryder grubun en arkasında yer alıyor. Kot pantolon ve gri kapüşonlu bir tişört giymiş. Mavi gözleri çevresini tararken bile tamamen ifadesiz. Etrafında olup biten her şeyin tamamen farkında olduğunu söyleyebilirim. Takım arkadaşı gibi canlı bir tel değil ama her zaman hazırda bekliyor.

"Gisele," diyerek başını sallıyor.

Case gözlerini kısar. "Zorlama," diye uyarır Ryder'ı.

Ryder sadece sırıtıyor ve yanından geçip mutfağa doğru yürüyor. Case'e temkinli bir bakış attım. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Sanırım öğrenmek üzereyiz."

Sekiz yeni bedenle bitmiyor. Bir grup takım arkadaşımla birlikte daha fazla Eastwood erkeği geliyor. Camila, basketbol takımından bir adamın kolunda bodycon kırmızı bir elbiseyle geliyor, ancak Beckett Dunne'ın burada olduğunu ve sevgilisinin önünde onunla flört edemeyeceğini anlayınca suratını asıyor.

Diana ve Mya'ya gelmek isteyip istemediklerini sormak için mesaj attım. Mya'nın başka planları var. Diana gelmiyor çünkü *Fling or Forever'ı* izliyor ve görünüşe göre yeni güzellik rutininin bir parçası olarak kömür ve ezilmiş bezelye maskesi uygulamış. Kömür ve bezelye kısmı hakkında yorum yapmamayı tercih ediyorum. Diana hakkında en sevdiğim şeylerden biri kendi arkadaşlığını ne kadar çok sevdiği. Bugünlerde bu çok nadir.

Sulu biramı yudumlayıp Miller ve Whitney ile sohbet ederken bir yandan da tetikteyim. Buna güvenmiyorum. Bu çocuklar bütün hafta boyunca kadroya girmek için mücadele ettiler. Bir nükleer bombadan sonra oluşan radyasyon bulutu gibi havada asılı kalan bir düşmanlık var. İçki içerken, dans ederken ve cigara dağıtırken bile iki grup arasında belirgin bir ayrılık var.

En az iki saat boyunca sular sakin kalıyor. İçerisi çok havasız kaldığında, biraz hava almak için dışarı çıkıyorum. İzinleri olmamasına rağmen, birisi arka bahçenin en ucunda ateş yakmış. Ateş çiti çitlere çok yakın. Annem bunu görse kalp krizi geçirirdi.

Rüzgâr yön değiştirdiğinde, aniden gözlerimi yaşartan bir dumanla yüz yüze geliyorum. Omuzlarım sert bir duvara çarpana kadar geri geri gidiyorum.

Şaşkınlıkla döndüm ve Ryder'ın göğsü olduğunu fark ettim. Aman Tanrım. Bu adam saf kas.

"Özür dilerim," diyorum.

"Her şey yolunda." Yanındaki adama eliyle işaret ediyor. "Shane'i tanıyorsun, değil mi?"

"Resmi olarak değil." Elimi uzattım. "Ben Gigi."

Shane'in baştan çıkarıcı bakışları gibi el sıkışması da sürüyor. "Gisele'in kısaltması, değil mi?"

Elimi geri çekiyorum ve Ryder'a ters ters bakıyorum. "Aslında, hayır. Hiç de değil.

Balo kralı burada sadece bir eşek."

Shane gülmeye başlar. "Şuna bak," der arkadaşına. "İkinizin kendi aranızda şakaları var. Ne kadar sevimli."

Ryder ona ters ters bakıyor.

"Lindley!" diye bağırıyor biri ateş çukurundan. "Çakmağına ihtiyacım var."

"Ve bu da benim işaretim," diyor neşeyle. Bana göz kırpıyor. "Seni görmek güzeldi, Gisele."

"Bak ne başlattın," diye suçluyorum Ryder'ı.

"Adının bir şeyin kısaltması olmadığına inanmayı reddediyorum" diye cevap verdi.

"Gerçekten değil. Babamı suçla. Bana isim koyan oydu. Kardeşimin ismi annemin sorumluluğundaydı ve o normal bir isim seçti."

Ryder bir an için havada dans eden turuncu-kırmızı közleri düşünür. Sonra şöyle bir bakıyor. "Yarınki gizli seansımızı dört gözle bekliyor musun?"

"Neden bu kadar kirli konuşmak zorundasın?"

Başını öne eğiyor. "Bunu hiç yapmıyorum. Bence bu seninle ilgili bir sorun olabilir."

Tanrım. Belki de haklıdır. Tam halıya geçtim ve şimdi beynimde yirmi dört/yedi seks var. Dün gece *Fling or Forever*'daki çiftlerden birinin Sugar Suite'te sevişmesini izledikten sonra iki kez boşaldım. Tüm o aptal yağlı fıstıkların olduğu aptal realite şovu.

Beni onun yanında kalmaya zorlayan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Yürüyüp gidebilirim. Mutfak penceresinde kafalarını gördüğüm Case ve Miller'a katılabilirim. Ya da partinin derinliklerine gömülmüş olan Whitney ve Cami'yi bulabilirim.

Ama ben dışarıda kalıyorum. Ryder ile ateşe bakıyorum.

"Bu şey tam bir tehlike," diyor çukura bakarak. "Tek bir rüzgârda o çit alevler içinde kalır."

"Annem gibi konuşuyorsun. Televizyonda bir itfaiyeci programı izliyor ve şimdi tek konuştuğu şey yangın güvenliği. Babam bunun 'şirin' olduğunu düşünüyor." Ben de

havadan alıntılar. "Kardeşim ve ben onun deliriyor olabileceğini düşünüyoruz. 'Her ihtimale karşı' en üst katımız için açılır kapanır bir ip merdiven aldı. Köpeklerinizi aşağı indirmek için kullanabileceğiniz bir hayvan sepeti de var. Dumpy ve Bergeron'un o lanet şeyin içine isteyerek girmelerine imkan yok. Onları pencereden havuza atmaya çalışsan daha iyi edersin."

Ryder bana bakıyor.

"Ne?"

"Köpeklerinizin adı Dumpy ve Bergeron mu?"

"Evet. Bununla ilgili bir sorununuz mu var?"

"Sayılır."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu babamla konuş. Onun kötü bir isimlendirici olduğunu zaten biliyoruz."

"Bu konuda... Onayım nasıl gidiyor?"

"Bugün onunla konuşmadım. Ama merak etme, bir dahaki konuşmamızda seni övgü yağmuruna tutacağım."

Şömineden bir kahkaha sesi geliyor. Birinin Eastwood-Briar ayrımını geçecek kadar cesur olduğunu görünce hayretle bakıyorum. Bu kişi şu anda Shane, Beckett ve isimlerini bilmediğim iki kişiyle birlikte takılan Will'den başkası değil. Shane'in söylediği bir şeye kıkırdıyor ama espri çabuk bitiyor. Arkadaşlarından biri onu zorla Eastwood oyuncularından uzaklaştırdığında Will kıkırdamasının ortasındaydı.

Ryder da aynı şeyi fark eder, nefesinin altında homurdanır.

"Peki bu nasıl işe yarayacak, kaptan?" Elimde değil ama alay ediyorum. "Çünkü ciddi bir çıkmaza girmişsiniz gibi görünüyor. Kimse kıpırdamıyor."

"Kımıldıyorsun," diye işaret ediyor.

"Ben bunun bir parçası değilim."

"Elbette öylesin. Sen Briar

Hockey'sin." "Tatlım. *Sen Briar*

hokeyisin."

Korkuyor.

Büyük bir zevkle gülüyorum. "Bunu duymaktan nefret ediyorsun, değil mi? Burada olmanın sana ne kadar acı verdiğini bilmek hoşuma gidiyor. Neden transfer olmadın?" Merakla soruyorum.

O daha cevap veremeden, evin açık olan arka kapısından yüksek sesle bağırışlar yükselir.

Evet.

Bunun olması kaçınılmazdı. Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

Aceleyle içeri girdiğimde oturma odasında Trager ve Rand denen adam arasında yumruk yumruğa bir kavga çıktığını görüyorum. Sert bir şekilde kavga ediyorlar ve bir kez daha kimse onları durdurmak için bir şey yapmıyor.

"Hâlâ komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Trager parmak eklemlerini Rand'in yanağına vururken tükürür.

Rand'in kafası geriye gider ama bir adım bile atmaz. Trager'a doğru hamle yapıyor ve iki adam parke zemine yuvarlanıyor. Rand, Trager'ın burun deliklerinden kan fışkırmasını tetikleyen bir darbe indirdiğinde, kemiğin kemiğe çarpmasıyla oluşan mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuyorum. Etrafımızda kopan alkışlar, odada hâlâ bangır bangır çalan müziği bastırıyor.

"Ne hakkında kavga ediyorlar?" Yanımda beliren ve yüzü endişeyle buruşmuş olan Camila'ya tıslıyorum.

"Eastwood Miller'ın transfer olmasıyla ilgili bir şaka yaptı çünkü kadroya girip giremeyeceğini görmek için burada kalamayacak kadar korkaktı ve Jordan kendini kaybetti."

Yerde, Trager şimdi Rand'in üzerine binmiş, kanlı bir gülümsemeyle ona bakıyor. Gözleri parlak ve vahşi.

"Kadro hakkında konuşmak ister misin? Eastwood bok gibi. Jensen seni kadroya aldı çünkü okulun battığı için kendini kötü hissediyor."

Jordan'ın yumruğu ağzına çarpmadan yarım saniye önce Rand, "Hepinizin toplamından daha iyiyiz," diye alay ediyor.

İlerliyorum ve Case'i arıyorum. "Hadi, Case. Durdur şunu," diye ısrar ediyorum.

"Bilmiyorum," diyor acımasızca. "Belki de bunu sistemlerinden atmaları gerekiyordur."

Ama bundan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Eğer durdurulmazlarsa bu adamlar birbirlerini öldüresiye dövecekler. Ve ben bu kavgadan, birçoğu bağırıp çağıran, birçoğu da bunu filme alan diğer partililer kadar eğlenmiyorum.

Rand, Jordan'ın elinden kurtulup ayağa kalkmayı başararak, "Siktiğimin puştu," diye kükrüyor. "Hepiniz bir avuç kendini beğenmiş Ivy League pisliğisiniz."

Jordan ayağa kalkarak, "Fakir olman benim suçum değil," diye homurdandı.

"Siktir git." Rand kendini tekrar Trager'a doğru fırlatır.

Case'i bırakıp Ryder'ın kolunu tutuyorum. O kadar uzun ki gözleriyle buluşmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Koyu mavi ve ölümcül.

"Şunu keser misin?" Yumuşakça söylüyorum.

Case kiminle konuştuğumu anlıyor ve yüzünde onaylamaz bir ifade beliriyor. Ama buna bir son verme şansı vardı. Hayır dedi.

Ryder bir an bana baktı. Sonra nefesini bıraktı ve bir adım öne çıktı. Elmacık kemiğinin yanından bir yumruk geçtiğinde hiç etkilenmedi.

"*Yeter*."

Tek kelime. Derin. Emredici.

Rand'i durdurmayı başardı. Ryder takım arkadaşının göğsünü itti. "Kendini topla Hawley."

Rand zor nefes alıyor. Yarık kaşından yüzünün bir tarafına yapışkan bir çizgi halinde kan damlıyor. İrkildim. Trager da pek iyi görünmüyor. Burnu şişmiş, kanlı ve muhtemelen kırık.

Ancak Rand, Ryder sayesinde dizginlenirken, Trager serseri mayın olmaya devam eder. Tekrar ileri atılır ve şimdi takım arkadaşlarından biri, Tim Coffey, kahraman olmaya karar verir.

Coffey, Trager'ın kolunu tutarak, "Dostum, *dur,*" diye emrediyor.

Ama Trager hala vahşi bir canavar. Coffey'i üzerinden itiyor.

O kadar sert ki Coffey dengesini kaybedip sehpaya çarpıyor, sehpa onun ağırlığıyla çöküyor ve iskambil kâğıdından bir ev gibi parçalanıyor. Tahta kıymıkları her yöne uçuşur, masanın ayakları gıcırdayıp kırılır ve ardından Coffey garip bir şekilde yere düşerken acı dolu bir çığlık atar.

Doğrudan bileğine.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Randevu gecesi

ERTESİ SABAH, Genel Müdür'den gelen sert ifadeli bir e-postayla uyandım.
atletizm departmanı.

İki kısa satırda, hokey programının her bir üyesiyle birlikte benim de saat 1:00'de Graham Center'da bulunmam gerektiği belirtiliyor.
Tam saatinde. Gelmeyen oyuncuların ya doktor raporu olması ya da ölmüş olması gerekiyor. Sanırım Chad Jensen son kısmı kendisi ekledi çünkü çok Jensen-vari.

Babam gibi eski öğrencilerin bağışları sayesinde Briar Hokey kompleksi kampüste kendi küçük krallığını kurmuş durumda. PT ve ağırlık odaları, saunalar, sıcak ve soğuk küvetlerle dolu kendi spor salonumuz ve eğitim merkezimiz var. İki büyük medya odası, iki pist, muazzam soyunma odaları.

Ve dün geceki olayları görüşmek üzere bugünkü acil toplantının yapıldığı büyük bir oditoryum.

Hem erkek hem de kadın programlarının tüm koç kadrosu sahnede dururken, kendi oyuncuları da rahat koltukların ilk üç sırasını dolduruyor. Podyumun yanında beyaz bir pantolon giymiş uzun boylu, salkım söğüt bir kadın var. Tüm havası halkla ilişkileri çağrıştırıyor.

Koç Jensen, kendi meslektaşları da dahil olmak üzere odadaki herkesi öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. Podyumdaki mikrofona yaklaşıyor ve hızlı, sinirli bir sesle konuşmaya başlıyor.

"Torunumla Cumartesi planlarımı mahvettiğiniz için her birinizi tebrik etmek istiyorum. On yaşında ve yakın zamanda kaplan köpekbalıklarına ilgi duymaya başladı.

onu bugün akvaryuma götüremedim. On yaşındaki bir kızı ağlattığınız için hepiniz kendinizi alkışlayın."

Yanımda Cami kahkahasını kapüşonunun koluyla bastırıyor. "Diğer haberler," diye duyurdu. "Tim Coffey en az dört hafta sahalardan uzak kalacak.

bileği burkuldu. Sezon öncesinin tamamını ve muhtemelen birkaç maçı kaçıracak."

Jensen bunu, sanki Coffey'nin bileğini burkan kendisiymiş gibi takım doktorumuza dik dik bakarak noktalıyor. Hakkını yemeyelim, Dr. Parminder irkilmiyor bile. Ancak Tim Coffey korkuyor. Ön sırada oturan çil yüzlü son sınıf öğrencisi utanç içinde başını öne eğiyor. Gecenin yarısını acil serviste röntgen çektirerek geçirdiğini duydum.

"Dün gece ne kadar aptalca ve sorumsuzca davrandığınızı anlatmakla uğraşmayacağım. Anlıyorum, ben de bir zamanlar gençtim. O günlerde iyi bir partiden keyif alırdım. İçki içtiğiniz için size ders vermeyeceğim - çoğunuz reşit olmadan içki içiyorsunuz." Alt sınıftakilere sert bir bakış fırlattı. "Kavga konusunda da fazla üstünüze gitmeyeceğim. Ama kavgayı filme alıp internette yayınlamaya karar veren mankafaya ne demeli?"

Yavaşça el çırpıyor ve bu da Camila'nın bir başka sessiz kıkırdama dalgasını tetikliyor.

"Tebrikler mankafa, destekçileri korkuttun." Başını tiksintiyle sallayan Jensen kürsüden uzaklaşır.

Kendi koçum onun yerini alıyor. Adley boğazını temizler ve salondakilere hitap eder.

"Chad'in söylemeye çalıştığı şey, şu anda çok endişeli bazı destekçiler ve mezunlarla uğraşıyoruz. Bağışçılar," diyor anlamlı bir şekilde. "Hatırlatmak gerekirse, bağışlar bu son teknoloji tesisin masraflarını karşılıyor. Soyunma odalarınızın en üst düzey ekipmanlarla dolu olmasını sağlayan da onlar. Yılda birkaç maçınızın televizyonda yayınlanmasını sağlayan da bu bağışlardır - başka D1 programlarının bu avantajdan yararlandığını görüyor musunuz? Bu okul Doğu Yakası'ndaki en seçkin programı sunuyor ama bu sadece şans eseri olmuyor. Yetenekleri çekebiliriz ama onları geliştirmek için paraya ihtiyacımız var. Ve şimdi, dün geceki olaylar sayesinde, programımızın neden darmadağın olduğunu sormak için arayan ve e-posta gönderen destekçilerimiz var. Neden kendi

oyuncularımız birbirlerini kırıyor?

ve bunun bırakın şampiyonluk kazanmayı, play-off'lara kalmamıza bile ne faydası olacak?"

Benim korkusuz, ukala kaptanım elini havaya kaldırdı.

Koç Adley bunu fark eder ve başıyla ona doğru işaret eder. "Evet, Whitney?"

"Kadın takımının dünkü kavgayla hiçbir ilgisi olmadığının ve bu eve utanç getirmediğimizin kayıtlara geçmesini istiyorum."

Birkaç titreme kavernöz odada yankılanıyor.

"Not edildi," diyor Adley. "Ancak bu, hasar kontrol modunda olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Bu da her iki programımızın da yoğun bir çaba göstermesini gerektiriyor."

Adley, görevi devralan beyaz pantolonlu bayana başıyla işaret eder.

"İyi günler. Adım Christie Delmont ve Briar Üniversitesi'nin pazarlama ve halkla ilişkilerden sorumlu başkan yardımcısıyım."

Bugünlerde iş unvanları neden bu kadar uydurma geliyor?

Sonraki on dakika boyunca Delmont yasaları sıralıyor ve artık işlememize izin verilmeyen tüm günahları listeliyor. Kavga etmek ya da toplum içinde düşmanlık göstermek yok. Düşmanlık ortaya çıkarsa hiçbir şeyi filme almak yok. Kendisinden ya da atletizm departmanından önceden onay almadan röportaj yapmayacak ya da herhangi bir açıklama yayınlamayacağız, ancak Boston'daki tüm gazetelerde yayınlanmak üzere yeni Briar/Eastwood takımı hakkında övgü dolu bir profil hazırladı.

"Takım arkadaşlarınıza övgüler yağdıracaksınız," diyor erkeklere, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Bireysel röportajlarınızda en pohpohlayıcı, en coşkulu yalakalıkları görmeyi bekliyorum. En ufak bir düşmanlık kokusu bile yok. Bu noktadan sonra hepiniz birbirinizi sevecek ve birbirinize tapacaksınız."

Kürsünün üzerine koyduğu küçük destenin bir sonraki sayfasına geçiyor. "Şu anda ana hedefimiz destekçileri yatıştırmak. Bana yaklaşan bağış toplama ve tanıtım etkinliklerinin bir listesini gönderdiler. Birçoğunuzu katılmanız için görevlendireceğim ve Aralık ayındaki Briar mezunları yararına yapılacak etkinlikte, sessiz müzayede de dahil olmak üzere birçok unsurun organizasyonundan siz sorumlu olacaksınız."

Kâğıtlarına tekrar göz gezdiriyor, sonra başını kaldırıp kalabalığa bakıyor.

"Gigi Graham ve Luke Ryder?" diye sesleniyor. "Sizi görebilmem için ellerinizi kaldırabilir misiniz?"

Tedirginlik üzerime çöküyor. Önce koltuğumda kamburlaşıp saklanmayı düşünüyorum ama Cami beni yanımdan dürterek elimi kaldırmaya zorluyor. Önümüzdeki sırada oturan Ryder da aynısını yapıyor. Onun isteksiz vücut dili benimkini yansıtıyor.

Christie Delmont sert bir şekilde, "Eğer ikinizden birinin bu akşam için bir planı varsa, iptal edin," dedi. "Boston'da, ailesi en büyük bağışçılarımızdan biri olan Leesa Wickler tarafından düzenlenen bir hayır galası var. Siz ikiniz Briar Üniversitesi'nin ve hokey programlarınızın temsilcileri olarak katılacaksınız."

"Randevu gecesi," diye kıkırdadığını duyuyorum adamlardan birinin.

Pardon, ne dedin? İstemediğim halde beni galalara katılmaya zorlayamazlar, değil mi?

O kadar insan varken neden Ryder'ı gönderiyorlar? Beni neden istediklerini kolayca tahmin edebilirim. Ryder'ın da belirtmekten hoşlandığı gibi, soyadım Graham. Bu çok büyük bir ağırlık taşıyor.

Ama neden gülümsemeyi ve el sıkışmayı gerektiren bir etkinlikte Briar'ı temsil etmesi için tanıdığım en antisosyal pisliği işe alıyorlar?

Bazı cevaplar almak için Koç Adley'i kenara çekmeden önce dağılmamızı bekliyorum. Ryder'ın da Jensen'a aynı şeyi yaptığını gözlemliyorum. Mutsuz ifadesinden Jensen'ın ona bir şey vermediği anlaşılıyor.

Adley, Ryder'ın neden seçildiğini bilmediğini itiraf ediyor ama benim seçilme nedenimi doğruluyor.

"Bu tür şeylerden nefret ettiğini biliyorum ama destekçiler babanı seviyor," diyor özür diler gibi bir sesle. "Özür dilerim. Bunun dışında kalmayı tercih edeceğini biliyorum."

"Her şey yolunda," diye yalan söyledim. "Üzerime düşeni yaptığım için mutluyum."

Ama salondan çıkarken kızgınlık ve öfke karışımı bir duyguyla mücadele ediyorum.

"G, iyi misin?"

Case'i koridorda buluyorum, yakışıklı yüzüne endişe kazınmış. Üzerinde eşofman altı ve Briar kapüşonlu tişörtü var, sarı saçları sanki beni beklerken elini saçlarında gezdirmiş gibi dağınık.

"Evet, ben iyiyim."

"Bu Ryder olayı saçmalık. Jensen ile konuşmamı ve onun yerine beni gönderip göndermeyeceğini görmemi ister misin?"

"Hayır. Sorun değil. Gerçekten," diye ekliyorum onun şüpheciliğini fark ettiğimde. "Dalga yaratmak istemiyorum."

Birlikte adım atarak koridordan lobiye doğru ilerliyoruz. "O adamın etrafında dolaşmanı istemiyorum," diye homurdanıyor Case.

O zaman bu gece Ryder'ı görmeyi planladığımı söylememeliyim. Jordan Trager zavallı Tim'in bileğini kırmanın daha önemli olduğuna karar vermeden önce antrenman yapmayı planlıyorduk. Şimdi aptal Trager sağ olsun, yeniden plan yapmamız gerekecek.

"İyi olacağım," diye onu temin ediyorum.

Ve eklemek isterim ki, *artık erkek arkadaşım değilsin.* Artık kiminle vakit geçireceğim konusunda söz hakkı yok.

Lobiye ulaştığımızda ona veda ediyorum çünkü takım arkadaşlarım kapıda beni bekliyor.

"Gigi," diyor Case ben uzaklaşamadan. "Beni bu ıstıraptan kurtar. Lütfen."

Mutsuzluk değil localar içinde benim Boğaz. "Ben...yapamam. Biz artık birlikte değiliz, Case. Olmak istemiyorum."

O kadar sinirli ve üzgün görünüyor ki içimde bir suçluluk duygusu tetikleniyor ama kendimi bunu görmezden gelmeye ve yürümeye devam etmeye zorluyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Ryder'ı destek galası için almak üzere Hastings'e gittim. Briar Halkla İlişkiler yetkilisinden gelen e-postada kıyafet kurallarının yarı resmi ya da siyah kravat olduğu belirtiliyordu.

A.k.a. beni endişelendiren moda aşırılıkları.

Bu, bazı kadınlar elbise pantolonu ve güzel bir bluz giyerken diğerlerinin payetli kokteyl elbiseleri giyeceği anlamına mı geliyor?

Ne tür bir gala bu?

Giyinirken aradaki farkı ortadan kaldırdım ve bu gece giymek için küçük siyah bir elbise seçtim. Saçlar açık, cesur bir kırmızı ruj dışında minimal makyaj. Bugünkü toplantıdan sonra Fransız tipi manikür yaptırmak için bile çaba sarf ettim, ki bu aslında parayı tuvalete atmak anlamına geliyor çünkü gelecek hafta antrenmanlar resmen başladığında parmaklarım yine haşat olacak.

Yüksek topuklu ayakkabılarımla verandanın merdivenlerini tırmanıp kapının zilini çalıyorum ve Ryder yolcu koltuğumdayken Boston'a bir saatlik yolculuğun nasıl olacağını merak ediyorum. Adam neredeyse hiç konuşmuyor. Arkadaşlarım ve ailem arasındaki rahat sessizliklerle aram genelde iyi olsa da, garip sessizliklerden rahatsız oluyorum. Meditasyon listelerimden birini açmam gerekebilir. Onu uzaklaştırmaya çalışırım.

Kapı açılıyor ve beni tanıdık bir yüz, bir çift şakacı göz karşılıyor. Shane beni görünce gülümsüyor, sonra ne giydiğimi fark edince inliyor.

"Oh, bu çok hoş. Onun yerine bu gece seninle çıkabilir miyim?"

"Buna bir daha randevu dersen taşaklarını yumruklarım," diyorum tatlı tatlı. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme." Arsızca sırıtıyor ve ben
Bir anlığına dikkatim dağıldı. Bu gamzeler tehlikeli.

Kapıyı benim için daha geniş açtı. "İçeri gel. Bizim için bir şeyi halletmeni istiyorum."

"Neyi halledeceğiz? Ve kimin için?" Geniş omuzlarının arkasından bakıyorum ama yalnız görünüyor.

Elimi tuttu ve beni içeri çekti. Eğlenerek onu oturma odasına kadar takip ediyorum, tabii ki tipik bir erkek mağarası gibi görünüyor. Kocaman bir koltuk, iki deri koltuk, devasa bir televizyon ve sehpanın üzerinde bir sürü bira şişesi. Dağınık masaya rağmen oda temiz ve düzenli, yani tam bir dinsiz değiller sanırım.

Kanepenin şezlong kısmına yayılmış olan Beckett Dunne, kendine has öldürücü gamzeleriyle beni selamlıyor. "Graham," diyor sanki eski arkadaşmışız gibi.

"Ryder nerede?" Ben soruyorum.

"Bir dakika içinde aşağıda olacak," diye cevaplıyor Shane. "Önce bunu halletmelisin." "Tamam. Birlikte oynayacağız. Neyi hallediyorum?"

Shane ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokuyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Hangi tavlama cümlesine daha iyi cevap verirdiniz?"

"Tavlama cümleleri mi çalışıyorsun? Çok şık."

"Antrenman yapmıyoruz. Hangimizin haklı olduğunu bulmaya çalışıyoruz. Spoiler uyarısı: O benim."

"İçimde ikinizin de yanıldığına dair bir his var," diyorum yardımsever bir şekilde. Beckett "Hayır," diyor.

Yine o gamzeler. Tanrı bu tavlama cümlelerinin muhatabı olan kadınlara yardım etsin. İtiraf etmeliyim ki, ben bile bağışık değilim. İkisini de çekici buluyorum. Başka bir hokey oyuncusu erkek arkadaş arıyor olsaydım, ikisi de işimi görürdü. En azından görünüş olarak. Kişilikleri henüz belirlenmedi.

"Büyüleyici ol diyorum," diye açıklıyor Shane. "Biraz esprili ol."

"Repliğinin esprili olduğunu mu düşünüyorsun?" Beckett yuhalar.

Shane onu görmezden geliyor. "Çok zekice," diye beni temin ediyor. Beckett'a dönüyorum. "Peki ya sen?"

"Bence sen doğrudan yaklaşıyorsun. Biz, yani hatun ve ben, ikimiz de diğerinin ne istediğini biliyoruz. Repliğinizin bunu yansıtması gerekiyor."

İlgimi çektiğini inkâr edemem. "Pekala, dinleyelim bakalım."

Shane masadan dolu bir bira şişesi alıyor ve bana uzatıyor. "Ben içmiyorum. Araba kullanıyorum."

"İçmek zorunda değilsin. Sadece tut. Karaktere bürün."

Şişeyi elime tutuşturup beni odanın ortasına götürürken gülüyorum ve bir halk tiyatrosu prodüksiyonunun yönetmeni gibi sahneyi kurmaya devam ediyor.

"Tamam, kulüptesiniz, değil mi? Harika bir R&B şarkısı falan çalıyor. Vibing yapıyorsun."

Olmayan bir müziğe kafamı vurmaya başladım.

Dehşet içinde bana bakıyor. "Oh hayır. Eğer böyle dans ediyorsan sana yaklaşmayacağım."

Gözlerimi dikip bakıyorum. "Senin oyununu oynamamı mı istiyorsun, yoksa Ryder'ı bulup yoluma devam edebilir miyim-"

"Peki, devam edelim. Hazır mısın?"

"Sanırım öyle?"

Hokey oyuncularının nesi var bilmiyorum ama bana hepsi deli gibi geliyor. Seksi ama deli.

Shane kapıya doğru ilerliyor, parmaklarını çıtlatıyor ve sonra karakterine tam anlamıyla bağlı kalarak kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüyor. Yine o gülümsemeyi takınıyor. Bir elini cebine sokuyor, çok havalı.

"Hey," diyor.

"Selam," diye eşlik
ediyorum. "Ben
Shane."

"Gigi."

"Bana bir şey söyle, Gigi." Başını eğiyor. "Sen bir organ toplayıcısı mısın? Çünkü kalbimi çaldın."

Odaya ölüm sessizliği çöktü. Sonra
kahkahalarla yere yığılıyorum.

Histerik halim yüzünden bira şişesini neredeyse halının üzerine düşürüyordum. Beckett şişe devrilmeden önce elimden aldı.

Kıkırdayarak arkadaşına bakar. "Gördün mü?"

"Evet, gördün mü? Gülüyor. Ben de v a r ı m ." Shane gözlerini bana dikti. "Doğru mu?"

"Şey..."

"Hadi ama, Gisele. Bunun seni yakaladığını biliyorsun."

"Yani. Bana ne yaptı bilmiyorum ama..." Bir nefes alıyorum ve bir kıkırdama dalgasını daha bastırıyorum. "Seninki ne?" Beckett'a soruyorum.

Şişeyi bana geri verdi. "Yine şu garip kafa sallama şeyini yap."

Mecburen yapıyorum.

Beckett da aynı şekilde kendinden emin bir yürüyüşle bana doğru geliyor. Kahretsin, bu adamlar kendilerinden emin.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba."

Dudağının kenarını ısırıyor. "Seni becermek istiyorum. Sen beni becermek istiyor musun?"

Çenem yere çarptı.

Kapattım, sonra
açtım.

Sonunda sesimi buldum. "Sanırım etkilenmiş olabilirim."

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. "Buradan çıkmak istiyor musun?" "Evet," diye cevap veriyorum, biraz soluk soluğa. "Sanırım istiyorum."

"Ah, siktir et," diye yakınıyor Shane. "Milyon yıl geçse de bu şekilde tepki vermezsin."

Düşünüyorum. "Onunla yatmak isteseydim yatabilirdim."

"Benimki seni güldürdü."

"Öyle oldu," diye yumuşuyorum, "ama ikimiz de seks için oradaysak"- Beckett'a doğru başımı sallıyorum - "Sanırım o benim adamım."

Bana gülümsüyor. "Senden hoşlandığımı biliyordum Graham." "Bölüyor muyum?"

Birden kapı aralığında Ryder'ı fark ettim.

Nefesim kesildi, çünkü...vay canına. Güzel temizlenmiş. Siyah pantolon ve siyah gömleğin üzerine gri takım elbise ceketi giymiş. Kravatı yok, üst düğmesi açık. Yüzü sinekkaydı tıraş edilmiş ama koyu renk saçlarında hâlâ o kötü çocuk görüntüsü var.

Ne kadar iyi göründüğünü görmezden gelmeye çalışıyorum. "Arkadaşların beni yatağa atmaya çalışıyor," diye açıklıyorum.

Omuz silkiyor. "Shane'i seç. Daha yeni terk edildi ve acınmaya ihtiyacı var."

Shane orta parmağını kaldırdı. Bana diyor ki, "Ben terk edilmedim. Bu pisliklere sürekli söylediğim gibi, bu karşılıklı bir ayrılıktı."

"Oh, tatlım. Karşılıklı ayrılık diye bir şey yoktur," diyorum açık yüreklilikle. "Asla."

Beckett bir kahkaha attı. "Gördün mü dostum? Anlıyor." "Gitmeye hazır mısın?" Ryder bana soruyor.

"Evet, hadi yapalım."

Ona doğru yürürken, safir mavisi gözlerinin vücudumun uzunluğu boyunca yavaşça sürüklenişini kaçırmıyorum.

"Ne?" Kendimden utanarak söylüyorum.

Bakışlarını başka yöne çevirir. "Bir şey yok. Hadi. Hadi gidelim."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Astarlanmış

RYDER VE BEN SESSİZLİK İÇİNDE EVDEN ÇIKTIK. Onu tekrar kontrol ettim. Ona iyi göründüğünü söyledim, ama görünüşüme iltifat etmedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Bu benim," diyorum ve kaldırıma park etmiş beyaz cipi gösteriyorum.

Sürücü koltuğuna oturdum. O da yolcu koltuğuna. Kemerlerimizi bağlarız. Ben motoru çalıştırırken sessizliği devam ediyor.

Sonunda ona baktım. "Bak, araba yolculuğu boyunca durmadan konuşacağını biliyorum, o yüzden senden rica ediyorum, arada bir kulaklarımı biraz dinlendir, tamam mı?"

Homurdanıyor.

"Pekâlâ Luke, gidiyoruz." "Bana öyle deme," diye mırıldandı.

"Bu senin adın değil mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Hiç sevmedim, o yüzden Ryder diyorum."

Luke isminin seksi olduğunu düşünüyorum ama gözlerindeki sertlik bana bunun onunla dalga geçilecek bir konu olmadığını söylüyor. Ben de omuz silkip arabayı vitese taktım.

"Jensen bu korkunç iş için neden seni seçtiğini söyledi mi?" Merakla sordum.

"Beni o seçmedi. Halkla ilişkilerci kadın seçti." Alaycı bir tavırla devam ediyor. "Potansiyel bağışçılarla sohbet ederken *bir numaralı seçmenin özgeçmişte* iyi göründüğünü düşünüyor."

"Sohbet etme konusunda fiziksel olarak yetersiz olduğunuzu anlıyor mu?" Kibarca soruyorum. "Çünkü birinin onu uyarmış olması gerekirdi."

"Sen öyle san."

Sonra, sanki ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine, ben bunu değiştirmek için elimden gelen her şeyi yaparken o tek kelime daha etmiyor.

Jensen'ın seçtiği kadroyu tartışmaya çalışıyorum. Bu şeye gitmek zorunda olduğumuzdan yakınıyorum. Ona yaklaşan ders programımdan bahsediyorum. Bu sırada homurdanmalar, iç çekmeler, omuz silkmeler ve duygulara göre değişen kısa bir yüz ifadeleri listesiyle iletişim kuruyor. Bir bakış katıksız sıkıntıyı ifade ediyor.

-Bu onun tercihi. Diğeri... tam olarak küçümseme değil, ama bir tür kafa karışıklığı- inançsızlık, sanki, "*Hala benimle mi konuşuyorsun?"* gibi.

Sonunda p e s ediyorum. Çalma listelerimde geziniyorum ve bir parça seçiyorum.

Saniyeler içinde, tanıdık, yatıştırıcı bir ses üzerime geliyor.

"*Kanada'nın vahşi doğasının çağrısı bana genç bir adamken geldi, içki içecek yaşta bile değildim ama kendimi keşfetme umuduyla sağlam ve çoğu zaman acımasız bir manzarayı kat edecek yaştaydım.*"

Ryder'ın kafası sürücü koltuğuna doğru kayıyor. Gözümün ucuyla görüyorum.

"*Çağrıştırıcı olduğu kadar çeşitli bir işitsel deneyim, kendimi bir derenin akışında, bir geyik pençesinin çalılıkların arasında çıkardığı ağır çıtırtıda, uzaktaki altın taçlı kral kuşunun tatlı şarkısında kaybettim. Nefesimi kesmek için yeterliydi. Ve şimdi... izin verin sizi oraya götüreyim.*"

Parça başlıyor, hoparlörlerden bir kanat çırpışı (altın taçlı kral kuşuna ait olduğunu tahmin ediyorum) yükseliyor. Kısa süre sonra vahşi doğanın senfonisi arabayı dolduruyor.

Ryder konuşana kadar yaklaşık on dakika geçmişti. "Bu da ne böyle?"

"*Dan Grebbs ile Horizons,*" dedim ona.

Bana bakıyor. "Sanki onun ne ya da kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi konuşuyorsun."

"Dan Grebbs harika biri. On altı yaşında evden kaçan Güney Dakotalı bir doğa fotoğrafçısı. Bir süre demiryollarında çalışmış, ülkeyi gezmiş, gitar çalmış ve fotoğraf çekmiş. Sonra bir gün düşüncesizce gitarını bir saha kayıt cihazıyla değiştirdi ve Güney Amerika'ya giden bir gemiden bilet aldı. Seyahat tutkusuna kapıldı ve

O zamandan beri dünyanın dört bir yanında ses manzaraları üzerinde çalışıyor. Pek çok farklı albüm kaydetti. Bu onun vahşi doğa serisi."

"Yüce İsa."

"Vahşi doğayla ne alıp veremediğiniz var? Senin için çok mu iyi?"

"Evet, vahşi doğa benim için çok iyi. Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Gülümsemeye karşı koyuyorum ve sesi kısıyorum. "Bu parçaları meditasyon için kullanıyorum. Her şey çok gürültülü olduğunda kafamı sakinleştirmenin bir yolu. Hayat," diye açıklıyorum, ne demek istediğimi sormamış olmasına rağmen. "Neden bahsettiğimi biliyor olmalısın. Hokey dünyası çok gürültülü olabiliyor. Bazen sadece susturman gerekir. Üzerindeki baskıyı biraz azaltmaya çalışmalısın."

Tekrar baktı, ben de bunu devam etmek için izin olarak kabul ettim.

"Her zaman çok fazla baskı var." Yutkunuyorum. "Ve en kötüsü de, bunun çoğunu kendime yüklediğimi biliyorum. Bu... en iyisi olma ihtiyacı. Her zaman. Bu arada, terapi hizmetlerin için saat başına ne kadar ücret alıyorsun? Ve bana nasıl hissettirdiğini sormadığın için teşekkür ederim. Bir keresinde bir terapiste gitmiştim ve tüm zaman boyunca tek sorduğu buydu. *Bu sana nasıl hissettiriyor? Peki* bu *sana nasıl hissettiriyor? Peki ya bu,* bu sana *nasıl hissettirdi?*"

"Hiç susmaz mısın?" Ryder bana soruyor.

"Sen hiç konuşmaya başladın mı?" Ben de

ona soruyorum.

İç çekiyor.

"Dan Grebbs o zaman."

Sesi açıyorum ve şehre doğru kalan kırk dakikalık yolculuk boyunca dinlediğimiz tek şey bu oluyor. Dalgıç kuşlarının cıvıltılı sesleri ve kederli kurt çığlıkları arabayı ikimizden daha büyük bir şeye dönüştürüyor.

GPS'in yönlendirmelerini takip ettiğimde, Brookline'daki kendi evimin iki mil yakınına kadar gideceğimizi fark ediyorum. Üç tarafı Boston'la çevrili olan bu banliyö muhtemelen Massachusetts'in en varlıklı mahallesidir. En azından listenin en başında.

"Buradan üç blok ötede büyüdüm" dediğimde bunu itiraf etmekten neredeyse utanıyorum.

Şehir kulübünün parıldayan ışıkları görünmeye başladı. Bu kulüp eyaletteki en eski kulüplerden biridir. Geniş tepeler ve yirmi yedi ödüllü delik, yemyeşil araziyi oluşturuyor. Golf sahası karanlıkta muhteşem görünüyor, tarihi kulüp binası uçsuz bucaksız mavimsi bir gökyüzünün fonunda aydınlatılmış.

Ryder, "Dur tahmin edeyim, ailenin buraya üyeliği var," diye mırıldandı.

"Hayır, ama ben on dört yaşındayken bize kur yapmak için çok uğraştılar," diye cevap veriyorum acıklı bir gülümsemeyle. "Annem 'Bir *deneyelim' diyordu. Kim bilir, belki sevebiliriz*. Böylece bütün bir öğleden sonrayı bunu deneyerek geçirdik. Babam golf ve tenisten nefret eder, bu yüzden squash oynadı ve diğer ikisinin toplamından daha fazla nefret ettiğini keşfetti. Raketi çaldı ve eve götürüp şöminemizde yaktı. Kadınlar için kıyafet kuralının sadece beyaz ya da pastel olduğunu söylediklerinde annem çok sinirlenmişti. Benim ve Wyatt'ın sahnesine en uzak şeydi. Skeet atışı yaptık ve Wyatt onu geride bıraktığım için sinirlendi, bu yüzden tepinerek gitti ve mutfak çalışanlarından birinden ot almaya çalıştı." Kendi kendime kıkırdıyorum. "O gün bir şehir kulübü ailesi olmadığımızı keşfettiğimiz gündü."

Görkemli dairesel yola giriyorum ve vale sırasındaki bir BMW'nin arkasında duruyorum. Vale istasyonunda anahtarlarımı beyaz polo tişörtlü ve haki pantolonlu genç adama uzatıyorum. Benim için kapıyı açıyor ve valelere bahşiş vermek için yanımda nakit para getirmediğimi çok geç fark ediyorum. Yine de Ryder bizi koruyor, çocuğa on dolarlık bir banknot veriyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Araba gözden kaybolduğunda "Büyük müsrif," diye mırıldanıyorum.

Omuz silkiyor. "Bu zavallı adamlar temelde bahşişlerle hayatta kalıyor.

En azından bunu yapabilirim." Kemerli girişten geçip süslü ön kapılara

doğru yürüyoruz.

Ryder yakasını çekiştiriyor, huzursuz. "Şimdi ne

olacak?" "Şimdi kaynaşıyoruz."

"Öldür beni" diye yalvarıyor.

"Cinayet-intihar hakkında ne düşünüyorsun? Seni kolayca öldürebilirim, ama kendimi öldürebileceğimi sanmıyorum, bu yüzden beni öldürmen ve sonra kendi başının çaresine bakman gerekecek. Bu senin rahat edebileceğin bir şey mi?"

Bana baktı. "Söylediklerimi unut."

Süslü lobiye giriyoruz, yan yana ama aramızda iki metre mesafe var. Burası para kokuyor. Maun panelli duvarlar ve beyaz mermer zemin sayesinde öyle de görünüyor. Lobinin bir ucundaki masaya isimlerimizi yazıyoruz, sonra da şövale üzerine yerleştirilmiş tabelaları takip ederek ana balo salonuna gidiyoruz. Orada etrafımız smokinli ve elbiseli bir insan deniziyle çevrili.

Yarı resmi, kıçımın kenarı. Belli ki herkes siyah kravat takmış.

Yanından geçtiğimiz her kadın Ryder'ı inceliyor. Bu genellikle uzun boylu, güzel erkeklerde olur ama Ryder'ın yaydığı hava da bu. Buradaki erkeklerin hepsi kaygan, zengin profesyoneller. İş adamları, avukatlar, doktorlar. Oysa Ryder... Onda ilkel bir şey var. Vücudunun zar zor kontrol altına alınmış gücü. Yürüyüşü. Gözlerindeki yoğunluk. İfadesi, kimseyi umursamadığını ve burada olmaktan rahatsız olmadığını gösteriyor. Bu kötü çocuk enerjisi sizi her seferinde içine çekiyor. Kadınlar buna çekilir. Çoğu erkek de öyle.

"Gigi Graham!" Gıcır gıcır bir takım elbise giymiş, saçları şakaklarında ağarmış tıknaz bir adam yolumuzda beliriyor.

Onu hayal meyal tanıyorum ama adını hatırlayamıyorum.

"Jonas Dawson," diyor girişte. "Firmam babanızın vakfını temsil ediyor."

"Ah, doğru." Bu gerçeği hatırlıyormuş gibi yapıyorum. "Sizi tekrar görmek güzel, Bay
Dawson."

Beş adım daha attık ve en iyi arkadaşım olduğunu düşünen başka bir yabancı tarafından yolumuz kesildi.

"Gigi, seni gördüğüme çok sevindim!" diye gürlüyor iri yapılı bir kadın, ellerimi iki elinin arasına alarak. "Brenda Yarden, Bruins'in merkez ofisinden. Geçen yıl babanın forma numarasının emeklilik etkinliğinde tanışmıştık?"

"Elbette." Bunu da hatırlıyormuş gibi yapıyorum. Ryder'a elimle işaret ediyorum. "Bu Luke Ryder. Briar erkek takımının kaptanı."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Yarden bana dönmeden önce elini hızlıca sıktı. "Hall of Fame hakkında söylentiler duyuyoruz ve bundan daha heyecanlı olamayız. Baban bu konuda ne düşünüyor?"

"Yani, bu seçici kurula bağlı," diye hatırlatıyorum ona. "Babamın aday gösterilip gösterilmeyeceği konusunda söz sahibi olduğundan emin değilim."

Bir sonraki tuzak, Chad Jensen'in bu yıl Frozen Four'u kazanmayı bekleyip beklemediği konusunda bizi sorgulayan üç erkek destekçiyi içeriyor. Neden Jensen adına konuşabileceğimi düşündüklerini bilmiyorum, erkek takımı hakkında da pek fazla detay veremiyorum çünkü takımda oynamıyorum. Ama Ryder yardımcı olmuyor, bu yüzden onlar merhametli bir şekilde devam etmeden önce yaklaşık on dakika boyunca kıçımdan konuşuyorum.

Sonraki bir saat boyunca, ben destekçileri ve onların bana söylediklerini önemsiyormuş gibi yaparken, balo salonunda akılsız robotlar gibi dolaşıyoruz. Programı tanıtan tek kişi benim, bu yüzden ikimiz için sessiz bir an bulmayı başardığımızda sesim acıyor.

Kırmızı papyonlu siyah üniformalı bir garsondan iki ince flüt şampanya alıyorum.

Ryder başlar, "İstemiyorum-" "Bu senin için değil," diye homurdandım.

İlk kadehi eğlenen garsonun önünde yudumluyorum ve boş kadehi onun tepsisine bırakıyorum. O gittikten sonra ikinci kadehi yudumluyorum.

"Sakin ol ortak," diye uyarıyor Ryder.

"Ortak mı? Bu mudur yani? Ortaklık mı? Çünkü benim durduğum yerden, Briar'ın tüm reklamını yapan benim. PS eve gidiyorsun çünkü bunlardan en az on tane daha almayı planlıyorum."

"Jensen'a bu işte iyi olmadığımı söyledim."

"Evet ve sen kendini gösterdiğinden daha da kötüsün. Gülümsesen ölür müsün?" Bardağımın kenarından ona bakıyorum. "Seni bunu yaparken gördüm, bu yüzden yüzünün kaslarını bu şekilde düzenleyebileceğini biliyorum."

Gözlerini kısıyor.

Bize doğru ilerleyen küçük bir bağışçı grubu daha görüyorum. Saf, tek bir amaç için.

"Tanrım, hayır," diye inliyorum. "Sadece beş dakika huzur ve sessizliğe ihtiyacım var."

"Buraya gel." Ryder şampanya kadehimi alıp yanımdan geçen bir

garsonun tepsisine bırakıyor, sonra da elimi tutuyor.

Sonra bir baktım, beni balo salonundan sahneye doğru götürüyor. Sahnenin iki yanında, kanatlara çıkan iki basamaklı yolu kapatan perdeli bir alan var. Gözümü kırpıyorum ve birden perdelerin arkasına sıkışıyoruz. Karanlığa gömüldük.

"Daha iyi mi?"

Sert sesi kulağımı gıdıklıyor.

Yutkunuyorum, Ryder ve benim karanlıkta, birbirimizden birkaç santim uzakta durduğumuzu fark edince nabzım hızlanıyor.

"Aklımdaki bu değildi," diye mırıldanıyorum çarpan kalbimin üzerine.

"Evet, şey. Yapabileceğimin en iyisi."

Bir nefes çekiyorum ve bir an sessizliğe gömülüyorum. Balo salonundaki müzik artık boğuk, sadece perdenin sağladığı bariyer yüzünden değil, kalp atışlarım göğüs kafesime çarpmaya devam ettiği için. Onun kokusu etrafımı sarıyor. Odunsu ve baharatlı, deri giymediği için tuhaf bulduğum bir deri notası var. Lezzetli bir şekilde erkeksi. Muhtemelen bundan bu kadar zevk almamalıyım.

"Seni anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Alacak bir şey yok." Omuz silkiyor ve bu hareket omzunun benimkini dürtmesine neden oluyor.

"Cidden, bu huysuz Bay Sessiz'in rol yapıp yapmadığını anlayamıyorum. Ne kadar havalı bir kişiliğe bürünmüşsün." "Kulağa çok çaba harcanmış gibi geliyor."

"Kesinlikle, işte bu yüzden bunun gerçek olduğuna inanıyorum. Sen gerçekten de huysuz ve tehlikeli birisin-"

"Tehlikeli, ha?" diye araya giriyor. Yumuşak bir törpü.

Gözlerim karanlığa alışıyor. Bana yukarıdan aşağıya bakarken onun gözlerinin de ağır ağır kapandığını fark ediyorum. Ağzının bir tarafı alaycı bir şekilde kalkıyor.

"Şu anda kendini tehlikede hissediyor musun, Gigi?"

"Hissetmeli miyim?"

"Hayır." Kıkırdıyor. Alçak ve dumanlı.

"O zaman ben de bilmiyorum."

Bir şey tehlikeli o oluyor, Gerçi. A garip İplik aramızda seyahat eden farkındalığın. Ya da belki de bu

inanılmaz seksi bir adamla karanlıkta olmak. Ryder biraz daha yaklaştı. Hâlâ beni izliyor.

"Ne?" Kendimden utanarak soruyorum.

"Güzel görünüyorsun." Sesi hırçın.

Şaşkınlık içimde titreşiyor. "Ne?"

"Bunu daha önce, sen ortaya çıktığında söylemeliydim. Kabalık ettim."

"Ne zamandan beri kaba olmayı önemsiyorsun?" "Umursamıyorum."

Bir kahkaha atar. "Şey. Teşekkürler, sanırım. Sen de güzel görünüyorsun." Bir sessizlik daha.

"Burada sonsuza kadar saklanabileceğimizi düşünüyor musun?" Umutla soruyorum.

"Hayır. Eninde sonunda biri seni buradan çıkaracak ve babanın ne kadar harika biri olduğunu anlatacak."

"Bundan nefret ediyorum, biliyorsun." Ona bakmak için başımı eğiyorum. "Benim ve soyadım hakkında ne düşünürsen düşün, ben soyadımı bir yerlere gelmek için kullanmıyorum. Hiçbir zaman da kullanmadım. Babamın kalbini kırmayacağını bilsem yasal olarak değiştirirdim. Ama bu onu öldürür. Ve gerçekten, tüm zamanların en iyi hokey oyuncusu olması onun suçu değil. Tüm sevgiyi ve övgüleri hak ediyor."

"Ama... bundan nefret ediyorsun," diye sorar.

Alt dudağımı ısırıyorum. "Evet. Bu etkinliklerden tutkuyla nefret ediyorum. Tek bir tanesinde bile eğlenmedim. Kelimenin tam anlamıyla başka bir yerde olmayı tercih ederdim."

"Colson'la çıkıyordun, değil mi?"

"Evet...?"

Sorgu sol alandan geliyor, ancak bunu eldeki konuya bağlamakta hızlı davranıyor.

"Bu tür şeylere hiç seninle geldi mi?"

"Bazen." Garip bir şekilde yer değiştiriyorum. Luke Ryder ile Dava'yı tartışmak tuhaf hissettiriyor.

"Ve hiç yaratıcı olmadı mı? Bu partileri senin için daha eğlenceli hale getirmenin yollarını bulmadı mı?"

"Sen eğlence hakkında ne bilirsin ki?" Elimde değil

ama takılıyorum. Kendine özgü omuz silkme
hareketini yapıyor.

"Hayır, söyle bana," diye zorluyorum. "Case olsaydın şu anda ne yapıyor olurdun? Bunu nasıl eğlenceli hale getirirdin?"

"Colson olsaydım."

"Evet."

"Ve sen benim kızımdın."

"Evet."

Ryder eğiliyor, kulağıma değen sıcak nefesi vücudumda küçük bir ürperti yaratıyor. "Buraya geldikten beş dakika sonra bu perdenin arkasında olurduk."

"Ne yapıyorsun?"

Soruyu sorduğum anda pişman oldum.

"Seni hazırlıyorum."

Boğazım uyarılmayla kapanıyor. Yutkunmak için

mücadele ediyorum. "Hazırlandım," diye yankılanıyorum

zayıfça. "Ne için hazırlandın?"

"Benim

için." Aman

Tanrım.

Sesi derinleşiyor. Sadece biraz çakıl taşı. "Muhtemelen parmaklarımı kullanırdım. Evet. Parmaklarımı içine bastırırdım. Seni yaklaştırırdım. Ama boşalmana izin vermezdim. Sadece tüm vücudunu acıtacak kadar yaklaştırırdım ve sonra seni oraya geri dönmeye zorlardım. Tüm o alakasız insanlarla konuşurken kıvranmanı izlerdim, ta ki sonunda gitmem için bana yalvarana kadar, böylece seni eve götürebilir ve boşalmanı sağlayabilirdim."

Onunla tanıştığımdan beri en hareketli sesiydi.

Zar zor nefes alabiliyorum. Ve eli yanağımı bulduğunda oksijen eksikliği daha da kötüleşiyor. Sert parmak uçları ateşli tenimi sıyırıyor.

Ryder başını eğiyor ve ağzını benimkine yaklaştırıyor. Dudaklarımız bir fısıltı kadar uzakta. Kalbimi durduran bir an için beni öpeceğini düşünürken göz kapaklarım titreyerek kapanıyor.

"Ama... Ben Colson değilim," diye bitiriyor sözlerini, doğrulurken yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor.

Beni dehşete düşürerek -ve hissetmeyi beklemediğim bir hayal kırıklığına uğratarak- perdeyi kenara çekip etrafın temiz olup olmadığını kontrol ediyor. Sonra dışarı kayıyor ve beni az önce tehdit ettiği şekilde

hissettirerek orada bırakıyor.

İhtiyaçtan kıvranıyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

GIGI

Her tayfada mutlaka bir sürtük çocuk vardır.

RYDER:

Daha sonra görüşecek miyiz?

BEN:

Evet. Sizin için hala çalışıyor mu?

RYDER:

Biz iyiyiz.

BEN:

Bunu yaptığınız için tekrar teşekkürler.

RYDER:

Elbette.

BEN:

Düzgün bir omuz silkme emojisinin olmaması seni öldürüyor olmalı. Mevcut olanın içinde senin için çok fazla duygu var. El hareketleri. Çok dramatik
omuz silkmelerinizi doğru bir şekilde tasvir etmek için.

RYDER:

İptal etmek için çok mu geç?

BEN:

İlginç espri anlayışına bayılıyorum! Beni her seferinde öldürüyor.

Ryder'ın son mesajı orta parmak emojisi. Evet.

Ona en çok bu yakışıyor.

Seansımızı yeniden planlamak birkaç günümüzü aldı. Dersler Pazartesi günü başladı, benim de resmi hokey antrenman programım vardı, bu yüzden aynı sayfada buluşmak ve ikimiz için de uygun bir zaman bulmak zor oldu. Ve Beckett, sanırım. Ryder'ın antrenmanlarına yardım etmek için bu gece peşime takılacak.

O zamana kadar yapmam gereken bazı işler var, bunlardan biri de ayak işinden çok ikram niteliğinde: Della's Diner'da amcalarımla buluşmak.

Bir sürü amcamla büyüdüm. Neyse ki düğünlerde uygunsuz şeyler söyleyen ve tüm genç kızlara asılan ürpertici türden değil.

"Yine bekar olduğunu duydum."

Ya da uygunsuz şeyler söylüyor olabilirler.

Dekan Di Laurentis'e "Bu eski bir haber," diye bilgi verdim. "Size posta güverciniyle mi geldi?"

"Hayır, ukala. Bir süredir biliyordum. Sadece olaydan bu yana hiç yalnız kalmadık."

Kahveme uzandım. Köşedeki kabinde oturuyoruz, masanın üstü yarım düzine turta dilimiyle dolu çünkü obur amcalarım tek bir lezzette karar kılamayıp her birinden birer tane sipariş etmişler.

Logan Amca, üç vaftiz annemden biri olan Grace teyzemle telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktı. Ayrıca üç vaftiz babam var çünkü ailem en iyi arkadaşları arasında seçim yapmak istemedi ama yine de bir karar vermeleri gerekiyordu. Ailem dindar olmasa da, annemin tarafındaki büyükanne ve büyükbabam Wyatt ve ben doğduğumuzda bir vaftiz töreninde ısrar ettiler. O güne ait fotoğraflar kelimenin tam anlamıyla gülünç. Vaftiz anne ve babalarından oluşan koca bir spor takımı o sunakta ayakta durmuş, Wyatt ve beni bembeyaz önlüklerimiz içinde bebek gibi tutuyorlardı.

Büyük bir ailemiz olmasını sevdiğimi söyleyebilirim. Ya da en azından aile kurmayı. Annem de babam da tek çocuktu ve ikisinin de büyük klanları yoktu.

Büyürken. Burada bir teyze, orada bir amca, neredeyse hiç kuzen yok. Babam, ölümüne giden yıllarda kendi babasıyla bile konuşmuyordu. Babam cenazeye bile katılmadı. Bu yüzden teyzeler, amcalar ve kuzenlerle çevrili olmak gerçekten çok güzel. Hayatımda her zaman çok fazla sevgi vardı.

Ayrıca, bir sürü meraklı soru.

"Babam bu konuda konuşman için seni zorluyor mu?" Kahvemden bir yudum almadan önce sordum.

"Yani, konuyu o açtı ama ben zorla bir şey yaptırılacak birine benziyor muyum?"

Dean gülümsüyor. Yaşlandıkça daha da iyi hale gelen yontulmuş erkek model görünümüne sahip. Üniversite günlerinden fotoğraflarını görmüştüm, o zamanlar da çok yakışıklıydı ama bence şimdi daha da iyi görünüyor.

"Ayrıldığınızı duyunca şaşırdım. Sen ve Colson birbiriniz için yaratılmış gibiydiniz. İkiniz de hokey oynuyorsunuz. İkiniz de yakışıklısınız."

"Evet, doğru, çünkü ruh eşi olmak için gereken tek şey bu. Ortak bir spor ve eşit düzeyde çekicilik."

"Gördüğüm kadarıyla alaycılık genini annenden almışsın."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Ama evet, Case ve ben ayrıldık, tekrar bir araya gelmeyeceğiz ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

"Yani şimdi de sahada mı oynuyorsun?"

"Yani, ben olsam bu şekilde ifade etmezdim ama elbette."

Dean'in yüz hatları boyun eğmişlikle kırışır. "Lanet olsun. İşin bu noktaya gelmesini gerçekten istemezdim."

"Bu ne anlama geliyor?" Şüpheyle sordum.

Anında alarma geçtim. Bir grup yetişkin adam için, babamın arkadaşları asla tahmin edemeyeceğim saçmalıklar yapabiliyorlar.

Bankta yanında duran postacı çantasına uzandı. İlk gördüğümde erkek çantası taşıyor diye dalga geçmiştim. Ama sanırım işini içinde tutuyor. Dean, Yale'in kadın takımına koçluk yapıyor, sanırım bu onu düşman yapıyor ama bizim konferansımızda olmadıkları için tam olarak değil. Finallerde onlarla oynarsak, dikkat et. Amca ya da değil, kızlarını seve seve yok ederim.

"İşte," diyor.

Masaya bir kutu prezervatif koyduğunda neredeyse kahvemi tükürecektim.

Hayır, sadece bir kutu değil.

Şaşırtıcı bir şekilde elli prezervatif içeren çok büyük bir paket.

"Bu da ne böyle?" Ciyak ciyak bağırıyorum. "Aman Tanrım."

"Artık bekâr olduğun için sorumsuzca davranmana izin veremem. Tedbirli olmak üzülmekten iyidir, Gigi."

"Ne kadar seks yaptığımı sanıyorsun? Hayır, bekle-" İşaret parmağımı kaldırıyorum, ses tonum sert. "Sakın buna cevap vermeye kalkma."

Dean homurdanıyor. "Sadece söylüyorum... Üniversiteyi hatırlıyorum. Canlı bir şekilde. Bütün o hormonları. Partileri. Güvende olmanı istiyorum, tamam mı? Ve bunları sana verdiğimi ailene söyleme."

"Oh, inanın bana, bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağım."

"Ayrıca," diye devam ediyor, çatalıyla cevizli turtadan bir parça keserek, "herhangi bir erkekle ilişkiye girmeden önce, onun grubun fahişesi olmadığından emin olun. Eğer öyleyse de test yaptırın. Çünkü her ekipte mutlaka bir sürtük çocuk vardır."

Sormak üzere olduğum şey için şimdiden pişmanlık duyuyorum ama merakım galip geliyor. "Seninkindeki sürtük kimdi?"

"Tucker," anında cevap.

Kahve fincanımdan bir yudum daha alıyorum, kenarından ona bakıyorum. "Tucker," diye yankılıyorum şüpheyle.

"Tabii ki." Dean masumca göz kırpıyor. "Adam tek gecelik bir ilişki için bir kadını hamile bıraktı. Bundan daha fazla karışıklık olamaz."

"Anlattığına göre, Sabrina Teyze ile ilk görüşte aşk yaşamışlar." "Tucker çok şey söylüyor. Özellikle de benimle ve benim sözde
"Kadınların erkeği ünü." Dean göz kırpıyor. "Tek kelimesine bile inanma."

John Logan kabine dönmek için o anı seçer. Devasa prezervatif kutusuna bakar. Sonra Dean'e bakar ve iç çeker.

"Evet, babasına söyleyeceğim." "Hem de nasıl."

Logan yanıma kayıyor ve turta tabaklarından birini kendisine doğru çekiyor. Çilekli ravent. Bu hızlı buluşmayı gerçekleştirebildiğimiz için mutluyum.

İş. Dean Amca ailesiyle birlikte New Haven'da yaşadığı i ç i n ikisi de bugün nadiren bu bölgede bulunuyordu.

"Şunları k a l d ı r a b i l i r misin?" Logan Dean'e homurdanıyor. "Garsonlar kesinlikle yanlış bir fikre k a p ı l a c a k l a r . "

"Onları eve götüremem," diye itiraz ediyor Dean. "Allie'nin soruları olacaktır."

"Prezervatiflerinizi kabul edeceğim," diyorum nezaketle. "Ama sadece onları büyük bir kaseye koyup partilerde dağıtabileyim diye."

"İyi karar. Eminim kardeşlik evinde çok takdir edilecektir."

Logan turtasından bir lokma çiğnerken bana bakıyor. "Colson'ı a tekrar birlikte misiniz?"

"Aman Tanrım. Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?" "O adamı severdim," diyor.

"Evet, artık bitti. Ve hayır, şu anda başka biriyle çıkmıyorum. Ve hayır, bu toplu prezervatif kutusunu kullanmayacağım. Ama kullanacak olsaydım, ikinize de asla söylemezdim. Asla. Yani..."

Logan sırıtarak, "Evet, bilmek istemiyorum," diye onaylıyor.

Sonra hesap geldi ve ikisi kimin ödeyeceği konusunda tartışmaya başladılar. Sadece yirmi dolar olduğuna oldukça eminim ve sonunda kendim aldım.

"Lütfen, sevgili amcalarımı tedavi etmeme izin verin." Işıl ışıl bir gülümseme sunuyorum. "Gençler yaşlılara karşı her zaman nazik olmalıdır."

İkisi de benden çekiniyor.

"Bunu unutmayacağım," diye homurdanıyor Dean.

"Babana söyleyeceğim," diye ekliyor Logan.

"Yaşlı olduğunu biliyor. Ona hatırlatmana gerek yok."

Hesabı ödedikten sonra cüzdanımı, pistin anahtarlarıyla birlikte büyük deri çantamın içine sokuyorum.

Aptal prezervatif kutusuna bakıyorum. Bir süre tereddüt ettikten sonra onu da çantama atıyorum, çoğunlukla onlara havalı ve kaygısız olduğumu ve toplu prezervatif alımları gibi şeylere göz kırpmadığımı göstermek için.

Ve sonra, ben farkına bile varmadan, Luke Ryder'la buluşma vakti geldi.

ON ALTINCI BÖLÜM

RYDER

Prezervatif matematiği

MUNSEN, HASTINGS YAKINLARINDA KÜÇÜK BIR KASABA. Duyduğuma göre.
bir bok çukuru. Yine de pistin önüne geldiğimizde, pırıl pırıl pencereli duvarları olan yepyeni ve geniş bir binada yer aldığını görüyoruz. Endüstriyel görünümlü, cesur kasabanın geri kalanıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Beckett da fark etti. Owen sayesinde tamir ettirebildiğim cipimin yolcu tarafından hafifçe ıslık çalıyor. Yine de ona geri ödeyeceğim. Ben sadaka vermem.

Gigi'nin beyaz SUV'u park yerine girdiğimizde park yerindeki diğer tek araç. Saat 21:00 ve internette yayınlanan saatlere göre bina az önce halka kapatıldı.

"Burada olmamdan rahatsız olmadığına emin misin?" diye soruyor Beckett, bir elini sarı saçlarında gezdirerek.

"Teyit etmek için ona mesaj attım. Her şey yolunda."

"Kaptanımızın eski kız arkadaşıyla mesajlaşıyor. Şu haline bak, burada uçlarda yaşıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, Colson'dan
korkmuyorum." Cipten atladık.

"Kabul etmelisin ki, bir ısırık yasak meyvenin tadı her zaman daha tatlıdır."

"Onu becermeye çalışmıyorum. Ona ağın arkasında yardım
edebileceğimi söyledim. O da beni babasıyla tanıştıracağını söyledi. Kazan-kazan."

"Uh-huh. Eminim hepsi bu
kadardır." "Dostum, bu senin
fikrindi." "Aslında Lindley'in
fikriydi." "Her neyse. Sen
imzaladın."

Gigi şimdi bagajını açıyor. Kot pantolon ve dar beyaz bir atlet giymiş, koyu renk saçlarını uzun bir örgüyle sırtına toplamış. Bagaja eğilip hokey çantasını ve sırt çantasını çıkarıyor. Biz de aynısını cipin arkasından yapıyoruz.

"Merhaba," diyor yaklaştığımızda. Beckett'a doğru hafif temkinli bir bakış fırlatıyor.

Şaşkın değil, o iğrenç Avustralyalı sırıtışını gösteriyor. Maksimum gamze kullanan bir sırıtış. "İyi görünüyorsun, Graham."

"Teşekkürler."

"Ne yani? İltifata karşılık vermeyecek

misin?" Homurdanıyor.

"Vay canına, çok acıyor" diyor, elini kalbinin üzerine vurarak acı çekiyormuş gibi yapıyor.

"Evet, sanki egonu okşamama ihtiyacın varmış gibi."

"Egom mu? Hayır. Ama diğer şeyler..." İmalı bir şekilde devam ediyor. Ve başka bir adamdan gelse kulağa iğrenç gelebilecek bu cümleyi Beckett bir şekilde başarıyor.

Gigi kıkırdıyor ve Beckett Dunne'ın söz konusu kadınlar olduğunda yanlış bir şey yapamayacağına ve söyleyemeyeceğine dair şüphelerimi doğruluyor.

Gözlerimiz kilitlendiğinde kahkahası kayboluyor. Dudağını ısırıyor ve hafta sonunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Düşündüğümü biliyorum. Günlerdir, destekçilerden saklanırken aramızda aniden yükselen cinsel gerilim dağını anlamlandırmaya çalışıyorum.

Onu neredeyse öptüğümde.

Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum. Evet, çok seksi. Bütün geceyi onun çıplak bronzlaşmış bacaklarına bakmamaya çalışarak geçirdim. Ve beni vücudunun geri kalanından başlatmayın. Sıkı ve yontulmuş. Kanımı kaynatacak kadar sıcak.

Galaya kadar ona çakmayı pek düşünmüyordum. Şimdi

düşünüyorum sayılır.

"Her neyse." Boğazını temizliyor. Bir omzunda çantaları, diğerinde deri bir cüzdanı var. Bir elini çantanın içine sokuyor ve bir anahtarlık çıkarıyor. "Hadi içeri girelim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Buranın anahtarı
sende var mı?" "Birini tanıyorum."
"Hangi adam?" Beckett merakla sorar.
"Amcam. Burada büyüdü."
Girişte, dış duvara vidalanmış küçük bir altın plaket var ve üzerinde şöyle yazıyor:

JOHN LOGAN'IN ANISINA
MUNSEN, MASSACHUSETTS KASABASINI
İYİLEŞTİRMEK İÇİN YAPTIĞI CÖMERT BAĞIŞ
İÇİN

"Amcan John Logan," diye mırıldanıyorum kuşkuyla.
"Yani kan bağı yok ama babamın en yakın arkadaşı. Kardeşim ve ben ona Logan Amca diyerek büyüdük."
Çocukluklarımızın birbirinden o kadar farklı olduğu gerçeği üzerinde durmamaya çalışıyorum ki, iki farklı gezegende büyümüş de olabiliriz. Ama yine de içimde bir burukluk yükseliyor. Her ne kadar soyadının onu takip etmemesini dilese de, gerçek şu ki soyadı onu takip ediyor. Benim kendim için açmayı hayal bile edemeyeceğim kapıları ona açıyor.
Aklıma cumartesi gecesi golf kulübüne giderken geçtiğimiz süslü, bakımlı mahalle geliyor. Yine, çocukken yaşadığım yerden bambaşka bir gezegen. Önce annem ölmeden önce ailemle birlikte yaşadığım iki yatak odalı küçük Phoenix dairesi. Sonra aşırı büyümüş bahçeleri ve sarkık zincir bağlantı çitleri olan köhne koruyucu evler. Gigi'nin sahip olması gereken pastoral yetiştirilme tarzını hayal etmek neredeyse imkansız.
Beckett, "Kahretsin, büyüdüğümde senin yerinde olmak istiyorum," diyor.
"Her neyse, Logan'a antrenman yapmak için özel bir yere ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da bu pisti önerdi. Daha önce ondan anahtarları almıştım."
"Babandan güzel avantalar almışsın," demekten kendimi alamıyorum.
"Hey, burada olmamızın sebebi babam, değil mi? Onunla konuşabileyim diye mi?" Sakin bir gülümseme sunuyor. "Yani ya ünlü bir babam var

sana fayda sağlayabilirim ve sen de bundan şikâyet etmezsin ya da etmem ve şansın kalmaz. İkisi birden olmaz, balo kralı."

Haklı.

"Soyunma odaları şurada," diyerek bizi floresanla aydınlatılmış bir koridorun sonuna götürüyor.

Kot pantolonu neredeyse boyalı ve ben de onun sıkı, diri kıçına bakmaktan kendimi alamıyorum. Beckett da bakıyor. Beni bunu yaparken yakalıyor ve bana bilmiş bir sırıtış atıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum.

Kilitli olan erkek soyunma odalarına ulaşıyoruz. Gigi duruyor ve anahtarlığını karıştırıyor. "Bekle. Hangisi olduğundan emin değilim."

İlk anahtarı kilide sokmak için öne doğru eğildiğinde, çantası omzundan koluna doğru kayar. Düşmeden önce yakalamaya çalışır ama nafile. Çanta parlak zemine yuvarlanır, içindekiler aşağıya dökülür.

Dev bir prezervatif kutusu ayaklarımın dibine düştü.

Beckett ve ben ona bakıyoruz, sonra birbirimize eğlenerek bakıyoruz.

Gigi'nin yanakları doğada var olmayan bir kırmızı tonuna dönüşür. Düşen eşyaları toplamak için hızla diz çöküyor ve her şeyi çantasına geri koyuyor.

"Bunu görmedin," diye emrediyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Değer paketi, ha? Bu hafta sonu büyük

planların mı var?" "Onlar benim değil," diyor dişlerini sıkarak.

"Sen kötü bir yalancısın, Gisele."

"Tamam, iyi, onlar benim. Ama onları isteğim dışında elde ettim."

"Meraktan soruyorum, seans başına kaç tane prezervatife ihtiyacınız oluyor?" Beckett keyifle sırıtarak söze giriyor.

Ayağa kalkmış, başka bir anahtar deniyor. Bu da çalışmıyor. "Lanet

olsun, anahtarlar bana karşı" diye inliyor.

Beckett hâlâ prezervatif matematiği üzerinde çalışıyor. "Yani, bir kutu elli, ha? Hırslı olalım ve diyelim ki gecede üç ya da dört tur atıyoruz. Bu da üç ya da dört prezervatif eder. Gerçi eğer bu bir grup şeyiyse... bilirsin, burada üçümüz gibi-"

"Aman Tanrım. Durur musun?"

"-o zaman aynı anda iki prezervatiften, üç veya dört turdan bahsediyoruz. Bu da varsayımsal olarak gecede altı ila sekiz prezervatif kullanabileceğiniz anlamına gelir. Vay be. Bütün kutuyu bir haftadan kısa sürede bitireceğiz."

Gigi iç geçiriyor ve bana doğru bakıyor. "Her zaman

böyle midir?" "Hemen hemen," diye onaylıyorum.

Doğru anahtarı buluyor ve çıkardığı yüksek sesli rahatlama nefesi beni kıkırdatıyor.

"İşte." Kapıyı bizim için iterek açtı. "Git giyin."

"Prezervatifleri şimdi mi takalım, sonra mı?" Beckett soruyor.

"Senden nefret ediyorum." Koridorda kadınların soyunma odasına doğru ilerliyor. "Sizinle buzda buluşuruz. B pistinde."

Erkekler tuvaletinde Beckett ve ben antrenman kıyafetlerimizi giydik.

Gömleğimi çıkarıyorum, sonra ona kuru bir bakış atıyorum. "Sandığın kadar sevimli değilsin, biliyorsun. Ve ondan üçlü yapamayacağın da kesin."

"Saçmalık. İlgileniyordu." Bu

beni duraklattı.

Öyle miydi?

"Hayır," diye cevap veriyorum sonunda, çünkü Gigi Graham bana pek üçlü yapacak bir kız gibi gelmiyor.

"Çok yazık. Ne kadar çok o kadar iyi. Biliyorsun bu benim sloganım."

Şaka yapıyor demek istiyorum ama yapmıyor. Birbirimizi tanıdığımız iki yıl boyunca Beckett Dunne'ın tanık olduğum sefahat türü oldukça sıra dışıydı. Ayrıca Eastwood'da takıldığı hiç kimseden onun hakkında kötü bir söz duymadım, yani en azından bu da bir şeydir. O kızların çoğu arkadaş grubumuzda kaldı. Bu yakışıklılık ve Gold Coast bronzluğu ona çok fazla hareket alanı sağlıyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor patenlerini bağlamak için karşı sıraya otururken.

"Peki ya ben?"

"İlgileniyor

musun?"

Başımı kaldırdığımda onun bana sırıttığını görüyorum. "Kusura bakma kardeşim. Bence çok güzelsin ama hiç kıvılcım hissetmiyorum."

"Yani, ona. Çünkü ilgileniyor gibi görünüyorsun."

Başımı eğip bağcıklarımı bağlamayı bitiriyorum. "Bağlamıyorum." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diyorum, çünkü nedense *"Evet, ilgileniyorum" demek* beni huzursuz ediyor.

Çünkü ilgilenmiyorum.

Düşünmüyorum.

Hay sikeyim. Neden şu anda bunun üzerinde duruyorum ki? Bu gece burada olmamızın sebebi bu değil.

Gigi ile buzun üzerinde buluştuğumuzda Zamboni son turunu henüz tamamlamıştı. Tam maç kıyafetlerimizi giymiyoruz ama istersek birbirimizi biraz hırpalayabileceğimiz kadar dolgu giyiyoruz. Beck ve ben ayrıca yanımızda birkaç şişe suyla birlikte ev sahibi kulübesinin önündeki çıkıntıya istiflediğimiz küçük turuncu direkler de getirdik.

"Tamam," diyor Gigi, gülümseyerek. Önümüzde birkaç daire çizerek kayıyor. "Ben senin istekli öğrencinim."

Beckett usulca inliyor. "Böyle şeyler söyleme. Kaskatı kesilmişken kayamam."

Gülümsemesi daha da genişler. "Sanırım seni çözdüm," diye bilgilendiriyor onu. "Anladın mı?"

"Evet. Sen herkesi seksle etkisiz hale getirmeye çalışan adamsın." Bana bir başparmak salladı. "Ve o da az konuşan huysuz adam." Omuz silkiyor. "İnsanlara karşı nerede durduğumu bilmek hoşuma gidiyor."

Benim de var. Sanırım bu ortak noktamız. Paylaştığımız bir başka şey de kendimizi sporumuza tam bir yoğunlukla vermemiz. İşe koyulduğumuz anda Gigi'nin tüm odağı elindeki görevde oluyor. Tamamen ve özür dilemeden.

"Pekâlâ, bu ilk tatbikat," diye başladım huysuzca. "Her şey fırsatlarla ilgili. Çok yönlü oyuncular nasıl skor fırsatları yaratacaklarını bilirler."

Beckett direkleri kapıyor ve onları yerleştirmek için kayıyor. Birkaç stratejik nokta seçiyor; biri kalenin önünde, ikisi de kale ağzında.

Bazı insanlar tatbikatlardan yakınır ve şikayet eder. Hiçbir şeyin sizi anlık kararlara ve öngörülemeyen durumlara gerçekten hazırlayamayacağını düşünürler.

gerçek bir oyun sırasında ortaya çıkan senaryolar. Bence bu saçmalık. Evet, içgüdü uzun bir yol kat edecektir. Ama pratik her zaman mükemmelleştirir.

"Beck senin kişisel alanına girecek," diye onu uyarıyorum.

Aslında bu yüzden asist için onu seçtim. Dunne takımdaki en agresif savunma oyuncularından biri ve başka bir oyuncu için hayatı nasıl klostrofobik hale getireceğini biliyor.

"Ama bu senaryoda seni boğan tek kişi o değil. İki adam daha var, daha doğrusu kadın," diye düzeltiyorum, Beckett ağın arkasına bir pilon daha bırakırken. "Yani dönüp bu şekilde kaçabileceğini düşünüyorsan, hayır. Kaçamazsın. Amacın kaçıp kendi başına sayı yapmak değil. Pakı bana ya da diğer takım arkadaşlarımızdan birine ver," diyorum çeşitli turuncu işaretleri göstererek.

"Anladım."

"Hazır mısın?" Saha çizgisi ile mavi çizgi arasında rastgele bir noktaya süzülüyorum. Sopasını buza vuruyor. "Hadi yapalım şu işi."

Ona sırıtarak pakı bıraktım ve panolara doğru fırlattım.

Bir roket gibi, Gigi ona doğru kayıyor. Beckett hemen peşinde, neredeyse nefesini ensesinde hissediyor. Beckett ona dirsek atıp pakın kontrolünü ele geçirmeye çalışırken sopası temas ediyor.

Bir an için bunun kötü bir fikir olup olmadığını düşündüm. Ben 65 yaşındayım. Beck 6-2. Onu endişe verici bir derecede aşıyoruz. Ama Gigi omzunu atarak kendini tutuyor ve Beck'in cevap veren homurtusunu duyuyorum. Onlar hakimiyet için savaşırken, ben yerimden kıpırdamadan onun bir şeyler yapmasını bekliyorum.

Sonunda pakı dışarı çıkarmayı başardı ama ne bana ne de direklere yaklaştı. Parlak siyah disk her olası sopayı ıskalıyor ve panolardan aşağıya doğru buzlanıyor.

Beck'le birlikte kayarak dışarı çıktıklarında ona "Bu rakipleriniz için bir kaçış olurdu," dedim.

Gigi'nin yanakları vizörünün arkasında kızarıyor. "Şart değil."

"Sol kanat oyuncum köşede ağzı sulanarak bekliyor olurdu. Ona mükemmel bir pas verdin. Şut çekmek istediğin yer orası değil."

"Hey, deniyorum. O canavar benim üzerimdeydi."

"Ah, teşekkürler," diyor Beckett, memnun görünerek. Gözlerimi deviriyorum. "Pekâlâ, tekrar başla."

Aynı tatbikatı yarım düzine kez yapıyoruz ve her seferinde Gigi orada ihtiyacı olan kontrolü sağlayamıyor. Ancak o dar alanın dışında gülünç durumda. Koçların ağzının suyunu akıttığı türden elit bir patenci. Kenar çalışmaları çılgınca. Maç kasetlerini izledim; hiç yoktan şut ya da pas fırsatları yakalayabiliyor.

Görünüşe göre, dar bir alanda olduğu zamanlar hariç. "Bu işe yaramıyor." Sesi yıpranmış geliyor.

"Buraya gel."

Bana doğru kayıyor, alnındaki teri silmek için kaskını çıkarıyor. Onu bunu yaparken görmek açıklanamayacak kadar sıcak. Ve bir omzunun üzerinden sarkan örgüsünü görmek, onu çekiştirip kendime doğru çekmek için garip bir ilkel dürtüyü tetikliyor, böylece dilimi çatık dudaklarının arasından kaydırabiliyorum.

Kendimi toparlıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum. "Beck, yer değiştirelim," diye sesleniyorum. "Ben savunacağım."

Su şişelerinden birinin kapağını açtığı banka doğru kayıyor. Ben Gigi'ye bilgi verirken o yarısını içiyor.

"Bana sahip olduğun her şeyi vermeni istiyorum, tamam mı? Üzerimde yüksek baskı. Nasıl hareket ettiğimi gör."

Şimdi ikimiz mücadele ediyoruz ve galadaki gerginlik geri dönüyor. Ona yaklaştıkça nabzım hızlanıyor, ağzım kuruyor. Ağır nefes alışını duymak, onu becerirken sesinin nasıl çıkacağını düşünmeme neden oluyor.

Sopasını patenlerimin arasına sıkıştırıp pakı çıkarmaya çalışıyor. Dönüyorum, vücudumu döndürürken ondan kurtulmayı başarıyorum. Birkaç metre kayıyorum, tekrar dönüyorum ve pakı doğrudan Beckett'a atıyorum. O da topu ağlara gönderiyor.

"Oh, sizden nefret ediyorum çocuklar. Çok kolaymış gibi gösteriyorsunuz." Yüzünde isteksiz bir hayranlık ifadesi beliriyor.

Beckett ile değiştirebileceğim halde değiştirmiyorum. Sanırım onun yakınımda olmasından hoşlanıyorum. Ona baskı uyguluyorum ve bu sefer Beckett'a pas atmayı başarıyor. Pakın uçma hızı, Beckett'ın

onun atışlarının gücü. Sopasıyla bağlantı kuramayacak kadar hızlı ve hata onda, kızda değil.

"Bu iyiydi!" Hayranlıkla başımı sallayarak ona söyledim. "Gerçekten iyiydi. Hadi tekrar yapalım."

Sonraki bir saat boyunca onu sıkı bir şekilde çalıştırdık ve ilk başta sorun yaşasa bile, hızlı bir şekilde adapte oldu ve ona attığımız her şeyin üstesinden gelebildi.

Beckett ona "O derin diz bükme hareketlerini çalışmalısın," diyor. "Ve sadece kıçını güzel gösterdiği için değil."

Kıs kıs gülüyor.

"Daha hızlı yön değiştirmenize yardımcı olur."

Başını sallıyor. Bir sonraki pak düştükten sonra o kadar sert dönüyor ki beni gafil avlıyor ve ben top için mücadele etmeye fırsat bulamadan pak onun sopasından çıkıyor. Beckett'a mükemmel bir pas atarak arka kapıdan güzel bir gol attı.

Gigi zafer işareti yaparak kollarını havaya kaldırır. "İşte ben de bundan bahsediyorum, sürtükler."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Yine de yüzeye çıkmasına izin vermiyorum, çünkü bunun benimle dalga geçilmesine neden olacağından eminim. Ama onun ilerlemesinden gurur duyduğumu inkar edemem.

"Pekâlâ," diye anons ediyor. "Koç Adley'nin her zaman söylediği gibi, bu boku yüksek bir notla bitirelim."

Kalan suyumuzu içmek için banklara doğru kayıyoruz.

"Demek ABD takımına girmeye çalışıyorsun, ha?"

Beckett öyle diyor. Gigi boş şişesini yeniden dolduruyor.

"Evet."

"Seni neden seçmediklerini anlayamıyorum. İnanılmaz derecede iyisin. Ryder bana maç kasetlerinden bazılarını gösterdi ve sen gördüğüm en iyi patencilerden birisin."

Bana bakıp sırıtıyor. "İnsanlara filmimi mi gösteriyorsun? Bu çok şirin. Bana takıntılı olduğunu biliyordum."

Gözlerimi deviriyorum.

Sokak kıyafetlerimizi giymek için soyunma odalarına geri dönüyoruz. Beck ve ben doğrudan eve gideceğimiz için duş alma zahmetine girmiyoruz. Sonra dışarıda yeniden bir araya gelip arabalarımıza doğru yürüyoruz. Park yeri bir ışıkla aydınlatılmıştı.

Birkaç projektör ışığı sayesinde Gigi'nin arduvaz grisi gözlerinde parlayan minnettarlığı fark etmek çok kolay.

"Bunun için teşekkür ederim," diyor ikimize de, ama bakışları benim üzerimde. "Tekrar yapalım mı? Belki gelecek hafta?"

"Kulağa hoş geliyor," diyorum kabaca.

"Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" Beckett ona sorar.

"Henüz emin değilim. Neden?"

"Cuma günü misafirlerimiz var. Sen de gelmelisin."

Ona bir bakış attım, o da bana göz kırparak karşılık verdi. Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Beckett cam kadar şeffaftır. Çünkü niyetini asla saklamaya çalışmaz.

Gigi hala beni izliyor. Düşünüyor. Sonra omuz silkiyor ve arabasına binip uzaklaşmadan önce "Belki" diyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

GIGI

Durmamı ister misin?

"SANIRIM GITMELIYIZ," DIYE DUYURDU MYA CUMA GECESI. Yanında Çıplak bacaklarını sehpanın üzerine koymuş ve ayak tırnaklarının kurumasına yardımcı olmak için ayaklarını oynatıyor. Tırnaklarını, ten rengiyle inanılmaz görünen açık pembe bir renge boyamayı yeni bitirdi. Ben o tonu yakalayamayacak kadar solgunum. En iyi koyu renklerde görünüyorum, annem gibi.

"Düşman tarafa," diyorum kuşkuyla.

"Onlar senin düşmanın, benim değil. Ve bir parti havasındayım. Sıkıldım aptal. Sen de azgınsın. Hadi gidelim." "Ben azgın değilim," diye kabarıyorum.

"Yalancı. Geçen gün Diana geldiğinde bana ve Diana'ya her şeyi anlatıyordun. O zamandan beri seks kuraklığının daha da kötüleştiğini varsaymak zorundayım."

Ona ters ters bakıyorum.

Mükemmel yontulmuş kaşlarını kaldırıyor. "İyi, daha da kötüleşti," diye homurdanıyorum.

İki gece önce Beckett Dunne prezervatifler ve üçlü seksler hakkında benimle dalga geçerken tahrik olmam yeterince kötü. Hatırladıkça bacaklarımın arasında bir karıncalanma hissediyorum.

"Hiç üçlü yaptın mı?" Mya'ya sordum.

Gülmeye başlar. "Vay canına, birileri seks için can *atıyor*. Şimdi iki alete mi ihtiyacın var? Bir tanesi yetmiyor mu?"

"Aman Tanrım, hayır. Ryder'ın arkadaşı geçen gece üçlü seks hakkında benimle dalga geçiyordu. Sadece merak ediyorum." Gözlerimi ona diktim. "Yaptın mı?"

"Hayır, hatırlamıyorum" diye cevap veriyor. "Birinci sınıfta çıktığım kızı hatırlıyor musun? Laura'yı? Bu tür şeylerle ilgileniyordu. Grup seks, üçlü seks. Kink diye bir uygulamada ikimiz için bir profil oluşturmam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Ama bilmiyorum, ben teke tek takılan bir kızım. Samimiyete ihtiyacım var. İki kişiden fazlasıyla nasıl bir yakınlık olabileceğini anlayamıyorum."

"Ben de göremiyorum."

"Pekâlâ. İdari bir karar aldım. Partiye gidiyoruz." Ayağa kalkıyor. "Saçımı yapmam lazım. Git ve düşmanı baştan çıkaracak seksi bir şeyler giy."

Yatak odama girerken kıs kıs gülüyorum. Kimseyi baştan çıkarmayı planlamıyorum ama her zamankinden daha racon bir kıyafet seçiyorum. Alt baldırlarımı zar zor örten siyah bir etek ve sütyensiz, nervürlü gri bir bluz. Bütün gece herkesin meme uçlarımın dış hatlarını görebilmesi konusunda ne hissettiğimi tartışıyorum, sonra biraz yaşamaya karar veriyorum.

Hastings'e giderken, seksenli yılların sevimsiz bir şarkısını yüksek sesle söylememiz babamdan gelen bir telefonla kesildi.

"Merhaba baba," diye selamlıyorum onu. "Hoparlördesin, o yüzden Mya'nın önünde beni utandıracak bir şey söyleme."

"Elimden geleni yapacağım,"

diye söz veriyor. "Merhaba,

Bay G," diye cıvıldıyor.

"Selam, Mya." Bana da, "Az önceki çağrına geri dönüyorum, Stan." dedi.

"Oh, önemli bir şey değildi. Sadece arayı kapatmak

istedim." "Bu hafta çok mu çalıştın?"

"Tanrım, bilmiyorsun bile. Logan Amca, file arkasındaki sorunlarımı çözebilmem için mesai saatleri dışında pistini kullanmama izin veriyor." Duraksıyorum, umursamaz bir ton takınıyorum. "Ryder'ın büyük yardımı oldu."

Mya bana sırıtıyor. Ryder'la yaptığım anlaşmayı biliyor.

Babam anlaşılır bir şekilde şüpheleniyor. "Neden Case yerine ona sorduğunu hâlâ anlamıyorum."

Hafta başında Ryder'ın adını ilk söylediğimde de aynı şeyi söylemişti. Şimdiye kadar, İyi İzlenim Operasyonu

başarı.

"Çünkü o Case'den daha iyi bir oyuncu," diye yanıtlıyorum.

Ve dürüst olacağım. Case'in mükemmel bir hokey oyuncusu olduğuna şüphe yok. O ve Ryder benzer istatistiklere sahipler; ikisi de NHL tarafından seçildi. Ama Ryder'ın oyuna karşı Case'de olmayan doğuştan gelen bir hissi var.

"İçgüdüleri inanılmaz," diyorum. "Onu izlemek inanılmaz."

Yolcu tarafında, Mya bir çentik aşağı çevirmek için bana işaret eder.

İyi karar. Hockey Kings kampına ne kadar büyük bir katkı sağlayacağına dair bir cümle kuracaktım ama bunu bir sonraki sohbetimize saklamaya karar verdim. Çok güçlü gelemem.

"Her neyse, siz kızlar bu gece ne tür bir belaya bulaşacaksınız?" Babam soruyor.

"Sadece birkaç arkadaşımı görmeye gidiyorum," diyorum, belirsiz tutarak.

Ryder'ın evinin önüne geldiğimde vedalaşıyoruz. Kaldırıma park ediyorum ve tedirgin bir şekilde sokağın sonuna doğru bakıyorum. Umarım geçen hafta sonunun tekrarı olmaz, ama bu sefer Briar partiyi basar.

Müzik o kadar yüksek sesle çalıyor ki sokaktan bile duyuluyor. Verandada kapı zilini çalıyorum ama bunun beyhude bir çaba olduğunu zaten biliyorum. Kimse duyamaz. Ama sonra ön kapı açılıyor ve gülen bir çift kız dışarı fırlıyor. Bizi sadece sarhoş insanların hissedebileceği o dizginlenemez neşeyle karşılıyorlar.

"Merhaba!" diye haykırıyor ilk kız. "Aman Tanrım, ikiniz de çok güzel görünüyorsunuz!" "Büyüleyici," diye fışkırıyor diğeri.

En güzel iltifatları sarhoş kızlar eder. Hiç tanımadığım insanlara "Çok tatlısın" diyorum.

Verandanın merdivenlerinden inip kendilerini arka koltuğa atarak bekleyen bir Uber'e doğru yola koyulurlar.

Mya ve ben omuz silkip davet edilmeden eve giriyoruz. Müzik şimdi daha da sağır edici, isteseniz de istemeseniz de kalçalarınızı hareket ettirmenize neden olan bir hip-hop parçası. Kafamı oturma odasına uzattım ve Beckett'ı gördüm. Miller'ın partisinden tanıdığım bir grup Eastwood'lu çocukla gülüşüyor. Hâlâ çoğunun adını hatırlayamıyorum. Kısa etekler ve Delta Nu kazakları giyen birkaç kız öğrenci yurdu kızı da grubu tamamlıyor.

Mya onlardan birini tanır. "Kate?" diye heyecanla bağırır.

"Mya." Koyu renk saçlı güzel kız gruptan ayrılır ve yanlarına gelir.

"Burada ne yapıyorsun?" Mya haykırıyor. "LSU'ya transfer olduğunu sanıyordum."

"Ben yaptım. Hafta sonu için eve geldim."

Aralarında geçen hararetli bakışmadan, birbirlerini çok iyi tanıdıklarını anlıyorum.

Kate boş bir kırmızı fincanı kaldırarak, "Ben de tam dolduracaktım," diyor. "İçecek bir şey ister misin?"

"Kesinlikle."

Kate onun elini tutuyor, Mya'nın boştaki eli de benimkini çekiyor. Ama dar bir tişört ve kargo pantolonuyla bana doğru yürüyen Beckett önümü kesiyor. Sarı saçları ustaca taranmış.

Kızlara "Gidin, sizinle mutfakta buluşuruz" dedim.

Beckett bana ulaştığında "Geldin," diyor. Onaylarcasına başını sallıyor. "Evet. İşte buradayım."

"Gerçekten çok iyi görünüyorsun." Meme uçlarımın boncuklu uçlarını fark ettiğinden hiç şüphem yok, ama bakışları orada oyalanmıyor. Onun yerine karnıma sabitleniyor.

"Siktir," diye inliyor, gözleri parlıyor.

"Ne?"

"Şu karın kasları."

"Kıskandın mı?" Kendimi beğenmiş bir şekilde söylüyorum.

"Hayır." Tişörtünün alt köşesini kaldırarak kendi yontulmuş karın kaslarını gösteriyor. Altılı değil ama on ikili. Tanrım. "Bilemiyorum. Benimkiler de oldukça hasta."

"İyiler."

Shane Lindley elinde bir kutu birayla salona girdi. Beni gördüğüne şaşırmış ama memnun olmuş görünüyor. "Hey," diyor kolunu omzuma atarak. "Seni düşman bölgesine çekmeyi nasıl başardılar?"

"Ortada ayartma falan yoktu. Sıkılmıştım ve varlığımla sizi onurlandırarak hepinize bir iyilik yapmaya karar verdim."

Homurdanıyor. "Onur duyduk."

Beckett hafifçe omzuma dokunuyor. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Beck, bu çalma listesini nasıl değiştirebilirim?" diye bağırıyor biri oturma odasından.

"Bu düşünceni unutma," diyor bana. Göz kırpıyor, dilinin ucu kısa süreliğine üst dudağına değiyor. Biraz sıcak.

Sıcak demişken, çevresel görüşüm Ryder'ı sağımızdaki merdivenden inerken yakalıyor. Beni görünce ağzı hafifçe çarpılıyor.

"Gisele," diyor.

"Ryder," dedim.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, her zamanki gibi üzerimde yükseliyor. Bir kadın için ortalama bir boyum var, ancak Luke Ryder'ın yanında durmak beni olumlu bir şekilde küçük hissettiriyor.

"Boyun kaç?" Merakla soruyorum, boynumu bükerek ona bakıyorum.

"Altı buçuk."

Lanet olsun, o bir canavar. Babamdan bile birkaç santim uzun.

İçimi bir ürperti kaplıyor, gerçi uzun boylu, iri yapılı erkeklerden hoşlanan ilk kız ben değilim sanırım. Bekle bir dakika. Buna karşı bir şeyim olduğundan değil. Sadece, bilirsin, genel olarak vücut tipi.

Doğru, bu senin için hiçbir şey yapmıyor, diye alay ediyor içimden bir ses. Her zamanki gibi Ryder sessizliği doldurmaya çalışmıyor.

Ayaklarımı kaydırıyorum ve "Dostum, konuşmaya ağırlık v e r s e n ölür müsün?" diyorum.

Kaşlarını çattı. "Bunu, boyumun ne kadar uzun olduğuna dair düşündürücü soruyla topu yuvarlayan kişi söylüyor."

"Demek istediğim, burada biraz çaba gösterebilirsin. *Hey*, *Gigi, günün nasıl geçti? Bu hafta sonu için büyük planların var mı?*"

"Günün nasıl geçti? Bu hafta sonu için büyük planların var mı?"

"Vay canına. Sesin daha az heyecanlı çıkabilir miydi?"

"Bana replikleri sen verdin. Bana ait olmadıkları h a l d e ne kadar heyecanlanabilirim ki?"

"Peki. O zaman seninkini ver."

Bana bakıyor. Koyu mavi gözleri yüzüme dönmeden önce sıcak bakışları vücudumda geziniyor. "Üstünü beğendim."

Bu iltifatı beklemiyordum, bu yüzden gerçekten irkildim. "Oh," diye ciyakladım. "Teşekkürler."

"Evet," diye söze giriyor Shane ve ben onun varlığını tamamen unuttuğumu fark ediyorum. "Bu" -başını aramızda gezdiriyor- "büyüleyici."

"Neymiş o?" Kafam karıştı.

Shane, Ryder'a doğru başını sallar. "Bir seferde bu kadar çok kelime konuştuğunu hiç duymamıştım. Sonra da bunu iltifatla mı noktaladı? Ona ilaç mı verdin?"

"Siktir git," diye homurdanıyor Ryder.

Birden dikkati değişti. Gözlerinde ayırt edemediğim bir duygu titreşiyor. Sonra "Affedersiniz." dedi. Sesi gergin.

Ön kapıya doğru yürüyor. Kalabalık hafifçe dağılıyor ve işte o zaman az önce içeri giren kadına bir göz atıyorum. Güzel bir kadın. Uzun boylu ve söğüt gibi, dar bir kot pantolon ve geniş göğüs dekoltesini ortaya çıkaran korseli bir üst giymiş. Siyah bukleleri omuzlarından aşağı dökülüyor.

Ryder'ın kulağına çılgınca fısıldamak için parmak uçlarında yükselmeden önce çaresiz bir parıltı gözlerini aydınlatıyor. Sonra bir bakıyorum, Ryder elini kızın sırtına koymuş, onu daha sessiz olan ön verandaya götürüyor.

Tamam o zaman.

Beckett geri döner. "Hey, bunun için üzgünüm. Şimdi sana bir içki alalım. Ryder nereye gitti?"

Shane sırıtarak verandayı işaret ediyor. Açık kapıdan Ryder ve kızın konuşmalarını görüyorum.

Beckett bakar ve gözlerini devirir.

"Ryder'ın yanındaki kim?" Cevap için aşırı hevesli görünmemeye çalışarak soruyorum.

Shane'in bilmiş sırıtışı bana bu cevabı ne kadar çok istediğimi bildiğini söylüyor. "Bu Carma."

Kaşlarım çatıldı. "A n l a m ı y o r u m . Bir şeyi hak edecek bir şey mi yaptı?"

"Hayır, onun adı bu."

"Carma, *C* ile yazılır," diye açıklıyor Beckett. "Komik bir kader şakası yapmaktan çekinmeyin."

Bakışlarımı Ryder'dan ayırmaya zorluyorum. "Kız arkadaşı mı?"

Beckett omuz silkiyor. "O bizim komşumuz. Bir kere takıldılar ama bitti sanıyordum. Kim bilir."

Midemdeki düğümü görmezden gelmeye çalışıyorum. Sanırım Ryder sınırların dışında.

İncelemek istemediğim nahoş bir nedenden ötürü, bu konuda olması gerekenden daha fazla hayal kırıklığına uğradım.

Mutfakta, Mya ve Kate tezgâhta birbirlerine çok yakın durmaktadırlar. Kate elini Mya'nın koluna koyarak kulağına bir şeyler fısıldar. Mya da karşılık olarak kıkırdar.

Onları Beckett'la tanıştırdığımda, Mya'nın gözlerindeki onayı fark ettim. Evet. O çok güzel, inkar edemem. Ve seksi görünmek için fazla çaba sarf etmesine gerek olmayan türden bir adam. Beyaz bir tişört ve o yüz. Tek gereken bu.

Beckett mutfak masasının üzerindeki içki şişelerini işaret ediyor. "Canın ne istiyor? Kokteyl istersen sana tatlı bir şeyler hazırlayabilirim."

"Dürüst olmak gerekirse, ben gelmiş geçmiş
en sıkıcı içiciyim." "Bunu doğrulayabilirim,"
diye onaylıyor Mya.

"Öyle mi? Senin zehrin ne?"

İç çekiyorum. "Viski ve
soda."

"İlgi çekici. Bir havaalanı barında elli yaşında bir iş adamı mısınız?"

"Biliyorum, biliyorum. Ama bu babamla içtiğim ilk içkiydi," diye itiraf ediyorum. "Ve buna bayılmıştım. Ya o, ya da bira."

"Elimizde viski olduğunu sanmıyorum, o yüzden bira işimizi görür."

Odanın karşısındaki masanın üzerinde duran büyük soğutucuya doğru ilerliyor ve iki longneck çıkarıyor. Birini bana uzattı. Şişeleri tokuşturuyoruz.

"Şerefe," diyor.

Birkaç kişi daha bize doğru geliyor. Patrick ve Nazem adında iki ikinci sınıf öğrencisi. Nick adında bir adam.

benden uzak suratlar. Ama kız arkadaşı Darby, bulaşıcı bir gülümseme ve bir dakika içinde bir mil konuşarak bunu telafi ediyor. Havalı görünüyor.

Patrick yeni bir bira alıyor ve kapağını kapatıyor. "Tamam," diyor, bana odaklanarak. Gözleri ya heyecandan ya da alkolden parlıyor. Yine de sevimli biri. "Hazır mısın, Graham?"

"Ne için?"

"Aklınızı başınızdan alacak bir düşünce deneyi."

"Tanrım," diye iç geçirdi Darby.

Biramdan bir yudum aldım. "Tamam, ısırırım. Vur bana."

Patrick zıplayarak tezgâhın üzerine oturur, uzun bacakları sallanır. "Sıradan bir gün. Normal güneşli bir öğleden sonra. Dışarıdasın, ayak işlerini yapıyorsun ya da her neyse. Endişelenmen için kaç baykuş görmen gerekir?"

"Oh, bu mükemmel bir soru."

Beckett kıkırdıyor ama Darby yalvaran gözlerle bana dönüyor. "Lütfen onların deliliklerini beslemeyin."

"Ne? Bu objektif olarak harika bir soru."

"Sadece söylüyorum. Bunu teşvik etmek istemezsin,

kızım." Nick bana ciddi bir şekilde başını salladı.

"Gerçekten istemezsin."

Patrick onlara, "Onu rahat bırakın," diye homurdanıyor. Bana, "Yani? Kaç kişi?"

"Şehirde miyim yoksa hiçliğin ortasında kırsal bir bölgede

miyim?" "Buradasın. Hastings'tesin."

Şişemi dudaklarıma götürüp konuyu ciddi bir şekilde değerlendiriyorum.

"Üç," diye cevap verdim sonunda.

Kendisine Naz ya da Nazzy denmesini söyleyen Nazem, parmağını havaya kaldırıyor. "Açıkla kendini."

Önce bir yudum daha alıyorum. "Tamam, bir baykuş gördüm ve '*Hey havalı, gündüz vakti bir baykuş' dedim*. İki baykuş gördüm ve *bu biraz garip diye* düşündüm; *buralarda hiç baykuş görmüyorum ve şimdi iki tane mi görüyorum? Tuhaf*. Sonra üçüncü baykuşu görüyorum ve bütün tüylerim diken diken oluyor. Bu noktada bu bir kehanet ve hiç hoşuma gitmiyor."

Mya başını sallayarak onaylıyor. "Ben de dört derdim ama benzer bir mantıkla."

"Sen ne derdin?" Patrick'e sordum.

"Yedi."

"Yedi!" Haykırıyorum. "Eğer bir günde yedi baykuş görseydim, arabayı toplayıp Meksika'ya giderdim."

Birisi arka bahçede bira pongu oynamaya başlayana ve Beckett hariç herkes dışarı çıkana kadar biraz daha aptalca şeyler konuşuyoruz. Düşmanla oynaşıyor olabilirim ama aslında iyi vakit geçirdiğimi fark ediyorum. Mya'nın beni bu gece dışarı sürüklemesine sevindim.

Aklımın bir köşesinde Ryder'ın neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. "Komşusu" ortaya çıkalı uzun zaman oldu. Belki üst kata çıkmışlardır. Bu beni hiç rahatsız etmiyor. Neden etsin ki?

Oturma odasına açılan geniş kapıdan içeri girdiğimde Mya ve Kate'i sehpa ve koltukların kenara itilmesiyle oluşturulan geçici dans pistinde görüyorum. Daha önce çalan hip-hop'ın yerini boğucu R&B almış. Mya'nın şarkısı. Kate'in kıvrak bedenini kendi kişisel striptiz direği gibi kullanarak vücudunu baştan çıkarıcı bir şekilde ritme göre hareket ettiriyor. Bu ikisinin bu gece tekrar yatağa girecekleri kesin.

Beckett bakışlarımı takip ediyor. "Dans

etmek ister misin?" "Hayır, böyle iyiyim."

"Tanrıya şükür. Dans etmekten nefret ediyorum."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "O zaman neden sordun?"

"Vücudunu benimkine bastırmanı istiyorum demenin daha az adi bir yolu gibi geldi."

Göz kırpıyor ve kalbim küt küt atıyor.

Kalbimin tepki vermesinden korkmuyorum. Bu normal bir takla, Luke Ryder'ın geçen haftaki destek galasında serbest bıraktığı bir grup jimnastikçi gibi değil. Kalbin bir erkek için bu kadar jimnastik yapmamalı. Çok fazla endişe sağlıklı değildir.

Tutku, diye fısıldıyor beynimin içindeki küçük bir ses.

Endişe değil. *Endişe,* kendime kesin bir dille söylüyorum.

Ve Beckett Dunne beni endişelendirmiyor. "Çok

fazla düşünüyorsun," diye dalga geçiyor.

"Bu kötü bir alışkanlık." Onun gözleriyle karşılaştım. Benimkilerden çok daha açık bir gri tonundalar. "Belki de düşünmeyi bırakmama yardım etmelisin."

Dudakları kıvrılıyor. "Mmm. Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?"

"Yaratıcı bir adama benziyorsun. Yaratıcı bir çözüm bul."

Bir eliyle yanağımı tutmadan önce o gümüşi gözler yarım saniye parlıyor. Bunu yapacak kadar sarhoş değilim. Aslında, bunun muhtemelen berbat bir fikir olduğunu bilecek kadar ayığım.

"Beck, bize biraz daha bardak at," diye sesleniyor Shane dışarıdan. "Şuradaki salak dört tanesinin üzerine bastı."

Patrick'in "Kazaydı," diye itiraz ettiğini duyuyorum.

Bu kesinti hormonlarımı ve sağduyumu toplamamı sağlıyor.

Beckett elini bırakır, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardır. "Hemen döneceğim." "Aslında mükemmel zamanlama," diyorum Beckett'ın kırmızı fincanları çıkarışını izlerken.

masadaki yığın. "Zaten işemem gerekiyor."

"Üst kattaki tuvaleti kullan," diye teklif ediyor.

"Emin misin?"

"Evet. Merdivenlerin üstünden sola dön, koridorun sonunda. Orası benim ve Ryder'ın evi."

"Teşekkürler."

Boş şişemi tezgâha bırakıp yukarı çıkıyorum. Müzik burada o kadar yüksek değil. Kafamı boşaltmaya ihtiyaç duyduğum için bu boğuk soluklanmayı memnuniyetle karşılıyorum. Banyo kapısına ulaştığımda tam karşısındaki kapı açılıyor ve siyah saçlı bir kız yatak odasından dışarı kayıyor.

"Ah, pardon," diye haykırıyor bana çarptıktan sonra. Garip kahkahalarla birbirimizden ayrılıyoruz.

"Her şey yolunda," diyorum.

Carma olduğunu fark ettiğimde biraz gerildim. Haklıymışım. Yukarı çıktılar. Ryder'ın hâlâ orada olup olmadığını görmek için yatak odasına bakma dürtüsüne direniyorum. Gömleğini düzelttiğini hayal ediyorum. Pantolonunu kıvırdığını.

Yüzümdeki temkinli ifadeyi fark ediyor ve hemen ekliyor: "Merak etme,

burada bulunmama izin var. En son geldiğimde kolyemi Ryder'ın odasında bırakmıştım.

İşte, ben de onu alıyordum." Üzerinde küçük gümüş bir haç sallanan gümüş bir kolyeyi havaya kaldırıyor. "Her neyse... iyi geceler."

"Sen de," diye mırıldandım.

İşemek için banyoya girerken karnımı sıkıştıran dikenli hissi engellemeye çalışarak onun gidişini izliyorum. Ellerimi yıkarken aynadaki yansımama bakıyorum. Acaba daha fazla makyaj yapmalı mıydım diye düşündüm. Daha önce sadece biraz kapatıcı ve dudak parlatıcısı sürmüştüm. Koridorda gördüğüm kadına kıyasla rahatsız edici derecede sade görünüyorum.

Beckett'ın bütün gece beni gözleriyle becerdiğini düşünürsek *o kadar da* kötü görünmüyorum. Birbirimizin gözlerini sikmekten daha fazlasını yapma fikriyle bacaklarımın arasında bir çekilme hissediyorum. Tanrım, biraz rahatlamak iyi olurdu. Tek başına olmak iyi hissettiriyor ama bazen bir kızın gerçekten iyi bir sikilmeye ihtiyacı oluyor.

Banyodan çıktığımda Beckett duvara yaslanmış beni bekliyordu.

"Hey," diyor. "Belki kaybolmuşsundur diye düşündüm."

"Hayır." Kulaklarımın arkasına sıkıştırmadan önce saçlarımı düzeltiyorum. Saçlarımı açık bıraktığım nadirdir. Genellikle örgü halinde tutarım.

İkimiz de merdivenlere doğru bir hamle yapmıyoruz. Beckett'ın bakışları vücudumu yavaşça inceliyor, bu sefer göbeğim yerine sütyensiz göğüslerimde kalıyor.

"Gerçekten inanılmaz görünüyorsun. Bunu yeterince

vurgulayabileceğimi sanmıyorum." "Şu anda bana asılıyor musun?"

"Evet. Durmamı ister misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Hayır."

Bana yaklaşıyor. O gri gözler dans ediyor. Öyle bir tip olduğunu söyleyebilirim. Her zaman iyi vakit geçirmeye hazır bir adam. Gülmek için. Düzüşmeye.

"Sende bir şey var," diyor, sesi alçak ve boğuk. "Bu bir çizgi

mi?"

"Hayır. Ben replik kullanmam. Aklımdan geçenleri söylerim. Ve seninle ilgili bir şey var ki bir erkeği..." Dalgın, düşünceli.

"Bir adamı ne yapar?"

"Kafam karmakarışık." Gülümsüyor. "Gözlerine bakıyorum ve içinde

kayboluyorum." Şimdi sesi biraz utangaç çıkıyor. "Kulağa öyle geldiğini biliyorum.

bir replik gibi, ama yemin ederim ki gerçek-"

O sözünü bitiremeden parmak uçlarımda durup onu öpüyorum.

Şaşırdı. Sonra dudaklarının başka bir gülümsemeyle ağzıma doğru kıvrıldığını hissediyorum.

"Özür dilerim," diye geveledim, utançtan yüzüm kızarmıştı. "Bunu yapıp yapamayacağımı sormam gerekirdi. Sorun olur mu?"

O da beni tekrar öperek karşılık veriyor.

Bir de baktım ki duvara yaslanmışım, ellerim boynuna dolanmış, dili ağzımda. İyi öpüşüyor.

Sertleştiğini fark ettiğimde içimde bir ürperti dans ediyor. Onu bacağıma yaslanmış hissediyorum. Ve onun içinde eriyorum. Tedbiri elden bırakma ve kendimi iyi hissetmeme izin verme fikrine ısınıyorum. Eğer bu gece biriyle takılacaksam, Beckett mükemmel bir aday gibi görünüyor. Benden başka bir şey beklemeyecek ya da daha fazlasını istemeyecek biri gibi.

Dili tekrar benimkine değiyor ve aniden yüksek sesli bir boğaz temizleme sesi duyuyorum.

Birbirimizden ayrılıyoruz. Ryder'ın merdivenlerin başında durduğunu gördüğümde nabzım hızlanıyor.

"Böldüğüm için özür dilerim." Kelimeleri çizerek söylüyor, ancak keskin bir kenarı var. "Küçük bir sorunum var."

Beckett omzunun üzerinden bakıyor ama Ryder ona değil bana bakıyor. "Erkek arkadaşın aşağıda."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

RYDER

Ben kıskanmam.

"HANGI CEHENNEMDE O?"

Merdivenden inişimi izlerken Colson'ın yüzü gök gürültüsü gibi. "Kızgın" olmanın onun için doğal bir durum olmadığını söyleyebilirsiniz. Tam bir izci çocuğu havası veriyor. Her zaman gülümseyen ve her şeyi normal karşılayan Bay İyi Adam. Ama şu anda çenesi bir davuldan daha sıkı. Carma'yı gönderdikten birkaç dakika sonra garaj yolundan hışımla çıktı. Tabii yanında uşağıyla birlikte. İçeri daldıklarında Trager'ın kıpkırmızı yüzü ve sıkılı yumrukları Case'e onu dünyaya salması için yalvardı ama Colson arkadaşını kontrol altında tuttu.

Şimdi iki adam da patlamaya hazır görünüyor.

"Sana onu getireceğimi söylemiştim," diye kayıtsızca cevap verdim.

Omzumun üzerinden başımı sallıyorum. Gigi arkamdan merdivenlerden iniyor.

Onu görünce Colson'ın gözleri rahatlar. Sonra Beckett'ın onun arkasında olduğunu fark eder.

"Ne oluyor be? Yukarıda onunla mıydın?" diye hırlıyor.

"Tuvaleti kullanıyordum," diyor Gigi.

Yalan ağzından rahatça çıkıyor ama ikimiz de orada yaptığı şeyin bu olmadığını biliyoruz.

Onu ve Beckett'ı duvarın dibinde bulduğumu hatırlayınca içimde oluşan sarsıntıyı açıklayamıyorum.

Sikeyim.

Bence bu kıskançlık olabilir.

Bu kız beni sinirlendirmeye başladı. Hoşuma gitmiyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Case onaylamadığını belli ediyor. "Neden bu adamlarla takılıyorsun?"

"Bir partiye davet edildik," diye cevap veriyor omuz silkerek. Adamın gözle görülür hoşnutsuzluğundan rahatsız olmamış.

"Biz kimiz?"

"Mya ve ben. Burada ne yapıyorsun?"

"Malone'dan dönüyorduk ve sokakta arabanı gördüm. İlk başta, 'H*ayır, Gigi'nin burada olmasına imkan yok' dedim."* Acı, sesini sertleştiriyor. "Ama yine de buradasın işte."

Trager iğrenç bir şekilde sesini yükseltir. "Bu pislikler Coffey'nin bileğini burktu, G," diye hatırlatıyor ona.

Shane, Trager'a gözlerini devirerek, "Hey, hepsi sendin," der. "Adamını bir masaya fırlattın. Bunu bizim üzerimize yıkma."

"Senin oğlan Hawley başlattı!"

Onları çoktan sildim. Colson da öyle. Gigi'ye kaşlarını çatmakla meşgul.

"Git Mya'yı getir," diye emretti. "Biz gidiyoruz."

Tartışmak ister gibi görünüyor. Sonra sinirli bir nefes veriyor ve teslim oluyor. "Bir saniye."

Mutfağa doğru ilerliyor. Müzik yeniden başlar ve Trager'ın ağzından çıkan her neyse onu bastırır. Adam tam bir dangalak.

Gigi'yi beklerken Colson'ın dikkati benim üzerimde sabit kalıyor.
Sanki bunun sorumlusu benmişim gibi sert bir bakış.

Ama her zaman olduğu gibi, Beckett'ın aleti başımızı belaya soktu. Bunun tek şaşırtıcı yanı Gigi Graham'ın buna kanmış olması. Sikik erkeklerle tek gecelik ilişkilere girecek bir tipe benzemiyor.

Ruh halim gittikçe kararıyor ve Colson evime girmeye karar vermeden önce de hava oldukça karanlıktı. Carma'nın da haber vermeden gelmeye karar verdiği ve buradayken kolyesini unuttuğunu iddia ettiği sırada başladı. Tek bildiğim, bu gece geldiğinde kolyeyi cebinde sakladığı. Şüpheci bir pislik olduğumu biliyorum ama

sinizmin tarafı. En kötüsünü bekleyin, sonra da yanıldığınızın kanıtlanmasıyla hoş bir sürpriz yaşayın. Ki bu nadiren olur.

Belki hayatınızı yaşamanın en sağlıklı yolu bu değil ama ben altı yaşımdan beri hayatımı böyle yaşıyorum. Yıllar boyunca beni bir sürü hayal kırıklığından kurtardı.

Gigi bir dakika sonra geri döner. "Mya kalıyor," dedi sertçe. "Arkadaşı Kate onu eve bırakacak."

"Hadi gidelim." Case'in ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Sert ve inatçı.

Omzunun üzerinden Beckett'a bakıyor ve Case arkasını döndüğünde ağzından "*Üzgünüm" diyor.*

Beckett sadece omuz silkiyor ve sırıtıyor.

Hâlâ tetikte, ön kapıya doğru yürüyorum ve orada durup onların patikadan kaldırıma doğru ilerleyişini izliyorum. Trager telefonunda bir şeyler yazıyor. Colson alçak sesle Gigi'yle konuşuyor, Gigi ona sinirlenmiş görünüyor. Onun cipinin önünde duruyorlar.

Colson yolcu kapısını açmaya çalıştığında ve kadın elini kaldırıp açıkça ona içeri girmemesini söylediğinde küçük bir tatmin duygusu yaşıyorum.

Saniyeler içinde, motoru çalıştırdı ve gitti. Arka lambalar yanıp sönüyor.

Colson kaldırımda kaldı. Sanki varlığımı hissetmiş gibi omuzları sertleşiyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. Gözlerimi deviriyorum. Topuklarının üzerinde dönüyor ve sokağın aşağısına doğru yürüyor. Sanırım evine.

Kaptanımdan dostça bir komşu ziyareti daha.

Beckett yanımdaki verandaya çıkarak, "Eğlenceliydi," diyor.

Ona başımı salladım. "Şimdi de onları bilerek mi kışkırtıyorsun? Hadi ama, kardeşim. O kadar piliç varken."

"Ona özel ders veriyorsun, dostum. Bana karışıklıklar hakkında ders veremezsin."

Sinirim daha da artıyor. "Tek söylediğim, bir dahaki sefere daha dikkatli ol. Ya yukarı kaçsaydı? Ben araya girmeseydim onu koridorda becermene beş saniye vardı."

Beckett göz kırpıyor. Sonra gülmeye başlar. "Ah. Anlıyorum."

"Ne?" Mırıldandım.

"İlgilenmediğini söylediğinde... ters gündü. Anladım." Cevap veremeyecek kadar gergin ve dengesiz hissediyorum. Bu yüzden yüzümü buruşturdum.

Beckett omzuma vuruyor, hâlâ kıkırdıyor. "Her şey yolunda dostum. Geri çekileceğim."

Ona gerek olmadığını, ne isterse -ve kimi isterse- yapabileceğini söylemek istiyorum. Ama bu sözler, Gigi'yi takip etmeye devam etme izni, ağzımdan bir türlü çıkmıyor.

Hafta sonunun sonunda, Pazartesi sabahı antrenmandan sonra fazladan bir saat kalmamız gerektiğini söyleyen ekip çapında bir e-posta alıyoruz.

Halkla ilişkiler gurusu Christie Delmont yine iş başında.

Detaylar belirsiz, ama yine de Jensen e-postayı imzaladı ve kelimelere karşı bir kan davası var, bu yüzden...

Shane ve ben kendi duş kabinlerimizden çıktık, havlularımızı belimize sarmıştık. Briar tesisleri Eastwood'dan çok daha iyi. İlk ve en önemlisi, koku. Briar'ın rakipsiz hava filtreleme sistemi sayesinde koku neredeyse hiç yok. Eastwood'da soyunma odasına her girdiğinizde eski bir çorap fabrikasına adım atmış gibi oluyordunuz. Banklar kıçınızda tahta kıymıkları bırakırdı ve duşlar küflüydü. Duş ayakkabılarınızı unutursanız, ayak mantarından çok daha fazlası için endişelenmeniz gerekirdi. Et yiyen bir hastalık yüzünden ayaklarınızın kesilmesi riskiyle karşı karşıya kalırdınız.

Üstümüzü değiştirmek için ana odaya dönerken Shane, "Sadece söylüyorum," diyor. "Kızların sikimin fotoğrafını istemesinden çok sıkıldım." Yorgunluktan iç geçiriyor. "Tüm o fotoğrafları çekmek için çok çaba sarf ediyorum."

"Radikal bir fikir ama belki sadece bir kez yapıp aynısını göndermeye devam edebiliriz?" Beckett öneriyor.

"Ha. Tembel Lance burada. Kolay yolu seçiyor." Shane çoraplarını giymek için bankın üzerine uzanıyor. "Kadınlar kendilerini özel hissetmek ister. Eğer bir sik fotoğrafı isterse, sadece ona özel bir tane alır."

"Sadece ona mı özel?" Nick Lattimore yankılanıyor. "Kardeşim, ne yapıyorsun ki? Her hatunun kişiliğine uygun özel bir sahne mi hazırlıyorsun? Kır çiçeklerini seviyorsa, çayırda mı poz veriyorsun?"

Rand kahkahalarla dizini tokatlıyor. "Lynsey'nin fotoğrafı için üzerine minicik pembe bir tütü mü giydirdin?"

Shane'in eski sevgilisi bir balerindi ve Nick ile Rand'in anlattıklarını gözümüzde canlandırırken herkes gülmekten kırılıyor. Hatta birkaç Briar elemanının kahkahalarla mücadele ettiğini bile fark ettim. En azından cesur liderleri Colson gözlerini onlara dikmeden önce.

Beynimin rasyonel kısmı bunun bir takım için ne kadar sağlıksız olduğunu, çözülmeyecek gibi görünen bu ayrım çizgilerinin farkına varıyor.

Ancak bu liderlik rolünün bana yüklenmesinden nefret eden yanım bunu düzeltmeye çalışmaktan rahatsız olmuyor.

Ayakkabılarımı giydikten sonra, cevapsız mesaj olup olmadığını kontrol etmek için telefonumu kabinden alıyorum. Gigi'den bir mesaj bulunca omuzlarım gerildi.

GISELE:

Yarın gece bir seans yapabilir misin?

Ne demek istediğini biliyorum ama aletimin seğirmesine engel olamıyorum. Kararsız biri ve o *seansın* başka pek çok şeyi ifade edebileceğini bilecek kadar uzun süredir buralarda. İğrenç şeyler.

Gizlice bir yanıt veriyorum. Colson iki adım ötede kendi tezgahında. Cuma gecesi Gigi'yi evimden sürükleyerek çıkardıktan sonra, ayıyı dürtmemeyi tercih ederim.

BEN:

Evet. Aynı yer ve zamanda mı?

GISELE:

Tamam. Seninle orada buluşuruz.

Bunu kabul etmek muhtemelen iyi bir fikir değil. Ama anlaşmamız aklımdan hiç çıkmıyor, o koçluk koltuğunu kapmama yardımcı olabileceği umudu. Garrett Graham ve Jake Connelly ile çalışma fırsatı için Colson'ın gazabına her gün göğüs gererim.

Gerçi kendime karşı dürüst olmam gerekirse, Gigi'yi tekrar görmekte tereddüt etmemin nedeni Case Colson değil.

Onun beynini sikmek istemediğime kendimi ikna etmek gittikçe zorlaşıyor.

Salona girdiğimde sahnede daire şeklinde dizilmiş iki düzine sandalye görünce midem bulanıyor. Koç Jensen'in yanında, Disney Channel dizilerindeki mide bulandırıcı ebeveynlere benzeyen, kırklı yaşlarında bir adam ve kadın duruyor. Gerçi belli belirsiz birbirlerine benziyorlar, bu yüzden kardeş olabileceklerini düşünüyorum. İkisinin de üzerinde hakiler ve aynı pastel renkte gömlekler var; kadınınki yeşil, adamınki pembe, ama sanırım o somon rengi derdi.

"Sikeyim," diye mırıldanıyor Shane nefesinin altında. "Bu şey gibi görünüyor..."

"Takım kurma," diye bitiriyorum ve içimden bir ürperti geçiyor.

Arada sırada bir koçun kıçına bir böcek girer. Bu böcek daha sonra beynine doğru ilerler ve takımının bazı bağ kurma deneyimlerinden faydalanabileceğine dair büyük parlak fikre dönüşen bir yumurta bırakır.

Eastwood'da geçen sezon yeni bir savunma koordinatörü göreve geldiğinde ve Koç Evans'ı takım bağlarımızı güçlendirmenin harika bir fikir olacağına ikna ettiğinde bunun acısını çektik. Üç gün boyunca aptalca oyunlar oynamaya ve vücutlarımızı akıl almaz insan düğümü egzersizleriyle bükmeye zorlandık.

En kötü kabusumdu.

"Herkes otursun," diye bağırıyor Jensen.

Her bir adam sahneye tırmanıp oturduğunda bunun ne olduğunu çok iyi bildiklerini söyleyebilirim. Ve kimse mutlu değil.

Hepimiz yerimize oturduktan sonra Koç Jensen korkularımızı doğruluyor.

"Halkla ilişkiler departmanından Bayan Delmont bizi önümüzdeki altı hafta boyunca her Pazartesi günü devam edecek bir ekip oluşturma kursuna kaydettirdi."

Kalecimiz Joe Kurth kusacak gibi görünüyor. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Shane yanımda, "Halkla ilişkiler toplumun başına bela," diye mırıldanıyor.

"Bu dünyada ekip kurma faaliyetlerinden daha fazla nefret ettiğim bir şey yok," diye devam ediyor Jensen. "Bununla birlikte, harika bir haberim var - kişisel olarak katılmak zorunda olmadığım konusunda bilgilendirildim, yani..."

Hayatında ilk kez Jensen'ın yüzü gülüyor.

"Sizi Sheldon ve Nance Laredo ile tanıştırmak istiyorum. İstedikleri her şeyi yap yoksa takımdan atılırsın. Sizi yalnız bırakayım."

Saçlarına çiçek takmasını ve hoppa bir kız öğrenci gibi sahneden atlamasını bekliyorum. Çıkışa kadar kıkırdıyor.

Nance Laredo güneşli bir gülümsemeyle öne çıkıyor ve el sallıyor. "Sizinle tanıştığımız için çok heyecanlıyız!"

Herkes taş suratlı bir şekilde ona bakar.

"Sheldon ve bana bir grup aptalın takım bütünlüğüyle ilgili bir sorun yaşadığı söylendi." Yavru köpekler ve anaokulu çocukları için ayrılmış o şarkı tonunu kullanıyor.

Ondan nefret edeceğimi şimdiden söyleyebilirim.

"Ve oğlum, bu kesinlikle bir engel," diye ekliyor

Sheldon. Evet. Ben de ondan nefret edeceğim.

Tüm takım arkadaşlarım sırıtan, pastel giysili robotlara bakmaya devam ediyor.

Onları zihnimizde anlamlandırmaya çalışıyoruz.

"Birisi. Lütfen. Lütfen beni hemen öldürün," diye mırıldanıyor Rand Hawley. "Sana ödeme yapacağım."

Birkaç kıkırdama duyuldu. Ve sadece Eastwood'dan değil.

Patrick Armstrong robotların dikkatini çekmek için elini kaldırır. "Bunu gördünüz mü? Takım birliğine ihtiyacımız yok!" Önce Rand'ı, sonra Trager'ı işaret ediyor. "Şakasına güldü ve birbirlerinden nefret ediyorlar. Gördünüz mü, burada işimiz bitti. Hadi gidelim millet."

Kıçlar sandalyelerden kalkmaya başladığında, Disney kardeşler tatbikat çavuşlarına dönüşürler. İkisi de boyunlarında asılı olan düdükleri çalarlar.

Oditoryumu delip geçen ve duvarlardan yansıyan tiz seslerden irkiliyorum.

"Nance'in dediği gibi," diyor Sheldon kulak zarlarımız iyileştiğinde. "Buraya üniversite tarafından getirildik çünkü bu takımın davranışlarıyla ilgili gerçek endişeler var."

"Gerçek endişeler," diye yineliyor Nance.

Sheldon, "Etrafınızda fokurdayan düşmanlık yüzünden biri yaralandı," diye azarlıyor. "Düşmanlığın köpürmeye devam etmesine izin veremeyiz."

Nance, "Bu bir ölüm fermanıdır," diyor.

"Yani, bu biraz dramatik," diyor Shane ve ikisi de onu görmezden geliyor.

"Bu gerilimi ve husumeti aşmanın en iyi yolu, birbirimize düşman gibi davranmayı bırakıp, birbirimizi dost insanlar olarak görmeye başlamaktır."

"İnsanoğlu," diye tekrarlıyor Nance, başını sallayarak. Sheldon'ın yerine o devralıyor. "Önümüzdeki bir saat boyunca tam da bunu yapacağız. Herkes hazır mı?"

Herkes değil. Hepimiz ona asık suratla bakıyoruz.

"İlk etkinliğimizin adı İsim ve Şey. Pufu kap Shel!" "Neden hep bir fasulye torbası var?" diye iç geçiriyor Beckett.

Sheldon, içinde asla görmek zorunda kalmamayı umduğum dehşetlerin bulunduğu büyük plastik bir küvete doğru ilerliyor. Pembe bir puf çıkarıyor ve çembere geri dönerek pufu ellerinin arasında ileri geri savuruyor. O kadar heyecanlı görünüyor ki, bir noktada pantolonunun önünde idrar lekeleri belirmesini bekliyorum.

"Artık hokey oynamak istemiyorum," diyor Nazzy ciddiyetle, etrafına bakınarak. "Takımdan ayrıldım."

Nance gülüyor. "Sheldon! Görünüşe göre gruptaki şakacıyı bulduk."

"Kesinlikle öyle." Sheldon mutlu robot bakışlarını üzerimizde gezdiriyor. "Bu oyun o kadar kolay ki, neredeyse hiç açıklama gerektirmiyor. Ama şöyle olacak. Çanta elinizdeyken adınızı ve sevdiğiniz bir şeyi söylüyorsunuz. İşiniz bittiğinde, takımdaki herkes adını ve sevdiği şeyi söyleyene kadar torbayı bir başkasına atıyorsunuz."

"Ve istediğiniz her şey olabilir," diye haykırıyor Nance. "Makarna olabilir. Hayal kurmak olabilir. Her şey olabilir, yeter ki hoşunuza gitsin. Sorusu olan var mı?"

Birisi elini kaldırıyor. Tristan adında bir son sınıf öğrencisi.

"Neden bu kadar neşelisiniz? Ne tür ilaçlar kullanıyorsunuz ve bunlar uyuşturucu testlerinde ortaya çıkıyor mu?"

Çember boyunca bir kahkaha dalgası yayılır.

Nance soruyu ciddiyetle yanıtlıyor. "Sheldon adına konuşamam ama ben neşeliyim çünkü neşeli hissediyorum. Ve neşeliyim çünkü insanları birleştirmeyi seviyorum. Aslında, fasulye torbasını bana at, Sheldon."

Avuçlarının içine atıyor.

"Benim adım Nance. Ve insanları birleştirmeyi seviyorum. Benim adım bu. Ve bu benim işim."

Bize gülümseyen Sheldon'a geri fırlatıyor. "Benim adım Sheldon," diyor. "Ve cheesecake severim."

"Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?" Nance o kadar sert gülümsüyor ki çenesi ikiye ayrılacakmış gibi görünüyor. "Tamamdır, başlayalım."

İlk atış Briar'dan birine gidiyor. Boone Woodrow.

Normalde sessiz olan ikinci sınıf öğrencisi boğazını temizliyor. "Adım Boone ama herkes bana Woody der."

"Bu düşündüğümden daha eğlenceli," diye araya giriyor Sheldon, Nance'e başını sallayarak. "Varsa takma adlarınızı paylaşın çocuklar. Devam et Woody. Senin olayın ne?"

"Ben, uh..." Woodrow bunu düşündü. "Hokeyi severim."

Çantayı çemberdeki başka birine fırlatamadan Nance parmağını sallar.

"Hayır, bundan daha iyisini yapabiliriz Woody. Sanırım herkesin hokeyi sevdiğini varsayabiliriz çünkü hepiniz bu odadasınız ve hokey takımındasınız."

Tim Coffey, "Evet, Kaptan Apaçık," diye takılıyor.

Woodrow gözlerini devirir. "Peki. Ben de beyzbolu severim. Baharda Briar için atıcılık yapıyorum." Testi geçtiğine dair onay almak için pastel robotlara bakıyor.

"Mükemmel," diyor Sheldon. "Geri kalanınıza - bu izin verilen tek spor cevabı olacak."

"Siktir git Woody," diye mırıldanıyor Trager. "Tek spor cevabını çalmanın yolu."

Sheldon, "Ufkumuzu genişletmeye çalışalım," diyor. "Biraz daha derine inelim."

"Pekala, Woody," diye cıvıldıyor Nance. "Fasulye
torbası." Bu cümle yüzünden tutuklanmalı.

Woodrow fasulye torbasını Austin Pope'a fırlatıyor.

"Ben Austin." Birinci sınıf öğrencisi bir an düşünür. "Video oyunlarını severim sanırım." Patrick Armstrong'a atıyor.

"Evet. Ben Patrick, namı diğer Kansaslı Çocuk. Köpekleri severim." Çantayı Shane'e fırlatır.

"Shane Lindley. Golfü seviyorum ve spor seçemeyeceğimizi söylemen umurumda değil. Çünkü golf oynamayı seviyorum." Beckett'a atıyor.

"Beckett Dunne. Seksi severim."

Boğuk bir kahkaha dalgası var.

Nedense verdiği cevap bende tam tersi bir etki yaratıyor. Birden Beckett'ın dilinin Gigi'nin ağzında olduğu anı aklıma geliyor ve göğsüm sıkışıyor.

Kıskanmıyorum, lanet olsun.

Ben kıskanmam. Kıskançlık bir şeyi kendim için arzulayacak kadar önemsediğimi gösterir ve önemsemek benim ilgi alanıma girmez.

Sheldon nezaketle, "Kırmızı kanlı Amerikalı hokey oyuncuları olarak hepinizin seksten hoşlandığını varsayacağız," diyor. "Başka bir şey seçin."

Beckett dudaklarını büzer. "Pekâlâ. Zaman yolculuğuna varım."

Nance ellerini çırpıyor. "Bu çok ilginç! Daha fazlasını duymak isterim. Herkes daha fazlasını duymak istemez mi?"

Will Larsen merakla Beckett'a bakar. "Bunun hakkında konuşmak gibi mi? Teorileştirmek mi?"

"Her şeyi. Tartışmak, teorileri araştırmak, film izlemek.
Hem kurgu hem de belgesel-"

Shane öfkeyle, "Zaman yolculuğu hakkında belgesel yok çünkü gerçek değil," diye homurdanıyor. "Bunu daha kaç kez tekrarlamamız gerekiyor?"

"Her neyse," diyor Beckett, Shane'i görmezden gelerek. "Sevdiğim şey bu. Zaman yolculuğu."

Pufu Will'e doğru gönderiyor.

"Will Larsen. Zaman yolculuğu diyebilirim çünkü ben de buna ilgi duyuyorum. Ama belki de bilimkurgu filmleri?" Çantayı Case'e fırlatır.

"Case Colson," dedi kaptanımız. "Kamp yapmayı severim."

Pufun sıranın bana geleceğini zaten biliyorum. Hatta Colson arkasına biraz güç koyuyor, böylece avucuma çarpıyor.

"Luke Ryder," diye mırıldandım. "Tarih belgesellerini severim. İkinci Dünya Savaşı falan gibi."

"Sapık," diyor Trager.

Ona gözlerimi

deviriyorum.

Ve bu işkence, herkes adını ve hoşuna giden aptalca bir saçmalığı söyleyene kadar devam eder. Sonra Nance ellerini çırpıyor ve "Bu harikaydı!" diyor.

Sheldon hararetle onaylayarak başını sallar. "Bir sonraki egzersizimizin adı..." Trager sözlerini "Biri beni öldürsün artık" diye bitiriyor ve bu birkaç kahkaha alıyor.

Ama birkaç kahkaha bunu kesmeyecek. Açıkçası bu takımın kaynaşıp kaynaşmayacağını bilmiyorum. Takım kaptanlarından biri diğer kaptanın evine gidip eski kız arkadaşını bizimle sosyalleşmeye cüret ettiği için dışarı sürüklerken nasıl olabilir? Colson için hâlâ düşmanız ve sanırım hep öyle kalacağız.

Yarın gece eski sevgilisiyle tekrar görüşeceğimi söylememeliyim.

HOKEY KRALLARI TRANSKRIPTI

ORIJINAL YAYIN TARIHI: 09/23

© THE SPORTS BROADCAST NETWORK

GARRETT GRAHAM: PROFESYONELLERDEN UZAKLAŞIYOR. Yapımcımız, Zara, yaklaşan kolej erkekler sezonu hakkında gerçekten harika bilgiler derledi. Bu yıl sekiz ya da daha fazla birinci sınıf oyuncunun yer aldığı on kadro olduğu ortaya çıktı. En geniş çaylak sınıfına sahip olma onuru St. Anthony's'e ait, ancak Minnesota State yakın bir ikinci. Sezon resmen başladığında tüm bu çaylakların buza çıkışını izlemek ilginç olacak.

JAKE CONNELLY: Ve D1 programlarının bu yıl yüz seksenden fazla NHL seçmesi var. Bu inanılmaz bir şey.

GRAHAM: Ama bu konuya daha derinlemesine girmeden önce yeni sponsorumuz TRN. TRN'in yepyeni sonbahar programlarına göz atın, bunların arasında babaların karar verdiği bir flört programı olan *The Blessing de var.* Bu Jake ve benim arkasında durabileceğimiz bir şey, değil mi Connelly?

Aynen öyle, G.

GRAHAM: Tüm reality show ihtiyaçlarınız için TRN'e göz atmayı unutmayın. TRN. Hepsi gerçek. Tüm hayat. Her zaman.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

GIGI

Beckett etrafta dolaşıyor

Sömestrde sadece birkaç haftamız var ve okul ödevlerim zaten yığılmış durumda, bu yüzden mesai sonrası programını sürdürmek zor. Salı günü Ryder ve ben Munsen'de saat altıda, pist hala halka açıkken özel buz saati rezervasyonu yapabiliyoruz.

Ve buza adım attığımız andan itibaren çekilmez biri oluyor. Sadece kendisi gibi olduğunu söylemek isterdim ama her zamankinden çok daha fazla saçma sapan konuşuyor. Hokey açısından, bana tam olarak istediğimi veriyor. Beni zorluyor, oyunumu geliştirmeye zorluyor. Ama sürekli alay etmesi ve kişisel alanıma girmesi eninde sonunda kendimi kaybetmeme neden oluyor.

"Tanrım, çok kibirlisin! Şu yorum yapmayı keser misin?"

Gözleri parlıyor. "Beni başarıyla geçersen belki dururum."

"Evet, bu sağlam bir koçluk. *Ben senden büyüğüm ve eğer aniden bir karış uzar ve yüz kilo kas yaparsan bu konuda eşeklik etmeyi bırakacağım.*"

Bu beni sırıttırıyor.

"Gülümsüyor musun?" Suçluyorum.

Ve aynen böyle, kızgınlığım eriyip gidiyor. Ne zaman Ryder'dan bana genelde attığı huysuz bakışlar yerine normal bir insan tepkisi almayı başarsam, o narin tomurcuğu beslemeyi seviyorum.

"Hayır." Bana ters ters bakıyor.

"Tamamen gülümsüyordun."

"Sadece hayal görüyorsun."

Su şişesini almak için kayarak uzaklaşıyor ama kıkırdadığını duymadan önce değil. "Ve sen güldün!" Arkasından kayarak sevinçle ağlıyorum. "Sana söylüyorum herkes."

"Devam et. Kimse sana inanmayacak."

"Bu pistin her yerinde gizli kameralarım var."

"Öyle mi?" Meraklanmış görünüyor. "Bu, dünyanın seni düşmana yardım için yalvarırken göreceği anlamına mı geliyor?"

"Sana yalvarmıyorum. Bir anlaşmamız var."

Ryder şişesinin kapağını açıyor. "Peki sen üzerine düşeni tam olarak ne zaman yerine getireceksin?"

"Çoktan söyledim bile, ukala. Neredeyse her aradığında senden bahsettim. Ve bu hafta sonu eve gidiyorum, bu yüzden senden daha da fazla bahsedeceğim."

"Sen daha iyisin."

"Belki hafta sonundan önce bir FaceTime da yaparım. İyi dostum Ryder hakkında övgüler yağdırırım. Babama Dan Grebbs'i birlikte nasıl dinlediğimizi anlatırım..."

"İtibarımı bu şekilde mahvetme."

"Babam *Horizons*'ı sever," diyorum cazip bir şekilde. Ryder tereddüt ediyor.

Yuhalıyorum. "Vay anasını, ona yağ çekmek için benim meditasyon müziğimi seviyormuş gibi yapıyorsun! Sen bir sahtekârsın. Bir sahtekârı desteklemeyeceğim."

Bir kahkaha daha atıyor.

"Aman Tanrım, beş dakikadan kısa sürede iki kahkaha."

Ryder şişeyi dudaklarına götürüyor. Hain gözlerim, sudan uzun bir yudum alırken güçlü boğazının çalışmasını hayranlıkla izliyor.

Bir sonraki soruyu sormamam gerektiğini biliyorum ama aptal merakım beni yeniyor. "Peki görüştüğün komşu kim?"

Şişeyi yavaşça indiriyor ve ağzının kenarını siliyor. "Kimseyle görüşmüyorum."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki Carma denen hatun neden yatak odana mücevher bırakıyor?"

Yüzünü bir kızgınlık bulutu kaplıyor. "Sanırım bu konuda yalan söyledi. Yatak odam aslında büyük ve boş bir alan.

gerçekten oradaydı." Omuz silkiyor. "Bir kez takıldık ve ona tekrarıyla ilgilenmediğimi söyledim. Sanırım beni görmek için bir bahane arıyordu."

"Vay canına. Birisi kendini çok beğeniyor." "Ne?"

"Gerçekten de bir kadının senin ilişkini bitirmene o kadar üzüldüğüne inanıyorsun ki gizlice odana girip bir yere bir kolye yerleştirdi ve sonra da onu bulmuş gibi yaptı? Ya kolyeyi aramak için onunla birlikte yukarı çıksaydın?"

"Eminim bir yolunu bulurdu. Ben bakmıyorken cebinden çıkarır ve sonra sihirli bir şekilde yatağın altında falan bulurdu."

"Ya da-dinle beni-belki *de* o bittiğinde *düşmüştür* ve yatağın altında."

"Sana söyleseydim, fark ederdim."

"Sen öyle diyorsan." Gözlerimi deviriyorum. "Bir kadının penisini geri kazanmak için her şeyi yapabilecek kadar iyi bir kadın olduğunu düşünmene bayılıyorum."

"Ben o kadar iyiyim."

Bunu çok ciddi söylüyor.

Kalp atışlarım hızlandı. Bu adamda çok ama çok seksi bir şeyler var. Carma'nın geri dönmeye çalışmasına şaşmamalı.

Su şişemi yere bırakıyorum ve kalbim normal bir hızda atıyormuş gibi davranıyorum.

"Başka bir talim yapalım mı?" Buzun ortasına doğru kayıyorum, havadaki soğuk aniden ısınan yanaklarımı serinletiyor.

"Beckett etrafta dolaşıyor."

Aniden söylediği söz beni süzülüşümün ortasında durdurdu.

Yüzümü ona döndüm. "Ne?"

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm." Ryder bana doğru kayarken dalgın dalgın sopasını buzda sürüklüyor. "O tam olarak tek kadınlı bir adam değil ve sen de çok erkekli bir kıza benzemiyorsun."

Meydan okumak için çenemi eğiyorum. "Öyle olmadığımı kim söyledi? Belki de ben sıradan seks ve birden fazla partnerle ilgileniyorumdur."

"Öyle misin?"

Bir süre sonra sinirli bir ses çıkardım ve "Hayır" dedim.

Beni değerlendirmeye devam ediyor ve ben bir süre onun gözlerinde kayboluyorum. Ne anlattıklarını anlamlandıramıyorum. Neredeyse tamamen kapalıydılar ama o lacivert perdenin ardından bir şeyler gördüğüme yemin edebilirim. Tam olarak ısı değil ama-

Ben gizemi çözemeden göz kırpıyor ve başını eğiyor.

Bölgenin yüzleşme çemberlerinden birine yerleşiyorum. Ryder patenle önümdeki pozisyona geçti, pak elindeydi. Hâlâ beni izliyor.

"Pekâlâ, bu kadar gevezelik yeter. Bırak diski,
sürtük." Homurdanıyor. "Bana gerçekten kaltak
mı dedin?"

"Evet. Çöp konuşma pratiği yapıyorum." Duruyorum. "Bekle. Bunu oyun sırasında kullanamayacağımı yeni fark ettim. Başka bir kıza asla sürtük diyemem, içten içe öyle olduğunu düşünsem bile. Bu çok aşağılayıcı."

"Ama *bana* böyle hitap edebiliyorsun?"

"Evet, aslında oldukça kolay. Bu endişe
verici." Dudaklarında isteksiz bir
gülümseme beliriyor.

Eldivenli elimle onu işaret ediyorum. "Yap şunu. Gülümsemeni serbest bırak. Bunu istediğini biliyorum."

"Eğer çeneni kapatmazsan, bu diski asla bırakmayacağım," diye alay ediyor ve sonra ben hazırlanmadan diski bırakıyor.

"Hey!" diye itiraz ediyorum.

Hızla uzaklaşmadan önce sopam zar zor hareket ediyor. Peşinden koşuyorum, yapmam gerektiği gibi onu kalenin arkasına hapsediyorum. Çok geçmeden ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, çünkü daracık alanda pak için onunla mücadele ediyorum. Bu, tüm antrenmanlarımdan daha yorucu. Tahtaların arkasından çıkmayı başardığımda terliyor ve nefes nefese kalıyorum.

"Güzel ayak hareketi" dedi bana. "İyi kalça çalışması."

"Kalça çalışması."

"Evet, dönerken havalı bir bükülme hareketi yaptın." "Vay
canına. Bir iltifat."

"Yine mi?"

Başımı

salladım.

Daha sonra, bir sonraki su molamızda, defans oyuncularının ve kalecinin dikkatini dağıtmanın yollarını tartışırken her zamankinden daha hareketli hale geliyor.

"Bakın, şimdi savunmacıların vermesi gereken bir karar var. Sizi ne zaman dışarı atacakları ve bunu nasıl yapacakları. Amacınız onları filenin bir tarafına çekmek, arka kapı oyunu için bir açıklık yaratmaya çalışmak. Sizi saf dışı bırakmaya o kadar odaklanmalarını istersiniz ki, dikkatlerini takım arkadaşlarınızdan birine yöneltme zamanı geldiğinde artık çok geçtir, çoktan golü atmışlardır."

"Açık havada çok daha iyiyim," diye itiraf ediyorum.

"Kim değil ki? Hepimiz kaslarımıza ve hilelerimize güvenmek yerine hızımıza ve doğruluğumuza güvenebileceğimiz bir odaya sahip olmayı tercih ederiz."

Ona isteksizce iltifat ettim. "Sen iyi bir koçsun."

Omuz silkiyor.

"Ciddiyim. Gelecek yaz orada koçluk yaparsan Hockey Kings'teki çocuklar için gerçek bir değer olursun. Ve evet, bunu babama söylemeye devam edeceğimden emin olabilirsiniz."

"Teşekkürler." Sesi hırçın.

Ayrılmadan önce bir on dakika daha kaldık. Sezon açılışlarımız yaklaşırken ikimiz de aşırıya kaçmak istemiyoruz. Kauçuk yürüme yolundan soyunma odalarına doğru ilerlerken aramıza rahat bir sessizlik çöküyor.

"Arkadaşınla evlenmekle ilgilenmiyorum," derken buluyorum kendimi. Bana yan gözle bakıyor. "Öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Bana onun Bay Tekeşli olmadığını söyledin. Belli ki bu konuda çok endişelisin."

"En ufak bir endişem yoktu."

"Kıskandın o zaman?" Alay ediyorum.

Gözleri kısıldı. "Kıskanmadım."

"Öyle ya da böyle. Onunla çıkmak istemiyordum. Stresliydim ve biraz... çıplak stres atmak istedim."

Ryder tekrar bakıyor, belli belirsiz eğleniyor.

Onun sürekli sessiz kalmasının sorunu, yapmamam gerektiğini bildiğim halde gevezelik etmeye devam etmeme neden o l m a s ı .

"Düzenli seks yapmayı özlüyorum. Neredeyse iki yıldır bir ilişkim vardı ve düzenli bir partnerim olmasına alışmıştım, anlıyor musunuz? Stresli olduğunuzda ya da bir kaşıntınızı gidermek istediğinizde yanınızda birinin olması çok güzel. Etrafta dolaşmak, flört etmek, bir çekim olup olmadığını anlamak, CYBE'ler hakkında endişelenmek zorunda değilsiniz. Sadece onları arayıp '*Bebeğim, seninle sevişmem lazım' diyebilirsiniz ve* onlar da bunu seve seve yaparlar."

Ryder'ın dalgın bakışları yüzümden ayrılmıyor.

Yutkunuyorum. Boğazım aniden kurudu. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir şey."

"Bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyorsun,"

diye itiyorum. Bir omuz silkme daha.

Hâlâ konuşmayınca içimi çektim. "Her neyse. Üzerimde baskı hissetmeye başladım. İlk maçımız yaklaşıyor ve stresten kurtulmak için bir yola ihtiyacım var." Ona sırıtıyorum. "Ve Avustralya aksanı var."

Ryder kuru bir sesle, "Piliçler bundan hoşlanıyor," diyor.

"Ama muhtemelen araya girmemiz iyi oldu. Onu tamamen kullanabilirdim. Ve, evet, evet, eminim o da kullanılmaktan mutlu olurdu. Ama birini seks için kullandığım için kendimi kötü hissediyorum." Onu yanından dürtüyorum. "Bir şey değil, bu arada."

"Ne için?"

"Kız muhabbeti için. Bu tür şeylerden hoşlandığın çok açık, duygularını paylaşmak, erkek arkadaşların ve kız arkadaşların hakkında konuşmak. Sana arzuladığın şeyi veriyorum. Bir şey değil."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve gülmemeye çalıştığından şüpheleniyorum.

Kendi soyunma odalarımıza girdikten on beş dakika sonra otoparkta buluşup araçlarımıza biniyoruz. Benimle gelmeden önce arabayı sürmemi beklemesi hoşuma gidiyor. Garip bir şekilde centilmence.

Daha sonra, Diana oyun gecesi için gelmeden önce Mya ile yemekhanede akşam yemeği yiyoruz. Bu, üçümüz birinci sınıf yurtlarında birlikte yaşarken başlattığımız bir gelenek. Haftada bir gece, bir oyun seçerdik, genellikle Scrabble, ve biraz şarap açardık. Mya ve Diana tüm bu süre boyunca tartışırlardı çünkü kedi köpek gibiydiler. Bazen düşünüyorum da

Diana'nın taşınması iyi oldu. Üç yıl daha birlikte yaşamaya devam etselerdi muhtemelen birbirlerini öldürürlerdi.

"Yani... Percival'ı becerdim," diye açıklıyor Diana mektup taşlarından oluşan kadife çuvalı sallarken.

Mya şarabını yudumlarken boğuluyor. "Dur bir dakika. Yeni adamın adı Percival mı?" Başını bana doğru çevirdi. "Bunu biliyor muydun?"

"Maalesef."

Diana küçük çantayı Mya'ya vermeden önce rastgele yedi taş seçer. "Gerçekten talihsiz bir durum," diyor asık suratla. "Ama ondan hoşlanıyorum, bu yüzden kafamda seksi bir ismi varmış gibi davranıyorum."

"Thunder gibi," diyor Mya. "Ya da
Blaze." "Seksi bir isim dedim,
gladyatör değil."

Taşlarımı harf tepsime dizerken kıs kıs gülüyorum. Gözüme çarpan ilk kelime COCK.

Bekle. Bende de Y
var. COCKY.

İşte. Beynimde penis olmadığının kanıtı.

Mya, PANCAR kelimesini ortaya atarak oyunu başlatıyor.

"Seks nasıldı?" diye sorar Diana'ya. "Bir Percival'ın yatakta nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

"Biraz gergin," diye itiraf ediyor Diana. "Yüzümü çok sık
tuttu." "Yüzünü mü tuttu?" Sırıtarak yankılıyorum.

"Evet. Saldırgan falan değildi. Sürekli yanaklarımı avuçluyor ve gözlerimin içine bakıyordu. Ben de göz temasına ara vermek için kendimi ters çevirip köpek stiline geçtim ama o beni tekrar sırtüstü çevirip sevgiyle bana baktı."

Gülmemeye çalışıyorum. "Sanırım bu... romantik?"

"Elbette, eğer yıldönümü seksiyse. Ama ilk kez seks yapıyorsanız olmaz. Bunun eğlenceli, vahşi ve tutkulu olması gerekir. Süper duygusal değil."

"Aslında sana katılıyorum." Mya kendi itirafı karşısında şok olmuş görünüyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? Seninle asla aynı fikirde olmam."

Diana gülüyor ve platin rengi saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Evrende kesinlikle yanlış giden bir şeyler var," diye katılıyor.

Hepsinin iyi huylu olduğunu biliyorum. Birbirlerinden hoşlanıyorlar. Sanırım. Eğer sevmiyorlarsa, beni karşılıklı nefretlerinden koruyarak mükemmel bir iş çıkarıyorlar.

Evrenin dengesi bozulmuş *olmalı*, çünkü COCKY kelimesini nereye sıkıştırabileceğimi bulmak için tahtayı incelerken, telefonum gelen bir aramayla çalıyor.

Ryder'dan.

Kalbim tekliyor. Neden beni arıyor?

"Bir saniye," diyorum arkadaşlarıma, telefona uzanarak. Cevap vermek için kaydırıyorum, ses tonum temkinli. "Alo?"

Bir merhaba ya da normal bir cümle bile alamıyorum.

Kaba sesi kulağımı iki açıklanamaz kelimeyle dolduruyor. "Kullan beni."

YİRMİNCİ BÖLÜM

GIGI

Senden istiyorum.

TELEFONU KULAĞIMA TUTARAK, BAŞIMI KIRPIŞTIRARAK Ryder'ın bana ne söylediğini anlamaya çalışıyorum.

"Pardon, ne dedin?" "Beni seks için kullan," diye açıklıyor.

Yüksek sesle öksürdüm. O bunu söylerken nefes almak gibi bir hata yaptığım için havasızlıktan boğuldum.

Beni seks için kullan. Bu bir şaka.

Şaka yapıyor, değil mi?

Diana'nın dikkatini çekerek bir öksürük daha çıkarıyorum. "Sen iyi misin? Kim o?"

"Evet, iyi," diyorum ona, ağızlığı kapatarak. "Nefes almak bazen kafa karıştırıcı olabiliyor."

"Neden bu kadar tuhafsın?" diye iç geçirir ve Mya kıs kıs güler. "Bunu almam gerek. Hemen döneceğim."

Onlar beni daha fazla sorgulayamadan ayağa fırlıyorum ve yatak odama kaçıyorum. Kapı sıkıca kapandıktan sonra dikkatimi yeniden telefonuma veriyorum.

"Cidden seni seks için kullanmamı mı istedin?" Ağzımdan kaçırdım. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, avuçlarım nemleniyor.

"Daha önce Beckett'ı seks için kullanmak istediğini söylemiştin. Sana bir alternatif sunuyorum."

Her zaman olduğu gibi, derin sesi alaycı bir not taşıyor.

Yine de şu anda ciddi olduğunu biliyorum. Ryder'ın durup dururken kızları arayıp sahte teklifler sunduğundan şüpheliyim.

Bu yasal.

"Bu... bu işler böyle yürümüyor," diye mırıldanmayı başarıyorum sonunda. "Geçen hafta sonu biriyle yatmak istedim diye her önüne gelenle yatacak değilim. Beckett ve ben organik bir anı paylaştık. Partiye onunla seks yapmayı planlayarak gitmedim."

"Yani artık kaşınması gereken bir kaşıntın yok mu?"

"Söylediğim bu değil."

"O zaman hâlâ çıplak stres atmaya ihtiyacın var." Gevrek bir kıkırdamayla, kendi saçma tanımlamamı bana geri fırlatıyor.

"Tek söylediğim, sadece ihtiyacım olduğu için..." "Becerilmek için," diye tedarik ediyor.

Yanaklarım neredeyse alev alev yanıyor. Kalbim çılgınca bir ritimle atmaya devam ederken yatağımın kenarına oturuyorum.

"...ihtiyacım olan şeye ihtiyacım olması," diye bitiriyorum, "çaresiz olduğum anlamına gelmez." Kendi kendime kızıyorum. "Acıma seksiyle ilgilenmiyorum."

Husky kahkahası kulağımı gıdıklıyor. "Gisele. Gel hadi."

"Ne?" Yutkunuyorum. Boğazım düğümleniyor şimdi.

"Sana acıdığımı mı sanıyorsun?"

"Yapmıyor musun?"

"Hayır." Bir duraklama oldu. "Benim de ihtiyacım olan şeye ihtiyacım var." Bir duraklama daha. "Ve bunu senden istiyorum."

Amım sıkıştı.

Sert.

Açık sözlülüğü kanıma bir doz çiğ şehvet akıtıyor. Dizlerim titriyor ve oturuyorum, Tanrı aşkına.

Tekrar yutkunuyorum. "Ciddisin, değil mi?" "Evet."

"Birlikte uyumak istiyorsun."

"Uyku, hayır. Ama bence sevişmeliyiz."

Vücudumun her santimi sıcak ve sıkı hissediyor. Arzuyu bu kadar güçlü hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Hiç bu kadar güçlü olduğunu sanmıyorum. Case ile değil. Hele geçen hafta Beckett'la hiç.

"Serbest bırakılmaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Stresle başa çıkmana yardım edecek birine. Ben yardımcı olabilirim. Burada zaten iyi bir anlaşmamız var," diye belirtiyor. "Öyleyse neden anlaşmayı tatlandırmayalım?"

"I..."

Beynim kısa devre yapmak üzere. Buna gülüp geçmek, ona bunun ilginç bir fikir olduğunu ama muhtemelen akıllıca bir fikir olmadığını söylemek istiyorum. Ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Onun yerine çok aptalca bir şey söylüyorum.

"Senden etkilendiğimden bile emin değilim."

Sonra neredeyse histerik kahkahalar atacaktım çünkü şu anda ne diyorum ki ben? Biri sesimi ele geçirmiş ve saçma sapan şeyler söyletiyor.

Tabii ki ondan etkilendim.

Ryder bir an sessiz kalır. Sonra "Pekâlâ. Bekle." dedi.

Daha fazla sessizlik olur, onun tarafındaki bazı hışırtı sesleri ve ardından bir kameranın kusursuz tıkırtısı dışında.

Telefonum gelen mesajla çaldığında nefes almayı tamamen bırakıyorum.

Bir sik resmi bekliyorum.

Daha da iyi bir şey aldım.

Çıplak göğsü, var olduğunu bildiğimden daha fazla kasla inanılmaz derecede geniş. Taş gibi kesilmiş. Bolca karın kası. Düşük bel bir eşofman altı giyiyor, başparmağı bir köşesinin altına takılmış, daha da aşağı çekerek oblik kaslarının müstehcen bir görüntüsünü sağlıyor. Kalçasında yaklaşık bir santim uzunluğunda pürüzlü beyaz bir yara izi fark ediyorum ve nasıl olduğunu merak ediyorum. O kabarık, büzülmüş derinin parmak uçlarımın altında nasıl bir his uyandıracağını merak ediyorum. Parmaklarımı kemerinin altına sokarsam ne bulacağımı.

Ağzım sulandı. Resme baktıkça daha da ı s l a n ı y o r u m .
Her yerde. "Eee?"

Sesindeki eğlence izi, beni susturduğunu bildiğini söylüyor.

"Ne, sik fotoğrafı yok mu?" Sakin
davranarak söylüyorum. "Aslında onlardan
hiç çekmedim."

"Yalancı."

"Asla," diye ısrar ediyor.

"Neden olmasın?" Gerçekten merak ediyorum. Benim yaşımda olup da birine penisinin fotoğrafını göndermemiş tek bir erkekle tanıştığımı sanmıyorum. Genellikle istemeden. "Neden göndermem gerekiyor?" Bu sorudan neredeyse sıkılmış gibiydi. Ta ki onun sesi dumanlı bir hal alır. "Bunu ilk kez gören bir kadının gözlerindeki bakışı görmeyi tercih ederim."

"Neden? Süper muhteşem mi?"

"Teklifime evet deyin ve öğrenin."

Avucumu kavrulan yüzüme sürüyorum. "Bak. Balo kralı. Ateşlisin," diye onaylıyorum. "Öyle olduğunu biliyorsun. Ama yırtık bir göğüs bana aramızda bir kimya olup olmadığını göstermez, sadece güzel göründüğünü gösterir."

"Bana kimyamızın uyuşmadığını söylemeye çalışıyorsun." Yumuşak kıkırdaması boğazımın kurumasına neden oluyor.

"Bilmiyorum. Belki de bilmiyoruzdur. Daha öpüşmedik bile." Bununla neden bu kadar çok mücadele ettiğimi bilmiyorum.

Nedenini biliyorum.

Çünkü bu kapıyı açtığım an, geri dönüşü olmayacak. Ve bu beni korkutuyor.

"Daha öpmediğim biriyle seks anlaşması yapmayacağım," diyorum yanıt vermeyince.

"Tamam. Madem öyle hissediyorsun."

Sonra aramayı sonlandırıyor ve hissettiğim tek şey inançsızlık oluyor. Cidden yüzüme mi kapattı?

Şimdi kilit ekranımı gösteren telefonuma bakıyorum. Gerçekten yaptı.

Belki de bağlantımız kesilmiştir. Geri araması için neredeyse tam bir dakika bekledim. Ama aramadı.

Oturma odasına döndüğümde şaşkınlık içindeyim, Diana ve Mya *Fling or Forever*'ın saf çöp mü yoksa saf deha mı olduğunu tartışıyorlar.

Diana, belli ki, Deha Takımı'nın bir savunucusu.

"Romantik randevular için oradaymış gibi davranırken genç ateşli insanların kamera karşısında seks yapmasını izliyorsunuz. Ve sonra her hafta, tamamen yabancı biri

ortaya çıkıyor ve bir *çifti* istekleri dışında ayırıyor ve şimdi *yeni çift* kamera önünde sevişiyor ve randevuları önemsiyormuş gibi yapıyor. Gerçekten bana bunun şimdiye kadar yapılmış en iyi şov olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Bu beyin hücrelerini öldüren bir çöp. Beni asla başka türlü ikna edemezsin, kızım."

Diana dönüşüme sırıttı. "Ne yani, oyun geceleri artık sana hitap etmiyor mu?"

"Telefondaki kimdi?" Mya merakla sorar. "Luke

Ryder."

"Oooh, düşman," diyor Diana. "Ne istiyormuş?"

Tüm konuşmayı kelimesi kelimesine aktarmak istiyorum. Ama bırakın arkadaşlarımla tartışmayı, henüz kendim bile anlamlandıramıyorum.

"Antrenman programımızı hazırlıyorum," diye yalan söyleyerek tekrar kanepeye oturuyorum. Scrabble harflerime uzandım.

"Hâlâ devam ediyor mu?" Konu hokey olduğu için Diana'nın sesi o kadar ilgili gelmiyor.

"Evet. Ondan çok şey öğreniyorum."

Oyuna devam ediyoruz ama aklım oyunda değil. On beş dakika geçtikten sonra bile hala içten içe olanlara hayret ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu adamın cüretkarlığı. Bana onu seks için kullanmamı söylüyor, sonra ben bunu düşünmeye cesaret edince, "*Tamam, unut gitsin" mi* diyor?

Bunu kim yapar?

"*Beety* bir kelime değil!" Diana board'a Y eklemeye çalıştığında Mya öfkeyle çığlık atıyor.

"Elbette öyle."

"Lanet bir cümle içinde kullan."

"Bu salatayı sevmiyorum çünkü içinde pancar var. Çok

pancarlı." "G, bana destek ol," diye yalvarıyor Mya.

Tepsimden başımı kaldırıp bakıyorum. "*Beety'yi*

veto ediyorum." "Hain," diye yakınıyor Diana.

Telefonum tekrar çaldığında bir sonraki kelimeyi yazmak üzereydim. Bu sefer bir mesaj.

RYDER:

Ben aşağıdayım.

Kalbim durdu. Göğsümde atmayı tamamen bırakıyor.

İçimde ürpertici bir his fısıldıyor. Adrenalinden mi yoksa beklentiden mi bilmiyorum ama aniden ayağa fırladığımda kendimi güçsüz ve sersemlemiş hissediyorum.

Arkadaşlarım şaşkın şaşkın bakıyorlar.

"Aşağıya inmem gerekiyor," diye

geveliyorum. İkisi de bana bakıyor.

"Ben, ah, yemek sipariş ettim."

Sanki onlara bir yemek dağıtım uygulamasından bildirim gösterecekmişim gibi telefonumu gelişigüzel sallıyorum, ancak ekranı bilerek gözlerinden uzak tutuyorum. Ayrıca döndüğümde neden yemeğim olmadığını nasıl açıklayacağıma dair bir planım da yok. Ama kimse baskı altında hızlı olduğumu söylemedi. En azından buz dışında.

Mya şaşkınlıkla, "İki saat önce falan yemek yedik," diyor ama ben çoktan spor ayakkabılarımı giyip kapıya yönelmiştim bile.

Küçük lobide, dikkatli bakışları kapının yanındaki dikey cam bölmeye sabitlenmiş olan resepsiyondaki güvenlik görevlisiyle selamlaşıyorum. Pencerenin ötesinde Ryder var.

"Sorun yok," diye onu temin ettim. "Onu tanıyorum."

Yine de yatakhanenin dışında gizlenen siyah kapüşonlu, 1.85 boyundaki adamdan şüphelendiği için onu suçlamıyorum.

Dışarıda, gece havası beklediğimden daha serin. Yine de neredeyse Ekim'deyiz. Yakında hava tamamen değişecek ve yoga pantolonu ve büyük boy bir tişörtle dışarı çıkmak bir seçenek bile olmayacak. O zaman meme uçlarımı büzüştüren bu hafif serinliğe hasret kalacağım.

Belki de Ryder'ın işidir.

"Neden buradasın?" Onu kapıdan uzaklaştırarak homurdandım.

Ellerini kazağının ön cebine soktuğu ve ağır göz kapaklarının ardından bana baktığı patikanın kenarına gidiyoruz.

"Seni öpmeye geldim."

Ağzım açık kaldı. Bir süre ona baktım.

"Buraya kadar beni öpmek için geldin."

"Evet."

"Ben... Sen..." Söyleyecek söz bulamıyorum.

Ryder omuz silkiyor. "Öpmediğin biriyle yatmazsın. Öyle dememiş miydin?"

"I..." Gerçekten konuşacak kadar düzgün düşünemiyorum.

"Eee." O büyüleyici mavi gözler yüzüme odaklandı "Seni öpmeme izin verecek misin, Gigi?"

Bana Gigi dediğini fark edince nabzım hızlandı. Gisele değil. Ama gerçek ismim. Çünkü şu anda, şu anda, benimle alay etmiyor. Oyun oynamıyor. Samimi davranıyor.

Ellerini ceplerinden çıkararak yaklaşıyor. İri gövdesi kişisel alanıma tecavüz ediyor, baharatlı kokusu duyularımı ele geçiriyor. Bir nefes çekiyorum ve sonra pişman oluyorum çünkü o her zaman çok güzel kokuyor ve bu dikkatimi dağıtıyor.

"Evet ya da hayır," diyor usulca.

Alt dudağımı yalıyorum ve gözleriyle

buluşuyorum. Sonra "Evet." diyorum.

Kendimi sorgulamadan önce, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını aşağıya doğru çekiyorum.

Ağızlarımız en hafif okşamalarda buluşuyor. Sadece bir tat. Bir alay. Ama dudaklarımız birbirine o kadar yakın ki öpücüğü daha da derinleştirmekten kendimi alamıyorum. Ryder hırıltılı bir küfür savurduktan sonra dili ayrık dudaklarımın arasından kayıyor ve vücuduma elektrik akımı gönderiyor.

Kendimi ona doğru bastırıyorum, kollarımı boynuna dolayarak onu boyunun yettiği kadar aşağıya çekiyorum. Ağzını keşfetmek için çaresizim. Dudakları da aynı derecede aç ama baskın değil. Dilinin benimkine dokunuşu neredeyse dayanılmaz. Daha fazlasını istiyorum. Ve daha fazla elini, ama ellerinin dolaşmasına izin vermiyor. Biri hafifçe kalçamda duruyor, diğeri yüzümün yan tarafını kavrıyor, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi beni öperken başparmağı dalgınca çenemi okşuyor.

"Mmmm." Boğuk iniltisi dudaklarımı gıdıklıyor ve sonra belimdeki eli aniden hareket ediyor. Kıçımı sıkmak için kaydırıyor ve beni

Böylece ereksiyonunu hissedebiliyorum.

Yanıt olarak inlediğimde, hafif sırıtışını ortaya çıkarmak için geri çekiliyor. Her zamanki gibi alay ediyorsun.

"Testi geçtim mi?"

Nefesim kesik kesik geliyor. Zihnim dönüyor.

"I..." Ellerimi omuzlarından indirip bir adım geri çekiliyorum. "Sıradan seks konusunda iyi olduğumu sanmıyorum." Onu yakalamamak için ellerimi yanlarıma bastırıyorum. Şimdiden öpücüğünü yeniden arzuluyorum. "Aradığın şey bu, değil mi?"

"Evet."

İsteksizlik beni kararsızlığa sürüklüyor. Neden tetiği çekip onu istediğimi söyleyemediğimi bilmiyorum.

Tereddütüm uzayınca Ryder saçlarını düzeltmek için parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Ellerimi onun üzerinde gezdirirken o koyu renk saç tellerini fena halde bozmuştum.

"Pekâlâ." Sonunda omuz silkiyor ve kaşlarını yukarı kaldırıyor. "Eğer fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

RYDER

Evren onaylıyor

"LUKE, DUR!"

Cuma sabahı soğuk terler içinde uyandım. Dün gece uyuduğum tişörtüm sırılsıklam olmuş, göğsüme yapışmış. Dehşete kapılmış ses, zar zor uyanan beynimin örümcek ağları arasında hâlâ yankılanıyor. Onu kovuyorum çünkü ihtiyacım olan son şey güne karanlığın içinde başlamak.

Ama kabus bir kehanet olduğunu kanıtladı. Telefonumu almak için yatağımda döndüğümde, Phoenix alan kodundan bir cevapsız arama ve sesli mesaj bildirimi geldi.

Sikeyim.

Doğruldum ve şifremi girdim.

"Luke, ben Peter Greene, Maricopa Bölge Savcılığı'ndan. Birkaç hafta önce sizinle iletişime geçmeye çalıştım. Ofisim e-posta yoluyla da ulaştı, ancak doğru adrese sahip olduğumuzdan emin değilim; elimdeki adres oldukça eski. Bunun sizin için hassas bir konu olabileceğini anlıyorum, ancak duruşmayı görüşmemiz gerekiyor ve-"

"*Mesajınız silinmiştir.*"

Telefonu yatağın üzerine atıyorum ve duş almak için koridordan banyoya doğru ilerliyorum. Bugün performans merkezinde 7:00 yerine 8:00'de olmayı planlıyorum. Artık dersler resmen başladığına göre ekstra antrenmanları azaltmam ve kendimi bu kadar zorlamamam gerekiyor.

Hokey takımındaki herkesin bu dönem sadece öğleden sonra dersleri var çünkü sabah paten ve antrenman programımız var. Beckett benimle kampüse kadar geliyor ama Shane kendi arabasını alacağını söylüyor. Onu mutfakta, protein karışımı hazırlayan blenderın başında bırakıyoruz.

Yolda Beckett dün izlediği bir film hakkında sohbet ediyor ama ben sadece yarısını dinliyorum. Zihnim üç gündür onu yiyip bitiren aynı lanet şeyle meşgul.

Gigi Graham.

Öpüştüğümüzden beri üç gün geçti.

Daha doğrusu, onun bir öpücüğü sikimi o kadar sertleştirdi ki, lanet şey pantolonumdan çıkıp direksiyonu dürtmeye çalışırken eve zar zor gidebildim.

Şimdiye kadar beni arar diye düşünmüştüm.

Ve yapmadığı için benim kadar hayal kırıklığına uğramamalıyım.

İlk maçımız yaklaşırken, antrenmanlar daha büyük bir aciliyet duygusu kazandı. Jensen bu sabah bizi sıkı çalıştırdı. Daha sonra Northeastern maçının kasetini izlemek için medya odasına yığıldık. Sezonun ilk rakibi onlar olacak.

Yardımcı Koç Peretti'nin gelmesini beklerken, Gigi'nin sessizliğine ve ikimizin de yaşadığı en ateşli öpücük değilmiş gibi davranmaya karar vermesine takılıp kalıyorum.

O sıcaklığı hayal bile edemezdim. İkimiz de birbirimiz için o kadar ateşliydik ki alevler içinde kalabilirdik.

Takım arkadaşlarım etrafımda gevezelik ederken bunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Her zamanki gibi, eski Eastwood'lular ikinci sıranın çoğunu kaplarken, orijinal Briar'lar ilk sırayı oluşturuyor.

Beckett, telefonunda bir hatunla mesajlaşırken bile, "Tek söylediğim, solucan deliklerinin var olmadığını kanıtlayamazsınız," diye iddia ediyor. Zaman yolculuğu ve seks söz konusu olduğunda sağlam bir çoklu görev adamıdır.

"Var *olduklarını* da kanıtlayamazsınız," diyor Nazzy öfkeyle.

"Naz. Kardeşim, kaybedecek bir savaş veriyorsun," diye öğüt veriyor Shane. O da mesaj atıyor. Dün gece bir kardeşlik partisinde başka bir amigo kızla tanışmış. Adam sanki ulusal yarışmaları kazanmaya çalışıyormuş gibi amigo takımını ezip geçiyor.

Patrick gergin bir şekilde, "Şu anda bir soru sormam gerekiyor ve beni yargılamayacağınıza söz vermenizi istiyorum," dedi.

"Kimse bunun sözünü vermiyor," diye onu

bilgilendirir Rand. "Unut o zaman."

Rand kıkırdar. "Doğru. Sanki şimdi sormadığın için seni serbest bırakıyoruz."

"Unut gitsin dedim." Patrick inatla başını sallıyor.

"Kaptan?" diye soruyor biri.

"Kaptan," diye ön sıradan Trager'ın alaycı sesi geliyor ama hepimiz onu duymazdan geliyoruz.

"Soruyu sor," diye mırıldandım Kansas'lı çocuğa.

"Yani, solucan delikleri." Grubun etrafına bakarak tereddüt ediyor. "İçlerinde solucanlar var mı?"

Saf bir sessizlikle karşılandı. Will Larsen bile Patrick'e bakmak için koltuğunda dönüp duruyordu.

"Teorik solucanlar mı?" Patrick düzeltiyor. Tamamen kaybolmuş görünüyor. "Doğru mu söylüyorum?"

Shane ona acır. "Sorun değil. Gerçekten yakışıklısın."

Shane amigo kızına mesaj atmaya geri dönene kadar hakarete uğradığını fark etmez.

"Bekle. Siktir git," diye homurdanıyor Patrick.

Beckett şaşırtıcı derecede nazik bir ses tonuyla "İçlerinde hiç solucan yok," diyor. "Temel olarak solucan delikleri, iki uzak noktayı birbirine bağlayan uzaydaki bu çarpık alanlardır..."

Onları tekrar ayarlıyorum. Zaten evde bununla uğraşmak zorundayım. Beckett Dunne'ın kampüsteki hayatımı da mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Bir saat sonra dağıldık ve ben de avluyu geçerek o günkü tüm derslerime ev sahipliği yapan sarmaşık kaplı eski binaya doğru ilerledim.

Sadece birkaç hafta oldu ama akademik olarak Briar'ın Eastwood'dan çok daha zor olduğunu anlamam uzun sürmedi. İşletme okuyorum ve yan dal olarak tarih okuyorum ve şimdiden her iki disiplin de üzerime bir yığın iş yığmış durumda. Gelecek hafta iki ödevim var, bir hafta sonra da iki ödevim daha olacak. Çok acımasız. Belki de bu bir Ivy o l a y ı d ı r .

Günün son dersinden çıkarken telefonumda Gigi'nin adı beliriyor. Nabzım hızlandı.

GISELE:

Son dakika olduğunu biliyorum ama bu gece Munsen'de bir seans yapmak ister misin?

Burada bir ima olduğunu sanmıyorum. Gerçekten antrenman yapmak istediğine inanıyorum. Yine de aletimin sertleşmesi ve kıçımın yanaklarının sıkılaşması, bana amının resmini mesaj attığını ve başlığın *gel bunu becerdiğini* düşünürdünüz.

Otoparka doğru yürürken bir cevap yazıyorum.

BEN:

Aşağıdayım.

GISELE:

9:15?

BEN:

Orada görüşürüz.

Evren sevişmemizi onaylıyor.

Gigi ve ben piste vardığımızda ve kadınların soyunma odalarının hizmet dışı olduğunu keşfettiğimizde bu doğrulandı. Kapıya yapıştırılmış beyaz bir kâğıtta su baskını olduğu yazıyordu. Tabelayı okurken burnuma hafif bir lağım kokusu geliyor.

Gigi omuz silkiyor ve elinde güvenilir anahtarlarla erkekler tuvaletine yöneliyor. Buraya geldiğimizden beri onu incelemeden duramadım. Siyah yoga pantolonu düzgün bacaklarına yapışıyor ve poposunu vurguluyor. Birkaç gece önce sıktığım kıçı. Avuçlarımda nasıl tatlı bir his bıraktığını hâlâ hatırlıyorum ve parmaklarım ona tekrar dokunmak için kaşınıyor.

"Haftan nasıl geçti?" diye soruyor kayıtsızca.

Kaşlarımı kaldırmamaya çalışıyorum. Gördüğüm kadarıyla sıradan bir oyun oynuyoruz. Geçen gün dilimi açgözlülükle emdiği gerçeğini görmezden geliyorum.

Gece. Güzel.

"Güzel. Sen?"

"Yoğun," diye itiraf ediyor. "Sanki her yıl dersler ve hokeyi dengelemenin ne kadar ağır bir iş yükü olduğunu unutuyorum."

"Bölümün ne?"

"Spor yöneticisi." Omuz silkiyor. "Her zaman iyi bir menajer ya da yönetici olacağımı düşünmüşümdür, bu yüzden beni bu yola sokabilecek bir bölüm seçtim. Peki ya sen?"

"İşletme yöneticisi. Bununla ne yapacağımdan emin değilim."

Soyunma bölümüne girdiğimizde kot ceketini omuzlarından kaydırıp bankın üzerine bırakıyor. Bir an için soyunmaya devam edeceğini düşünüyorum - libidom bunu tüm kalbiyle onaylıyor - ama sonra giysi çantasını alıp bitişikteki duş alanına yöneliyor.

"Burada üstümü değiştireceğim," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Burada bulunduğumuz diğer zamanlarda olduğu gibi, tüm pist bize ait ve ürkütücü bir sessizlik var. Tahtalara ve pleksiglasa çarpan disklerin sesi olmadan gerçek bir hokey arenası gibi hissettirmiyor. Hedefiyle buluşan bir diskin keskin tokadı bir binanın duvarlarını sarsabilir. Dünyada en sevdiğim sestir.

Bu gece hokeye odaklanmak neredeyse imkânsız. Bu da kendimi düşünebileceğimi hiç hayal etmediğim bir düşünce. Ben *her zaman* hokeye odaklanırım. Bu benim kanımda var.

Ama bu gece kanım başka bir şey için yanıyor.

Gigi'nin de dikkati dağılmış görünüyor, normalde uykusunda atacağı birkaç pası atıyor.

Birisi yaralanana kadar dikkatiniz dağınıkken herhangi bir sporu yapmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu asla fark edemezsiniz.

Bir sonraki pak mücadelemiz sırasında Gigi, tüm vücudumun gerilmesine neden olan bir acı çığlığı attı. Yolumda durdum.

"İyi misin?" Hemen sordum.

Eldivenlerini çıkarıyor, bileğini döndürürken yüzünü buruşturuyor. İçimde endişeler kabarıyor. Kahretsin. Eğer kendini sakatladıysa... bu onun tüm sezonunu mahvedebilir.

"Buraya gel."

Onu oturduğumuz banka doğru yönlendiriyorum. Bir elimle bileğini tutup diğer elimle muayene ediyorum. Parmaklarımı nazikçe tendonların üzerinde gezdiriyor, bir tepki vermesi için yüzünü izliyorum.

"Bu acıtıyor mu?"

"Hayır." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Sanırım sorun yok. Sanırım panoların karşısındayken biraz incittim."

Başka bir noktaya bastırıyorum, hâlâ onu inceliyorum. "Peki ya bu?"

"Hayır."

"Emin misin?" Şimdi nabzının başparmağımın altında çırpındığını hissediyorum.

Gigi rahatlamış görünerek başını sallıyor. "Daha önce hissettiğim o acı çoktan geçti."

Bileğini tekrar döndürüyor ama bileğini araştıran kavrayışımdan çekmek için herhangi bir hamle yapmıyor.

"Aslında hiç kemik kırmadım," diye itiraf ediyor. "Sanırım şanslıyım. Ağabeyim büyürken üç farklı kez kolunu kırdı. Sen hiç bir yerini kırdın mı?"

"Kaburgalar sayılır mı?"

"Tabii ki sayılır."

"Sonra birkaç farklı kaburga, birkaç farklı zamanda. Bunun dışında çoğunlukla hafif burkulmalar oldu. Ayak bileği, bilek." Omuz silkiyorum. "Önemli bir yerimi kırmadım."

"Yani, kaburgalar oldukça önemli." Uzanıp terli kazağımın üzerinden göğüs kafesime dokunuyor.

Çıplak tenime dokunmuyor olsa da parmaklarını bir sığır damgası gibi hissediyorum.

"Biliyorsun..." Düşünceli bir şekilde devam ediyor. Gri gözleri bana bakıyor.

Bana bakma şekli beni rahatsız ediyor. Sanki benim göremediğim bir şeyi görüyor gibi. Sanki benim hakkımda benim bile çözemediğim bir sırrı biliyor.

Sonunda bu düşüncesini bitirir. "Sen aslında bir pislik değilsin." "Tabii ki öyleyim."

"Hayır. Bu bir rol. Önemsiyorsun. Sadece kimsenin önemsediğini bilmesini istemiyorsun. Omzunda kocaman bir çip olduğunu sanıyordum, ama kabalık bir şeyin paravanı." Gigi'nin dudakları hafifçe kıvrıldı. "Merak etme, ne olduğunu sormayacağım. Bana söylemeyeceğini biliyorum."

Yüzümü incelemeye devam ediyor ve ben başımı eğme dürtüsüne direniyorum. Kendimi garip bir şekilde açıkta hissediyorum. Tenimi kaşındırıyor.

"Benim hakkımda yanlış düşündüğün bir şeyi söyle."

İsteği beni şaşırttı. Üzerinde fazla düşünmemiştim ama şimdi düşününce onun hakkında bazı önyargılarım olduğunu fark ettim.

"Senin daha ukala olacağını düşünmüştüm.

Kendini beğenmiş," diye itiraf ediyorum. Sanki

bunu bekliyormuş gibi başını sallıyor.

"Ama beklediğimden daha alçakgönüllüsün. Kendinle nadiren övünüyorsun, sadece şaka yaparken. Ne zaman biri sana iltifat etse, sanki ilk kez iltifat ediliyormuşsun gibi hoş bir şaşkınlıkla bakıyorsun. Ve her zaman minnettarlıkla karşılık veriyorsun."

Bileği, kenetlediğim ellerimin arasında kalıyor. Parmaklarımı solgun, kırılgan etinin üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum.

"Daha önce de ünlü insanların çocuklarını tanıdım," diyorum ona. "Senin de onlar gibi olacağını düşünmüştüm. Ama hiç de onlar gibi değilsin."

Gigi'nin dişleri bir an için alt dudağına gömülüyor. Sonra iki dudağını da ıslatarak bakışlarını benimkilere kilitliyor.

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, benimle çıkmaya çalışmıyorsun."

"Hayır." Kıkırdıyorum. "Eğer birinin sana tatlı davranmasını ve seni randevulara götürmesini istiyorsan, ben senin adamın değilim. O işlerde iyi değilim."

"O zaman hangi konuda iyisin?"

Bu yüklü bir soru ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Elini ters çeviriyorum, sonra başparmağımı kasıtlı olarak avucunun ortasında gezdiriyorum. Titremesini kaçırmıyorum.

"Seni ıslatmakta iyiyimdir," diyorum sesimdeki törpüyü duyarak. "Ve seni o kadar iyi becereceğim ki günlerce bunu düşüneceksin. Hayatının en iyi sevişmesi olacak."

Yine dudağını ısırıyor. Gözlerindeki puslu, muhtaç kıvılcım neredeyse

beni ele geçiriyor. Neredeyse onu kucağıma çekip öpecektim. Ama tereddüt eden o.

Bu onun yapması gereken bir hamle olmalı.

Ve başaramıyor.

Patenlerinin üzerinde yavaşça ayağa kalktığında bedenim sessiz bir hayal kırıklığı içinde ağlıyor.

"Bu gecelik bu kadar yeter," diye öneriyor. "Aklımız bu işte değil ve bu da sakatlanmaya davetiye çıkarıyor."

Onu erkek dolaplarına kadar takip ediyorum, orada patenlerimizi çıkarmak için bankta yan yana oturuyoruz. Gigi atlet, sporcu sütyeni ve erkek şortu kalana kadar kıyafetlerini çıkarıyor. Bakmamaya çalışıyorum.

"Ben hızlıca bir duş alacağım," diyor ve odanın karşısındaki kapıya doğru sürükleniyor.

Bankta oturmaya devam ediyorum, burnumdan nefes alıyorum. Derin, eşit nefesler.

Tanrım. Onu istiyorum. Geldiğini hiç görmedim. Tamamen hazırlıksızdım. Ve bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum.

Duşun başladığını duyuyorum ve çok geçmeden bir buhar tabakası soyunma odasına doğru yuvarlanıyor. Benim de bir duş almam gerekiyor, bu yüzden Gigi'nin bitirmesini beklerken, antrenman kıyafetlerimi çıkarıp sırt çantama atıyorum. Geri kalan eşyalarımı yerleştiriyordum ki, Gigi'nin boğuk sesi akan suyun sesini b a s t ı r d ı .

"Ryder?"

"Evet?" Duşlara doğru sesleniyorum.

"Havlumu unuttum. Bir tane alıp bana getirebilir misin?"

Sikim elimdeki hokey sopasından daha sertleşiyor. Derin bir nefes daha alarak sopayı çantama yaslıyorum.

"Tabii. Bir saniye."

Temiz havluların saklandığı duvardaki bölmelere doğru ilerliyorum. Bir raftan iki tane alıyorum. Sonra duş sıralarının üzerinde bir gölgelik gibi asılı duran buharlı havanın içinden geçiyorum. Buharın çoğu üçüncü kabinden geliyor.

Kalbim küt küt atarken beyaz plastik perdenin önünde duruyorum. Vücudunun kışkırtıcı hatlarını, kıvrımların ve altın sarısı etin bulanık bir parıltısını görüyorum.

Varlığımı duyurmak için boğazımı temizliyorum, sonra havluları kabinin kenarına getiriyorum. "İşte."

Perde hışırdıyor.

Sonra parçalanır.

Havluları benden almak yerine, Gigi orada öylece duruyor, tamamen benim için sergileniyor.

İnanılmaz biri.

Çıplak vücudu görüş alanımda tahribat yaratırken nefesim kesiliyor. Kahverengimsi pembe meme uçları olan dolgun göğüsler. Duşun sıcaklığına rağmen sıkı ve büzülmüşler. Dilim onları yalama dürtüsüyle karıncalanıyor.

Baştan çıkarıcılığı engellemek için bakışlarımı memelerinden ayırıyorum ama bakışlarım sadece bacaklarının arasına iniyor. Daha da cazip bir yer. Tamamen çıplak ve şimdi dilim dudaklarımda onun amını yalamak istediği gibi yalıyor.

Gözlerinde bir davet var.

Havluları askıya bırakıyorum. Sonra tek kelime etmeden kabine girip perdeyi arkamdan kapatıyorum. Tamamen çıplaktı. Ben hâlâ boxer külotumla duruyorum. Ama belki de bu iyi bir şey, onunla ağrıyan aletim arasında bir bariyer oluşturuyor.

Bakışları uzun, ateşli bir incelemeyle vücudumda geziniyor. Göğüs kaslarımda dinleniyor. Karın kaslarımda. Aletimin belirgin hatları. Takdir onun gözlerini karartıyor ve eğer bu bir tatmin duygusu yaratmıyorsa lanet olsun. Vücudumu beğenmesini istiyorum. Onu kendi kişisel oyun alanı olarak kullanmasını istiyorum.

Birkaç uzun vuruş boyunca ikimiz de konuşmuyoruz. Su onun üzerinden akıyor, damlacıklar mükemmel göğüslerinin arasındaki vadiden aşağı yuvarlanıyor, düz karnının, yontulmuş kalçalarının üzerinden kayıyor.

"Ryder," diye yalvarıyor ve hepsi bu kadar.

Spreyin altında ona katılıyorum, onu öpmek için eğilirken aynı zamanda bir elimi kalçalarının arasından geçiriyorum.

Nefes nefese kalıyor ve sesi dudaklarımla yutuyorum. Onu yavaşça duvara yaslayarak parmak uçlarımı yarığının üzerinde gezdiriyorum. Kalçaları hareket ediyor, elime doğru itmeye çalışıyor. Hafif bir okşamayla klitorisini ovuyorum, sadece ağzıma doğru inlemeye başladığında baskı uyguluyorum.

Öpüşmeyi kesiyorum ve bir buhar bulutunu içime çekiyorum. Etrafımızda dönüyor, damlacıklar alt dudağına yapışıyor ve o bana bakıyor.

İnanılmaz uzun kirpikler.

"Daha fazla," diye yalvarıyor.

"Daha fazla ne?" Bir gülümseme dudaklarımı gıdıklıyor. "Bundan daha fazla mı?" Elimi amının üzerinde gezdiriyorum.

Gigi inliyor.

Elime karşı kendini sallarken, onu tekrar öpmek için eğildim. Tadını seviyorum. Elime karşı sürtünme hissini. Bacaklarından birini kalçama asıp onu daha da açıyorum, böylece iki parmağımı içine sokabiliyorum. Kasları parmaklarımın etrafında kenetleniyor ve şehvetten neredeyse yere yığılıyorum.

Sikimi ona sokmam lazım. Tanrım.

Onu anlamsızca öperken, parmaklarımı içine sokup çıkarıyorum, bu sırada avucumun topuğu klitorisini eziyor. Diğer elim göğüslerini sıkıyor, meme uçlarının sertleşmiş tomurcuklarıyla oynuyor.

İç çamaşırımın ıslak malzemesini zorlayan sikime dokunmak için aramıza girmeye çalıştığında, istekli elini azarlayarak uzaklaştırıyorum. Bundan çok fazla zevk alıyorum ve dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Varlığımın her zerresi onun çıkardığı seslere odaklanmış durumda. Düzensiz nefesler ve küçük iniltiler.

Gözleri kapalı ve göğsü kabarmış bir halde parmaklarımı ciddi bir şekilde beceriyor.

Başka bir zaman, onunla oynayarak, onunla alay ederek saatler geçirmeyi planlıyorum, ama aciliyet en üst seviyelere ulaştı ve aniden istediğim tek şey onu sert ve hızlı bir şekilde boşaltmak.

"Bırak," diye fısıldıyorum kulağına, dilimi boynunun narin tendonları boyunca sürüklemeden önce. "Boşaldığında parmaklarımı sıktığını hissetmeme izin ver."

İstediğimi yaparken boğazından tutku dolu bir çığlık çıkıyor. Kendini orgazma teslim etti. Bana.

Zevkten kıvranırken gülümsüyorum, nefesleri buharlı puflar halinde kaçıyor. Dudaklarını göğüs kaslarıma bastırıyor, tenimi usulca ısırıyor ve beni arzuyla sarsıyor. Parmaklarım onun içinde hareket etmeye devam ediyor ama artık daha yavaş. Klitorisi avucumun içinde şişmiş, amcığı orgazmdan kayganlaşmış.

Bu arada, o kadar acı verici bir şekilde sertleşmişim ki, dik durabildiğime şaşırıyorum. Külotumun içindeki ağır ereksiyon beni hemen devirmiyor.

"Hey, içeride biri mi var?" diye aniden şaşkın bir erkek sesi duyuldu.

Birbirimizden ayrıldık.

"Temizlik personeli," diye sesleniyor aynı ses.

Gigi'nin göğsü derin bir nefes daha alarak kabarıyor. "Evet, üzgünüm, burada işimi bitiriyordum," diye geri sesleniyor. "Mesai saatleri dışında burada olmak için bina sahibinden izin aldım. Birazdan çıkacağım."

"Tamam," diyor temizlikçi ama sesi hâlâ şaşkın geliyor. "Çocukların soyunma odalarından başlayacağım. Böldüğüm için özür dilerim."

Hâlâ sertim ama o an geçti. Çılgın bir Gigi kabinin dışına astığım havluları kapıp bir tanesini bana fırlattı.

"Siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Bu çok utanç verici." "Burada seninle olduğumu bilmiyordu. Her şey yolunda."

Havluyla kurulandık ve giyinmek için aceleyle ana odaya geçtik. Ereksiyonum bir santim bile azalmadı. Kot pantolonumu üzerinden yukarı kaydırmaya çalıştığımı fark edince dudakları alaycı bir şekilde titriyor.

"Sorun mu yaşıyorsunuz, balo kralı?" İç çektim.

Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapıyor ve bir süre beni izliyor. Sonunda konuştu.

"Bu hafta sonu eve gidiyorum. Yarın sabah oraya gidiyorum." Duraklıyor. "Pazar öğleden sonra döneceğim."

"Oda arkadaşlarım da tüm hafta sonu evde olmayacak. Boston'da bir konsere gidecekler ve Shane Pazar gecesi geç saatlere kadar evde olmayacaklarını söyledi. Yani ev bana kalacak."

Gözleri kot pantolonumdaki görünür şişkinliğe iniyor, sonra tekrar yukarı kayıyor. "Pazar günü bana gelmemi bu şekilde mi teklif ediyorsun?"

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Pazar günü gel. İşte bu benim yapma şeklim. o."

A gülümseme asansörler ve KÖŞELER . onu ağız.

"Tamam." O buluşuyor benim sorgulayan bakışlar. "Orada olacağım."

BÖLÜM YIRMI İKİ

GIGI

Çok fazla yatırım
yapmayın

"ÜZGÜNÜM HENRY. SADECE BİR KAÇAMAKTI." BRITISH HOST bakışlarını hasır plaj mobilyalarının üzerine stratejik olarak örtülmüş kalan mayolu çiftlerin üzerinde. "Geri kalanınız hâlâ sonsuzluğa giden yoldasınız. İyi geceler."

"Vay anasını, çok etkileyiciydi." Wyatt ağzı açık kaldı. "O İskoç herif cidden villaya girdi ve Annabeth ile Henry'yi ayırdı."

Cumartesi gecesi ve ailem Brookline'daki evimizin büyük salonunda toplanmış durumda. Aslında teknik olarak sadece bir oturma odası ama kendimi bildim bileli "büyük oda" olarak anılıyor. Muhtemelen yüksek tavanları ve pencere duvarları nedeniyle. Evdeki en sevdiğim odadır. Yerleşik kitaplıkları ve büyük taş şömineyi çevreleyen süper rahat kesitli kanepeleri seviyorum. Oda, arazideki çok sayıda güverteden birine açılıyor; bu güverte, havuz ve çardağın bulunduğu geniş bahçenin ana bölümüne bakıyor.

Diğer koltukta annem bir sonraki bölümü açmak için kumandayı tıklarken, babam da bir avuç patlamış mısırı ağzına atıyor.

"Mac ve Samantha'yı destekliyorum," diyor çiğnerken.

"Ciddi misin?" Talep ediyorum. "Mac tam bir pislik. Tek yaptığı onun gardırobunu eleştirmek."

Babam Mac'i savunmak için, "Sadece onun izinden gidiyor," diyor. "Sürekli görünüşünden şikayet ediyor. Ona kulaklarının küçük olduğunu söyledi ve zavallı adam ameliyat olmayı düşünüyordu."

"Bu ikisi çok zehirli," diye karşı çıkıyorum. "Ben Cam ve Abby takımındayım." "Cam!" Babam karşı çıkıyor. "Hadi ama Stan. Çok fazla bronzlaştırıcı yağ kullanıyor."

"Öyle," diye onaylıyor Wyatt. "Sanki bir bebek yağı fabrikasındaki patlamadan çıkmış gibi görünüyor."

Annem kahkahalarla inliyor.

Herkese "Bu kanala kafayı taktım" diyorum.

"Dostum. Aynısından." Wyatt kasemdeki son patlamış mısır parçalarını çaldı. Annem ona verdikten sonra beş saniye içinde kendi yemeğini yedi.

"Gerçekten mi?" Şüpheyle sordum. "Yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?" "Hayır, ilgileniyorum. *Plate Pleasers*? Dahice."

Annem başıyla onaylıyor. "O küçük sevimli jürilere bayılıyorum. Yarışmacıların hiçbir yemeğini beğenmeyen o çocuk çok komik."

"O küçük pisliğin burnunu kıvırma şekli," diye keyifle onaylıyor Wyatt. "Bayıldım."

Bergeron aniden köpek yatağından sıçrayıp Fransız kapılarından birine doğru ilerliyor ve orada durup sızlanıyor.

"Bir sonraki bölümü henüz açmayın," diyorum anneme. "Bergy'nin dışarı çıkması gerekiyor."

"Onu dışarı çıkaracağım." Wyatt kendini kanepeden dışarı attı. Arayı mutfağa gidip mikrodalgaya bir paket daha patlamış mısır atmak için kullanıyorum. Ben beklerken babam içeri giriyor ve kolunu bana doluyor.

"Eve döndüğüne çok sevindim, Stan."

Başımı onun geniş omzuna yaslıyorum. "Benim de. Buna ihtiyacım vardı."

Son birkaç gün çok yoğundu. Ama babamı bilgilendirmeyi planlamıyorum. Luke Ryder ve benim aramda olan her şey Luke Ryder ve benim aramda kalacak. En azından şimdilik. Ayrıca, bir anlam çıkarabilsem bile, hiçbir kız yarın gece biriyle seks yapmayı planladığını babasına söylemek istemez.

Eğer bunu yaparsam.

Duşta aramızda geçenlerden sonra, bunu sonuna kadar götürmekten biraz korkuyorum. Çünkü kafamın içindeki ses, bir süre önce benimle alay eden ses - onun bana aşıladığı şey endişe değil, *tutku* - haklı olabilir.

Ve bu korkutucu.

"ABD Takımı hakkında bir gelişme var mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Ama umarım ilk maçımızdan sonra bu durum değişir. Fairlee ve ekibinin o zaman daha dikkatli olması gerekecek, değil mi?"

"Muhtemelen." Babamın benimkiyle aynı tonda olan gri gözlerinde tereddüt titreşiyor.

"Ne?"

"Bunun cevabının hayır olduğunu varsayıyorum ama... Brad'i aramamı ve-"

"Hayır," diyorum sertçe.

Teslim olmak için ellerini kaldırıyor. "Merak etme, geri çekiliyorum," diyor gülerek. "Hayır çıkacağını biliyordum. Ama bunu ortaya atmak istedim. Eğer senin için iyi şeyler söylememi istersen, sorabilirsin."

"Biliyorum," diyorum ona.

Ve ikimiz de asla sormayacağımı biliyoruz.

Hayatımda bir kez bile babamdan iyilik istemedim. Onun nüfuzunu ya da bağlantılarını kullanarak ilerlememe yardımcı olmasını. Yıllar boyunca kabul edildiğim her elit hokey kampı, her üniversite teklifi, her ödül... Umutsuzca bunların bana liyakate dayalı olarak geldiğine inanmak istiyorum.

Bazen, kendimi kötü hissettiğimde, içimdeki eleştirmenin, alaycının çirkin kafasını kaldırmasına izin veriyorum, belki de liyakatin bununla hiçbir ilgisi olmadığını fısıldıyor. Ama bu öylesine ezici, moral bozucu bir duygu ki, o sesi asla dinlememek için cesurca çabalıyorum.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Bu yaz kampta sana yardım etmesi için kimi seçeceğini düşündün mü?"

"Birazcık. Kısa bir listem var ama henüz kesinleşmiş bir şey yok." Ardından Ryder'ı takdim etmem için bana mükemmel bir fırsat sundu. "Herhangi bir önerin var mı?"

Dikkatli bir ses tonuyla cevap vermeden önce bir kez daha düşündüm. "Will Larsen sağlam bir seçim olurdu ama ortalığı karıştırmayı sevmez, o yüzden nasıl bir otorite figürü olacağını bilmiyorum. Kurth'u düşünürdüm ama kalecilerin bazen ne kadar tuhaf olabileceğini bilirsiniz. Luke Ryder yardımcı kaptan olarak gerçekten kendini gösterdi, bu yüzden o da iyi bir seçim olabilir."

"Ryder'ı bilemiyorum. Harika bir oyuncu ama kötü bir tavrı var. Worlds'teki davranışları endişe kaynağıdır."

"On sekiz yaşındaydı. Her neyse, dediğim gibi, son zamanlarda liderlik rolünü üstlenmeye başladı."

Şu anda yalan söylediğimden oldukça eminim. Briar erkeklerinin antrenmanlarına daha katılmadım ama Ryder'ın rahat bırakılmak istemekten başka bir şeye meylettiğinden şüpheliyim.

"Son zamanlarda Ryder'ı öve öve bitiremiyorsun. Ne var bunda?"

"Sana söyledim, onunla çalışıyorum. Beckett Dunne da öyle," diye ekliyorum ki Ryder'la baş başa vakit geçirdiğimi, soyunma odası duşlarında parmaklandığımı düşünmesin.

"Ama Dunne'ı kamp için tavsiye etmezsiniz, değil mi?"

"Dunne hiçbir şeyi çok ciddiye almaz. Kampı bir eğlence olarak görür. Ryder ve Larsen öne çıkacaktır. Bana göre."

"Ama Larsen ve Ryder arasında Ryder'ı seçerdin." İfadesindeki şüphe bulutu henüz dağılmadı.

Mikrodalga bip sesi çıkarıyor ve patlamış mısır kaselerimizi yeniden doldurmaya giderken sırtımı ona dönmeme izin veriyor. "Muhtemelen. Ama bu benim. Kimin en uygun olduğunu düşünüyorsan onunla git."

Ertesi sabah, eşofmanlarımızla arka verandada kahvaltı ediyoruz. Annemler ve ben pastırma ve yumurtalarımızı yerken, her yemeği beş saniye içinde mideye indiren Wyatt köpeklere sopa atıyor. Her atıştan önce onlara aptalca bir şarkı söylüyor. Yarı yarıya dikkat ediyorum ama şöyle bir şey söylüyor: "*Tamam, tamam, sopa sana doğru geliyor, hey- hey*. Dumpy'nin katılmasına şaşırdım, ama altın labrador her seferinde sopanın peşinden koşuyor, aslında bizim ebedi kablolu husky'mizin baş döndürücü hızıyla eşleşiyor.

"Dumpy'ye steroid mi verdin?" Babama soruyorum, o da homurdanıyor.

Bir noktada, sopayı kaybederler ve Wyatt ile köpekler onu aramak için çimenlikte gezinmeye başlarken kardeşim o aptal şarkıyı söylemeye devam eder

Ditty.

"Hey, şampiyon," diye sesleniyor babam taş güvertenin korkuluklarından. "Şarkıda söylenenin aksine, onlara doğru bir sopa geliyor gibi görünmüyor, hey- hey."

"Köpeklere yalan söyleme Wyatt," diyor annem. Gülmekten yere yığılıyorum. Ailemi çok seviyorum.

Ancak telefonum masanın üzerinde yandığında göğsümdeki neşeli his kayboluyor. Ailem bildirimi görmeden önce aceleyle ona uzanıyorum.

RYDER:

Hala gelecek misin?

Kalp atışlarım hızlanıyor. Babamın saldırmaması için sakin davranmaya çalışarak, bir yanıt yazmak için parmaklarımı tuş takımının üzerinde rahatça gezdiriyorum. Sadece bir kelime. Bundan fazlasına ihtiyacım yok.

BEN:

Evet.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

GIGI

Bu kısım kolay

"VAY CANINA, ŞAKA YAPMIYORMUŞSUN."

Ryder'ın odasına şaşkınlıkla bakıyorum. Buraya ilk adımımı attığımda gergin hissediyordum. Çünkü, gerçekten, bu adamla yatak odasında tek başıma ne yapıyorum? Ama çorak çevreme bir kez bakınca, doğal merakım beni ele geçiriyor.

"Orduda olmadığına emin misin?"

Bunu tekrar düşünür. "Hayır, değilim," diyor sonunda. "Bu bir şaka mıydı? Aman Tanrım. Şaka yaptın." "Kapa çeneni."

Sırıtıyorum. Onu dürtmeyi seviyorum. Eğlenceli oluyor. Ayrıca her zaman yarı yarıya bir şansla onun huysuz ve aptal dış görünüşüne nüfuz edebilir ve öldürücü bir ya da iki sırıtış çıkarabilirim.

Yatak odasına hayret etmeye devam ediyorum. Tertemiz, hiçbir yerde tek bir parça dağınıklık yok. Ne bir biblo, ne bir fotoğraf. Orta boy bir yatağı var. Bir şifonyer. Masasının üzerinde sadece telefonu, dizüstü bilgisayarı, birkaç ders kitabı ve küçük bir kitap yığını var. Yatak mükemmel bir şekilde yapılmış. Yerler süpürülmüş ve pırıl pırıl. Yatağın altına bile bakıyorum ve tek bir toz zerresi olmadığını görüyorum. Belli ki yatağın altını sık sık temizliyor. Şimdi neden Carma'nın kolyesini ve gümüş haçını görmüş olabileceği konusunda ısrar ettiğini anlıyorum.

"İşin bitti mi?" diye kibarca sorar.

"Dolabına bakabilir miyim?" Yalvarırım.

"Lütfen mi?" Gözlerini deviriyor. "Keyfine bak."

Kapıyı açtım. Elbette, militan bir tarzda düzenlenmiş. Her şey mükemmel bir şekilde asılmış. Siyah, gri ve kottan oluşan çok heyecan verici bir renk paleti.

"Boxer çekmeceme de bakmak ister misin?" diye sorar.

Bu beni utandırdı. "Özür dilerim, meraklı davranıyorum. Sadece bu kadar az eşyaya sahip olmana şaşırdım."

"Eşyalar abartılıyor."

"Çok derinsin, Ryder. Sıradan bir Platon."

Yatağa uzanıyor ve kumandayı eline alıyor. "Bir şey izlemek ister misin?"

Biramı komodinin üzerine koydum. Buraya ilk geldiğimde bize birkaç şişe bira almıştı. Oturma odasında takılacağımızı sanıyordum ama o yukarı çıkmamızı önerdi. İşte buradayız.

Bakışlarımın onun üzerinde oyalanmasına izin vermemeye çalışıyorum. Kot pantolonlu bacakları önünde uzanıyor, ayakları çıplak. Mavi tişörtünün üzerinde bir sörf logosu var ve birden o uzun, güçlü vücudu bir sörf tahtasının üzerine çömelmiş halde hayal ediyorum ve içimde küçük bir heyecan beliriyor.

Çıplak alanda dolaşmaya devam ediyorum. Çok gerginim. Yatağa gidersem ne olacağını bilmiyorum.

Ben biliyorum.

Ve vücudum bunun için hazır. Ona yaklaşmam için yalvarıyor.

Ama aklım bana bu gece hiçbir şeyi aceleye getirmememi söylüyor. Geçen gece beni duşta boşaltmış olması, dikkatli davranmamam gerektiği anlamına gelmiyor.

"Oda arkadaşların bu gece konsere mi gitti?" Şifonyere yaslandım.

"Evet. İnsanoğlunun bildiği en kötü sahne ismine sahip yeni bir rapçi. Şaka değil, adı Vizza Billity."

"Bekle, Vizza Boston'da mı?" Ben haykırıyorum. "Oda arkadaşım ona kafayı takmış durumda. Bilseydim şehirde kalır ve bize bilet bulmaya çalışırdım."

"Doğru ya, unutmuşum. Bu hafta sonu oradaydın."

"Unutmadın. Devam et. Sadece ailemle nasıl geçtiğini sor." "İyi.

Nasıl gitti?"

Yatak başlığına yaslanıyor ve bir dizini yukarı kaldırarak bira şişesini üzerine koyuyor.

"İyiydi," diye cevap veriyorum. "Korkunç bir reality şov izledik. Hepimiz bağımlıyız."

Ryder'ın sesi kuşkulu geliyor. "Garrett Graham reality şovları izliyor."

"Onu zorladığımızda yapıyor." Gülüyorum. "Yine de bu işe bulaştı. Desteklediği çift çok zehirli. Ve evet, birkaç kez adını söyledim."

"Ne dedi?"

Babamın isteksiz itirafını düşünüyorum. "Senin harika bir oyuncu olduğunu söyledi." Ryder gözlerini kısıyor.

"O yaptı," diye ısrar ediyorum. "Çünkü öylesin. Seninle sorunu bu değil." "Yani benimle bir sorunu var." Geniş omuzları biraz sarktı.

"Senin bir tavır sorunun olduğunu düşünüyor. Ama sen bunu zaten biliyordun."

Ryder'ın bakışları ellerine düşüyor. Sevimli bir şekilde utangaç, bu da onu benim için çok daha seksi kılıyor. "Sadece o değil. Profesyonellerden bir arkadaşım draft takımımın beni şahin gibi izlediğini söyledi. Dallas'ın yeni bir genel müdürü var ve benden tam olarak emin değil."

"Yani, ününüz sizden önce geliyor." Ona dikkatle bakıyorum. "Dünya Gençler Şampiyonası'nda neler olduğunu paylaşmak ister misin? Çünkü pek çok insan merak ediyor. Babam da dahil."

Sadece bana bakıyor. Sessiz.

"Evet, ben ne düşünüyordum? Bay Forthcoming'e bu soruyu sormak aptalcaydı." Kaşlarımı kaldırdım. "Biliyor musun, önemli hiçbir şey hakkında konuşmamak gibi kötü bir huyun var."

"Bu doğru değil. Her zaman hokey hakkında konuşuruz."

"Hokey sayılmaz. Ve bunu kastetmediğimi biliyorsun." Birama uzanıyorum ve şifonyerin üzerine koymadan önce bir yudum alıyorum. "Bazen bir şeyler paylaşmak seni öldürmez. Küçük şeyleri bile. Örneğin, bir şeylere karşı ne hissettiğin gibi."

"Eşya mı?" diye yankılanıyor.

Daha önceki görüşünü tekrarlamak için tırnak işareti kullanıyorum. "'Eşyalar abartılıyor.' Tamam, güzel. Nedenmiş o? Dağınıklığı sevmiyor musun? Temizlik manyağı mısın? Yani, tamam,

Temizlik manyağı olduğun belli. Ama bu biraz aşırı değil mi? Bu odada neredeyse hiç kişisel eşya yok. Sanki bir otel odası gibi." Etrafımızı işaret ediyorum. "Hadi, bana bir şeyler vermelisin."

Bir an düşünür, gözle görülür bir şekilde rahatsızdır.

"Çocukken sürekli taşınırdım," diye cevaplıyor sonunda. "Eşyalarım çok çalınırdı."

"Ailenle birlikte mi taşındınız?" "Koruyucu

aile." Kelimeler kırpılmış, çakıllı.

Yumuşadım. "Oh, bunu bilmiyordum."

Birasından bir yudum alıyor. "Evlerin çoğu aşırı kalabalıktı. Çocuklar oyuncaklar için, ilgi çekmek için kavga ediyorlardı. Kavga edecek ya da benden çalınacak bir şey olmaması daha kolay hale geldi. Eğer bu mantıklı geliyorsa." Kendine özgü omuz silkme hareketini yapıyor. "Düzenlilik de o günlerden kalma bir alışkanlık. Odayı temiz tutmazsak başımız derde girerdi."

"Şuna bak," diyorum ona. "Neler olduğunu görüyor musun?"

"Neyi?"

"Gerçek bir konuşma yapıyoruz."

"Siktir. Haklısın. Gel buraya."

Ryder çok konuşmaz ama konuştuğunda da çok şey anlatır. O iki kelime -gel *buraya- çok fazla* ateşle dolu. Mavi gözleri bana konuşmamızın bittiğini söylüyor.

Yanına gidip yatağın ayak ucunda

duruyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "Oturacak

mısın?" "Oturmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

Kalbim küt küt atıyor. Çanta getirmediğim için arka cebimden telefonumu ve kimlik kartlarımı çıkarıp komodinin üzerine bırakıyorum. Sonra yatağın üzerinde ona katılıyorum ve bağdaş kurup oturuyorum.

Bakışlarım televizyonun siyah ekranına kayıyor. "Yani bir şey mi izliyoruz?"

"İstiyor musun?"

"Hayır."

Birasından uzun bir yudum alıyor. Bileğindeki bileziği fark edince sırıtıyorum.

"Bana arkadaşlık bileziği takacak bir tip gibi gelmiyorsun," diyorum açık yüreklilikle.

"Ben değilim."

"Anladım. Yani bu aşırı duygusal bir en iyi arkadaşın suçu."

"Yüzde yüz. Yemin ederim, bu adam köpekli her filmde ağlıyor. Bu şeyi kesersem sinir krizi geçireceğini düşündüm. Gerçi artık alıştım sayılır."

Ryder şişesini diğer masaya koymak için dönüyor. "Hâlâ stresli hissediyor musun?" Sesi hırçın.

"Hem de çok."

Ona yaklaştım. Elimi kalçasına koydum.

Önce ona, sonra bana baktı. Biraz eğleniyordu. "Elim kalçanda," diyorum ona.

"Fark ettim."

Gülümsüyor ve bu manzara karşısında nefesim kesiliyor.

Sonra kıkırdar. "Hamleni duyurma şekline bayılıyorum. 'Elim kalçanda,'" diye taklit ediyor. "Çoğu insan hamlesini yapar ve sonra işe yarayıp yaramadığını görmek için bekler."

"Ne diyebilirim ki? Ben bir asiyim."

"Anladım. Peki, bir sonraki hamle ne olacak asi?" diye soruyor alışılmadık bir şakacılıkla.

"Beni öpebilir misin diye sor."

Gözleri ağırlaşıyor. "Seni öpebilir miyim?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "İlgilenmiyorum."

Bir kahkaha attı.

"Ha. Gördün mü, bunu sadece seni güldürmek için yaptım." "İnsanları güldürme takıntın nedir?"

"İnsanları değil. Sadece seni. Aksi halde korkutucusun."

"Korkutucu mu?" Sesi yine kalınlaşıyor. "Seni gerçekten korkutuyor muyum?" "Bazen. Ama o şekilde değil," diye eklemek için acele ediyorum. "Ben bunu
Birinin ne düşündüğünü bilmediğimde sinir bozucu oluyor."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"*Şu anda* ne düşündüğünü bildiğimden oldukça eminim." Elimi yavaşça okşayarak kalçasında gezdiriyorum.

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Elimi iki santim kadar sola kaydırmamı istediğini düşünüyorsun."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Sonra ne olacak?"

"O zaman pantolonunun fermuarını açmamı istiyorsun. Ne yapıyorum ben? Aklını mı okuyorum?"

"Tamamen yanlış."

Şaşkınlıktan çenem düştü. "Gerçekten mi? Düşündüğün bu değil miydi?"

Biraz daha yaklaşıyor ve tanıdık kokusu etrafımı sarıyor. Odunsu ve erkeksi.

"Hayır, elimi eteğinin altına sokup amınla oynamak istiyorum."

"Oh," diye ciyakladım.

"Ama önce..." Yüzü benimkine yakın. O kadar yakışıklı ki nefesim tekrar kesiliyor. "Seni öpebilir miyim?"

Sözsüzce başımı sallıyorum ve ağzı benimkini kaplıyor. Öpüşleri hatırladığım kadar bağımlılık yapıcı. Yavaş ve alaycı. Derin ve uyuşturucu. Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve ne zaman öpücüğü daha da derinleştirmeye çalışsam hafifçe uzaklaşıyor. Nefesim sığlaşıyor. Sonra bir bakıyorum, beni kucağına çekiyor, böylece ona binmiş oluyorum. Ellerim boynuna kilitlendi. Onun elleri belimde, parmakları ince kazağımın etek ucunun kot eteğimin bel bandıyla birleştiği yeri okşuyor. Çıplak tenimi buluyor ve bedenim cızırdıyor.

Bu sefer öpücüğü derinleştirdiğimde bana izin veriyor. Boğazının arkasından yumuşak, hırıltılı bir ses çıkarıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey. Dilim onunkinin üzerinde gezinirken, telefonumun çaldığını fark ediyorum.

"Ugh," diye mırıldanıyorum. "Bunu kontrol etmem gerek."

"Hayır," diye mırıldanıyor ve beni tekrar öpmek için yüzümün yan tarafını tutuyor.

"Yapmak zorundayım. Mya bu hafta sonu trenle Manhattan'a gitti ve eve döndüğünde bana mesaj atacağına söz verdi. Sağ salim döndüğünden emin olmak istiyorum."

Telefonumu almak için komodine doğru eğildiğimde, Ryder boynumu öperek bana işkence ediyor, yüzü tenime gömülüyor. Ne kadar iyi hissettirdiğini görünce ürperiyorum.

"Ona şunu söyleyeyim-" Ekranı fark ettiğimde duruyorum.

DURUM:

Bu gece takılmak ister misin?

"Unut gitsin," diyorum biraz hızlıca. "Bu o değil."

Ryder ses tonumdaki değişikliği fark etmedi. "Öyle mi? Kim o zaman?" "Başka biri."

Ben telefonu uzaklaştırmaya çalışırken, o ekrana bakıyor. Bildirimi görünce alçak sesle, alaycı bir kahkaha attı.

"Hmmm. Ona söylemeli miyiz?"

"Götlük yapma." İç çekerek telefonu bir kenara bıraktım.

"Hayır, belki de yapmalıyız." Sesi ipeksi. Bir kışkırtma törpüsü. "Hadi ona kucağımda nasıl olduğunu anlatalım-" Beni tekrar kucağına çekiyor, sonra şaşkın ciyaklamamı bir başka ateşli öpücükle yakalıyor. Dudaklarını hafifçe kaldırıyor, nefesi beni gıdıklıyor. "Hadi ona dilimin ağzında olmasından ne kadar hoşlandığını anlatalım."

"Öyle olduğunu kim söyledi?" Nefesim kesildi, çünkü dudakları dudaklarımı keşfediyor, dili beni unutturmak için alay ediyor.

Öpüşmeyi tekrar kesiyor. Şimdi ikimiz de zor nefes

alıyoruz. "Bunu seviyorsun," diye alay ediyor.

"Sen de seviyorsun," diye karşılık veriyorum.

Ağızlarımız çarpışmadan önce "Evet, biliyorum," diye homurdanıyor.

Hayatımın en ateşli öpüşme seansı. Aç ve çaresiz. Ve tam kalbimin daha hızlı çarpamayacağını düşündüğüm anda, elleri gömleğimin altından geçiyor. Gömleğimi başımın üzerinden kaldırıp bozulmamış parke zemine fırlattığında nefesim kesiliyor. Sanki büyülenmiş gibi ince bikini sütyenime bakıyor. Meme uçlarım neredeyse hiç olmayan malzemeden dışarı fırlıyor.

Ryder dudağını ısırıyor. Uzanıyor ve sert bir tomurcuğun dış hatlarıyla oynuyor. "Seni çıplak istiyorum," diye mırıldanıyor.

"O zaman beni soy."

Başka bir şey söylemeden sütyenimi başımın üzerinden çekti. Yerdeki gömleğimle birleşiyor. Sonra bir baktım, sırtüstü yatıyorum ve elleri eteğimin ve külotumun bel bandında. İkisini de bacaklarımdan aşağı çekti. Onları da fırlatıp attı.

Orada çıplak yatıyorum. Tamamen onun merhametine kalmıştım. Kıvranıyorum. Bu arada, gözleri vücuduma hayranlıkla bakarken tamamen giyinik kalıyor.

"Ne yapıyorsun?" Zayıfça soruyorum. Bir şeyler yapması için sabırsızlanıyorum. "Karnımı doyurmaya çalışıyorum. Ne kadar inanılmaz olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Yutkunuyorum. Onun ateşli bakışları altında kendimi savunmasız hissetmeye başladım. Sonunda bana merhamet etti. Büyük, yetenekli eli karnımdan yukarı, göğüs kafesim boyunca kayarak bir göğsümü avuçluyor. Zevk içime işliyor. Kalçalarım hafifçe eğilerek bakışlarını bacaklarımın arasına çekiyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor. "Bacaklarını aç. Daha geniş. Seni görmeme izin ver."

En mahrem yerime bu şekilde bakması çok erotik. Duşta bana dokundu, parmaklarını içime soktu ama şu anda onun için yayılmış bir ziyafetim.

Gözle görülür bir şekilde etkilendi, bakışlarını benden çekti. Yataktan kalkmadan önce bir meme ucumu okşuyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Yine de fazla uzağa gitmiyor. Yerde dizlerinin üzerine çöküyor, bedenimi yavaşça yatağın ayak ucuna doğru çekerken gözleri parlıyor. Kıçım yatağın ucuna ulaştığında iki eliyle kalçalarımı ayırıyor. Nabzım hızlanıyor.

Küfür ediyor. "Geçen gece bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin. Eğer yarıda kesilmeseydik..."

"Sonra ne olacak?"

"Dilim içinde olacaktı."

O lezzetli, pis ağzını indiriyor ve bacaklarımın arasına uzun, kalıcı bir öpücük yerleştiriyor. Sert bir iniltiyle klitorisim boyunca sıcak bir şerit yalıyor.

Kalçalarım yatakta sarsılıyor.

Bu onu kıkırdatıyor. Dili bir an için klitorisimle oynarken, bir parmağı yarığımdan aşağıya, arzuyla dolup taşan açıklığıma doğru bir yol çiziyor.

Parmağını içeri sokuyor, sonra başını kaldırıp bana gülümsüyor. Neredeyse vahşi. "Neden bu kadar ıslaksın?"

"Nedenini biliyorsun," diye

nefes nefese kaldım.

"Söyle."

"Çünkü tahrik oldum. Beni tahrik ediyorsun."

Bu karşılaşmada delicesine erotik bir şeyler var. Güneş daha yeni batmaya başlamış, kalan ışığı tül perdelerin arasından içeri süzülüyor. Aynı ışık kırıntıları onun muhteşem yüzünde oynaşıyor ve mavi gözlerini parlatıyor, uyarılmışlığın parıltısı daha da belirginleşiyor. Başını tekrar eğmeden önce dudaklarını yalamasından daha seksi bir görüntü gördüğümü sanmıyorum. Dudaklarını klitorisimin etrafına sarıp nazikçe emdiğinde takdirle gürlüyor. Sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi, vücudumla alay ediyor, beni sınıra daha da yaklaştırıyor.

Huzursuzlanıyorum, yatağın üzerinde kıvranıyorum.

Başını kaldırıyor. "Bunu yapmaya devam edersem boşalacak mısın? Yoksa ben seni sikerken boşalmayı mı tercih edersin?"

"İkisi de."

Dudakları onaylarcasına kıvrılıyor. "Açgözlü kız."

Göğüslerimde bir kızarıklık oluşuyor. Tüm göğsüm arzunun sıcaklığıyla ısınıyor. Ve heyecanın. Adrenalin. Ryder bir parmak daha ekliyor ve sonra dili klitorisimi okşarken her ikisini de itiyor. Ben inleyene, bir elim saçlarına dolanana kadar bu tempoyu sürdürüyor.

"Aynen böyle yapmaya devam et," diye yalvarıyorum.

Orgazm geldiğinde, sıcak bir telaşla içimden geçiyor. Saf mutluluk sinir uçlarımda dans ediyor ve kalçalarımı oynatıyor, beni onun aç ağzına daha da yaklaştırıyor, kalçalarım başını yerinde kilitliyor.

Onaylayarak hırlıyor ve bir şampiyon gibi kabul ediyor. Onu bıraktığımda kıkırdamaya başladı. "Bu çok ateşliydi."

Ayağa kalkıp soyunmaya başladığında hâlâ nefes nefese, çırılçıplak ve titriyordum. Gömleğini çıkardı. Düşmesine izin verdi. Dev gibi. Boyu. Onun

kaslı göğsü. Parmakları kot pantolonunun düğmesini açtığında doğrulup dört ayak üzerinde ona doğru sürünüyorum.

"Lanet olsun, şu anda ne kadar iyi göründüğün hakkında hiçbir fikrin yok." İnliyor ve fermuarına uzanıyor.

"Bırak beni." Sonra dizlerimin üzerine çöküp ona uzandım. Geçen gün duşta ona dokunmayı çok istemiştim ama bana izin vermemişti. Şimdi benim merhametime kaldı.

Pantolonunun fermuarını açıyorum, parmaklarımı bel bandının altına kaydırıyorum ve sonra kot pantolonunu ve boxer'ını kalçalarından aşağı itiyorum. Bir saniye sonra etkileyici aleti kalkıyor ve göbeğine doğru yükseliyor. Duşta ana hatlarını görmüştüm ama şimdi gerçek, kalın ve ağır bir şekilde ellerimde.

"Pantolonunda bu şeyle dolaştığına inanamıyorum," diyorum, biraz başım dönmüş gibi hissederek. İyi anlamda. Alıştığımdan çok daha büyük ama onu içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Bana sırıttı. "Bunu söylemen çok hoş." "*Tatlı*

kelimesini cümle içinde kullandın."

Onu okşamaya başlayınca gözleri parlıyor.

"Bence o akıllı ağzını daha iyi kullanmalısın" diye öneriyor.

"Gerçekten mi? Çünkü bunu seninle dalga geçmek

için kullanmayı seviyorum." "Bana sakso çekmeyi

daha çok sevebilirsin."

Nabzım hızlanıyor. "Biliyor musun, bu şimdiye kadarki en konuşkan olduğun an olabilir."

"Evet. Bu kısmı kolay," diyor omuz silkerek.

"Hangi kısım?"

"Sana ne kadar iyi hissettirmek istediğimi söylüyorum. Beni ne kadar iyi hissettirdiğini söylemek. Bu tür konuşmalarda iyiyimdir."

"O zaman sanırım bunu daha sık yapmamız gerekiyor," diyorum usulca. "Eğer seni konuşturmaya devam etmek istiyorsam."

Yataktan yere doğru kayıyorum. Onu ağzıma alıyorum, duyularıma onun ilk gerçek tadını aşılıyorum. Bayıldım buna. Çıkardığı seslere de bayılıyorum. Her bir ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. Bazen küfrediyor.

Tıslamalar. İnliyor. Bir noktada bana iyi kız dedi. Ve bu, sahip olduğumu bile bilmediğim bir sapkınlık.

Onu derinlemesine emerken ona bakıyorum.

Karşılık veriyor ve diyor ki, "Seni becermek istiyorum. Seni becermeme izin verecek misin, Gigi?"

Cevap olarak inliyorum. Amım yine zonkluyor. Şişmiş ve muhtaç. "Lütfen."

Beni ayaklarımdan çekip yatağa geri götürüyor. Vücudu sıcak ve güçlü, dikkatlice üstüme doğru alçalıyor. Dudakları beni bir öpücüğün içinde buluyor ve komodinin en üst çekmecesine uzandığını hissediyorum. Sonra durdu.

"Oh lanet olsun. Prezervatifim var mı bilmiyorum." Dalgın dalgın bana bakıyor. "Senin beş yüzlük kutundan bir tane kullanabilir miyim?"

"Siktir git." Gülmeye

başladım. O sırıtıyor.

"Gerçekten prezervatifin yok mu?"

"Hayır, biliyorum. Sadece toplu prezervatif alımlarınıza dikkat çekmek istedim."

"Sana söyledim, öyle değildi-"

Beni bir öpücükle susturdu. Sonra bir prezervatif aldı. Normal boy bir paketten. Takıyor ve kendini bacaklarımın arasına yönlendiriyor ve ucu açıklığıma dokunduğunda nefesim kesiliyor.

"İyi misin?" diye kabaca soruyor.

"Evet, sadece bir süredir bunu yapmamıştım."

"Nazik olacağım," diyor hiç de öyle olmayan bir ses tonuyla. Sesi saf çakıl. Vücudu da saf güçten ibaret ama sözüne sadık kalıyor. O kadar nazikçe içime giriyor ki, beklentiden terlemeye başlıyorum.

"Tanrım," diye boğuluyor. "Evet. Harika hissediyorsun."

Çok yavaşça, kendini daha derine itiyor. Santim santim, ta ki içime gömülene kadar. Büyüklüğü ürkütücü. Hiç bu kadar dolu hissettiğimi sanmıyorum. Kontrolünü, beni incitmemeye çalışarak kendini tam olarak yerleştirdiği özeni hissediyorum. Omuzlarının titrediğini hissedebiliyorum.

Tırnaklarımı onun kaslı etine geçiriyorum. "Hayatımın en iyi sevişmesini yaşayacağıma söz verdiğime eminim," diye hatırlatıyorum ve o da kahkahayı basıyor.

Sonra ağzını kulağıma dayayıp fısıldıyor: "Ne istersen Gisele."

Yavaş başlıyor. Tam bir işkence olan uzun bir tempo. İçimdeki kaslar onu içine hapsetmek için kasılırken içeri giriyor ve dışarı çıkıyor.

"Açgözlü," diye fısıldıyor yine.

"Çok açgözlü," diye mırıldanıyorum, sonra tekrar içeri girdiğinde inliyorum.

Bu öyle bir seks ki, temposu acı verici olduğu için nefesiniz kesiliyor.

"Sadece bununla boşalabilir misin?" Kalçaları hareket ediyor. Ağzı meşgul. Dudakları boynumu keşfediyor. Dişlerini omzuma batırırken göğsümü avuçluyor, yoğuruyor, sıkılmış meme ucuyla oynuyor.

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ediyorum.

"Klitorisime dokunmam lazım." "Evet, yap.

İzlememe izin ver."

Pozisyon değiştiriyor, dizlerinin üzerinde yükseliyor. Göğsünün sıcaklığını özlesem de, bana bakarken içime gömülmüş halini görmekten daha ateşli bir şey yok.

"Yap," diye ısrar ediyor. "Göster bana."

Elimi bacaklarımın arasına götürüyorum. Parmak uçlarımı yavaşça, neredeyse patlamaya hazır olan şişmiş sinir demetinin üzerine sürüyorum.

Kalçaları esneyip geri çekilirken elleri kalçalarımın ön kısımlarında kıvrılıyor. Beni becerirken kendini izliyor. Kendime dokunmamı izliyor.

"Yalnızken kendini böyle mi boşaltıyorsun?" Başımı

salladım.

"Sadece klitoris mi?

Parmak yok mu?" "Genelde

olmaz."

"Bir ara gelip sana yardım etsem nasıl olur? Sen klitorisini ovuştururken parmaklarımla seni siksem."

"Peki ya...?" Nefes almak zorlaşıyor. "Neden sikin değil?" "O da var.

İstediğin her yerimi sana veririm. Eğer seni boşaltacaksa

senin."

"Bu Ryder'ı seviyorum," diyorum, öne doğru kaydığında inleyerek. "Böyle konuşan Ryder. Bu kelimeleri seviyorum."

Hafifçe gülümseyerek kalçalarını geri çekiyor, sonra tekrar içime giriyor. Bunu her yaptığında, içimde tatlı bir noktaya çarpıyor ve beni sınıra daha da yaklaştırıyor.

Bu pozisyon ikimize de içime girip çıkan aletinin mükemmel bir görüntüsünü sağlıyor.

"Beni çok iyi götürüyorsun," diyor onaylayarak.

Çekirdeğimde oluşan aciliyet dayanılmaz hale geliyor. Kalçalarımı kaldırıp ona doğru sürtünüyorum.

"Böyle yapmaya devam edersen beni boşaltacaksın," diye

uyarıyor. Ona gülümsüyorum. "Bu bir tehdit mi?"

Bunun üzerine öne doğru kıvrılıyor, kalçaları daha hızlı hareket ederken vücudu tekrar benimkini tamamen kaplıyor. Açı değişikliği tam da mutluluğumu bulmak için ihtiyacım olan şey. Pelvisinin klitorisimi lezzetli bir şekilde kazıması ve sikinin derine dalmasıyla, orgazm merkezimde başlıyor ve tüm vücudumu ateşliyor.

"Aman Tanrım, Ryder, durma," diye yalvarıyorum, serbest kalmaktan titrerken tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

O da çok geride değil, kısık sesle boynuma doğru inliyor. Sonunda kendini derinlere bastırana ve boşalırken titreyene kadar itişleri giderek daha düzensiz hale geliyor.

Hayatımın en iyi seksini yaptığıma eminim.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RYDER

Kirli küçük sır

HAYATIMIN EN IYI SEKSINI YAPTIĞIMA EMINIM.

Kalp atışlarımın düzene girmesi biraz zaman alıyor. Gigi yanımda kıvrılmış yatıyor. Parmakları göğsümün üzerinde dans ediyor, umursamazca okşuyor. Nefesimi içime çekerek elini kendi elimle kapatıyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. Bu benim cephaneliğimdeki standart bir hareket değil. Aslında, normalde ne pahasına olursa olsun kaçınacağım bir hareket. Ama iyi hissettiriyor, bu yüzden neden yaptığımı sorgulamıyorum.

Konuşmaya başlamasını bekliyorum. Soru sormaya başlamasını. Tecrübelerime göre, bu kadınların konuşmak istediği zamandır. Dopamin hala kan dolaşımlarında dalgalanırken, tüm o iyi hissettiren duygular sistemlerini doldururken.

Ama Gigi hiçbir şey söylemiyor.

"Aklında bir şey mi var?" Huysuzca

söylüyorum. Lanet olsun.

Bir konuşma başlattım. İsteyerek.

Neler oluyor ve bunu nasıl durdurabilirim? Neden durduramıyorum? Yatağımdaki kadınlarla daha derine inmekle hiç ilgilenmedim, ama Gigi'nin kafasının içine bir göz atmak için biraz hevesliyim.

"Sadece şu ABD Takımı meselesini düşünüyorum," diye itiraf ediyor. Parmak uçları parmak eklemlerimle oynuyor. "Babam benim adıma baş antrenörle konuşmayı teklif etti."

"Sanırım hayır dediniz."

Vücudunun gerildiğini hissediyorum. "Belli ki."

Onu tanıdıkça, kendini babasından ayırmak için çaresiz olduğu daha da belirginleşiyor. Kendi ayakları üzerinde durmak için.

Bir an sonra rahatlıyor. "Özür dilerim. Kulağa sert geldi. Sadece..." İç çekişi göğsümü ısıtıyor. "Bir süre önce yaptığın şu kayırmacılık yorumu sürekli aklımın bir köşesinde. İçimi kemiriyor."

İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. "Özür dilerim. Bunu asla söylememeliydim." "Bu her zaman benim korkum olmuştur. Sanırım sen beni bununla yüzleştirdin. Ve ben
yüzleşmekten nefret ediyorum."

"Evet, seni anlıyorum. Bir şeylerle yüzleşmek berbat bir şey."

Bana sırıtmak için başını kaldırdı. Ama şakası uzun sürmedi. Arkasına yaslanıyor, yumuşak saçları çenemi okşuyor.

"Bu pozisyonda olmaktan da nefret ediyorum. Brad Fairlee'nin bana bu fırsatı bilerek mi vermediğini merak etmekten nefret ediyorum. İnsanlar bana onun ne kadar iyi bir koç olduğunu söyleyip duruyor. Tarafsız. Beni takımdan uzak tutmaya çalıştığı için değil, gerçekten oyunumu geliştirmemi istediği için bana bu eleştiriyi yaptığına inanmak istiyorum."

Alnım kırışıyor. "Bunu neden yapsın ki?"

"Kızıyla bir geçmişimiz var. Büyürken çok iyi arkadaştık."

Gigi'nin parmakları sertleştiğinde, her birini yavaşça gevşetip avuç içini göğsüme bastırıyorum.

"Kavga falan mı ettiniz?" Ben soruyorum.

"Öyle de denebilir. Son sınıfta kardeşimle ilişkiye girdi, Wyatt'ın asla söz vermeyeceği konusunda onu uyarmama rağmen. Kız arkadaş istemiyordu. Üç yıl sonra hâlâ istemiyor. Ama Emma o hayalperest kız şeyini yaptı, hani hiçbir bağ olmadan iyilermiş gibi davranırlar ya. Ya da belki de hayal ürünü değildir - belki de gerçekten kendilerini buna inandırırlar, ama sonra birkaç kez seks yaparlar ve düğünü planlamaya başlarlar. Her iki durumda da Wyatt, kız ondan bir taahhüt almaya çalıştığı anda kaçtı ve kız onun kıçına tekmeyi bastı. Okulda onun hakkında dedikodular yaydı. İnsanlara onun ne kadar kötü biri olduğunu söyledi."

Sesinde hüzün ve aşağılama birbirine karışıyor. "Emma ve ben ikinci sınıftan beri ayrılmaz bir ikiliydik ve o arkadaşlığımıza bir kibrit çakıp ateşe verdi. Benim hakkımda da dedikodular yaydı. Gerçekten utanç verici şeyler yayınladı.

İnternetteki şeyler, ona sır olarak söylediğim şeyler, erkek arkadaşım Adam'ın yatakta o kadar da iyi olmadığını itiraf ettiğim eski sohbetlerin ekran görüntüleri."

"Kahretsin," diye hayret ediyorum. Kadınlar sosyal medya savaşı sanatında gerçekten ustalaşmışlar.

"Sonra Adam benden ayrıldı. Ve tabii ki Emma'yla çıkmaya başladı. Ortak arkadaşlarımızın hepsi ondan uzaklaştı çünkü onun kötü tarafını görmüşlerdi. Başkalarının paylaşımlarına ben, Wyatt ve onu terk eden herkes hakkında iğneleyici yorumlar yapmaya başladı. Ya da kendi pasif-agresif saçmalıklarını paylaşıyordu." Sesi şimdi daha da sertleşiyor. Öfkeli. "Dürüst olmak gerekirse, tüm bu saçmalıklar önemsizdi. Çocukça. Beni Wyatt'la kendisi arasında seçim yapmaya zorlaması umurumda değil. Ya da daha sonra bana iftira atması. Erkek arkadaşımı çalması. Önemli olan anneme zarar verme cüretini göstermiş olması."

"Bunu nasıl yaptı?" Yüzünü görebilmek için yan dönüyorum. Gri gözleri alev alev yanıyor.

"Mezun olduktan birkaç ay sonraydı. Annem şehir dışında bir sanatçıyla albüm kaydı yapıyordu, kim olduğunu hatırlamıyorum. Wyatt da arkadaşlarıyla bir yolculuğa çıkmıştı. Yani o yaz babam ve ben kendi başımızın çaresine bakıyorduk."

Bunun nereye gittiğinden emin değilim ama kulağa iyi gelmiyor.

"Emma arkadaşlığımızı düzeltmek istediği bahanesiyle beni aradı. Geçmişimiz nedeniyle onu dinlemeyi kabul ettim. Ama o hafta çocukların hokey kampını yönetiyordum ve günün ilerleyen saatlerine kadar işim bitmemişti. Sanırım telefonda evde sadece babam ve benim olduğumuzdan bahsettim, ancak bunun nasıl ortaya çıktığını hatırlamıyorum. Eğer hala konuşmak istiyorsa daha sonra gelmesini söyledim." Gigi hayretle gülüyor. "Bunun yerine, bu kız ben kamptayken evime geldi ve yedek anahtarı kullanarak gizlice içeri girdi. Sonra soyunuyor, annemlerin yatağına uzanıyor ve babam içeri girdiğinde onu baştan çıkarmaya çalışıyor."

"Ciddi misin sen?"

"Evet." Gigi'nin sesi öfkeli geliyor. "Sonrasında bir süre hepimiz onun çılgınca suçlamalarda bulunacağından, kendisine bir şey yapmaya çalıştığına dair yalan bir iddiada bulunacağından korktuk. Bunu yapabilecek kadar dengesiz görünüyordu. Ama sanırım

Emma bu seviyede bir nefret yayacak kadar aptal değil. Tüm yalanları ve söylentileri her zaman birinin hayatını gerçekten mahvetmekten uzaktı. Çoğunlukla önemsiz dedikodulardı."

Gigi oturuyor, hâlâ çıplak. Gözlerim çıplak göğüslerine kayıyor ve aletim hafifçe seğirse de, şu anki ruh hali seğirmeden fazlası için fazla kasvetli.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diyor dudağını
ısırarak. "Olur mu?"

"Ondan iğreniyorum."

Homurdanıyorum. "Yani, seni
suçlamıyorum." "Bunu hiç yüksek sesle
söylemedim."

"Gerçekten mi? Tüm sırlarını internette ifşa ettikten sonra bile ondan nefret ettiğini söyleyemedin mi? Kızların dünyasında büyük bir ihanet gibi hissediyorum."

"Öyle. Ama yine de her zaman doğru yolu bulmaya çalıştım. Biraz merhamet bulmaya. Annesi onu on iki yaşındayken terk etmiş. Babası bunu telafi etmek için onu şımarttı." Gigi iç çekiyor. "Ailem beni insanların içindeki iyiliği görmeye çalışarak yetiştirdi. Her zaman onları sürüklememeye çalışırım."

"Seni sürükledi. Kızgın olmaya hakkın var."

"Arkadaşlarım da öyle diyor. Oturup Emma'yı yerden yere vurmak istememem onları çıldırtıyor. Onu affettiğimden ya da ona karşı iyi niyet beslediğimden değil, kafamda onu çok kötülüyorum. Ama bunu asla yüksek sesle söylemiyorum. Nefret dolu olmaya iznim yokmuş gibi hissediyorum."

Bunu anlamayı merak ediyorum. "Kendi iyiliğin için kötü olduğu için mi?" diye soruyorum. "Yoksa herkese, hak etmeyenlere bile iyi davranman gerektiğini söyleyen zehirli bir pozitiflik saçmalığı yüzünden mi?"

Huzursuzca yer değiştiriyor. "Nedenini hiç düşünmedim. Sanırım buna iznim yokmuş gibi hissediyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü hayatımda tüm bu fırsatlara sahibim. Ben bir kurban değilim. Şimdiye kadar her şey çok iyiydi. Sorunlarımdan yakınmak bencilce geliyor."

"Bu bencillik değil, doğal bir şey. Hayatımda ne kadar çok ya da ne kadar az sorunum olursa olsun, insanlar beni kızdırdığında sinirlenmeye

hakkım var. Bu

Hatun Carma mı? Kaldığı gece alarmımı kapattı ve beni antrenmana geç bıraktı. Artık benim için ölü."

Gigi bana sırıttı. "Bu çok sert."

"İnsanlara affetme borcun yok."

"Kendin için affediyorsun, onlar için değil." Şimdi sesi perişan geliyor. "İşte bu yüzden beni üzüyor. Nefrete tutunmakta bir sakınca görmem benim hakkımda ne söylüyor?"

"Sana zarar vermiyorsa, kimin umurunda?" "İyi bir insan olmak istiyorum."

"Olmadığını kim söyledi?"

Tekrar yanıma uzanıyor, sessizleşiyor. Parmakları bir kez daha karın kaslarımın üzerinde geziniyor. Her dalgın inişte dirseği penisimi dürtüyor. Bacağımın üzerinde ağır bir şekilde duruyor, sadece yarı sert, ama ne kadar çok temas edilirse, o kadar az yarı sertleşiyor.

Gigi sonunda fark eder.

"Kimin aklına gelirdi ki?" diye hayret ediyor. "Derin konuşmalar aletini sertleştiriyor."

"Hayır. Derin sohbetler sırasında sürtünerek sikimi sertleştiriyorsun."

Tekrar oturur pozisyona geçiyor, bana bakarken uzun saçları öne doğru düşüyor. "Sana başka bir sır verebilir miyim?"

Gözlerindeki muziplik kasıklarımda bir sıcaklık kıvılcımını tetikliyor.

"Hmmm?" "Seni tekrar istiyorum."

"Yeterince alamıyorsun, ha?" Alay ediyorum. Yine de hoşuma gitti, yüzündeki o muhtaç parıltı.

"Sana söyledim, çok stresliyim." Dudaklarını yalayarak bana doğru eğildi. Ağzı benimkine milimetreler kalana kadar yaklaşıyor. "Ve sen yardım edeceğine söz verdin."

"Haklısın, yaptım."

Komodinin üzerine bıraktığım prezervatif şeridine uzanıyorum. Bir dakika sonra, onu üzerime çekiyorum, böylece uyluklarıma biniyor. Parmaklarımı sikimin etrafına sarıp uzun, yavaş bir vuruş yapıyorum.

"Kullan beni" diye emrediyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Üstüme yerleşiyor ve sikimi içine doğru yönlendiriyor. Birdenbire onun sıkı sıcaklığıyla çevrelendim ve tüm dünyam *oh fuck* ve *don't stop* kelimelerine indirgendi. Bana biniyor, başını zevkle geriye atıyor. Bu öyle bir seks ki, insanın aklını başından alıyor. İnlemeleri kulaklarıma bir senfoni gibi geliyor. Onlarda melodik bir şey var. Alçak, gırtlaktan ve o kadar seksi ki ihtiyaçtan titrememe neden oluyor.

"Boşalacağım," diye boğuk bir ses çıkarıyor ve öne doğru eğilerek sikime sürtünüyor.

İçimdeki zevkin her zerresini sağarken adımı hatırlayamıyorum. Onu ters çevirip tekrar unutulana kadar içine girdiğimde orgazmdan nefessiz kalıyor, bu sefer kavurucu bir şekilde serbest kalıyor.

Ve bitmiyor. Bütün gece devam ediyoruz. Birbirimizi anlamsızca beceriyoruz, boşalıyoruz ve sonra dinleniyoruz, bu sırada o benimle hiç beklemediğim konuşmalar yapıyor.

Sonunda, akıllara durgunluk veren son bir raunttan sonra, zor nefes alış verişlerimiz sakinleşiyor ve seslerin farkına varıyorum. Kahretsin. Adamların döndüğünü fark etmemiştim. Ön kapının açılma sesini ya da ben veya Gigi tuvalete gittiğimizde Shane ve Beckett'ın evde olduğunu duyduğumu hatırlamıyorum. Ama saat sabahın ikisi ve ben Gigi Graham'a o kadar dalmışım ki tek bildiğim adamların saatlerdir evde olduğu.

"Kahretsin," diye ağzından kaçırıyor, saati kendisi de fark ediyor. "Gitmeliyim." "Erken antrenman mı?"

"Hayır. Saat 10'da dersim var. Ama burada kalamam. Oda arkadaşların..." Kendinden geçiyor. Bu cümlenin geri kalanı kendini açıklıyor.

Başımı salladım. "Hadi gel. Seni gizlice çıkaralım." "Önce bir Uber çağırmam lazım."

"Sen sürmedin mi?" Kafam karıştı. Bu gece sadece bir bira içti ve o da güneş hala açıkken içmişti. O zamandan beri sadece su içtik, çılgın seks arasında kendimizi susuz tuttuk.

"Hayır. Ben..." Sorgulayan bakışlarımdan suçlulukla kaçınıyor. "Case'in arabamı senin sokağında görmesini istemedim."

İçimde bir şey sarsılıyor. Tam olarak kıskançlık değil. Ama yine de sinir bozucu.

"Doğru. Çünkü bu bizim küçük kirli sırrımız," diyorum.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, bunu gizli tutmak muhtemelen iyi bir fikir. İlk maçımız bu hafta sonu. Colson da dahil olmak üzere herkesin aklı başında olmalı.

"Hayır," diye düzeltiyor, "çünkü son seferinde evinize davetsizce girmişti."

"Doğru."

Gigi sessizce kıyafetlerini toplayıp giyinirken ben bir çift boxer'ı kalçalarımdan yukarı itiyorum. Kot eteğinin düğmesini ilikledikten sonra dehşet içinde bana döndü. "Lanet olsun. Yine işemem gerekiyor."

O anda, bu yaz üçlü taş, kâğıt, makas maçını kazanarak ana yatak odasını ve ebeveyn banyosunu kendisine kazandıran Shane'e sessizce lanet okuyorum.

Kapımı biraz aralayıp gölgeli koridora bakıyorum. Beckett ve Shane'in yatak odalarının kapıları kapalıydı.

"Etraf temiz," diyorum ona.

Gigi koridora kaçıp tuvaleti kullanıyor. Tuvaletin sifonu çekilirken ve lavabonun musluğu açılırken kapılarına bakmaya devam ediyorum. Kapılar kapalı kalıyor.

Sonra gizlice aşağı inip ön salona doğru sürünüyoruz. Ve tam bir kurşundan başarıyla kurtulduğumu düşündüğümde, Shane mutfaktan çıkıyor.

Sikeyim.

Koyu renk gözleri Gigi'nin dağınık saçlarını alıyor. Boxerımı. Göğsümdeki çizik izlerine.

Ve dudakları mizahla seğiriyor.

"Gece geç mi kaldın?" diye

sorar.

Koridorun karanlığında bile yanakları gözle görülür şekilde kızarmış. "Bunu görmedin," diye yalvarıyor usulca. "Lütfen."

Shane bir şaka yapacakmış gibi görünüyor ama ben ona sert bir bakış atıyorum ve o da bunun yerine bir güvence veriyor.

"Ben bir şey görmedim."

Onu dışarıda bekleyen Uber'e kadar geçirdim. İyi geceler öpücüğü vermiyoruz. Shane tarafından yakalandığı için sarsılmış durumda ve arka koltuğa kayarken bana zar zor bakıyor. Kırmızı stop lambaları gecenin karanlığında göz kırpıyor, araba onu benden uzaklaştırıyor.

Eve döndüğümde Shane tabii ki beni bekliyordu. "Bunun kötü bir fikir olması için o kadar çok neden var ki," diyor bana.

"Biliyorum."

"Colson seni öldürecek."

"Deneyebilir."

"Beck de ondan hoşlanıyor gibiydi." "Hayır. Bundan vazgeçti."

"Anladım. Sen de hemen içeri daldın ve onu kaptın." Shane gözlerini devirdi.

"Öyle olmadı."

Rahatsızlık içinde kıpırdamama neden olacak kadar uzun süre beni inceliyor, sonra iç geçiriyor. "Ryder. Şuradaki" -ön kapıyı göstererek az önce çıkan kadını işaret ediyor- "bir kız arkadaş. Ve sen, buradaki, erkek arkadaş değilsin."

Kendi iç çekişim boğazımda düğümleniyor. "Bunu kendine sakla, tamam mı? Dediğin gibi, bunu gizli tutmak için pek çok neden var. Ama en önemlisi onun istemiş olması."

Uzun bir süre daha beni inceliyor. Sonra başını salladı. "Elbette. Anladın." "Sağ ol kardeşim."

Ertesi sabah, Shane sözünün eri bir adam olduğunu kanıtlar.

Beckett mutfağa girip beni tezgâhta görünce kaşlarını çattı. "Dün gece seks maratonu yaptığımızı fark etmemiştim."

Sonra telefonu çalıyor ve gelen mesajı okumak için başını eğiyor. Kendi kendine kıkırdayarak, cevap olarak uzun bir mesaj gibi görünen bir şeyi tuşlar.

Shane, omletlerimiz için sebze doğradığı tezgahın diğer ucundan onu izliyor. "Kiminle mesajlaşıyorsun?

erken mi?"

Beck telefonu cebine sokar. "Hiç kimse." "Çünkü

bu şüpheli bir durum değil," diyor Shane.

"Sakin ol. Sadece bir kız. Ve konudan kaçtığını fark etmediğimi sanma, Ryder." Yanımdan geçip buzdolabını açtı. "Yani, seks maratonu. Böyle bir şey yapacağımızı bilseydim ben de birini davet ederdim."

"Kimse gelmedi," diye yalan söyledim.

"Saçmalık. Dün gece birileri iyi sikilmiş. Eve kaçta geldik?" diye sorar Shane. "10:30? O sıralarda seks sesleri duymaya başladım."

Tanrım. Ben farkına bile varmadan neredeyse dört saattir evde miydiler? Tedirginlik üzerime çöktü. Daha önce bir kadın için böyle kendimi kaybettiğimi hatırlamıyorum.

Hiç.

Kilerden bir somun ekmek almak için döndüm.

Oyalanıyorum. "Dostum," diyor Shane Beckett'a. "O

bendim."

"Gerçekten mi? Konserdeki piliçten sakso çektiğini sanıyordum. Eve döndükten sonra birini mi aradın?"

"Hayır. Porno, dostum." Sanki çok belliymiş gibi gözlerini deviriyor.

"O seks sesleri dört saat boyunca devam etti." Beckett ona bakakaldı. "O kadar uzun süre mastürbasyon mu yaptın? Aletin nasıl hâlâ yerinde?"

"Sürekli duyduğum şu kenar şeyini yapıyordum."

"Doğru. Bunun porno camiasında popüler olduğunu duydum," diyor Beck ciddiyetle.

Shane ona parmağını gösterdi. "Her neyse. Ben gencim. Aletimle ne istersem yapabilirim. Sen kendi işine bak."

"O zaman bir dahaki sefere sesi kısık tut. Kulaklık denen bir şey var. Onlara yatırım yapın."

Beckett kıkırdayarak ocağa gidiyor ve yumurta pişirmek için bir

tava alıyor. Yanından geçerken Shane bana göz kırpıyor ve koluma

hafifçe vuruyor.

"Bana borçlusun," diye mırıldanıyor.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

RYDER

İletişim aksaklıkları

SEZON AÇILIŞ MAÇIMIZIN GECESİ, GRAHAM'A GİTTİM

Beckett ve Shane ile merkeze. Shane'in Mercedes'inin arka koltuğunda otururken telefonuma yazıyorum ve Eastwood grup sohbetimize her zamanki kısa mesajı gönderiyorum, geçen yıl başlayan ve artık takılıp kaldığımız bir batıl inanç. Yol boyunca bir düzine bildirim aynı mesajı patlatıyor.

Soyunma odasında Beckett, dün gece Shane'e zorla izletmeye çalıştığı bir filmi savunmaya çalışır.

"Anlamıyorsun. Kahraman, kardeşiyle aynı zaman çizgisinde değildi-"

"Dün gece sana söylediğim gibi, bu hiç mantıklı değildi ve tartışmak istemiyorum.

o."

"Ve sana söylediğim gibi, bunu en az üç kez izlemen gerekiyor.

mantıklı-"

"Ne kadar zamanım olduğunu sanıyorsun?" Shane araya giriyor. "Bırak aynı filmi üç kez izlemeyi, bir filmi bir kez izleyecek vaktim bile yok."

"Geçen hafta sonu *dört* saat boyunca aralıksız porno izleyen adamın bunu söylemesi komik. Yüksek sesle." Beckett Eastwood dostlarımıza doğru döner. "Dört saat, şaka değil. Yine de iyi bir şey seçtiğini söyleyebilirim. Hakkını vermeliyim, Lindley. Tüm kliplerde inleyen aynı hatun muydu emin değilim ama harikaydı. Güzel ton ve perde. Sesi gerçekten ateşliydi."

Öyleydi. Saf ateş gibiydi ve vücudum hala onun sıcaklığını üzerimde hissediyor. Ve bir pislik gibi, o geceden beri onu aramadım.

Ben sadece...yapamam.

O gece bir şey oldu. Seksi herkes kadar severim ama Gigi güneş batmadan geldi ve sabahın köründe gitti. *Yemek* bile *yemedik,* Tanrı aşkına. Sadece suya ve birbirimize vurduk. Hayatımın en uzun seansıydı ve o gittiğinde hala yeterli değildi. Ve sonra, aradaki tüm o anlar, orada yatıp konuştuğumuz anlar. Konuşmanın çoğunu o yaptı. Ama ben dinlemek *istedim.* Sorular sordum. Ben başlattım.

Söylemeye gerek yok, bu davranış tekrarlanamaz.

Takılmadan önce, Gigi'ye tek istediğimin seks olduğunu açıkça belirttim. Ama nasıl olduysa bunu unutan *ben oldum.*

Kafamda olup bitenlere bir anlam verene kadar, onu tekrar görme riskini göze alamam.

Shane, Beckett'a, "Benimle *dalga geçme,*" diye homurdanıyor ve öne doğru eğilerek sırtını geriyor. "Burası Avustralya değil dostum."

Konuşmaları sırasında Will Larsen'ın kıkırdadığını fark ediyorum ama Colson'ın kaşlarını çattığını fark edince duruyor.

Herkes takımlarını giydikten sonra Koç Jensen sezonun ilk moral konuşması için içeri giriyor.

"Oraya git ve teslim et." Başını salladı, sonra kapıya doğru döndü. "Bekle, bu kadar mı?" Patrick ağzından kaçırır.

Jensen arkasını döner. "Ne? Başka ne istiyorsun? Senin için küçük bir dans yapmamı ister misin?"

Tristan Yoo, "Ben şahsen bunu çok isterim," diyor. Birkaç titreme duyuluyor.

"Ben konuşma yapmam," diyor Koç kesin bir ifadeyle. "Antrenman sırasında yeterince konuşuyorum." Soyunma odasında etrafına bakınıyor. "Bununla birlikte - bireysel olarak, her biriniz yeteneklisiniz. Takım olarak? Bunu öğrenmek üzereyiz."

Ve öyle olduğunu öğrendik. Oyun ilk karşılaşmadan itibaren hızlı bir tempoda ilerliyor. Bu şaşırtıcı çünkü Northeastern genellikle Briar ya da Eastwood kadar güçlü değil. Sadece bu da değil, izlediğim kadarıyla yeni ikinci sınıf kalecileri tam bir kevgir.

Ama yine de onu tek bir kurşunla bile geçemiyoruz.

İlk hattayım, Colson ve Larsen'in yanı sıra defans oyuncuları Demaine ve Beckett ile birlikte kayıyorum. Takımdaki en güçlü oyuncular biziz ve durdurulamaz olmalıyız.

Ve yine de.

Bir sonraki vardiyamızda bir şeyler yapmaya çalışacağız. Mavi çizgiyi sertçe kayarak geçerken pistteki soğuk yüzümü kaplıyor. Saldırıya geçiyoruz.

"Sende," diye bağırıyorum rakip defans oyuncusu ön kontrol için içeri girdiğinde sırtı oyuna dönük olan Case'e.

Uyarıyı tamamen görmezden geliyor ve panolara çarpmaya devam ediyor. Neyse ki, bu savaşı kazanmayı ve pakı almayı başarıyor.

Beckett boşta olduğunu belirtmek için "Sayı, sayı" diye bağırıyor. Colson defans oyuncumuzu görmezden geliyor ve kahraman olmaya çalışıyor. Kaleye bir şut çekiyor, top rakibimiz tarafından kapılıyor ve Northeastern'a bir hücum fırsatı veriyor.

"Bu da neydi böyle?" Beckett Colson'a bağırıyor, tamamen öfkeli.

Beckett asla öfkesini kaybetmez. Daha ilk periyottayız ve şimdiden yardımcı kaptanımıza iki kez çıkıştı. Görünüşe göre sahada oynayan tek kişinin kendisi olduğunu düşünen cesur kaptanımıza. Rand Hawley'nin sene başında Colson'a Eastwood'la paylaşma konusunda güvenip güvenemeyeceğime dair uyarısını hatırlıyorum.

Sanırım artık cevabımız var.

Diğer takım kendi kalesinin arkasında yeniden toplanırken koç oyuncu değişikliği istedi. Shane, Austin ve ikinci hattın geri kalanı buza çıkarken ben yedek kulübesine geri dönüyorum. Aynı derecede iyiler ve aynı derecede başları belada.

Kürsüden bir gözlemci olarak, sorunu açıkça görüyorum.

Dışarıda hiç iletişim yok. En azından Briar ve eski adıyla Eastwood'dan kimse arasında. Ve bu büyük bir sorun, çünkü orada takım arkadaşlarınıza güvenebilmeniz gerekiyor. Onlar sizin ikinci çift gözünüz. Tek başınıza aynı anda her yerde olamazsınız ve bir oyun sırasında buz üzerinde sürekli mini savaşlar yaşanır. Takım arkadaşlarınız sizin bilmediğiniz oyunları görüyor olabilir. Ve bunu size söylemeleri gerekir.

"Altın Çocuklar," diye bağırıyor Jensen.

"Sıra sizde." Tamam. Sanırım bu artık bizim

hattımızın adı.

Tekrar oyuna girdik ve yüzleşme atışını kazanıp Colson'a bir pas attım. Konu pakı kullanmaya gelince, adam aldatma konusunda mükemmel ve savunmacıları sağa sola kaçırıyor. Yaptığı işte çok iyi. Rakiplerin arasından sıyrılıp geçiyor, bir şutu taklit ediyor ama sonra kesip başka bir şutu taklit ediyor. Sabrı insanüstü. Ama tüm bu yeteneklere rağmen, bu lanet adamlara sayı atamıyoruz.

Bir atma ve kovalamacanın ardından, kalenin arkasında iki Northeastern forvetiyle mücadele ederken yakalandım. Gigi'ye öğrettiğim tüm hareketleri kullanıyorum, sertçe dönüyorum ve Demaine'in "Açık alan" diye bağırdığını duyana kadar kafa karışıklığı yaratıyorum ve ona hızlı bir pas veriyorum.

Tek vuruş için gidiyor.

Reddedildi.

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyor Fransız-Kanadalı, biz ribaunt için çabalarken.

Hakemin düdüğü aniden havayı deliyor.

Beckett'ın topa vurduğu için ceza aldığını gördüğümde inledim. Briar taraftarları öfke çığlıkları atıyor ve sonra bizim hat buzdan çıkıyor ve penaltı öldürme takımı devralıyor. Trager ve Rand o çizgide. Üniversite hokeyindeki en iyi penaltıcılardan ikisi. Ama hiç uyumlu değiller. Birbirlerinin alanlarına tecavüz etmekle o kadar meşguller ki ikisi de bir şekilde pakı göremiyor.

Northeastern'in sol kanat oyuncusu kolayca golü atarak maçtaki ilk kanı akıttı.

Koç panosunu yere atıyor.

Trager ve Rand kürsüye döndüğünde öfkeden köpürmektedir. "Bu da neydi?" diye bağırır. "Bu da neydi böyle?"

Utanacak kadar aptal hissedeceklerini düşünürsünüz ama birbirlerine ters ters bakmakla meşguller.

Rand ona kaşlarımı çattığımı fark edince, "Çok kötü bir goldü," diye mırıldandı.

Ona inanamayarak bakıyorum. Bunun şanslı bir gol olduğunu ima etmek bile delilik. O ve Trager hata yaptı ve diğer takım da bundan faydalandı. Sona geldik.

Yüzümü görüyor ve başını eğiyor, kendi ifadesi karanlık.

Zil ilk periyodun bittiğini işaret ediyor. Koç devre arasında soyunma odasında bizi azarladı. Bunu hak etmiştik ve tek kelime etmeden kabul ettik. Trager söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyor ama Jensen'in gazabı karşısında o iğrenç çenesini kapalı tutuyor.

Ama oyun yeniden başladığında söyleyecek çok şeyi vardı. Bir şutu kaçırıp sıra değişimi için benche döndüğümde Trager bana ters ters bakıyor ve bir dizi hakaret savuruyor, "Neden pas vermedin lan? Case bomboştu."

Ona ters ters baktım. "Açık olduğunu görmedim. Kafamın arkasında gözbebeklerim yok."

"Yeter. Hepiniz çenenizi kapatın." Koç'un gözleri taş gibi.

İkinci periyot da ilkine çok benziyor. Tamamen keyifsiziz. Tek kurtarıcı kalecimizin bir rock yıldızı olması. Bu pozisyon Kurth tarafından çok iyi kazanıldı. O gerçekten de profesyonel bir ortamda oynarken gördüğüm en iyi kaleci.

Kurth'un eldiveni havadan bir şut daha çıkarırken Shane, "O inanılmaz," diye mırıldanıyor ve ev sahibi kalabalık kulakları sağır eden bir onay çığlığı atıyor.

"Rock yıldızı," diyor Briar'dan biri hayranlıkla.

Belli ki yedek kulübesinde varabildiğimiz tek anlaşma bu; kalecimizin hepimizin kıçını kurtarıyor olması.

Maçın son saniyelerine yaklaşırken, genellikle İsviçre peynirinden daha fazla deliği olan Northeastern kalecisi tarafından tamamen kapatıldık. Bu onun ne kadar iyi olduğunun değil, bizim ne kadar kötü oynadığımızın bir kanıtı.

Son düdük az sayıdaki Northeastern taraftarının tezahüratları ve Briar seyircisinin yuhalamaları eşliğinde çalıyor.

İlk maçımız uzun zamandır oynadığımız en kötü Briar maçıydı ve konuşmayı sevmeyen bir adam olarak koçumuz bunu soyunma odasında bize söylemekten çekinmedi.

"Bu üniversitede koçluk yaptığım onca yıl boyunca gördüğüm en acınası gösteriydi," diye öfkelendi. "Ve kaybettiğiniz için değil. Daha önce de elenmiştik." Sert bakışları bazı yaşlı oyunculara yöneldi.

Briar oyuncuları. "Kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hepimiz biliyoruz. Ama bu şekilde kaybetmek? Birlikte çalışma zahmetine katlanamadığınız için mi? Bu kabul edilemez."

Panosunu bir sayfa patlamasıyla odanın diğer ucuna fırlatır.

Jensen bir nefes alır. Sonra yavaşça ve hızla nefesini verir.

"Patenleriniz hariç, giysileriniz üzerinizde kalsın. Ayakkabılarınızı giyin ve spor salonunda Koç Maran'la buluşun."

Odadan çıkıp gidiyor.

Hepimiz orada duruyoruz, hala üniformalarımız ve pedlerimiz üzerimizde, kafası kesilmiş tavuklar gibi paten kayarak geçirdiğimiz üç periyottan dolayı hala terliyoruz.

Çocuklar birbirlerine temkinli bakıyorlar.

"Bundan hoşlanmadım," diyor Patrick huzursuzca. "Neden üstümüzü değiştirip duş almıyoruz?"

"Hadi," diye mırıldandı Nick. "Şu işi bitirelim."

Birkaç dakika sonra spor salonuna giriyoruz, Nazem'in acı dolu bir feryat kopardığı ve bu feryadın kavernöz mekânın akustiğinde yankılandığı yere.

Görüşüm üç kabul edilemez şey tarafından saldırıya

uğradı. Nance.

Sheldon.

Ve bir engelli parkur.

"Hayır," diye inliyor Shane. "Lütfen. Yapamam. Hayır."

"Jensen bunu çoktan ayarlamıştı!" Patrick haykırıyor, ihanet gözlerini dolduruyor. "Demek ki kaybedeceğimizi düşünüyordu."

Haklı, farkındayım. Bu da bir öfke patlamasına yol açıyor, çünkü nasıl bir koçun takımına güveni bu kadar azdır ki, beklenen bir mağlubiyet için proaktif olarak bir ceza hazırlar?

Herkes saf bir suçlamayla yardımcı koçumuza doğru dönüyor.

Maran omuz silkerek, "Hayır, bu her halükarda olacaktı," diye açıklıyor. "Kazan ya da kaybet."

"Yani kazansak bile yine de cezalandırılacak mıydık?" Trager öfkelendi.

Sheldon, "Çocuklar, bu bir ceza değil," diyerek bir adım öne çıkar ve rahatlatıcı bir gülümseme.

"Bu bir *ödül,*" diye bizi rahatlatmaya çalışıyor Nance. "Bu ruhun gıdası. Tam büyüme potansiyelimize ulaşmak için ruhumuzu beslemeliyiz."

Sheldon diliyle bir tıslama sesi çıkarır. "Bununla birlikte, burada ufak tefek bir iletişim sorunu yaşadığımızı duyduk."

Yardımcı Koç Maran homurdanıyor.

Sheldon, "Neyse ki bu sorunu çözmek için mükemmel bir egzersizimiz var" diyor.

İki kardeş de yine düdükler ve pastel renkler giyiyor. Ve her ikisi de Cuma gecelerini bir grup sinirli, terli hokey oyuncusuyla iletişim oyunları oynayarak geçirdikleri için çok heyecanlı görünüyorlar.

Coffey'nin bileği iyileşene kadar Tim Coffey'nin yerine ilk beşte yer alan birinci sınıf öğrencisi "Yapamam," diye inliyor. "Hadi ama Koç. Daha yeni üç devre hokey oynadık. Çok yoruldum."

Koç Maran neşeyle, "Evet, şimdi de bir engelli parkuru tamamlayacaksınız," diyor. Laredos'a başını sallıyor. "Sizi yalnız bırakayım."

Maran'ın geri çekilen sırtına küfürler savurmamak için dişlerimi sıkıyorum. Bu lanet olası bir kabus.

"Okulumu değiştirmeliydim," diye mırıldanıyor
Shane. "Evet, gerçekten." Beckett'ın sesi bitkin
geliyor.

"Her neyse," diyor Trager, sinsice ilerleyerek. Converse spor ayakkabıları üniformasıyla çok saçma duruyor, gerçi hepimizin aynı derecede saçma göründüğünden eminim. "Hadi şu saçmalığı bitirelim."

"Pekâlâ," diye anons ediyor Nance ellerini çırparak. "Şimdi eşleşeceksiniz. Her çiftin bir eski Eastwood ve Briar oyuncusundan oluşması gerekiyor. Eşlerinizi nasıl seçtiğiniz önemli değil, ama tek şart bu."

Colson yanımda duruyor, ben de ona bakıyorum ve başımızı sallayarak selamlaşıyoruz. Diğer tarafımda Beckett bir Briar erkeği arıyor ve sonunda Will Larsen'a ulaşıyor.

Bir adım öne çıkıp önümüzdeki parkuru inceliyorum. Spor salonunun bir ucundan diğerine üç şerit uzanıyor. Bir tarafta başlangıç pozisyonu olduğunu tahmin ettiğim yükseltilmiş ahşap bir platform var, diğer tarafta ise bitiş çizgisi olması gereken renklere özgü bir mat bulunuyor. Kulvarlar renk-

koordineli ve aynı özellikleri içerir. Denge kirişleri yaklaşık bir metre yüksekliğinde. Şerit renklerine boyanmış rastgele süt kasaları ve birkaç büyük siyah lastik cilalı zemine serpiştirilmiş. Kasalar ve lastiklerden oluşan mayın tarlasının ötesinde, üzerinde ikinci bir denge kirişinin asılı olduğu bir çocuk havuzu var, ancak bu kiriş daha geniş ve yere daha yakın. Bunun ötesinde büyük sahte kağıttan kayalar var.

"Bu iş şöyle olacak," diye başlıyor Nance, yüzünde saf bir neşe parlıyor.

Yemin ederim bu boktan zevk alıyor. Muhtemelen evde oturup üniversite öğrencilerine işkence edebileceği tüm takım kurma egzersizlerinin hayalini kuruyordur.

"Oyunculardan biri başlangıç platformunda duracak - bu oyuncu çağıran kişidir. Diğer oyuncu, yani koşucu, gözleri bağlı olacak. Koşucusuna ilerleyeceği en iyi yolu bildirmesi gereken çağırıcının rehberliğinde parkurda ilerleyecek. Görevliler, koşucularınızın sizin belirlediğiniz yolu takip ettiğinden emin olun. Koşucular, aynı anda hem engellerden hem de parkurdaki diğer oyunculardan kaçıyor olacaksınız. Partneriniz renk matınıza güvenli bir şekilde ulaştığında, göz bağını çıkaracak ve koşucu yeni çağırıcı olacak. Uyarıyorum, burada gürültü olacak. O yüzden lütfen küfür etmeyin. Çünkü bunu duymak istemiyorum. Ben bir hanımefendiyim."

Sheldon ona gülümseyerek, "Seksi bir kadın," diyor.

Beckett kaşlarını kaldırır. "Eyvah," diyor, onların duyamayacağı kadar alçak sesle. Nance bize "Bu alıştırmada iletişim çok önemli," diye açıklıyor. "Olduğu gibi
hayatımızın neredeyse her alanında. Örneğin iletişim olmadan evliliğimiz gelişemezdi."

Şimdi birbirlerine gülümsüyorlar.

"Bekle, ne?" Patrick ağzından kaçırıyor. "Siz kardeş değil misiniz?"

Sheldon ona kaşlarını çatar. "Yirmi iki yıldır mutlu bir evliliğimiz var."

Patrick tamamen ikna olmamıştır. "Hadi ama. Şu anda sadece oyun oynuyorsunuz. Siz kardeşsiniz" diye ısrar eder. Destek için gruba döner. "Bunu düşünen bir tek ben miyim?"

Shane kolunun kıvrımına doğru sessizce gülüyor, geniş omuzları titriyor.

Sheldon bize "Aslında, ek işlerimizden biri de evlilik danışmanlığı" diyor. "Öncelikle evliliklerinde iletişim sorunları olan çiftlerle çalışıyoruz. Aranızda evli olan ve rehberliğe ihtiyacı olan varsa..."

"Boşanmayı tercih ederim," diyor biri.

Birkaç kişi kahkahalarla gülüyor.

Nance iç geçiriyor ve dikkatimizi tekrar kursa yöneltmeye çalışıyor. "Başlamadan önce sorusu olan var mı?"

"Siz gerçekten kardeş değil misiniz?" Nazem

soruyor. "Başka sorunuz var mı?"

BÖLÜM YİRMİ ALTI

GIGI

Ulusal Tatlı Günü

ATLETİZM BÖLÜMÜ ARALIK AYI BAĞIŞ TOPLANTISI KOMİTESİ TOPLANDI

Pazartesi öğleden sonra takım arkadaşlarım ve ben antrenmanı bitirdikten sonra Briar kütüphanesinde.

İlginç bir grup. Kadınlar takımında ben, Camila ve Whitney varız. Erkeklerde ise Ryder, Shane ve Beckett eski Eastwood tarafını temsil ederken, Will Larsen ve David Demaine Briar'ı temsil ediyor. Jensen'ın kimi görevlendirdiği ya da daha doğrusu buna zorladığı stratejik bir konu olmalı. Trager ya da Rand gibi boşboğaz bir adam tüm planları bozabilirdi. Ama Case'in burada olmamasına şaşırdım. Diğer kaptan olarak, muhtemelen burada olmalıydı.

Demaine yerine oturup, "Colson profesörüyle bir toplantıya takıldı. Detayları ona mesaj atmamı söyledi. Bir dahaki sefere burada olacak."

Ryder'ın bakışlarıyla karşılaşmamaya çalışıyorum. Seks yapmamızın üzerinden tam bir hafta geçti ve hiç konuşmadık.

Tek bir kelime bile. Tek bir mesaj bile yok. Eğitim tesisinin koridorlarında yanından bile geçmedim, bu da benden aktif olarak kaçıp kaçmadığını merak etmeme neden oluyor.

İlk birkaç günlük sessizlikten sonra sinirlenmeye başladım. Çünkü, hadi ama, gerçek bir seks maratonundan sonra bir "*Hey, nasılsın? "ı* bile hak etmiyorum.

Ama sonra rahatlamaya başladım, çünkü... gerçek şu ki, ben de ona ne diyeceğimi bilmiyordum.

O gece saatlerce seks yaptık. O kadar uzun saatler ki, sonrasında üç gün boyunca ağrım oldu. Sanki vücudum Luke Ryder'la geçirdiğim o çılgın geceden sonra yeniden başlamaya zorlanıyormuş gibi adet dönemimi bile dört gün erken yaşadım.

Ve en kötüsü de, onu tekrar istiyorum. Onu bu kadar çok istemem beni korkutuyor. Bu yüzden mesafemi koruyorum.

Belli ki o ve ben bu konuda aynı fikirdeyiz. Oturduğumuzdan beri neredeyse hiç bana bakmadı.

Masanın başında Whitney not defterini açıyor ve kaleminin kapağını açıyor. "Hadi başlayalım," diyor. "Akşam yemeği planlarım var."

Yanımda, Camila masanın karşısındaki Beckett'a bakıyor. O da Beckett'a bakıyor. Evet, bu ikisi mantıklı. Duygusallık yayıyorlar.

"Hayır kurumu başkanından gelen e-postanın çıktısını aldım." Whitney onu çıkardı ve taradı. "Sessiz müzayede için gerekli eşyaları toplamaktan biz sorumluyuz."

Beckett hâlâ Camila'ya bakarak, "Kulağa heyecan

verici geliyor," diyor. Camila ona göz kırpıyor.

"Müzayede için iyi olacağını düşündüğümüz fikirlerin, eşyaların bir listesini yapalım. Bağış için işletmelere ve yüksek profilli kişilere ulaşmamız gerekecek. Şuna ne dersiniz? Her birimiz diyelim ki on işletme ya da kişiyle temasa geçeceğiz?"

Will, "Hepimizin topladığımız bilgileri girebileceği çevrimiçi bir form oluşturacağım" diyor. "İsimler, numaralar, ne sundukları gibi şeyler."

Whitney ona teşekkür ediyor. "Daha büyük kuruluşlar için bağış isteyen bir e-posta formu gönderebiliriz. Ancak yüz yüze sorduğunuzda her zaman daha başarılı olduğunuzu görüyorum. Bu yüzden yerel işletmeler için ya kendiniz gidin ya da en azından bir telefon görüşmesi yapın." David'e bakıyor. "Geçen yıl açık artırmada ne tür şeyler olduğunu hatırlıyor musun?"

Sanırım ikisi de bir önceki yılın bağış toplama etkinliğine katılmışlardı. Neyse ki o görevden kaçmayı başardım.

"Bilmiyorum," diyor yavaşça, Fransız-Kanada aksanı o kadar ince ki bazen zar zor duyabiliyorsunuz. "Sanırım paraşütle atlama paketi gibi bir şey vardı. New Hampshire'da bir pansiyon hafta sonu kaçamağı bağışladı. Her şey dahil bir tatil de vardı."

"Doğru ya. Bir de Bruins ödülümüz vardı, kazanan sabah patenlerini izleyebiliyordu," diye hatırlıyor Whitney.

"Evet, ama bu G'nin babası yüzünden oldu," diye belirtiyor Demaine. "Bunu o ayarladı. Böyle bir şeyi kendi başımıza alabileceğimizden şüpheliyim."

Beklediğim gibi, Whitney'nin kurnaz bakışları üzerime çevrildi. "Sihrini konuşturup babanın ya da ünlü arkadaşlarından birinin havalı bir bağışta bulunup bulunmayacağını öğrenebilir misin?"

Başımı salladım. "Ne yapabileceğime bakacağım. Eminim bize bir şeyler ayarlayabilir." "Güzel olmalı," diyor Ryder.

Kıllandım. Gerçekten mi? Bir haftadır ilk kez konuşuyoruz ve bulduğu şey bu mu?

Gözlerimi ona dikiyorum. "Hepimizin planlamak zorunda kaldığı yardım müzayedesi için bağlantılarımı kullanmamamı mı tercih ederdin?"

Bu onu susturdu. Başını eğmeden önce dudaklarında bir anlık bir gülümseme görüyorum.

Camila diyor ki, "Üvey babamın Boston'da bir sürü spor salonu var. Ona bir spor salonu paketi bağışlayıp bağışlamayacağını soracağım."

"Mükemmel," diyor Whitney ve not alıyor.

Aklıma bir fikir geldi. "Kuzenim bir makyaj serisi başlatıyor. Belki ondan ürünlerden oluşan bir hediye sepeti hazırlamasını isteyebilirim?"

Camila bana bilmiş bir bakış attı. "Hey, biri Gigi'ye kuzeninin adını sorsun."

Beckett sırıtıyor. "Isırırım. Adı ne?"

Cami'ye kaşlarımı çatıyorum. Beckett'a, "Onun adı Alex ve bu gerçekten önemli bir şey değil-" diyorum.

"Adı Alexandra Tucker," diye düzeltiyor Camila. "Evet, doğru. Süper model. Yani, bilirsiniz, hiç de büyütülecek bir şey değil."

Shane etkilenmiş görünüyor. "Kahretsin, gerçekten de yüksek mevkilerde arkadaşların var, değil mi Gisele?"

"O benim kuzenim," diye homurdanıyorum. "Ünlü olmasına engel olamam."

Göz ucuyla Ryder'ın telefonla konuştuğunu fark ediyorum. Mesajlaşıyordu sanırım. Bu da içimde bir şüphe uyandırıyor. Birden aklıma geldi ki

Belki de bütün hafta boyunca benimle iletişime geçmemesinin nedeni, benim gibi, seksin akıllara durgunluk verici olmasından dolayı bunalmış olması değildir.

Belki başkalarıyla yatıyordur.

Bu düşünce nabzımı zayıflatıyor, ama iyi anlamda değil. Nedense onun başka bir kızla yatakta olduğunu düşünmek beni-

Çantamdaki telefonum çalıyor.

Birkaç saniye bekliyorum, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum, sonra çantamdan çıkarıyorum. Nefesim derhal ciğerlerimde sıkışıyor.

RYDER:

Seni düşünmeden duramıyorum.

Bunu beklemiyordum.

Yavaşça başımı kaldırdığımda onun beni izlediğini görüyorum. Tamamen ifadesiz. Sonra başını başka yöne çeviriyor, ama ben sıcaklığın parıltısını fark etmeden önce değil.

"Tamam," diyor Whitney, "herkes yerel işletmeleri Google'da aramaya başlasın ve iletişime geçmek için birkaç tane seçsin. Bugün buradan sağlam bir liste olmadan ayrılamayız, bu yüzden bunu bir kenara bırakalım çünkü bunu tekrar yapmak istemiyorum. Benim bir hayatım var."

Beckett kıkırdıyor.

"Babamı arayacağım," diyorum gruba, sandalyemi arkaya iterek. "Bakalım ne önerebilecek. Belki bir buluşma ya da özel bir kayma ayarlayabilir. Öğreneceğim."

Telefonumu aldım ve masadan kalktım. Kalbim kaburgalarıma çarparak Avrupa tarihi yığınlarından arka duvara doğru yürüyorum.

Babamı aramak yerine Ryder'a mesaj attım.

BEN:

Çalışma Odası B

Çünkü Çalışma Odası B'yi görebiliyorum ve boş. Dar yığının ötesinde, grubumun kendi aralarında sessizce konuştuklarını duyuyorum. Yapamazlar

Yine de beni görüyor. İki sırayı daha geçip çalışma odasına giriyorum.

Bütün panjurları indiriyorum. Ve sonra beklerim.

Gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Gelmesini istiyor muyum, onu bile bilmiyorum. Bu çılgınlık. Bütün arkadaşlarımız orada oturuyor.

Case ile en iyi arkadaş olan Will de dahil.

Tam kapı açılıp Ryder içeri süzülürken, bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlıyorum. Kapıyı arkasından kapatıyor, aynı zamanda ışık düğmesine basıp küçük alanı karanlığa gömüyor.

"Bu tehlikeli," diyor yumuşak bir sesle, kendi düşüncelerimi dile getirerek.

Dudağımı ısırıyorum ve gölgelerin arasında onun yüz ifadesini arıyorum. "Beni düşünmeden edemiyorsun, ha?"

"Evet." Sesi tedirgin geliyor. "Bu bir sorun."

"Sana inandığımdan bile emin değilim. Aklında ben varım ama senden haber almayalı bir haftadan fazla oldu."

"Senden de haber alamadım."

Beni yakaladı.

Aramızda sessizlik dalgalanıyor, bir farkındalık şeridi açılmaya başlıyor ve ben onun yakınlığının acı verici bir şekilde farkına varana kadar odanın içinde dolaşıyor. Kokusunun baharatı. Vücut ısısı.

"Neden buradayız, Gisele?" Sesi alçalıyor. Dumanlı.

"Bilmiyorum. O gece buraya geldiğimden beri konuşmamıştık, ben de düşündüm ki..."

"Yani bunu hemen şimdi tartışacağımızı düşündünüz. Kütüphanede. Karanlık ve kapalı bir alanda. Takım arkadaşlarımız bir metre ötedeyken."

"Yani, enine boyuna düşündüğümü söylemedim."

Sessiz bir kıkırdama çıkarır ve yaklaşır.

Gözleriyle buluşmak için başımı eğiyorum. Karanlıkta canlı maviliklerini göremiyorum ama üzerimdeki sıcaklıklarını hissedebiliyorum.

"Olanlardan pişman mısın?" Ona sordum.

Eli belimi buluyor ve hafifçe kıvırıyor. Başparmağı uzun kollu bol gömleğimin etek ucunun altına girdiğinde kalbim daha hızlı atıyor.

çıplak tenimi arıyor. Buluyor ve başparmağının kalçama sürtünen sert yüzeyiyle ürperiyorum.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Öyle mi?"

Bana tembelce dokunuşunda bir şey var. Neredeyse kayıtsız, ama her okşayışının kasıtlı olduğunu biliyorum.

"Tekrar yapalım mı?" Kendimi fısıldarken buluyorum.

Bu bana hafif bir gülümseme kazandırdı. "Evet, ama şimdi değil. Seni burada beceremem." "Neden yapamazsın?"

"Çünkü sessiz kalmanın hiçbir yolu yok. Ben içinde hareket ederken çıkardığın her sesi duyacaklar."

Bu kirli görüntü istemsiz bir inlemeye neden oluyor ve Ryder'ın ağzı gırtlaktan gelen sesi yutmak için benimkinin üzerine çöküyor.

Onun içinde eriyorum ve öpücüğünü memnuniyetle karşılıyorum, beni aniden yerden kaldırdığında nefes nefese kalıyorum. Yuvarlanmamak için bacaklarımı ona doladım. Duvara doğru geriye doğru tökezliyoruz. Panjurlar dizime çarptığında hafif bir çarpma sesi geliyor.

İkimiz de donup kaldık.

Kapının ardındaki sesler normal bir şekilde devam ediyor. Kimse kitap yığınlarının arasından geçip çalışma odasına dalmıyor ve cevaplar talep etmiyor.

Sert bir iniltiyle Ryder beni tekrar öpmeye başlıyor. Onun tadını seviyorum. Bağımlılık yapıyor. Ve her içime çektiğimde, sanki havadaki bir uyuşturucu sistemime enjekte ediliyormuş gibi baş döndürücü bir heyecan yaşıyorum. Feromonları duymuştum ama şimdiye kadar güçlerine hiç inanmamıştım. Ryder'ı ne zaman içime çeksem, beni mahvediyor.

Bacaklarım onun kaslı vücudundan aşağı kayıyor ve tekrar sağlam bir zemin buluyor. Ryder'ın eli kot pantolonumun bel bandını ararken, sırtım kapıya dayalı kalıyor. Düğmeyi ustalıkla çözüyor.

"Burada olmaz, şimdi olmaz dediğini sanıyordum," diyorum nefes nefese.

"Hayır, seni becermeyeceğimi söyledim. Başka bir şey yapmayacağımı söylemedim."

Kot pantolonumu, sırılsıklam olan külotumla birlikte aşağı indiriyor. Beyaz dişleri karanlıkta parıldayan bir gülümsemeyle dizlerinin üzerine çöküyor.

Dudakları klitorisime değdiği anda tekrar inliyorum.

Ryder'ın ağzı hemen kayboluyor. Bana bakıyor, yakışıklı yüz hatları gölgeler içinde kırışmış.

"Sessiz olmalısın. Yoksa dururum. Durmamı istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye ürpermeyi başarıyorum. Ağzı beni tekrar bulduğunda göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor.

Yüzüne sürtünürken utanmazca davranıyorum. Takdir tıslaması zar zor duyuluyor. Geçen hafta sonu çıkardığı seslerden çok daha sessiz. Beni yalarken çıkardığı o gırtlaktan inlemeler. Beni iyice doldururken çıkardığı sert inlemeler.

Ama sessizlik neredeyse başlı başına bir afrodizyak. Vücudumdaki her seğirmenin acı verici bir şekilde farkındayım. Titreyen her kasın. Sıcak bir avuç içi kalçamı okşarken titriyor. Tam bu sessizlik olayının üstesinden geldiğimi düşündüğümde, ciddi bir şekilde yalamaya başlıyor ve yardım edemiyorum ama tekrar inliyorum.

"Evet, hayır. Kesinlikle," diyor kapının arkasından tanıdık bir erkek sesi. Anında duruyoruz, Ryder'ın eli beni susturmak için kalçama giriyor. "Arayı kapatmak harika. Aradığına sevindim."

Shane olduğunu fark ettim. Her nedense B çalışma odasının önünde bir telefon görüşmesi yapmaya karar vermiş.

Ryder eğlenmiş görünüyor. Gülümsemesi hoşuma gidiyor. Gözlerim görmeyene kadar amımı yalaması daha çok hoşuma gidiyor. Kapının arkasında en iyi arkadaşının varlığından hiç rahatsız olmadan tam da bunu yapmaya devam ediyor. Shane'in dışarıda olmasından endişelenmek istiyorum ama Ryder'ın dili odaklanmamı zorlaştırıyor. Bacaklarımın arasındaki şişmiş tomurcuğun üzerinde döndürüyor ve zevk arttıkça artıyor. Derin bir sızı.

Başını arkaya yatırdığında ağzının sıcaklığı beni terk ediyor.

"Yüzümün her yerine boşalmanı istiyorum," diye fısıldıyor. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Zayıfça başımı salladım.

Bir parmağını içime sokuyor ve iç duvarlarım parmağın etrafını o kadar sıkı sarıyor ki o da inliyor.

Şimdi duvarın diğer tarafından yumuşak bir küfür duyuyorum. Shane burada olduğumuzu biliyor, fark ediyorum. Belki de başından beri biliyordu ve telefon konuşması bir kılıftı. Her iki durumda da, onun orada durmasını umursamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım. Muhtemelen boğazımdan çıkan her yumuşak iniltiyi duyabiliyor. Ryder'ın bana yaptığı şey çok inanılmaz hissettiriyor.

Boşalmayı çok istiyorum. Ryder'ın davetkârdan da öte yüzünü okşarken içim yanıyor, göğüslerim gergin ve ağrıyor. Beni sabit tutmak için kalçalarımı tutuyor. Parmağı sihrini konuşturmaya devam ederken dili zonklayan klitorisimle ilgileniyor. Sonra ikinci bir parmak daha ekliyor ve ben haykırıyorum.

Shane'in sesi kapalı kapıya hitap ediyor. "Şimdi gelsen iyi olur, Gisele. Konuşmaya başlıyorlar."

Ryder kalçalarıma doğru kıkırdıyor.

Utanmalıyım. Shane her şeyi dinlemekle kalmayıp, yaklaşan orgazmıma da yatırım yaptığı için utanmalıyım.

Ama onun varlığı tam tersi bir etki yaratıyor. Onu orada dikilirken hayal ettiğimde inanılmaz derecede ıslanıyorum. Sertleşip sertleşmediğini merak ediyorum ve bir arzu şimşeği doğrudan merkezime gidiyor. Ryder iç kaslarımın parmağının etrafında kasıldığını hissediyor ve cevap veren kahkahası şişmiş klitorisime titreşimler gönderiyor. Beni bitirmesi için umutsuzluğa kapılıyorum. Tüm vücudum serbest kalmak için yanıyor.

Kütüphanede olmamız, takım arkadaşlarımızın orada olması, Shane'in bizi duyabilmesi umurumda değil. Tek bildiğim orgazmın yaklaştığı ve onu durdurmanın mümkün olmadığı.

Neredeyse düşüyordum ama Ryder beni dik tuttu. Mutluluk dalgaları dindiğinde nefes nefese kalmıştım. Beni bırakıyor, külotumu yavaşça bacaklarımdan yukarı çekerken kendinden çok memnun görünüyor. Belime doladı. Aynı şeyi kot pantolonum için de yapıyor. Benim için fermuarını çekiyor. Düğmelerini iliklemeye çalışıyorum ama parmaklarım çok titriyor. Bana acıyor ve onu da yapıyor.

Kapı hafifçe çalındı. Sonra "Etraf temiz," sesini duyuyorum ve Shane'in bize iyilik yaptığı için utanmalı mıyım yoksa minnettar mı olmalıyım emin olamıyorum. Rahatladım, dışarı çıktığımda orada değildi. Gözlerinin içine bakabileceğimi sanmıyorum.

Telefonumun kilidini açarken parmaklarım titriyor. Babamın numarasını açıyorum çünkü kayboluşumla ilgili bir şey göstermem gerekiyor.

Ryder yanımdan geçerken kıçıma hafifçe şaplak atıyor. Bu çok adice olmalı, ama sadece kalçalarımın tekrar sıkılmasına neden oluyor. Köşede gözden kaybolana kadar şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bana adımı ve çevremi unutturmakta nasıl bu kadar iyi olabiliyor?

Babamı aramak yerine ona bir mesaj atarak bir yardım müzayedesi düzenlediğimizi ve bize havalı bir hokey eşyası getirebileceğini söyledim. Sonra Ryder'ın çoktan oturmuş olduğu masaya geri dönüyorum, görünüşe göre telefonunda yerel işletmeleri araştırıyor.

"Üzgünüm, ona ulaşamadım, bu yüzden ona bir mesaj gönderdim. Telefonda annemle k o n u ş u y o r d u m ," diye yalan söyledim gruba.

Cami yaklaştığımda başını kaldırıp bakıyor, koyu renk gözleri özellikle ilginç bir konudan bahsederken her zamanki dedikoducu parıltısına bürünüyor.

"Vay anasını, Avrupa tarihi yığınlarından gelen seks sesleri duyuyorduk. Kimseyi gördünüz mü?"

"Hayır. Aman Tanrım." Seks suçlusunu aramak için etrafımda dönüyormuş gibi yapıyorum. "Kim olduğunu düşünüyorsun?" Bizi ele verir korkusuyla Ryder'a bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sanırım Shane," diye yanıtlıyor Cami, "çünkü uzun süredir ortalarda yok."

Sanki bir işaretmiş gibi, Shane masaya öyle bir kayıtsızlıkla döndü *ki* onun yokluğunu sorgulayabilirdim.

"Dostum, aşağıda biriyle mi yatıyordun?" Demaine etkilenmiş gibi görünerek soruyor.

Cami, "Seks sesleri duyduk," diye suçluyor.

"Oh. Hayır." Shane herkesin gözlerinden kaçarak sandalyesine yerleşti. "Porno izliyordum."

"*Kütüphanede* mi?" Whitney'nin sesi dehşete düşmüş gibi geliyor.

Shane, "Evet ama ben bir şey yapmıyordum," diyor. Berbat bir yalancı. Ve şimdi kendimi suçlu hissediyorum çünkü gerçekte ne hakkında yalan söylediği hakkında hiçbir fikirleri yok. "Biri bana bir klip gönderdi ve ben d e… aptallık ettim. Açtım ve

üzerinde inleyen bir kız vardı. Bilirsin işte," diye bitiriyor güçsüzce, omuz silkerek. "Porno şeyler."

Whitney inanamayarak "Porno şeyler," diye yankılanıyor.

Toplantı çok geçmeden sona erdi ve herkes kendi yoluna gitti. Yurttan kütüphaneye yürüyerek gitmiştim, bu yüzden geri dönmek için dışarı çıkmaya hazırlandım. Kot ceketimin düğmelerini iliklerken adımı duydum. Ryder'dı. Elleri ceplerinde, Briar ceketinin fermuarını açmış bir halde yolda belirdi.

Bana ulaşmasını bekliyorum.

"Bu beklenmedik bir şey. En azından bir hafta daha birbirimizi görmezden gelmeye devam edeceğimizi sanıyordum."

Gülmesine rağmen yüzünde bir suçluluk ifadesi beliriyor. "Evet. Aslında o konuda. Bunu sana daha önce verme fırsatım olmadı." Elini cebine attı. "Dikkatim dağıldı."

Sırıtıyorum çünkü "dikkat dağıtmanın" tam olarak ne olduğunu biliyorum. "Her neyse. Al bakalım."

Buruşuk bir papatya uzattığında ağzımdan şaşkın bir kahkaha dökülüyor.

Bunca zamandır ceketinin cebinde sıkışmış olmalı. Pek iyi durumda değil, bu zavallı çiçek.

"Aman Tanrım. Bana yine özür çiçeği mi getiriyorsun? Hiç gösteriş yapmadan özür dileyemez misin?"

Bana sırıtıyor. "Bu bir özür çiçeği değil. Ulusal Tatlı Günü'nü kutlamak için."

"Bu gerçek bir gün değil."

"Evet. Araştırdım."

Tekrar düşündüm. "Tamam, kabul ediyorum. Tatlıya bayılırım." Aşırı şehvetli bir sırıtma öneriyorum. "Görünüşe göre sen de seviyorsun."

"Demek istediğim, tatlı senin amınsa, onu ayın her günü yerim."

Sıcak bir şehvet sarsıntısı çekirdeğimi sıkıyor. Lanet olsun. Bunu benim başlattığımı biliyorum ama böyle şeyler söylemesine izin verilmemeli. Aklımı başımdan alıyorlar.

Esprisi kayboluyor, yerini hafif bir utangaçlık alıyor. "Bir hafta boyunca ortadan kaybolmamalıydım."

İçimi çektim ve biraz sorumluluk aldım. "Ben de aramadım."

"Evet." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Mazeretin ne?" "Korkmuştum. Bu gerçekten iyi bir seksti. Korkutucu derecede iyiydi." Dürüstlüğümden ürkmüş görünüyor.

"Peki ya sen? Neden aramadın?"

Birkaç saniye sessiz kalır. Sonra dudağını ısırıyor.

"Benzer gerekçeler," diyor sonunda.

Nabzım hızlanıyor. "Peki sırada ne var? Birlikte çıplak şeyler yapmayan insanlar olmaya geri mi dönmeliyiz?"

"Az önce seninle yattım, Gisele."

"Yani, şimdi başlıyoruz. Durmalı mıyız yoksa devam mı etmeliyiz?" Ryder yüzümü arıyor. "Durmak mı istiyorsun?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama bu sessiz muamele olayını tekrar yapmak da istemiyorum."

"Ben de öyle."

"Ve senin başka biriyle çıplak şeyler yapmanı istemiyorum," diye ağzımdan kaçırırken buluyorum kendimi.

Yine irkildi. "Korkmuyorum."

"Oh. Tamam. Ama diyelim ki bunun bir seçenek olmasını istiyorsun, bu konuda rahat olduğumu sanmıyorum. Yani, bunu istiyorsan yanlış bir şey yok," diye aceleyle ekliyorum. "Pek çok insan özel etiketini istemiyor. Bunun onları bir ilişkiye kilitlediğini düşünüyorlar, ki benim yapmaya çalıştığım şey bu değil, söz veriyorum. Bir ilişki içinde olmamızı istemiyorum. Ama..." Gevelediğimi fark ediyorum ve kendimi ifade etmeye zorluyorum. "Demek istediğim, bazı kızların ayrıcalıklı olmamayı önemsemediğini biliyorum ve onları yargılamıyorum. Ama bu bana göre değil."

Eğlenmiş görünüyor. "İşin bitti mi?" "Evet."

"Pek çok erkek hemen özel olmak istemez," diyor Ryder kabaca. "Ben onlardan biri değilim."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Gerçekten mi?"

"Birden fazla kadını bırak, tek bir kadın için bile zar zor zamanım var." Biraz garip bir şekilde yaklaşıyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Benim aletim sana ait."

Bunun klasik anlamda romantik bir replik olarak kabul edilmesine imkân yok ama yine de kalbimi hoplatıyor.

"Tamam mı?" diye soruyor. Yavaşça başımı sallıyorum.

"Tamam."

Daha sonra Diana ile Hastings'te akşam yemeği için buluşmaya hazırlanırken hâlâ bu takası düşünüyorum. Ryder'ın bu öğleden sonra bana söylediği her şey aklımdan geçmeye devam ederken dinlenme kalp atış hızım tehlikeli derecede yüksek.

Sonunda telefonuma sarılıyorum, duygularımın dışarı taşmasına engel olamıyorum.

BEN:

Ben de seni düşünmeden edemiyorum.

BEN:

Ve benim amım senindir.

HOKEY KRALLARI TRANSKRIPTI

ORIJINAL YAYIN TARIHI: 10/15
© THE SPORTS BROADCAST CORPORATION

JAKE CONNELLY: DURUMU İZLEMEYE DEVAM EDECEĞİZ

New Jersey. Novachuk'u kaybetmek büyük bir darbe olacak ama şunu söylemeliyim ki Devils her zaman şanssız olayların ardından toparlanmasını bilmiştir. Yaklaşık beş yıl önce sakatlıklarla dolu kötü bir serileri vardı - ilk beşlerinin tamamının sakatlıktan dolayı oynamadığı sezonu hatırlıyor musunuz?

İyileşeceklerine şüphe yok.

Şimdi üniversite dünyasına geçiyoruz. Açıkçası, henüz sezonun başındayız, dolayısıyla tüm bu maçlar Şubat ayında hangi D1 okullarının zirvede olacağının göstergesi değil. Ama UConn çok iyi görünüyor.

Olağanüstü.

Arka arkaya üç galibiyet ve kapanış. Harika bir başlangıç yaptılar. Mezun olduğun okul, o kadar değil.

GRAHAM: Bu konuyu Temmuz ayında da tartışmıştık. Sözde
süper takım ve nasıl performans gösterecekleri.

CONNELLY: Bu süper takım kötü bir başlangıç yaptı, ilk üç maçını kaybetti. Bununla birlikte, dün gece Boston College karşısında Luke Ryder'ın sopa tutuşunu gördünüz mü? Vay canına. Diğer adamlar var, gösterişli sopacılar, hepsi de gösterişli ve göz kamaştırıcı ama en etkili olanlar değiller. Bu arada Ryder çok etkili.

Öyle.

Pakı çok hızlı kullanıyor. Çocuk, savunmacıları bu harika aldatıcı hareketlerle şaşırtma ve onlara pas atma konusunda keskin bir yeteneğe sahip.

geldiğini bile göremiyor. Boyu düşünüldüğünde bu hayret verici. Bu kadar iri bir adamın, bu kadar uzun bir sopayla -ki o da uzun bir sopa kullanıyor- bu şekilde sopayla vuramaması gerekirdi.

GRAHAM: Eğer kaynaşmaya başlamazlarsa dünyadaki tüm sopa vuruşları Briar'a yardımcı olmaz.

Arka arkaya alınan üç mağlubiyet de moraller için iyi olamaz.

GRAHAM: Yazın da söylediğimiz gibi, bu kağıt üzerinde süper bir takım. Bu da gösteriyor ki harika bir takım olmak için bireysel olarak harika oyunculardan çok daha fazlası gerekiyor.

BÖLÜM YIRMI YEDI

RYDER

Bebek

GISELE:

Dün gece aldığın darbeden sonra nasılsın? Her yerin morardı mı?

BEN:

Siyah ve mavi.

GISELE:

Evet, çok kötü görünüyordu. O adama 5 dakika majör vermek yerine oyundan atmaları gerekirdi.

GISELE:

İyi tarafından bakarsak, o penaltı size sezonun ilk galibiyetini getirdi. Size çiçek getirme sırası bende mi?

SON CİNSEL BULUŞMAMIZDAKİ GİBİ, GIGI VE BEN SÜREKLİ TEMAS HALİNDEYİZ

Kütüphane buluşmamızdan sonra. Bütün hafta birbirimizi görmedik çünkü programlarımız yoğundu ve vizeler tüm hızıyla devam ediyordu. Ama telefonumda sürekli bir varlığı var. Sürekli mesajlaşıyoruz. Öyle ki uyandığımda ondan bir mesaj görmezsem gerçekten hayal kırıklığına uğruyorum. Ve sikim tekrar onun içinde olmak için ağrıyor. Umarım bu gece bir şeyler yapabiliriz.

Beckett ve ben spor çantalarımızı omuzlarımıza asmış halde antrenman tesisine giriyoruz. Anahtar kartını ön kapıların yanındaki tarayıcıya dokunduruyor ve kapılar otomatik olarak bizim için açılıyor. Tüm sporcuların tesise giriş izni var ve mesai saatleri dışındaki her ziyaretin kaydı tutuluyor. Birisi bana önlemlerin birkaç yıl önce ağırlık odasında yaşanan sarhoş bir olaydan sonra başladığını söyledi.

Binaya girerken ikimiz de telefonlarımıza dalmıştık.

BEN:

Onun yerine oral seks alacağım. Yani, bir ödül teklif ettiğin sürece.

GISELE:

Belki daha sonra. Şu anda buz banyosuyla randevum var. Az önce arenaya yanaştım.

Mesajını okuduğumda yüksek sesle güldüm. Görünüşe göre büyük beyinler aynı düşünüyor. Ya da daha doğrusu, kendini adamış hokey oyuncuları öyle düşünüyor. Kapılar arkamızda vızıldıyor ve sonra Gigi lobiye giriyor.

Bizi görünce olduğu yerde durdu, ama hemen toparlandı ve bize mizah dolu gözlerle baktı. "Pazar sabahınızı gerçekten böyle mi geçiriyorsunuz? Sizi ezikler."

Homurdanıyorum. "Kelimenin tam anlamıyla aynı şeyi yapıyorsun."

"Günaydın, Graham." Beckett dikkati telefonuna dönmeden önce başını kaldırıp ona gülümsüyor. Kendi kendine kıs kıs gülmeye devam ediyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Şüpheyle
sordum. Kilit ekranını açıyor. "Ne?"

"Biriyle mi çıkıyorsun?"

"Tabii ki hayır. Ben özgür bir kuşum, dostum. Kafese kapatılamam."

Gigi'ye göz kırpıyor. "Bugün ağırlık mı kaldırıyorsunuz?" diye soruyor.

"O ben olacağım, solo," diye cevaplıyor Beckett. "Bu cesur h e r i f i n tek derdi soğuk daldırma."

Üçümüz geniş koridordan soyunma odalarına doğru ilerliyoruz. Yarı yolda, "Bekleyin" dedim ve bir şeyler almak için takım mutfağına daldım.

Elma. Genelde maçtan sonraki gün karbonhidrat yüklemesi yaparım ve evde yediğimiz kocaman kahvaltıya ve buraya gelirken cipte mideye indirdiğim iki keke rağmen yine acıktım. Midem bu sabah doymak bilmiyor. Tesiste abur cubur bulunmadığı için meyve ile yetinmek zorundayım.

Döndüğümde Beckett Gigi'ye "Bu hafta sonu güzel galibiyetler kazandık," diyor. "Teşekkürler. Şu ana kadar çok iyiyiz. İki haftada ikinci galibiyetimizi aldık."

Koluna vuruyor. "Ve şu halinize bakın, ilk galibiyetinizi elde ettiniz! Ne kadar sevimli."

O kıs kıs gülerken ben gözlerimi deviriyorum. Yine de söylemeliyim ki, bu galibiyet iyi hissettirdi. Hoş değildi. Önemli anlarda gösterilmesini isteyeceğim bir şey değildi. Ama iki buçuk periyot boyunca hatalı paslar, kötü iletişim ve takım arkadaşlarım arasındaki husumetten sonra kaleye gol atmayı başarmış olmam... bu sadece çok ihtiyaç duyduğum bir ego artışı değil, aynı zamanda gerçek bir mucizeydi.

Galibiyetin bir bedeli vardı. Sağ tarafımdaki çürük, en ufak bir esintide bile içimi acıtıyor. Yine de iyi bir buz banyosunun düzeltemeyeceği bir şey değil.

"Yani, küvet zamanımı mı bölüyorsun?" Gigi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Çünkü bilmeni isterim ki, buz banyosu *benim olayım.*"

"Öyle mi? Bunu kaldırabileceğinden emin misin?" Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Çünkü o kemiklerde fazla et yok. Soğuk onlara doğru gidecektir."

"Bunu her maçtan sonra yapıyorum." Bir elini ince kalçasına koyuyor. "Bugün yirmi dakika bile yapabilirim."

"Sen asisin," diye takılıyorum.

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun? Çünkü istesem orada bir saat kalabilirim," diyor ama bence sadece oyun oynuyor.

"Hipotermi sıcaktır." Beckett ona bir kez daha göz kırpıyor.

"Orada bir saat kalmamanı şiddetle tavsiye ederim, Gisele," diyorum kibarca.

"Hayallerimi engellemeye çalışmayı bırak, balo kralı."

"Şu halinize bakın, küçük sevimli lakaplarınızla." Beckett bize sırıtıyor. "Takılmalısınız."

Gigi elinin içine öksürüyor. "Evet, öyle bir şey olmayacak," diye cevap veriyor ve Beck bakmıyorken ona sırıtıyorum.

"Cidden, neden olmasın?" diye ısrar ediyor. "Artık Dunne trenine binmemeye karar verdiğine göre-"

"Kendinden bu şekilde bahsetme," diye emrediyor.

"-Bu adam bir sonraki en iyi şey. Ayrıca güzel çocuklarınız olur." Beckett düşünceli bir şekilde duraklar. "Yine de Colson altına sıçardı, yani... O kuyudan su içmemek iyi bir karar olabilir."

Gigi'nin sıkıntılı yüzüne aldırmadan erkeklerin soyunma odasına girer.

O gittiğinde "Biliyor mu?" diye tıslıyor.

"Ben öyle düşünmüyorum. Bu sadece Beckett'ın Beckett'lığı,"

diye onu temin ediyorum. "Her neyse. Ben değişeceğim."

Ben de aynısını yapıyorum, elmamı beş ısırıkta yerken bir çift mayo giyiyorum. Çekirdeği çöp kutusuna atıyorum, sonra ayaklarımı parmak arası terliklere geçirip küvet odasına gidiyorum. Soğuk suya daldırma terapisine bayılıyorum, ancak bu terapi korkaklara göre değil. Soğuk suya ilk girdiğinizde neredeyse nefesiniz kesiliyor. Ama sonunda buna karşı bir tolerans geliştiriyorsunuz. Yine de hoş değiller, ancak kısa bir buz banyosu maç sonrası ağrıyan kaslarda mucizeler yaratıyor ve iyileşme sürelerini hızlandırıyor.

Gigi zaten terapi odasında, üzerinde tek parça siyah bir mayo var, mütevazı ve bu kadar seksi olmamalı. Vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa, çıplak olduğunu düşünebilirsiniz.

Çıplak göğsümün üzerinde gezinen gri gözlerinde onay parlıyor. Ama spor içeceğimi odanın karşısındaki çıkıntıya koymak için döndüğümde nefesi kesiliyor.

"Ne?" Omzumun üzerinden bakıyorum ve dikkatinin çürüğümde olduğunu fark ediyorum. "Evet, harika değil," diye kabul ediyorum.

Kendi şişesini yere bırakmadan önce suyunu yudumluyor.

"On beş dakikaya ne dersin?" Kapıdaki zamanlayıcıya doğru kayarak öneriyorum. "Bir saati tercih edeceğini biliyorum ama bence on beş sağlam bir başlangıç olur."

"İyi karar." Sesi dikkat dağıtıcı.

Döndüğümde onu telefonuyla ve küçük bir harici hoparlörle uğraşırken görüyorum. "Çalma listemi ayarlıyorum," diyor bana.

İçimde dehşet yükseliyor. "Hayır," diyorum hemen.

"Evet," diye onaylıyor geniş bir gülümsemeyle. "*Horizons*. İnanın bana, küvette kıçınız titrerken dinleyebileceğiniz en iyi şey bu."

"Sana güvenmiyorum ve bunun bir yalan olduğuna inanıyorum."

"İki parçaya indirdim. Hatta nazik davranıp seçmenize izin vereceğim. Hangisi olsun? Afrika çalılıkları mı yoksa Kuzey Carolina'nın sazlıkları mı?"

"Kuzey Carolina'dan nefret

ediyorum." "Afrika, öyle."

Bir an sonra, ikimiz de kendi soğuk küvetlerimize giriyoruz. Gigi vücudu suya battığı anda umutsuz bir çığlık attı.

"İtiraf," diye mırıldanıyor.

Eğlenerek bakıyorum, kollarımı küvetin kenarlarına dayıyorum.

"Her ne kadar soğuk su becerilerimle övünmeyi sevsem de, binlerce buzulun soğukluğuna sahip buz banyolarından nefret ediyorum."

Tamamen katılıyorum. Ancak sizi harika yapan şeyler her zaman harika hissettirmez.

"Yirmili yaşlarımın başında, Afrika çalılıkları beni çağırmaya geldi. Beni kışkırtıcı bir yolculuğa davet etti ve kulaklarım için filtresiz bir ziyafet vaat etti. Şimdi bile, onlarca yıl sonra, onun çiğ, kendine özgü korosunu asla unutmadım."

"Aman Tanrım," diye inledim. "Neden?"

"...Savanada yavrusuna seslenen bir anne filin trompetini hatırlıyorum. Kamp ateşinin etrafında pipomu tüttürürken Afrika ağustosböceğinin amansız vızıltısını. O gece hadeda ibisinin adını çıkardığı sesten aldığını öğrendim. Haa-haahaa-de-dah... çok nüfuz edici ve belirgin. Bu da onu kendine onomatopoetik bir isim kazandıran nadir kuşlardan biri yapıyor. Afrika çalılıklarında keşfettiğim unutulmaz senfoniyi anlatmaya başlayamam. Ve şimdi... izin verin sizi oraya götüreyim."

Orada birkaç sessiz saniye oturuyoruz, Afrika çalılıkları soğuk terapimiz için fon görevi görüyor.

"Kuzey Carolina'dan neden nefret ediyorsun?" Gigi sonunda merakla sorar.

Omuz silkiyorum. "Bir keresinde orada mahsur kalmıştım." "Detaylandırmak ister misin?"

"Hayır."

Gülüyor. "Dostum, konuşmaktan gerçekten nefret ediyorsun." "Fark ettiğin için teşekkürler."

"Tatlım. Bu bir iltifat değildi. Başka kim konuşmuyor biliyor musun? Seri katiller."

"Katılmıyorum... Görünüşe bakılırsa bu deli heriflerin çoğu kendi konuşmalarını dinl e m e y i seviyor."

O aşağıya doğru batarken su küvetin kenarlarına çarpıyor. Yüzü acı içinde. Soğuktan rengi solmuş. "Dün gece babamın gösterisini izledin mi?" Ona karanlık bir bakış fırlattım. "Evet."

"Bu asık surat da neyin nesi? Sana iltifat etti." "İltifat etmedi."

"Etkili olduğunu söyledi ve sopa vuruşlarını övdü."

"Hayır, o Jake Connelly'ydi. Baban burnunu tutuyormuş ve kendini buna uymaya zorluyormuş gibi görünüyordu."

"Sana söz veriyorum, eğer Jake senin iyi olduğunu düşünüyorsa, babam da öyle düşünüyor. Sadece Worlds'de olanları görmezden gelmesini sağlamanın bir yolunu bulmalısın. Onun dövüşle ilgili bir şeyi var." Bir an için sustu. "Geçmişi hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum ama vakfının aile içi istismarla mücadele eden pek çok hayır kurumuyla çalışmasının nedenlerinden biri de kendisinin de bu mağdurlardan biri olması."

Yavaşça başımı salladım. "Evet, bunu biliyordum." Bu durumla ilgili pek çok makale yazıldı, özellikle de Graham'ın kendisi hokey kraliyet ailesinden geldiği için. Söz konusu tacizci olan babası kendi çapında bir efsaneydi.

Gigi bana, "Sanırım onun endişesi buzda kavga etmemenizden kaynaklanıyor," dedi, yüz ifadesi ciddiydi. "Bu oyunun bir parçası değildi, burada... kontrollü saldırganlıkla uğraşıyorsunuz. Sporcular kurallar çerçevesinde saldırganlıklarını dışa vurabilirler, biliyor musun? Ama sen bunu soyunma odasında yaptın."

"Evet, yaptım." O ayrıntıları sormadan konuşmaya devam ediyorum, ki bunu yapmak için can attığını biliyorum. "Belki benim için iyi şeyler

söyleyebilirsin.

"Onun yerine Connelly ile konuş." diyorum kuru bir şekilde. "Çünkü babanın ümitsiz vaka olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Elbette, evlat. Tatil için ailesini göreceğim, bu yüzden senden başka bir şey hakkında konuşmayacağımdan emin olacağım."

Bunu duymak, görmezden gelmeye çalıştığım bir kıskançlık dalgası yaratıyor. Etrafı ünlü insanlarla çevrili olduğu için değil. Aile kısmı içimde acı veren bir şeyi harekete geçiriyor. Büyürken bunlardan hiçbirine sahip değildim. Gerçek bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir.

Kulağa hoş geliyor.

Küvette yer değiştiriyor. Su üzerinde kayıyor ve titriyor. "Tanrım, bu çok soğuk," diye yakınıyor.

"İnsan bunun bir buz banyosu olduğunu düşünebilir."

"Dinle, her ne kadar iğnelemeyi sevsem de. Yapabilirsin."

"Seninle kazanamam. Eğer bir şey söylemezsem, seri katil oluyorum. Eğer bir şey söylersem, bana susturmamı söylersin."

"Bu arada, sıra sende. Kuzey Carolina hikayesini dinlemek istiyorum."

"Hayır, istemezsin."

"Hadi ama. Eğlendir beni."

"İçinde ne kadar mizah bulacağını bilmiyorum." Ona yan gözle bakıyorum. "Duymak istediğine emin misin?"

Gigi başını sallar.

Ben de omuz silkip ona her şeyi anlattım. "Phoenix'teki koruyucu ailelerimden biri bir minivan kiralamanın, tüm çocukları içine doldurmanın ve Myrtle Beach'e bir yolculuğa çıkmanın eğlenceli olacağına karar verdi. Annenin orada bir kız kardeşi vardı. Benzin almak için durmamız gerektiğinde Kuzey Carolina eyalet sınırını yeni geçmiştik ve sanırım bu konuda bir film yapmışlardı, hani çocuğu evde unuturlar ya? Beni de benzin istasyonunda unuttular."

"Kaç yaşındaydın?"

"On."

"Zavallı küçük dostum."

"İlk başta birkaç dakika içinde döneceklerini düşündüm. Yola çıkacaklardı ve sonra benim minibüste olmadığımı fark edeceklerdi. Ben de kapının yanında oturup gerçek oğullarının bana ödünç verdiği bir video oyununu oynadım."

"Gerçek oğlun mu?"

"Evet. Koruyucu ailelerin çoğunun kendi biyolojik çocukları da vardı. Devletten para alabilmek için bir sürü başka çocuk ekliyorlardı. Ama koruyucu ailelerin çocukları her zaman ikinci sınıf vatandaştı. Gerçek çocuklar önce gelir." Gigi'nin yüz hatlarının yumuşadığını görüyorum ve bana sempati yağdırmadan önce acele ediyorum. "Her neyse, onun video oyununu oynuyorum, bekliyorum. Bir saat geçti. Sonra iki, üç. Sonunda benzin istasyonundaki görevli sigara molası için dışarı çıkıyor, beni orada fark ediyor ve polisi arıyor. Dışarıda terk edilmiş bir çocuk olduğunu söyledi."

"Lanet olsun."

"Polisler geldi ve beni karakola götürdüler, orada iki saat daha bekledim. Marlene'in izini bulamadılar. Cep telefonu kapalıydı ve kız kardeşinin adını bilmiyordum çünkü aslında benim ailem değildi, anlıyor musunuz? Sonunda, onlar gittikten yedi saat sonra, Marlene ve Tony gittiğimi fark ettiler. Fark etmelerinin tek nedeni de çocuklarının ağlaması ve elindeki video oyununu aldığım için şikayet etmesiydi. Benzin istasyonuna dönmüşler ve tezgâhtar "*Onu polisler aldı*." demiş. Beni almak için karakola geldiler ve Marlene oğlunu ağlattığım için bana bağırmaya başladı." Kendi kendime güldüm. "Video oyununu aldığım için başım belaya girdi."

Gigi şaşkınlıkla, "Başın belaya girdi," diye yankılanıyor.

"Oldukça da kötü." Bakışlarımı dik tutuyorum. "Kocası kemeri kullanmayı severdi."

"Aman Tanrım. Ve sen sadece on yaşında mıydın?"

"Evet." Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

"Saatlerce yok olsam ailemin fark etmeyeceği bir senaryo yok. En fazla bir saat sonra çılgına döner ve tüm mahalleyi beni aramaya gönderirlerdi. Sizinle ilgilenmesi gereken insanlar tarafından tamamen unutulmanın ne kadar kötü bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

Gigi'nin sesinde hafif bir kesiklik var.

Gözlerimi açıp bakıyorum. "Yapma," diye uyarıyorum. "Ne?"

"Benim için üzülmene gerek yok. Bitti ve bitti. Ben bir yetişkinim."

"Bu, eskiden olduğun çocuk için üzülmeyeceğim anlamına gelmez."

"Güven bana. Bu onun en iyi deneyimlerinden biriydi. Ayrıca, o kadar da kötü değildi. O olaydan sonra birlikte yaşadığım aile, profesyonel hokey oynamamın neredeyse tek sebebiydi. Babam çok iyi bir hokeyciydi ve benim ne kadar iyi olduğumu fark ettiğinde, kelime oyunu yapmadan, bunu teşvik etmeyi kendine görev edindi. Tüm ekipmanlarımı aldı, beni tüm antrenmanlarıma ve maçlarıma götürdü."

"Onlarla ne kadar yaşadın?"

"Üç yıl. Ancak tekrar taşınmak zorunda kaldıktan sonra koçum zaten yatırım yapmıştı, bu yüzden o devraldı ve akıl hocası rolünü üstlendi."

Konuşma, hoparlörlerden gelen bir dizi homurtu ile aniden rayından çıkar. Ardından homurdanma sesleri, sonra da su altından geliyormuş gibi bir çığlık duyulur.

"Bu da ne böyle?" Talep ediyorum.

"Sanırım bu bir hipopotam." Gigi kocaman gülümsüyor. "Çok
fazla gülümsüyorsun," diye suçluyorum.

"Oh hayır. Tutuklayın beni,
memur bey." Gözlerimi
deviriyorum.

"Bence asıl sorun yeterince gülümsememen."

"Yüzümü acıtıyor."

"Ama gülümsediğinde çok seksi oluyorsun. Ve bu seni daha cana yakın gösteriyor."

Y ü z ü m k ı z a r d ı . "Bebeğim, insanların bana yaklaşmasını istemiyorum. Bu kulağa korkunç geliyor."

Ağzı hayretle açık kalıyor. "Az önce bana bebek mi dedin?"

"Dedim mi?" Fark etmedim bile.

"Sen yaptın."

Kahretsin. Kendime dikkat etmeliyim.

Kısa bir sessizlik olur. Pek sayılmaz. Dan Grebbs'in saha kayıt cihazının senfonisi terapi odasını dolduruyor. Zamanlayıcı her an çalışabilir.

"Yaptığımız şu şey," diye başlıyor Gigi.

Bir kıkırdama duyulur.

"Ne?" diyor savunmacı bir şekilde.

"Yok bir şey, ben de onu bekliyordum. Seni aradım bebeğim. Bunun olması kaçınılmazdı."

"Neyi bekliyorsun?"

"Biz neyiz konuşması için. Yemin ederim piliç DNA'sına kodlanmış. Her zaman nerede durduklarını bilmeleri gerekir."

"Nerede durduğumuzu bilmek o kadar kötü bir şey mi? Yani, sadece bir kez seks yaptığımızı biliyorum-"

"İlk gece yaklaşık yüz mermi kullanıldığında bir kez sayılır mı?" Gerçekten merak ederek soruyorum.

"Haklısın. Köpek yılları gibi bir şey. Bir gece, iki yıllık randevuya eşdeğerdi."

Afrika ormanlarındaki su aygırları gibi homurdanıyorum.

"Ama... işin içinde duygu yok, değil mi? Bu sadece fiziksel bir rahatlama." Aramızda bir el sallıyor, sonra su göğsünün üzerinden geçerken yüzünü buruşturuyor. "Kendimizi gevşek tutmak için eğitim cephaneliğimizdeki bir başka araç. Değil mi?"

Ben cevap vermeyince konuyu açtı. "Eee?"

"İşin içinde duygular olup olmadığını mı bilmek istiyorsun?" Omuz silkiyorum. "Yani, senin içindeyken gerçekten iyi hissettirdi."

"Demek istediğim bu değil." Ama yanaklarının kızarmasını sağlamayı başardım.

"Yüzüme boşalırken gerçekten çok iyi hissettim," diye devam ediyorum. Şimdi küvetin içinde kıvranıyor. Çok şirin.

"Oh, kes şunu," diye homurdanıyor. "Buz banyosundayız."

"Yani?" Elimi suyun altına uzatıp kasıklarımın üzerine koyuyorum.

Bakışları bunu kaçırmıyor. "Buzlu suyun içindeyken ereksiyon olabildiğini söyleme bana. Aletin şu anda gerçekten sert mi?"

"Hayır," diye kıkırdayarak cevap veriyorum. Sonra tekrar ciddileşiyorum çünkü eğer yapmazsam bizi buraya geri götüreceğini biliyorum. "Bak. Ben duygulardan anlamam."

"Ohhh. Duygularla işi olmaz," diyor alaycı bir şekilde. "Tanrım, Ryder. Çok havalı ve sert birisin."

"Ben ruhumu açıyorum ve sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ruhunu ortaya koyuyormuş, kıçımın kenarı. Tek söylediğim, duyguları 'yapamazsın' ya da yapmazsın. Bazen duygular sinsice yaklaşır."

"Benden değil." Gerçi son zamanlarda merak ediyorum.

İç çekmeden önce bir süre sessiz kaldı. "Sanırım iki şekilde de fark etmez. Ben de duyguların geliştiğini göremiyorum."

Yaşadığım hayal kırıklığının akla yatkın bir açıklaması yok. Bu sözleri duyduğuma çok sevinmeliydim.

Peki neden bağırsağa saplanmış bir sustalı gibi hissettiriyor?

"Biz çok farklıyız. Örneğin, dinlemeyi en sevdiğim şey şudur -" Çıkıntıdaki hoparlörü işaret ediyor. "Bu güzel, rahatlatıcı doğa sesleri. Bu arada siz muhtemelen death metal şarkıları dinliyorsunuzdur."

Zamanlayıcı kapanıyor.

"Tanrıya şükür," diye haykırıyor ve bir nanosaniye sonra ayağa fırlıyor. Havlusunu almak için acele ederken tüm vücudunda gözle görülür bir ürperme hissediyor.

Küvetten çıktım ve kendi havlumu buldum.

Gigi bana "Artık saunada genellikle beş dakika kalıyorum," diyor.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve dudaklarımın yukarı doğru çekilmesine engel olamıyorum. "Yolu göster," diyorum.

İki kapı aşağıya kuru saunaya gidiyoruz. İçeri girdiğimizde sıcaklık yüzümde saf cennet gibi hissediyorum. Gigi zamanlayıcıyı beş dakikaya ayarlıyor, sonra bana meraklı bir bakış atıyor.

"Hiç saunada seks yaptın mı?" Sikim bu fikre atlamazsa lanet olsun.

Yine de sakin davranıyorum. "Seninle burada seks yapacağımı düşünmen çok küstahça."

Çenesi düştü.

Alaycı bir sırıtışla yanından geçip en üstteki banka oturuyorum. Soğuk küvetten sonra bu sıcaklık mükemmel. Gözeneklerim patlarcasına açılıyor ve bu harika bir duygu. Dün geceki vuruşlardan dolayı hâlâ ağrım var ama eskisi kadar değil. Vücut inanılmaz bir makine.

Sanki beni cezalandırmak istercesine Gigi diğer banka oturdu. Küçük alanda birbirimize bakıyoruz. Bakışlarım siyah tek parça elbisesinin yanlarından çıkan sıkı kalçalarına odaklanıyor.

"Bu takımı sevdim," diyorum.

"Saçmalık. Bu düpedüz Püritenlik."

"Ben de bunu seviyorum. Sizi tamamen örtüyor. Altındaki her şeyi hayal etmemi sağlıyor."

"Altındaki her şeyi gördün." Sırıttım.

"Tabii ki gördüm."

"Bundan sonra ne yapacaksın?" Duraksıyor. "Dur, tahmin edeyim. Bahse girerim eve gidip hüzünlü şiirler yazacaksın ve sonra da death metal dinleyeceksin."

Bir kahkaha attım. "İngiliz tarihi için bir ödev üzerinde çalışıyorum, hepsi bu. Gelmeni isterdim ama çocuklar evde olacak." Tek kaşım havaya kalktı. "İstersen senin yurduna gelebilirim."

"Belki bu gece daha sonra? Bundan sonra
planlarım var." "Evet, ne yapıyorsun?"

Bir saniye bana baktı. Ve sonra, "Söylemek istemiyorum."

Bu da tabii ki vücudumdaki tüm merak kırıntılarını harekete
geçiriyor. "Peki, şimdi bana söylemek zorundasın."

"Hayır. Çünkü bu konuda iğneleyici bir yorum yapacaksın ve bu benim dünyada en sevdiğim şeylerden biri ve onu lekelemene izin vermeyeceğim."

"Şu haline bak, süslü kelimeler kullanıyorsun."

"*Besmirch'in* süslü bir kelime olduğunu mu düşünüyorsun? Kelime dağarcığın konusunda yardıma mı ihtiyacın var? Eğer öyleyse, sana bir kelime listesi hazırlayacağım. Okuyabildiğini varsayarak sana resimli olmayan kitaplar da ödünç verebilirim."

Homurdanıyorum.

"Bir sürü kitap
okudum." "Uh-huh."

"Biliyorum. Evime gelmiştin. Masamın üzerinde kitaplar vardı." "Hepsi
ders kitabına benziyordu."

"Bazıları öyleydi. Diğerleri kurgusal olmayan kitaplardı. Tarihle ilgili şeyler."

"Tarih! Tamam," diyor, başını sallayarak cesaretlendiriyor. "İşte böyle. Babamın yanına böyle girersin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tam bir tarih meraklısı. Bize sürekli bu sıkıcı belgeselleri izlettiriyor. Mesela bu yaz Tahoe'da herkesi, hatta konukları bile eski uçak gemileriyle ilgili iki bölümlük bir dizi izlemeye zorladı."

Daha dik oturuyorum. "Vay anasını. Bu çok iyiydi-"

"Aman Tanrım," diye araya giriyor. "Gördünüz mü? İkiniz çok iyi arkadaş olurdunuz." "Garrett Graham'la tarih hakkında konuşmayacağım. Sadece hokey."

"Bu senin sorunun. Bir dahaki sefere onu gördüğünde şöyle demeni istiyorum: *Hey, Birinci Dünya Savaşı'ndaki kadın ambulans şoförlerine* ne demeli?"

Keskin kahkahalarımı kontrol edemiyorum. Başka biriyle hiç bu kadar güldüğümü sanmıyorum.

"Bunu yapmıyorum," diye bilgilendirdim onu. "Sadece ortaya atıyorum."

Zamanlayıcımız çalıyor ve ikimiz de kalkıyoruz. Kapıya doğru döndüğünde kıçına hayranlıkla bakıyorum, arkasından yaklaşmaktan kendimi alamıyorum.

Çenemi omzuna yaslayarak o diri yanakları avuçluyorum. "Kıçını seviyorum."

Bana gülümsemek için başını çeviriyor. Kıçının tatlı kıvrımlarını avuçlarken ağzının mükemmel kıvrımlarını öpmekten kendimi alamıyorum.

Gigi yüzünü bana dönmeye çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyorum. "Hayır. Öyle kal."

Daha da yaklaştığımda nefesinin titrediğini duyuyorum. Kasıklarım şimdi kıçına baskı yapıyor ve o buna karşı kıvranıyor. Bir parmağımı onu örten kumaş şeridinin altından geçirip dolgun bir kıç yanağı boyunca okşuyorum. Çok pürüzsüz. Mükemmel.

Onu banklara doğru yönlendiriyorum. Havlumu alıp tahta çıtalı koltuğun üzerine seriyorum.

"Eğil," diye fısıldadım. "Ellerini havlunun üzerine koy." "Ya biri...?" Bakışları kapıya yöneldi. "O zaman çok ama çok hızlı olmamız gerekecek, değil mi?"

Muhtemelen zonklayan sikim için sorun olmayacaktır.

Gitmek için sabırsızlanıyorum ve biliyorum ki o da kıçını zorladığımı hissediyor. Denesem bile saklayamayacağım bir ereksiyon. İleri doğru itiyorum, mayosunun bariyerine karşı nazik bir itme. Tekrar dönmeye çalıştı ve ben onun

Bana durmamı söylemek için. Çok tehlikeli olduğunu söylemek için. Evet, bugün Pazar ve bina çoğunlukla boş. Ama tamamen boş değil. Burada insanlar var ve herhangi biri her an içeri girebilir.

Ama beni şaşırtıyor. Arkasını döndüğünde gözleri alev alev yanıyordu. Dudaklarındaki ter damlalarını yalıyor ve "Kullan beni." diyor.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı, çünkü seks yapmadan önce de ona aynı şeyi söylemiştim. Ve sonra seks sırasında.

Bu iki kelimenin dudaklarından döküldüğünü duymanın çok ilkel bir yanı var.

Beni kullan.

Nefes alıyorum ve hiç oksijen girmiyor. Ama beni boğan saunadaki puslu hava değil. Boğazımı tıkayan katıksız şehvet.

Kendimi şortumun ön kısmına sürtüyorum. Kalın çıkıntı malzemeyi zorluyor. Granit kadar sertleşmiştim. Sonra mayosunun kasıklarını kenara itiyorum ve tek bir parmağımı yarığı boyunca sürüklüyorum. Benim için ıslanmıştı.

Gigi keskin bir şekilde nefes alıyor. Damlacıklar köprücük kemiğine yapışıyor, yüzünden aşağı kayıyor. Kıçını dışarı çıkarmış, yontulmuş vücudunu bana sunuyor. Benim merhametime. Onu parçalamak istiyorum.

Sikimi çıkardım ve ağır uzunluğunu kıç yanaklarının arasına sürükledim.

"Kullanılmak mı istiyorsun?" "Mmm-hmm."

"Öyle mi? Bu ateşli, sıkı vücuttan istediğimi almamı mı istiyorsun? Ben senin içinde boşalırken sen de iyi bir kız gibi domalacak mısın?" Sıcak bir nefes verdim. "Belki boşalmana bile izin vermeyeceğim. Belki de bu tamamen benimle ilgilidir."

Acı dolu bir inilti çıkarıyor.

"Bu bir sorun olabilir," diye mırıldanıyor.

"Öyle mi?" Sikimin başını yarığına sürtüyorum. Sırılsıklam, hem de sadece terden değil. Uyarılmışlığı açıklığında birikiyor ve sikimin ucunu ıslatıyor. "Nedenmiş o?"

"Çünkü içime girdiğin anda boşalacağım."

Alçak ve acil bir ses çıkarıp içine giriyorum. O kadar mükemmel bir uyum ki içimi bir ürperti kaplıyor.

Tanrım. Bu kızla her şey daha iyi olacak gibi görünüyor. Ve hiçbir şeyin ilk seferden daha iyi olabileceğini düşünmemiştim, kendimi tekrar tekrar onun içinde kaybettiğim geceden.

Ama yine oluyor. Yine kendimi kaybediyorum. O da öyle. Ağlamamak için parmak eklemlerini ısırıyor. Nerede olduğumuzu unuttum ve biri içeri girerse umursamayı bıraktım. Bırak girsinler.

Geri çekiyorum, sonra tekrar içeri kayıyorum. Bir, iki, üç kez ve Gigi gitti. Orgazmdan nefesi kesiliyor, ben içine girmeye devam ederken orgazmın sancılarını çekiyor. Sert ve hızlı. Kalçalarını kavrıyor, kıçını kendime doğru çekiyorum. Bu gerçek bir şipşak tanımı. On saniye bile geçmeden boğuk bir inilti çıkardım, taşaklarım sıkılaştı.

Prezervatif takmadığımı fark ettiğimde boşalmak üzereydim.

Vay anasını.

Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Hayatımda hiç. Önüme gelenle yatan bir gençken bile prezervatif kullanmayı unutmazdım.

Gigi Graham aklımı kaçırmama neden oluyor.

Doruk noktasını durdurmak için çok geç, ama zamanında çekmeyi başarıyorum. Zevk içimde patlıyor ve sonra kıçının her tarafına ateş ettiğimde patlıyor. Mayosuna da bulaşıyor.

Nefes nefese kalarak kelimeleri çıkarmayı başarıyorum. "Prezervatif kullanmadık." Kendi kendime küfrederek onu silmek için havluya uzandım.

Derin bir nefesle göğsü yükseliyor. "Oh, hayır. Özür

dilerim." "Senin hatan değil. Benim hatam."

Havluyu benden alıyor ve kendini temizlemeyi bitiriyor. "Benim için endişeleniyorsan, doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye beni temin ediyor, ses tonu biraz garip. "CYBE de yok. Ya sen?"

"Her partnerimden sonra test

yaptırıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Gerçekten mi?"

"Evet, bu konuda çok iyiyimdir. Fark etmediyseniz diye söylüyorum, ben tedbirli bir insanım."

"Yaz başında test yaptırdım. Yani uzun zaman oldu. Ama o zamandan beri hiç partnerim de olmadı."

Ona inanıyorum. Ve umarım o da bana inanıyordur çünkü cinsel sağlık konusunda gerçekten hiç şakam yok.

Gigi sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi alt dudağını çiğniyor. Sonra kapıya doğru yürür. "Gitmeliyim. Yola çıkmadan önce duş alıp üstümü değiştirmeliyim."

Onu saunadan çıkarken takip etmeden önce şortumun kemerini sıkıca bağladım. "Gerçekten nereye gittiğini bana söylemeyecek misin?" Şikâyet ediyorum.

Tereddüt ediyor. Sonra omuz silkiyor. "Peki. Neden benimle gelmiyorsun?"

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

GIGI

Kelebeklerden daha havalı ne var?

ARACA BİNDİĞİMİZDE TELEFONUM OTOMATİK OLARAK BAĞLANIYOR, çalıyor çalma listemdeki bir sonraki parça.

"Evde ciyaklayan bir bebek varken bile gezme arzusunu dizginleyemeyen yeni bir baba olarak, oğluma doğanın sunduğu işitsel büyüyü öğretmeye hevesliydim."

Yolcu tarafında, Ryder yüzünü ellerinin arasına alır.

"Eşim Helen ve oğlumuz Steven ile birlikte, saf bir işitsel deneyim arzulandığında akla ilk gelmeyecek bir yere yolculuk ettik. Kuzey Atlantik. Yine de St. Lawrence kamburlarının mutlu gevezelikleri ve deniz kuşlarının delici çığlıkları bizi çok memnun etti. Küçük Steve özellikle Kuzey sümsük kuşlarının senfonisinden çok keyif aldı. Denizde yiyecek ararken gagalarından çıkan gırtlak titreşimlerini taklit ederek saatler geçirdik. Ve bu sadece sümsük kuşlarıydı! Hiçbir şey hevesli bir çocuğu akşam yemeği saatinde binlerce deniz kuşunun yarattığı büyük hacme hazırlayamaz. Ve şimdi... sizi oraya götüreyim."

Ryder soruyor, "Müzikle ne alıp veremediğin var? Dürüstçe soruyorum." Ona parmağımı gösterdim.

Arabayı vitese takarak Briar kampüsünden ayrılıyor ve otoyola doğru ilerliyorum. Kırmızı ışıkta Ryder'ın telefonunda bir şeyler yazarken kaşlarının çatıldığını fark ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Mesajı gönderir ve telefonu kalçasına dayar. "Evet. İyiyim. Dallas GM hakkında bir güncelleme daha. Julio Vega. Sanırım pek heyecanlanmadı.

Briar'ın bu sezonki performansı hakkında. Yine de Owen'a attığım golü beğendiğini söyledi."

"Owen?"

"McKay," Ryder malzemeleri. "Sana bahsettiğim profesyoneller arasındaki adam."

Çenem düştü. Bakışlarımı ön camdan ayırıp aval aval ona bakıyorum. "Sen ciddi misin? Ünlü babam ve onun ünlü arkadaşları hakkında benimle kafa buluyorsun ve bu arada *Owen McKay ile kanka mısın*?" McKay şu anda NHL'in en gözde oyuncularından biri. "Şimdi kim süper yıldızlarla arkadaş? Beni tanıştırabilir misin?"

Gözlerini kısıyor.

"Ben ciddiyim. Ben büyük bir Owen McKay hayranıyım. Onu nereden tanıyorsun ki?"

"Phoenix'te birlikte büyüdük." Şimdi bakışlarını pencereden dışarı kaydırıyor.

"Bu gerçekten harika. Hey. Açık artırmaya bir şey bağışlayıp bağışlamayacağına bakmalısın. İmzalı bir forma! Çerçeveletebiliriz."

Ryder omuz silkiyor. "Bunu ayarlayabilirim."

"Whitney'e mesaj atıp söyleyeceğim. Cidden, o parça harika olurdu."

Otuz dakika sonra tanıdık bir yere giriyorum. Otoparktaki renkli tabelalar beni park etmem için uygun yere yönlendiriyor.

Ryder teslimiyetle nefes veriyor. "Kelebek bahçeleri

mi?" Ona bakıyorum.

İç çekiyor.

"Sana söyleseydim gelmezdin," diye itiraz ediyorum.

"Şey, tabii ki. Daha havalı bir şey olacağını düşünmüştüm."

"Kelebeklerden daha havalı ne olabilir ki?"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Beni özenle inceliyor. "Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum."

"Çok ciddiyim. Burası tüm şehirde en sevdiğim yer."

Motoru kapattım ve *Horizons'*ın sesleri kayboldu. Arabadan indik, Ryder gözle görülür bir isteksizlik içindeydi. Dışarıda küçük bir kulübe var.

ama Ryder'a geçmesi için işaret ediyorum. Cüzdanıma uzanıyorum.

"Bilete ihtiyacımız yok. Ben üyeyim. Ve şanslısınız - yıllık aidatım ziyaret başına bir misafiri karşılıyor."

"Kelebek bahçelerine yıllık üyeliğiniz var." "Size söyledim,

burası benim en sevdiğim yer. Buraya her zaman gelirim."

Kapıdaki görevliye kartımı gösteriyorum ve ardından kapalı kış bahçesine, diğer bir deyişle altı bin metrekarelik saf cennete giriyoruz. Hemen tüm yüzümün aydınlandığını hissediyorum. Tropikal bir fonda kelebeklerin görüntüsünü mutlulukla izliyorum. Etrafımızdaki güzel renkler. Pırıltılı pastellerden yanardöner mavilere, kahverengiler, sarılar ve kırmızılar da bu çarpıcı diziye dahil. Bir keresinde Mya'yı buraya getirmiştim ve kendisini bir gökkuşağının içindeymiş gibi hissettiğini söylemişti. *Sanırım* bunu bir iltifat olarak söylemişti?

"Dürüst olmak gerekirse, cenneti böyle hayal ediyorum," diyorum Ryder'a, göğsümdeki hafiflik adımlarımda bir sıçrama yaratıyor. "Şuna bir baksana. Daha güzel bir şey gördün mü hiç?"

Başımı çevirdiğimde, kendi içinde canlı olan mavi gözlerinin yüzüme sabitlendiğini görüyorum.

"Ne?" Kendimden utanarak söylüyorum.

Boğazını temizliyor. "Yok bir şey. Haklısın. Burası çok

güzel." Elini tutup onu ileriye doğru itiyorum. "Hadi gel."

Yemyeşil bitki örtüsü ve fokurdayan bir şelale ile çerçevelenmiş bir koi göletinin yanından geçiyoruz. Bugün pek çok insan bahçeleri ziyaret etmeye karar vermiş. Küçük çocuklarıyla birlikte dolambaçlı yollarda ilerleyen bir grup ebeveynin yanından geçiyoruz. Beslenme istasyonlarından birinde duran el ele tutuşmuş bir çifti atlatıyoruz. Küçük turuncu ve siyah bir hükümdarın nektarı yudumlamasını izliyorlar.

"Seni anlamıyorum," diyor Ryder

hışımla. "Anlamayacak ne var?"

Omuz silkiyor.

"Hayır. Anlat

bana."

"Sen sadece... tahmin ettiğim gibi değilsin," diye itiraf

ediyor. "Peki. Peki sen benim nasıl olacağımı düşündün?"

"Bilirsiniz, tek yönlü bir zihne sahip süper ciddi hokey oyuncusu."

"Hokey konusunda ciddi olabilirim ama başka ilgi alanlarım da var."

"Kelebekler gibi," diyor kuru bir sesle.

"Neden kelebekler olmasın?" Başımızın üzerinde uçuşan tüm güzel yaratıkları işaret ediyorum. "Bakın ne kadar muhteşemler."

Yeni bir patikaya doğru ilerliyoruz, bu patika daha sessiz çünkü çocuklar yok. Birkaç metre ileride pembe saçlı bir kadın, bir yaprağın üzerine tünemiş sarımsı kahverengi bir kelebeğin fotoğrafını çekiyor.

Ryder bana yan yan bakıyor. "Şimdi fark ettim... Seni hiç fotoğraf çekerken görmedim."

"Yapmalı mıyım?"

"Bu çok garip. Genelde sosyal medya için fotoğraf çektiren bir hatun görmeden bir gün bile geçiremiyorum. Geçen gün bir grup amigo kızın avluda milyonlarca poz verdiğini gördüm. İçlerinden biri her fotoğrafı inceliyor ve sonra arkadaşlarına yeniden çekmelerini emrediyordu."

"Beni yanlış anlamayın, kamera rulom milyonlarca fotoğrafla dolu. Sadece artık burada fotoğraf çekmiyorum çünkü son kelebek fotoğrafı sayımın on bin olduğuna eminim ve şaka yapmıyorum. Çektiğim fotoğrafları paylaşmaya gelince, hayır. Ben sosyal medya kızı değilim." Başımı ona doğru eğiyorum. "Sanırım senin de sosyal medyan yok?"

Gülmeye başladı.

"Evet, aptalca bir soru."

"Sen daha iyi bilirsin, Gisele." Omuz silkiyor. "Yine de sende olmamasına şaşırdım."

"Bu neden şaşırtıcı?"

"Çünkü sen bir piliçsin."

"Yani bu otomatik olarak bikinili fotoğraflar ve selfie'ler paylaşmam gerektiği anlamına mı geliyor? Eğlenceli gerçek: Bazen fotoğraf çekebilir ve dünyanın geri kalanını dahil etmeden sadece kendinize saklayabilirsiniz."

"Bikinili fotoğraflara dahil olmak istiyorum. Nasıl katılabilirim?" Sırıtıyorum. "Sana haftalık çekimler göndermeye başlayacağım."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Ve eskiden sosyal medyadaydım," diye hatırlatıyorum ona. "Hâlâ hesaplarım var ama ya özeller ya da devre dışı bırakılmışlar. Eski arkadaşım peşimi bırakmadı. İşte o zaman tüm hayatımın internette olmasını istemediğimi fark ettim. Tüm bu anlar bana ait. Başkasına değil." Etrafımızda özgürce uçuşan kelebeklere ve güvelere el sallıyorum. "Bu sadece benim için."

Yürümeye devam ediyoruz ve ben sıcağı hissetmeye başlıyorum. Konservatuvar neredeyse tamamen camdan yapılmış ve camların arasından parlayan Ekim güneşi zaten tropik olan ortamı daha da ısıtıyor.

Gri Under Armour gömleğinin kollarını sıvayarak, "Sanki yine saunadayız," diye homurdanıyor.

Keşke öyle olsaydık. Çünkü o zaman yine içimde olurdu.

"Kelebeklerin uçmak için sıcaklığa ihtiyacı var. Onların uçmasını istemiyor musun Ryder? Kelebeklere karşı bu kan davası ne zaman başladı?"

"Çok genç yaşta," diyor ciddiyetle.

Onu oyuna getirdiğimde buna bayılıyorum. Fazla düşünmemeye kararlı olduğum bir seviyede bunu arzulamaya başlıyorum.

Bir beslenme istasyonunun önünde duruyoruz, burada yakındaki bir ağacın üzerindeki bilgi levhasını okuyorum. Buraya kaç kez gelirsem geleyim, hâlâ yeni bir şeyler öğrenmeyi başarıyorum. Takip edilmesi gereken çok fazla patika ve bitki örtüsü var.

"Aa bak, yeni bir arkadaşın oldu," diyorum sevinçle.

Ryder omzuna konan mavi kelebeğe gözlerini kısarak bakmak için boynunu kırıyor.

"Zavallı adam," dedim. "Henüz senin bir pislik olduğunu anlayacak kadar iyi tanımıyor seni."

Bir kahkaha ile patikada dans ediyorum. Bugün muhteşem bir ruh halindeyim. Önce sauna seksi, şimdi de buradayım. Burası beni her zaman canlandırır. Ve belki de... ne kadar huysuz ve iletişimsiz olursa olsun... küçük bir parçam Ryder'la vakit geçirmekten hoşlanıyor.

"Peki başka nelerle
ilgileniyorsun?" İzlerimde
duruyorum.

"Beni tanımaya mı çalışıyorsun?" Çenem kelimenin tam anlamıyla
ayaklarımın altında. "Unut gitsin." Yanımdan geçip gitti.

Hevesle peşinden koşuyorum. "Hayır, hadi yapalım şunu. Bana her şeyi sorabilirsin. Ama," diye uyarıyorum, "bana soracağın her şeye kendin cevap vermek zorundasın."

"Bu bir tuzak gibi
hissettiriyor." "Bu işler
böyle yürür."

"Peki," dedi sonunda. "En sevdiğin renk nedir?" "Vay
canına. Ne kadar düşündürücü bir soru."

Yemin ederim, bu adam kendisiyle ilgili tek bir önemli ayrıntıyı bile paylaşmaktan çekiniyor. En sevdiği renk. Ha. Tam bir kaçış.

"Yeşil," dedim ona. "Seninki ne? Dur tahmin edeyim, o büyüleyici mizacına uyması için siyah mı?"

"Gri."

"Bu da hemen hemen aynı şey. Hangi ton? Açık gri mi? Koyu mu?"

"Derin bir kayrak grisi. Fırtınalı, gözlerin gibi."

Kalbim küçük bir takla attı. Romantik olmaya çalışmıyor ama bu cümle hoşuma gitti. Aslında çok fazla hoşuma gitti.

Başımın belada olabileceğinden endişelenmeye başlıyorum.

Kendime bunun sıradan kalması gerektiğini hatırlatıp duruyorum. Duygularla işi olmadığını söyledi. Ve gerçekten, kendimi bu adamla çıkarken hayal etmek zor. Ağzının sıkı olduğu biliniyor. Ondan kişisel detaylar almak diş çekmek gibi. Bana çocukluğuyla ilgili üzücü bir hikaye anlatması için onu ikna etmek bile yorucu.

Kabul ediyorum, bir sürü hüzünlü çocukluk hikayem olsaydı, belki onları da paylaşmak istemezdim.

"En sevdiğin ses?" Sorusu düşüncelerimi böldü.

"Ses mi? Bu garip bir şey." Düşünüyorum. "Yağmur. Yağmurun sesini severim. Seninki ne?"

"Bir disk tahtalara çarptı."

"Oh, bu da iyi."

"En sevdiğin seks pozisyonu?"

Başımı suçlarcasına ona doğru çeviriyorum. "Kelebek bahçelerinde seks hakkında konuşamazsın."

"Neden olmasın?"

"Burası çok PG bir yer."

"Evet. Evet. Sadece X-rated'e çevirdim. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Yaklaşıyor ve ben oksijen için yutkunuyorum. Nefes almak zor ve bunun sıcak bir esintiyi bahçelere doğru iten boğucu tropik havayla hiçbir ilgisi yok. Etrafımızda kelebekler uçuşuyor. Çiçeklerin arasında birbirlerini kovalıyorlar. Birkaç tanesi Ryder'ın kafasının yanından dans ederek geçiyor. Olabilecek en Disney anı ama gözlerindeki parıltı düpedüz pornografik.

"En sevdiğin pozisyon?" diye soruyor.

Birden kuruyan ağzımla yutkunuyorum. "Üstte olmayı seviyorum." "Nedenmiş o?"

"Hem içeride hem dışarıda iyi bir noktaya isabet ediyor."

Bilerek gülümsüyor. "Sürerken klitorisini bana sürtmeyi seviyor musun?"

Zorlukla nefes alabiliyorum. "Aman Tanrım. Şu anda e d e p s i z konuşmana izin yok."

"Bunun edepsiz bir konuşma olduğunu mu düşünüyorsun? Bu çok tatlı."

Bir kahkaha attım. "Güzel. En sevdiğin pozisyon hangisi?"

"Senin içinde olmamı sağlayan her şey benim favori pozisyonum olacak."

Evet, başım belada.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

RYDER

Porno bağımlılığı ve siz

DİĞER ERKEKLERİN YANINDA DUŞ ALMAK ZATEN İDEAL BİR DURUM DEĞİLDİR.

Senden nefret eden erkeklerle duş almak ise bambaşka bir hikaye. Rahatsızlığın özü. Ve çıplakken havadan sudan konuşmaktan daha acı verici bir şey düşünemiyorum.

Colson ve ben bu sabah buzdan en son çıkanlardık çünkü beceri koçlarından biri bizimle bazı pas antrenmanları yapmak istedi, bu yüzden şimdi duşlara en son giren biziz. Hızlı olmamız gerekiyor çünkü son dakika toplantısı için on dakika içinde medya odasında olmamız gerekiyor. En azından oditoryum değil, yani Sheldon ve Nance bugün bize işkence etmek için orada değiller. Umarım. Bize düğün videolarını ve muhtemelen ortak çocukluklarına ait ev videolarını gösterecekleri bir pusu kurmalarını bekliyorum.

Bel hizasında bölmeleri olan kendi kabinlerimizde duruyoruz, bu yüzden onu hala göz ucuyla görebiliyorum. Suyu sıkmak için iki elimi ıslak saçlarımda gezdirirken gözlerinin üzerimde olduğunu bu şekilde hissedebiliyorum.

"Ne?" Sinirli bir şekilde onun tezgâhına doğru bakarak söylüyorum.

"Antrenman sırasında biraz daha iltifat etsen ölür müsün?" "Sana karşı mı? Ne yani, orada durup egonu okşamamı mı istiyorsun?" "Hayır, bana karşı değil. Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Diğer çocukları kastediyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Woody ve Tierney yüz yüze antrenmanlarda çok başarılıydılar. Ve Larsen son maçımızda lazer ışını gibi şutuyla ortalığı kasıp kavurdu."

"Evet, peki Eastwood adamlarına ne sıklıkla iltifat ediyorsun?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Artık 'Eastwood çocukları' diye bir şey yok," diyor hayal kırıklığı içinde. "Hepiniz Briar'sınız."

"Harika, yeni Briar çocuklarına ne sıklıkla iltifat ediyorsun? Çünkü benim durduğum yerden, Lindley dün antrenmanda seni yanıltmak için en hasta hareketleri yapıyordu. Bunun için onun sırtını sıvazlıyor muydun?"

Case pişman görünme nezaketini gösterir. "Her neyse," diye mırıldandı. "Sadece söylüyorum." Omuz silkiyorum. "Her iki taraf için de geçerli, kardeşim."

"Tamam. Ben de çaba göstereceğim. Duymak istediğin bu mu?" "Bir bok duymak istemiyorum. Konuşmaya başlayan sendin." "Tamam, anladım. Seninle sohbet etmek her zamanki gibi harikaydı, Ryder."

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Kendimi bu adama karşı uyumlu olmaya ikna edemiyorum. Gerçek şu ki, bu onun sorumluluğunda, çünkü günün sonunda burası onun evi. Biz hala izinsiz girenleriz. Arayı kapatması gereken kişi o, ben değilim.

Havlumu alıp hızla sokak kıyafetlerimi giymeye gidiyorum. Case de aynısını yapıyor, kafasına bir atlet geçiriyor. Kollarında birkaç dövme var. İki ay boyunca onunla aynı soyunma odasını paylaştıktan sonra, onları daha önce de görmüştüm. Sağ pazusundaki bir haç ama aşırı dini bir his vermiyor. Kelt tarzında ve çok süslü. Case siyah ve gümüş renkli Briar kapüşonlu tişörtünü giyiyor ve bana arkasını dönüyor.

Acaba Gigi dövmeli erkeklerden mi hoşlanıyor? Gerçi bunun pek önemi yok, çünkü artık onunla yatmıyor, değil mi?

Hayır. Kesinlikle değil.

Ayakkabılarımı bağladım ve sırt çantamı aldım. Onu omzuma atıp medya odasına doğru ilerliyorum, Case topuklarımın ucunda.

Koç Jensen projektörün başında duruyor. Herkes çoktan oturmuş, birbiriyle sohbet ediyordu. Case ve ben yerlerimizi alırken Koç toplantıyı başlattı.

Dizüstü bilgisayarını açıyor. "Bir şey dikkatimi çekti," diyor, bakışları odayı tarıyor. "Normalde bu konuya değinmezdim çünkü beni hiç ilgilendirmez."

Tamam. Merak uyandırdı.

"Ancak, hem uygun kampüs davranışları hem de potansiyel akıl sağlığı sorunlarıyla ilgili yeni kurallar nedeniyle, böyle bir şeyin ortaya çıkması durumunda size yeterli bilgi vermemiz gerektiği konusunda bilgilendirildim."

"Neler oluyor?" Beckett'ın sesi eğlenmiş gibi geliyor.

Jensen bize acımasız bir bakış attı. "Başlayalım. Öncelikle, bu PowerPoint'i ben yaratmadım. Sadece bunu bilmenizi istiyorum. Zamanımı harcamak için daha iyi yollarım var."

Kıkırdamalar odada yankılanıyor.

Dizüstü bilgisayara tıklıyor ve başlık slaytı açılıyor.

PORNO BAĞIMLILIĞI VE SIZ

Biri yüksek sesle korna çalıyor.

"Bu ne lan?" Trager talep ediyor.

"Ben dün doğmadım," diye başlıyor Jensen. "Seks bir şeydir. Porno bir şeydir. Her telefonda mevcut. Bunu anlıyorum. Sağlıklı olduğunu düşündüğümü söyleyemem, çünkü bilirsiniz, gidin gerçek bir kadın bulun. Ya da erkek," diye atılıyor. "Ya da ikisini de. Neye ilgi duyuyorsan. Saatlerce porno izlemenin senin için nasıl iyi olduğunu anlamıyorum, ama yatak odanın mahremiyetinde olduğu sürece, tamam. Çıldır."

Birisi "Kelime oyunu" diyor.

"Kelime oyunu yapmıyorum. Ben kelime oyunu yapmam. Özetlemek gerekirse, yatak odanda mı? Harika, umurumda değil. Ancak kütüphaneler de dahil olmak üzere üniversite arazisinde pornografi tüketimi fakültenin göz yumduğu bir şey değildir."

"Dostum, senden bahsediyor," diye ağzından kaçırıyor Rand, kafasını Shane'e doğru çevirerek. Sonra da kahkahalarla gülmeye başlıyor ve nedense Koç buna izin veriyor.

Rand histerik bir halde, masanın üzerine kıvrılmış, geniş omuzları titriyor.

Ben bile karşı koyamıyorum. Kendi kahkahamı yumruğumun arkasına saklıyorum. Shane bana öldürücü bir bakış fırlattı.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Yine de mizahla birlikte bir suçluluk kıvılcımı hissediyorum. İkimiz de bunun benim hatam olduğunu biliyoruz. Kütüphane pornosu maceraları kulaktan kulağa yayıldı. Bu arada, o sadece Gigi ve beni koruyordu.

"Seni öldüreceğim," diye fısıldıyor uğursuzca.

"Bununla birlikte, üniversite arazisinde bunu yapan birinin uygun dürtü kontrolüne sahip olmayabileceği ve belki de burada daha derin bir sorun olabileceğine dair bir nokta gündeme geldi, bu yüzden burada isim vermeyeceğim-Lindley," diyor sivri bir şekilde.

Oda kahkahalara boğulur.

Koç elini kaldırır ve Shane'e bakar. "Dikkatini topla evlat. Birileri senin için bu PowerPoint'i hazırlamak için zaman harcadı, bu yüzden dikkatsiz bir pislik olmayalım."

Öne çıkan takım doktoruna eliyle işaret eder.

"Günaydın çocuklar. Dopamin hakkında konuşalım, olur mu?" Dr. Parminder kısık ve etkili sesiyle başlıyor. "Bu ilk slayta bir göz atın. Dopamin bir nörotransmitterdir ve beyindeki nöronlar arasında kimyasal bir haberci görevi görür. Aynı zamanda içsel ödül sisteminizin bir parçasıdır, yani sizi iyi hissettiren bir şey yaptığınızda dopamin salgılanır."

Shane başını iki elinin arasına aldı. Uzanıp omzunu sıvazlamamak için elimden geleni yapıyorum. Buna kalkışırsam yüzüme bir yumruk yiyeceğimi tahmin ediyorum.

Dr. Parminder devam ediyor. "Ve mastürbasyon yaptığınızda kendinizi iyi hissedersiniz." Patrick Armstrong bir kahkaha atıyor.

En az bir kişi altına işemeden tüm bu olayı atlatmamızın imkanı yok.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Gigi yatağımdaydı ve ben de günün komik başlayıp iç karartıcı biten olaylarını özetliyordum. Boston Üniversitesi'ne karşı oynadığımız maçı berabere bitirdik. Açık bir mağlubiyetten daha iyiydi sanırım ama konferanstaki en güçlü takım değillerdi ve bunu sürdürmeye hakları yoktu.

o kadar yakın. Bu sinir bozucu. Evet, önümüzde neredeyse otuz maç var, yani hala işleri tersine çevirebiliriz ama bu sezon şimdiden fiyasko gibi geliyor.

"Jensen'ın bunu yaptığına inanamıyorum." Gigi sessiz kahkahalar atarken yanağı göğsüme değerek titriyor. "Shane kızdı mı?"

"Öfkeli. Sonrasında bana gönderdiği mesajı görmeliydin." Komodinin üzerinden telefonumu alıyorum çünkü bu kelimesi kelimesine okunması gereken bir mesaj.

Yanımda kıvrılmış olan Gigi, mesajlar uygulamasını açmamı izliyor. Birden sanki biri onu dürtmüş gibi kaskatı kesildi. "Ne oldu?" Endişe içinde söylüyorum.

"Hiçbir şey."

"Gisele." Bana bakmıyor, ben de yüzünü görmek için çenesini kaldırıyorum. Acı ve öfke güzel yüz hatlarını kırıştırıyor. "Neyin var?"

Gözlerindeki düşmanlığın daha da arttığı uzun bir sürenin ardından nihayet ekrana dokunuyor ve mırıldanıyor: "Bir kadının ona yalan söylediğini bilmesini istemiyorsan, belki de yalanlarını yüzüne vurmamalısın."

Ne sikimden bahsediyor bu?

Telefonuma bakıyorum, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum- Sonra bir kahkaha patlatıyorum.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye tersliyor.

Doğrulmaya çalışıyor, ona uzandığımda öfkeyle ellerimi itiyor.

"Düşündüğün gibi değil. Söz veriyorum."

"Bu mesaj oldukça açık. Ya mesajı sen gönderdin ve özel olman gereken kadın olmayan biri için yanıp tutuşuyorsun ya da bir kız senin için yanıp tutuşuyor ve sen de bu mesajı herkesin görebileceği şekilde telefonuna kaydedecek kadar hoşuna gitti."

"Bu benim grup sohbetim," diye mırıldanıyorum. Gülmeden duramıyorum.

"Grup sohbetiniz." Ses tonu bir milim bile değişmedi. Taş gibi sert.

"Eastwood grup sohbeti," diye açıklıyorum. "Bütün çocuklar orada. Bu da maçtan önceki standart mesajımız." Konuya tıklıyorum ve ona gösteriyorum. "Gördün mü?"

Birbirinin aynısı onlarca mesaj arasında geziniyor.

BECK:

Senin için yanıyorum

POPE:

Senin için yanıyorum

KANSAS ÇOCUĞU:

Senin için yanıyorum

NAZZY:

Senin için yanıyorum

Kaydırmayı bıraktı.

"Anlamıyorum." "Açıklamak için bile çok aptalca."

"Lütfen dene."

"Patrick'in -biz ona Kansaslı Çocuk diyoruz- bir hatunu on saniye kadar tanıdıktan sonra aşık olma gibi acınası bir alışkanlığı var. Bir kere aşık olunca da romantik mesajlar ve çiçeklerle aşk bombardımanı yapıyor.
-"

"Onu yargılama. Sen bana her zaman çiçek alırsın." "İki kez," diye homurdandım. "Bu her zaman sayılmaz."

"Senden beklediğimden iki kat daha fazla çiçek veriyorsun." Beni yakaladı.

"Her neyse, geçen yıl playoffların ilk turuydu ve tek bir kişi bile galibiyet almamızı beklemiyordu. Konferansın bir numaralı takımıyla oynuyorduk - o sırada yirmi maçlık bir galibiyet serisi yakalamışlardı. Maçtan bir saat önce Patrick yanlışlıkla takım sohbetine yeni gerçek aşkı için bir mesaj gönderdi. Bunun için hepimizin onu acımasızca eleştirdiğini söylemeye gerek yok."

"Ama oyunu sen kazandın," diye tahmin ediyor. "Evet."

"Hokey oyuncuları ve batıl inançları."

Kıkırdayarak konuyu tekrar gözden geçiriyor. "Cidden her maçtan önce bu mesajı mı gönderiyorsun?"

"Maalesef."

Pişmanlık içinde dirseğine dayanıyor. "Seni bana yalan söylemekle suçladığım için özür dilerim."

"Ben yalan söylemem," diyorum basitçe. "Dürüstlüğüm neredeyse her zaman kızlarla başımı belaya sokuyor."

"Bunu düşündüğüm için aptalın tekiyim."

"Sana karşı her zaman dürüst olacağım. Başka türlü nasıl o l a b i l i r i m bilmiyorum."

"I Biliyorum, veI Aşk o hakkında sen." O iç çeker.

"I biraz aşırı tepki vermiş olabilirim."

"Biraz mı?" Sırıtıyorum. "PS kıskanç Gigi

seksi." "Kıskanmadım-"

Onu sırt üstü çevirip dudaklarımı bir çıplak göğsüne bastırdığımda mutlu bir şekilde ciyaklıyor. Bir an sonra meme ucunu emmeye başladım.

Yemin ederim, ellerimi, ağzımı ve sikimi bu kadından uzak tutmak gerçekten imkansız.

Bacaklarının arasına uzanana kadar vücudunda bir yol açıyorum, sikim yatağa bastırılıyor. Uyluklarının pürüzsüz tenini öpüyorum, hedefime giden yolda bir öpücük izi bırakıyorum. Ne kadar hazır olduğunu test etmek için bir parmağımı içine sokuyorum. Yanıt olarak inliyor.

"*Genç bir delikanlıyken,*" diye anlatıyorum, "*en dar amcığa sahip bir hokey oyuncusuyla tanıştım. Onu parmakladığımda en ateşli sesleri çıkarırdı. Ve şimdi... izin verin sizi oraya götüreyim.*"

Gigi memnun görünüyor. "İtiraf et. *Horizons'ı*

seviyorsun." "Hayır. Ben *bunu seviyorum.*"

Parmağımı derine itiyorum, bu da kıçının yataktan sallanmasına neden oluyor ve çekirdeğini doğrudan yüzüme gönderiyor.

Hiç vakit kaybetmeden klitorisini dudaklarımın arasına alıp nazikçe yalıyorum. Çabalarım başka bir inilti ile ödüllendirildi, ardından onu ciddi bir şekilde yalamaya başladığımda yumuşak, endişeli inlemeler izledi. Onu boşaltıyorum ve o zar zor

Omuzlarımdan tutup beni yukarı çekmeden önce kendine gelmesi için zaman tanıyor, böylece ben onun üstünde oluyorum. Kimse sikime dokunmamıştı bile ve patlamaya hazırdı. Acı verici bir şekilde sertleştim.

"Hiç prezervatifim yok," diye mırıldanıyorum boynunu öperken. "Onları dün kullandık." Bu hafta zaten birkaç kez geldi. "Yeniden stoklama şansım olmadı."

"Oooh, bahse girerim şimdi birileri benim değerli paketim için can atıyordur," diye dalga geçerek bana bakıyor.

"Bir dahaki sefere onları da getir," diye kabul ediyorum, çünkü aynı odada olduğumuzda kaç kez onun içine gireceğimi gerçekten hiç tahmin edemiyorum.

"Ya da..." Dudağını
ısırıyor. Devam etmesini
bekliyorum.

"Saunadaki cinsel sağlık konuşmamızdan sonra, belki onsuz da
yapabiliriz." İçinden sızan ön spermlere bakılırsa, aletim tamamen
onaylıyor.

Sonraki bir saati yatakta geçirdik. Bitirmeyi erteliyorum çünkü kendime biraz işkence etme havasındayım. Bu yüzden onu güzelce ve yavaşça beceriyorum, sonunda kendimi ödüllendirmeden önce ikinci kez boşalmasını sağlıyorum. Gigi sırtüstü yatıyor, zevkten nefesi kesilirken göğüsleri pembe bir kızarıklık taşıyor. O kadar seksi görünüyor ki, zevkin arttığını hissettiğimde, onun yerine kendimi çekip okşuyorum, mükemmel göğüslerinin ve muhteşem yüzünün görüntüsüyle boşalıyorum.

Daha sonra orada uzanıyoruz, ben boxer'larımla, o çırılçıplak, ve bu geceki oyunları konuşuyoruz.

"Üçüncüde yaptığın hareketler çok çılgıncaydı" dedim. "Birisi internette birkaç klip yayınlamış. Shane ve ben otobüsle eve dönerken onları izliyorduk."

"Hmmm. Ama bunlar olimpik hareketler miydi?" Seksten sonra sesinin böyle çıkmasına bayılıyorum. Uyuşuk. Pekmez gibi tembel.

"Sen ve senin yüce hedeflerin."

"Aslında benim asıl hedefim -en azından çocukken- Stanley Kupası'nı kazanmaktı."

Kıkırdıyorum.

"Yani, zaten bir lakabım vardı. Bütün ailemin bana Stan dediğini

söylemiş miydim? Tanrım, bu çok iğrenç."

"Kupayı kazanmak istediğin için mi bu lakabı aldın?"

"Hayır, aldım çünkü altı yaşıma kadar Stanley Cup'ın bir insan olduğunu sanıyordum. O zamandan beri Stan'im. Ama sekiz yaşıma kadar onu asla kazanamayacağımı fark etmemiştim."

Daha sıkı sarılıyor. Ben ateşliyim, o soğuk, bu yüzden mükemmel. Onun vücudu beni serinletiyor, ben de onunkini ısıtıyorum. Ruhani bir adam değilim, ama seksle gevşemiş beynimde, aniden bir yerlerde, bir şekilde, belki de birinin bizi birbirimize bu kadar iyi uyacak şekilde tasarladığını merak ediyorum.

"Boston o yıl kupayı kazandı ve ben çok mutlu oldum. Babama yaşlanıp kupayı kendim kazanacağım için ne kadar heyecanlı olduğumu söyledim. İşte o zaman bir kız olarak bunun bir seçenek olmadığı haberini verdi." Gigi sessizce gülüyor. "Dostum, hüngür hüngür ağlamaya başladım. Evimizin arkasında bir patika var ve ben hüngür hüngür ağlayarak kaçtım. Yalnız kalmak istiyordum ama çocuktum ve belli ki ailem buna izin vermeyecekti. Babam beni buldu ve bir kütüğün üzerine oturttu, gözyaşlarımı sildi ve Stanley Kupası'nı kazanmaktan daha iyi bir şey yapacağıma söz verdi: Dünya üzerinde gelmiş geçmiş en iyi kadın hokey oyuncusu olacaktım."

Hikayeye gülümsüyorum.

Homurdanıyor. "Sonra dedi ki, kupayı görmek ister miyim? Meğer kupa oturma odamızdaymış çünkü takımın her üyesinin kupayı eve götürme şansı varmış ve o sezonun en değerli oyuncusu olarak ilk hak babamınmış."

"Lanet olsun, hayatın inanılmaz."

"Her neyse, bu isteğimin elimden alınması, mevcut fırsatlara odaklanmamı sağladı. Eğer Stanley Kupası değilse, tırmanabileceğim en yüksek dağ neydi? Ben de bunun Olimpiyat altını olduğuna karar verdim." Omuz silkiyor. "Yani şu anda en önemli şey bu."

"Sana mı yoksa babana mı?"

"Beni hiçbir zaman ABD Takımı'nı hedeflemem için zorlamadı. Ben bunu kendim için yaptım. Ve bunu kendim için istiyorum. Ama sanırım, evet, bir parçam da bunu onun için istiyor. Onu gururlandırmak istiyorum."

"Eminim zaten öyledir."

"Hayır, öyle olduğunu biliyorum." Eli göğüs kaslarımı okşuyor ve tavrının değiştiğini, sinirlendiğini hissediyorum. "O takıma girmek istiyorum Ryder. Ve bunu başarabilmeliyim! Ama Brad Fairlee'den dönem başından beri haber alamadım."

"Bu seçim süreci hakkında bildiğim kadarıyla, belirsiz ve her zaman bir zaman çizelgesine bağlı değil. Tek yapman gereken oynadığın şekilde oynamaya devam etmek, o zaman şansını yakalayacaksın," diye onu temin ediyorum.

"Ya yapmazsam?" Vücudu kasılıyor ve elimi sırtında gezdiriyorum. Hafifçe gevşiyor. Sonra sesi kararlılıkla sertleşiyor. "Hayır, yapacağım. Çünkü alternatifi kabul edilemez ve izin vermeyi reddettiğim bir şey. Bu *olacak*. Gerekirse var olmasını sağlayacağım."

Onun vahşiliği seksi.

Gigi esneyerek ayağa kalkar. "Ack, gitmeliyim. Yarın sabah pateninde sürünmek istemiyorum."

Yüzünü buruşturarak göğsüne baktı. Göğüsleri menimle yapış yapış olmuş.

"Üzerime geldin," diye suçluyor.

Homurdanıyorum. "Evet, sen de gördün."

"Hızlı bir duş alabilir miyim? Bunun üzerine sütyenimi giymek istemiyorum." "Sadece sana katılabilirsem."

"Anlaştık. Temiz olduğumuza emin misin?"

"Öyle olmalıyız. Beckett'ın dışarıda olduğuna eminim. Shane evde ama bunu biliyor. Gerçi porno bağımlılığı seminerinden sonra artık bizi koruyacağını söyleyemem." Bir kahkaha dalgası daha yayılıyor. "Tanrım, keşke sen de orada olsaydın."

Onu yataktan çekip çıkarıyorum, çıplak bedenini bir itfaiyecinin omzunda taşıyorum.

"Hayır, bekle," diye itiraz ediyor, ayağa kalkmaya çalışırken kıkırdıyor. "Üzerime bir şeyler giymeliyim."

"Banyo tam olarak koridorun karşısında. Üç adım yürüyoruz."

"Evet, ama üzerinde boxer var. Shane odasından çıkarsa utanmana gerek yok."

Masa sandalyesinden benim atılmış tişörtümü kapıyor ve kafasına geçiriyor.

"Yani benim gömleğimi giyip yapış yapış yapabiliyorsun ama seninkini giyemiyor musun?" Meydan okuyorum.

"Aynen öyle."

Kapı koluna uzanıyorum, sonra duraklıyorum çünkü yumuşak ayak sesleri duyduğuma yemin edebilirim. Ama kapıyı biraz aralayıp dışarı baktığımda koridor boştu. Belki de sadece Shane alt katta dolaşıyordu.

Banyoya girerken ona küçük bir sırıtma yapıyorum. "Eğer iyiysen, belki seni duşta beceririm."

"Sözler-"

Gigi aniden çığlık atıyor.

Ne gördüğümü anlamam bir saniye sürüyor.

Duş perdesini kenara çekerek Will Larsen'in küvette tamamen giyinik bir şekilde saklandığını ortaya çıkarır.

"Ne oluyor be!" Gigi ona bağırır.

"Gigi?" diyor, şaşkınlıkla gözlerini

kırpıştırarak. "Will? Ne yapıyorsun orada?"

"Ciddiyim kardeşim," diye homurdandım. "Neden benim

evimdesin?" "Um." Gigi'ye bakıyor. "*Sen* neden onun

evindesin?" "Tanrı aşkına," diye çıkışıyorum. "Soruya

cevap ver."

Ama Gigi'ye ağzı açık bakmakla meşguldür. Şüpheli bakışları, bir erkeğe ait olduğu belli olan büyük boy tişörtüne takılıyor. Bana. Küvetten çıkarken, gözleri yüzüne dönmeden önce çıplak bacaklarına kayıyor.

"Bu adamla mı takılıyorsun? Case biliyor mu?"

Gigi'nin yüzü asıldı. "Hayır. Ve ona söyleyemezsin."

"Neden benim evimdesin?" Sertçe tekrarlıyorum. Cevapsızlıktan yorulmaya başladım.

"O benimle," diyor garip bir ses.

Beckett'ı koridorda bulmak için

dönüyorum.

"Ne demek seninle birlikte?" Temkinli bir şekilde

sordum. "Uh..." Beckett tereddüt ediyor.

Will başını öne eğiyor. "Takılıyorduk."

Sessizlik üzerimize çöküyor.

"Çıkmak gibi mi?" Gigi şaşkınlıkla sorar.

Evet, benim de kafam karıştı. Bildiğim kadarıyla bu adamların ikisi de eşcinsel değil.

"Hayır, takılmak gibi. *Timeline* serisini izliyoruz," diyor Will, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Zamanda yolculuk yapan bilim adamlarının olduğu şu aptal filmleri mi kastediyorsun?"

"Sadece yüzeyde aptalca görünüyorlar," diye mırıldandı Will. "Dinozorları falan unutursanız, asıl zaman yolculuğu teorileri çok sağlam. Novikov ilkesine bağlılar-"

Elimi kaldırdım. "Hayır." Beckett'tan zaten yeterince çektim.

"Yani siz ikiniz gizli arkadaş mısınız?" Gigi'nin sesi giderek daha da şaşkınlaşıyor.

"Evet." Bakışları Beckett'a doğru kayıyor. "Yani, gizli olmak zorunda. Gerçekten Colson'ın onunla takılmama izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Ne, Case annen mi oldu şimdi?" diyor alaycı bir şekilde.

"Oh, haklısın. Ona her şeyi anlatmalıyım." Will'in gözleri meydan okurcasına bakıyor. "Önce sen."

Karışıklık kazanına bir başka ses daha katılıyor.

"Tanrıya şükür!" Shane, üzerinde bir eşofman altı ve rahatlamış bir ifadeyle yatak odasının kapısında beliriyor. "Artık her şey açığa çıktı mı?"

"Bu ikisini biliyor muydun?" Beckett ve Will'i işaret ederek Shane'e homurdanıyorum.

Başını sallıyor. "Ah evet. Birkaç hafta önce onları kankalık yaparken yakaladım.
Esrar içip kuantum mekaniği hakkında konuşmak."

Beckett iç geçiriyor. "Kulağa çok inekçe geliyor." Gri gözleriyle Gigi'ye yalvarıyor. "Sadece bilmeni istiyorum, ben bir fuckboy'um. Çok fazla seks yapıyorum. Hem de çok."

Sanki aklına bir şey gelmiş gibi Beck'in suçlayıcı bakışları Shane'e döner.

"Bir dakika. Bu ikisinin seviştiğini bildiğini mi söylüyorsun?"

"Elbette," diye karşılık veriyor Shane. "Gerçekten de ürpertici bir seks bağımlısı gibi kütüphanelerde mastürbasyon yaptığımı mı düşünüyorsun? Bu pislikleri koruyordum."

Beckett rahat bir nefes alır. "Tanrıya şükür dostum. Çünkü Koç'a porno sorunundan bahseden bendim."

Shane öfkeyle bir küfür savurur. "O sen miydin?"

Beckett savunmaya geçerek, "Bakın, ciddi bir sorun gibi görünüyordu," diyor. "Bir kütüphanede pornoya boşalıyor olman ve sonra bunu bir grup insana sanki kütüphanede pornoya mastürbasyon yapmak normal bir olaymış gibi kabul ettirmen-"

"Evet, ama bunu yapmıyordum!"

"Güzel, harika. Artık hepimiz senin sapık olmadığını biliyoruz."

"Will." Gigi aralarındaki konuşmadan sıkılır ve dikkatini yeniden Larsen'e verir. "Case'e bundan bahsedemezsin."

Will ona, "Aynı şey senin için de geçerli," der.

"Senin Beckett Dunne ile arkadaş olman, benim Luke Ryder ile takılmam kadar felaket bir şey değil. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Kız ona bakıyor. "Çünkü bunun ciddiyetini kavradığını sanmıyorum."

"Yani, benimki biraz kötü," diye ısrar ediyor. "Bir Eastwood erkeğinden hoşlanmak *istediğimi mi* sanıyorsun?"

"Teşekkürler," diyor Beckett kuru bir sesle.

"Bu aynı seviyede değil. Hem de hiç," diye vurguluyor Gigi. "Bu Case'i gerçekten incitebilir." Sesi şimdi daha yumuşak.

Bu onu ayıltır. "Tamam, evet. Hayır, haklısın."

Başını eğmiş, bir an için avucuyla yüzünü kapatıyor, koyu renk saç telleri alnına düşüyor. Sonra iç çekiyor ve yukarı bakıyor.

"Lütfen," diyor Larsen'a. "Bu aramızda kalsın." "Tamam."

"Will."

"İyi dedim." Güvensiz bakışları Gigi'den bana kayıyor. "Bu banyodan çıkmayacak," diye söz veriyor.

Ama bu konuda içimde iyi bir his yok.

OTUZUNCU BÖLÜM

RYDER

Burası senin durağın.

"PEKÂLÂ. İŞTE BIR TANE. SIZE EVCIL BIR KAPLAN HEDIYE EDILDI-"

"Güzel," diyor Nazzy.

"Adı ne?" Patrick soruyor.

Beckett bu akşam Brown Üniversitesi ile deplasmanda oynayacağı maça hazırlanırken sopasını bantlarken gözlerini deviriyor. "Bir tane bile yok."

"Ne tür bir kaplanın adı olmaz ki?" diye sorar Patrick.

Shane Beck'e "Bu iyi bir nokta," der.

"Siz ahmaklar bitirmeme izin verecek misiniz, vermeyecek misiniz?"

"Peki, git," diyor Nazem, elini sallayarak izin veriyor. "Evcil bir kaplanımız var. İsimsiz bir evcil kaplan."

Nefesimin altında kıs kıs gülüyorum.

"Her neyse," diye devam ediyor Beckett, "bu kaplan harika. Yirmi dört saat koruma, birinci sınıf bir eküri çünkü bütün piliçler onun kulaklarını falan okşamak istiyor. Kısacası, hayatınızda net bir pozitif."

"Ama...?" Shane sorar, çünkü bu tür şeylerde her zaman bir ama vardır.

"Ama her gün üç saat boyunca onun dırdırını dinlemek zorundasınız," diye bitiriyor Beckett.

"Ne hakkında?" Rand merakla soruyor, formasını göğüs koruyucusunun üzerine çekiyor.

"Her şey hakkında. En sıradan, önemsiz, küçük şeylerden bahsediyorum." Beckett başını sallıyor. "Temel olarak, her gün üç saat boyunca Micah'nın kız arkadaşına dönüşüyor."

"Siktir git," diyor Micah ona ters ters bakarak. "Veronica o kadar da şikayet etmez."

Shane kıkırdar. "Dostum. Tek yaptığı şikayet etmek."

Sıranın sonundaki dolaptan Jordan Trager kaşlarını çatarak dönüyor. "Siz pislikler neden hep bu düşünce deneyi saçmalığını yapıyorsunuz?"

"Aslında bu komik bir hikâye," diye söze giriyor Nazem, nadir bulunan bir zeytin dalı uzatarak. Eastwood ve Briar oyuncuları çoğunlukla birbirlerinden uzak dururlar. "Dartmouth'a karşı oynadığımız bir maçtan dönerken otobüsteydik ve bir olay oldu-"

"Komik hikayen umurumda bile değil," diye mırıldandı Trager. "Ben sadece bunun çocukça olduğunu söylüyorum."

"Bunu sırtında çizgi film kaplanı dövmesi olan adam söylüyor," diye cevap veriyor Beckett kıkırdayarak. "O iğrenç şeye bakmak bana bu düşünce deneyini yapma fikrini verdi."

"Cidden dövmemi çöpe mi atıyorsun?" Trager tersliyor. "Bir erkeğin dövmeleri kutsaldır."

"Bir erkeğin gözleri de öyledir ve senin dövmen benimkini acıtıyor," diyor Beck. Odanın öbür ucunda Will Larsen'in gülümsemesini gizlemeye çalıştığını fark ediyorum.

Dün geceki kargaşanın anısı hemen geri geldi. Larsen'ı banyomda bulmak çok tuhaftı. Beck'le olan gizli arkadaşlığı beni hiç ilgilendirmiyor. Tek umursadığım Gigi'yi orada gördüğü konusunda çenesini kapalı tutması.

Austin'in bankta oturduğunu fark ediyorum, kıvırcık saçları yüzüne düşüyor ve bir patenini sıkıca bağlıyor. Son zamanlarda sessizdi. Her zaman utangaç tarafa doğru eğilirdi ama antrenman sırasında ve soyunma odasında genellikle çok daha konuşkandı.

Muhtemelen herkesi kontrol etmenin yardımcı kaptanın görev alanına girdiğini fark ettim, bu yüzden omzuna bir el attım ve ona doğru eğildim.

"İyi misin?"

Pope bana şüpheli bir bakış attı. "Evet. Neden? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Bir şey yok. Sadece kontrol ediyordum." "Neden?" diye tekrar sorar.

Shane gülmeye başlar. "Dostum. İnsanlarla iletişimde o kadar kötüsün ki, insanlar onların iyiliğini istediğinde şüpheleniyorlar."

"Siktir git," diye homurdanıyorum ve kendi sopamı bantlamaya başlıyorum. İşte bu yüzden en başta kaptanlık unvanını istememiştim. Liderlik becerileri benden kaçmaya devam ediyor.

Ve belli ki, ekip çalışması bizden kaçmaya devam ediyor.

Oyun ilk iki periyot boyunca golsüz devam ediyor, ki bu da kaleye kaç şut çektikleri düşünüldüğünde umulandan daha fazlası. Kurth bir rock yıldızı. Beckett ve Demaine savunma bölgesinde birlikte o kadar iyi çalışıyorlar ki Koç onları arka arkaya birkaç vardiya oyunda tutuyor. Tamamen bitkin bir şekilde yedek kulübesine dönüyorlar. Will, Pope ve Karlsson çıkabilsin diye Beckett'ı kapıdan geçirmeye yardım ediyor. Beckett sıranın üzerine yığılıyor, yüzünden ter damlıyor.

Will ona teselli edici bir bakış atar ve bir şişe su uzatır. Colson bu alışverişi fark eder ve kaşlarını çatar; Will de eldivenlerini inceliyormuş gibi yaparak, çözülmesi zor bir ipliği karıştırır.

Bu bankta çok fazla sır var. Colson'ın eski

kız arkadaşını beceriyorum.

En iyi arkadaşı düşmanla zaman yolculuğu filmleri izliyor.

Dünya ne hale geldi?

Üçüncünün başında, Austin'in Brown kalecisini geçen tek vuruşunun ardından bir gol öndeyiz. Bu maç boyunca yakaladığımız ilk vites değişimiydi ama bu momentum uzun sürmedi. Bir sonraki sefer savunma bölgesindeyken, Colson karşı karşıya pozisyonda çok önemli bir pası kaçırıyor ve bu da pahalıya mal olan bir rakip gole yol açıyor.

Skor 1-1'e geliyor.

Colson yedek kulübesine döndüğünde Rand onun yüzüne bakar. Alaycı bir tavırla, "İyi gidiyorsun kaptan," der.

"Siktir git," diye tükürdü

Colson. "Siktir *git*."

"Yeter!" Koç elini kaldırarak tersledi. Dönüyor ve oyuncu değişikliği istiyor.

Bu arada, ben de Rand kadar kızgınım, çünkü açık bir şekilde yuvaya doğru gittiğimi belirttim. Colson'ın tek yapması gereken dinlemekti ve disk şu anda onun sopasında olurdu.

Yine de, bir sonraki vardiyamızda yüzleşme pozisyonuna kayarken, Colson'a kaşlarımı çatıp "Belki bu sefer dinlersin?" diye mırıldandığımda, bu benim açımdan muhtemelen en akıllıca hareket değildi.

Bu onu ayağa kaldırdı. Gözümü kırptım ve yüzümdeydi. Kolu dışarı çıktı, itme noktasına kadar değil. Daha çok bir dokunuş.

Kolumdaki eldivenine bakıyorum. Sonra yukarı baktım. Şok olmuş ve kızgın. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Lanet olası yorumlarını kendine sakla," diye tersliyor beni. "Burada bir oyun oynamaya çalışıyoruz."

Ama bu beş saniyelik didişme bize düdük çaldırdı. Hakem oyunu geciktirdi.

Yüce İsa.

Lanet olası bir penaltı aldık.

"Ne olacak ki?" diye homurdanan Demaine, Koç'un penaltı atışlarını başlatması için yedek kulübesine doğru ilerliyor.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Jensen'ın alnındaki damarlar patlayacakmış gibi görünüyor. "Oyunun gecikmesi mi?" diye bağırıyor ceza sahalarımıza doğru.

Colson ve ben ikimiz de başımızı eğdik. Bağırmakta haklı. Kaçınılabilecek pek çok penaltı var ve bizim aldığımız da kesinlikle onlardan biri. Özellikle de kendi takım arkadaşınızla tartıştığınız için verildiyse. Hayır, daha da kötüsü, kaptanınızla.

Koçun gözleri bana şu anda büyük bir tehlike içinde olduğumuzu söylüyor. Brown hatamızdan yararlanıyor ve penaltıyı gole çeviriyor.

2-1, Brown.

Case ve ben günah kutusundan çıktık ve hasar kontrolü yapmak için buza döndük. İki dakika kala, Larsen'den gelen güzel bir vuruş skoru 2-2'ye getirdi.

2. Beş dakikalık uzatma periyodu golsüz sona erdi, böylece kayıtlarımızda ikinci bir beraberlik var. Bu bir mağlubiyet değil ama Koç'un soyunma odasındaki öfkesine bakılırsa öyle de olabilir.

Neyse ki bizi uzun bir sözlü dayaktan kurtardı. Sadece içeri giriyor, işaret parmağını benden Case'e doğru şaklatıyor ve tek bir kelime havlıyor:

"İçler acısı." Sonra odanın geri kalanına seslenir. "Duş alın ve üstünüzü değiştirin. Otobüste görüşürüz."

Sikeyim.

Bu sezon trajik bir başlangıç yaptı. Şimdiye kadar sadece bir galibiyet aldık. Ve şimdi, bu gece, son maçımız berabere bitti çünkü lanet olası yardımcı kaptanlar yapmamaları gereken bir penaltı yaptılar. Kızgın olduğu için Koç'u suçlamıyorum. Frozen Four'u kazanmaya alışkın ve bu sezon bu boş bir hayal gibi görünmeye başladı.

Otobüste yeniden toplandık. Moralimiz bozuk. Briar kampüsüne doksan dakikalık bir yolculukla dönüyoruz; yaklaşık on dakika sonra Jensen'in şoförle konuşmak için ayağa kalktığını fark ediyorum.

Bundan on saniye sonra otobüs yolun kenarında durur.

Koltuk arkadaşım Shane başını telefonundan kaldırdı. Bütün hafta boyunca takıldığı bir başka amigo kızla mesajlaşıyordu. "Bu da ne?"

"Colson. Ryder. Ayağa kalk."

Case ve ben yasaklayıcı emre gergin bir bakış atıyoruz. Koltuklarımızdan kalkıyoruz.

"Burası senin durağın."

Pencereye doğru döndüm. Tek gördüğüm zifiri karanlık. İki şeritli otoyolun bu tarafında çakıllı bir banket ve karanlık bir ormanlık alandan başka bir şey yok.

"Ne demek burası bizim durağımız?" Colson yankılanıyor. Kafası karışmış. "Eve yürümemizi mi istiyorsun?"

Jensen'ın gülümsemesinde dişler var ama espri yok. "Bunu başka bir ekip oluşturma egzersizi olarak düşünün."

"Bizi ormanın ortasında bir seri katile terk etmek ekip kurmak mı oluyor?" Tristan Yoo ağzından kaçırıyor.

"Her şeyden önce, 'biz' diye bir şey yok. Onlar var. O yüzden sakin ol, Yoo." Koç başını sallıyor. "Ama iyi bir noktaya değindin."

Beckett'ın birkaç sıra arkasındaki birine gelene kadar bakışlarını erkek yüzleri denizinin üzerinde gezdiriyor. Terrence adında bir ikinci sınıf öğrencisi.

"İzci çocuk, şu İsviçre çakısını hep yanında taşıyorsun. Yanında mı?"

"Evet." "Ver

onu." "Evet."

Koç otobüsü tekrar tarar. "Hiçbiriniz sigara içmiyormuş ya da hayatınızda bir madde kullanmamış gibi davranmayalım. İki çakmağa ihtiyacım var. Pas verin."

Birkaç çakmak onun eline geçene kadar sıralarda ilerliyor. Jensen birini benim avucuma, diğerini de Case'in avucuna sıkıştırıyor. Çakı da Case'e gidiyor. Bunu zihnime not ediyorum. Sanırım ikimiz arasında, Jensen diğerini öldürme olasılığı daha yüksek olanın ben olduğuma ve bu nedenle silaha sahip olmamam gerektiğine inanıyor. Bunu bir iltifat olarak mı yoksa hakaret olarak mı algılamam gerektiğinden emin değilim.

"Telefonlarınız var. Ateşiniz var. Korumanız var. Ceketleriniz var." Şaşkın Nazem'in elinden bir paket cips alıyor. "Ve biraz yiyecek. Bu gece hayatta kalmak için ihtiyacınız olan her şey. Otobüs sabah sizi buradan alacak."

"Koç, hadi ama. Bu delilik," diye itiraz ediyor Colson. "Sadece-"

"Sadece ne yapamam?"

Case sessizliğe gömüldü.

"Çünkü gördüğüm kadarıyla, takım kaptanlarımın uykusunu almamış çocuklar gibi didiştikleri için oyun geciktirme cezaları almalarına izin *veremem.* Belli ki Laredos'la geçirdiğin zaman işe yaramıyor."

"Evet, çünkü kafayı yemişler," diye mırıldanıyor Patrick. Boğuk kahkahalar otobüsün içinde yankılanıyor.

"Günün sonunda, bu gece olanlar - *kazanmamız gereken* ama *kazanamadığımız* bu maç - sizin suçunuz. İkinizin de." Benden Case'e bakıyor, ağzı sıkı bir çizgide sıkışmış. "Hastings'e yaklaşık kırk mil var ve yürümeyi seçerseniz bütün gecenizi alır. Ben şahsen geceyi kamp kurarak geçirmenizi öneririm. Zamanı sığır etini ezmek için kullanın. Doğru yap. Otobüs sabah 6:00'da burada olacak." Dişlerini gösterdi ve kapıyı işaret etti. "Kımıldayın."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

RYDER

Beni beceriyor, kardeşim.

"BU SAÇMALIK." KASA BİR KAYAYA ÇARPIYOR, BİZ DE
bir çift Dickensian yetimi gibi.

Şimdiye kadar ormana girmeye cesaret edemedik. Colson'ın çakıl taşlarını tekmelemekle telefonuna bakmak arasında gidip geldiği çakıllı bankette hâlâ oyalanıyoruz.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Pilini saklamalısın."

"Hadi ama. Bizi bütün gece burada bırakacak değil ya." "Eminim öyledir, kardeşim."

Case gözlerini kısar.

"Bize İsviçre çakısı ve çakmak verdi," diyorum sert bir kahkaha atarak. "Tabii ki geri gelmeyecek. Bu gece penaltıyla onu iyice kızdırdık."

"Evet. Yaptık."

Colson bir adım öne çıkıp karanlık yola bakıyor. Otobüs bizi dikiz aynasında bıraktığından beri tek bir araba bile geçmemişti.

"Burada hiç aktif seri katil var mı?" diye soruyor. "Bir süre önce Batı Yakası'nda bir otoyol katili yok muydu? Sence Doğu Yakası'nda da var mıdır?"

"Neden? Korkuyor musun?" Alay ediyorum.

"Hayır. Burada kendimi savunmasız hissediyorum. Ne var biliyor musun? Siktir et. Kamp ateşi yakacağım."

Bunun üzerine Colson ormana doğru yola çıkar. Siyah hokey ceketinin üzerindeki gümüş çizgiler, bir bulut parçasından kaçan ay ışığının altında parlıyor.

"Geliyor musun?" Omzunun üzerinden bakıyor. "Evet, her neyse."

Ellerimi ceplerime sokup onu takip ediyorum. Ayın bize yol göstermesine izin veriyoruz. Kelimenin tam anlamıyla yolun kenarında olduğumuz için resmi bir patika yok, ancak bazı basılmış alanlar var, bu yüzden çalılıklara takılmadan ormanın derinliklerine doğru ilerlemeyi başarıyoruz.

"Hastings'e yürüyerek dönmeyi denemek ister misin?" diye sordum.

"Tanrım, hayır. Öyle mi?" diye karşı çıkıyor, inanamayarak. "Bacaklarımı bu şekilde yok edemem. Yarın ağırlık salonunda olmalıyız. Deadlift yapabilmeliyim."

İyi bir noktaya değindin.

"Sadece sekiz saat. Yaşayacağız." Ağaçların arasındaki küçük bir açıklıkta durur ve başıyla onaylar. "Burası iş görür. Hadi gel. Gidip ateş yakmak için malzeme arayalım."

Yakın bölgeyi araştırmak için ayrıldık. Çıra ve dal aramak için ormanın zeminini karıştırıyorum, ayrıca iyi ateş kütükleri olarak hizmet edebilecek bazı kalın kırık dallar buluyorum. Açıklıkta yeniden bir araya geldiğimizde Colson bir grup iri taş kullanarak bir çukur inşa etmişti bile.

"Güzel," dedim, etkilenmiştim.

"Teşekkürler. Ben bu işte profesyonelim. Ailem sık sık kampa gider. Ve G'nin ailesi gibi sahte kamplara değil. Hepsi, "*Zorluk çekeceğiz,* sonra da Tahoe Gölü'nde bir malikane kiralayacağız." der. Hayır, öyle değil. Benim ailem gerçek kayaların üzerinde uyumak zorunda, yoksa babam bunun sayılmayacağını söylüyor."

Kahkahalarıma engel olamıyorum. Sonra "G'nin ailesi" derken Graham'ları kastettiğini anlıyorum. Yani muhtemelen onlarla çok zaman geçirmiş.

Gigi onu ailesinin yanına getirdi. Ve işte buradayım, onu tamamen gizlilik içinde beceriyorum.

"Bir sürü şeyim var." Malzemeleri taş çukurun yanındaki yere bırakıyorum ve ateşi yakmaya başlıyorum.

Muhtemelen inanmayacaktır ama ben de ateş yakmayı biliyorum. Gerçi başka sebeplerden dolayı. Birlikte kamp yapabileceğim bir ailem yoktu.

"Bunu çok güzel ayarlamışsın," diyor başını sallayarak. "Bunu daha önce yaptın mı?"

Ben de başımı sallıyorum.

"İzci mi? Kamp mı?"

"Saklanıyorum,"

diyorum alaycı bir

şekilde.

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkiyorum. Çok paylaşımcı biri değilimdir ama nedense detaylandırmaya karar verdim.

Belki de Gigi bana bulaşmıştır.

"Çocukken babamın karısına çok şiddet uyguladığı bir koruyucu ailede yaşıyordum. Bazen işler çok kötüye gidiyordu, bu yüzden ne zaman böyle bir şey olsa bir çadır alıp küçük üvey kız ve erkek kardeşimi evin arkasındaki ormana götürüyordum. Bazı geceler hava soğuk olurdu, bu yüzden ısınmak için ateş yakardık. Çoğu zaman alevden çok duman çıkardı. Ateşi nasıl yakacağımızı bilirdik ama nasıl devam ettireceğimizi bilmezdik."

"Merak etmeyin, bakım kısmını çok iyi biliyorum."

Cebinden çakmağını çıkarıp ateşin üzerine eğiliyor. Kıvılcıma üflüyor ve kısa sürede gittikçe yükselen bir alevi besliyor. Birkaç dakika içinde cayır cayır yanan bir ateşimiz oldu.

Paltomu çıkarıyorum ve üzerine oturmadan önce yere seriyorum. Case de aynısını yapıyor. Ve sonra sessizce oturuyoruz. Tam bir sessizlik değil. Midem Dan Grebbs'e yakışır bir hırıltı ve gurultu senfonisi üretiyor. Genelde maçtan sonra protein yüklemesi yaparım ve açlıktan ölüyorum.

Case sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Gidip bir çita falan avlamaya çalışalım mı?" dedi.

Kıkırdıyorum. "Evet, New England ormanlarındaki tüm o çitalar."

"Yiyecek arayabiliriz," diye öneriyor. "Sanırım buralarda hâlâ biraz çilek var.

Ekim'de. Ve siyah cevizler hâlâ mevsiminde olmalı."

"Dostum, ben yiyecek aramıyorum. Bu senin

projen."

Kıs kıs gülüyor.

"Sabaha kadar hayatta kalabiliriz. Sanırım bir granola barım var.

Bir paket cipsle birlikte yiyebiliriz."

"Harika," diyor asık suratla.

Böylece patates cipsi ve ceketimin cebindeki fıstık ezmeli çikolatalı granola bardan oluşan geç bir akşam yemeğini paylaştık.

Bu uzun bir gece olacak.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sonunda sorunlarımızı gündeme getiren Colson oldu. Konuşmayı benden daha çok seviyor gibi görünüyor.

"Bu boku yapmaya devam edemeyiz."

Omuz silkiyorum. "Biliyorum. Ama Briar'lıların bizi hoş karşılamasını sağlayamam."

"Her iki taraf için de geçerli. Hoş karşılanmayı istemeniz gerekir." Tereddüt ediyor. "Siz buraya ilk geldiğinizde, yerlerimizi alacağınızdan endişelendik. Ve

-Kabul edelim, sen yaptın. Lanet Miller gitti. İyi bir arkadaştı."

Başımı salladım. "Eski kaptanımız da öyleydi. Sean. Birleşmeyi duyduğunda transfer oldu çünkü tam da şu anda bizim uğraştığımız şeyle uğraşmak istemiyordu."

"O zaman ikimiz de iyi adamlarımızı kaybettik. Ama o kısım artık bitti. Hepimiz yeni başlayanlarız. Ve hepimiz iyiyiz," diyor isteksiz de olsa.

"Hepimiz mi?" Kuru bir şekilde söyledim.

"Evet. İltifat mı bekliyorsun?"

"Hayır, iyi olduğumu biliyorum." Duraksadım, yüzümü buruşturdum. "Sen de öylesin." Case sırıtıyor. "Bunu söylemek acı veriyor, ha?"

"Birazcık."

"Tek söylediğim, biz yardımcı kaptanız. Diğer erkeklere örnek olmalıyız. Biraz iltifat ve cesaretlendirme de çok işe yarar."

"Belki Jensen'ın evcil hayvan yasağı konusundaki fikrini değiştirebiliriz," diyorum alaycı bir şekilde.

Bu bana gürültülü bir homurtu getirdi. "Oldukça şüpheli. Gigi'nin babası bana bunun arkasındaki hikayeyi anlattı."

İlgimi çekti. "Dostum. Anlat bana."

"Sanırım birkaç on yıl önce ekibin evcil bir domuzu vardı ve adamlardan biri onu New Hampshire'daki bir ilçe fuarındaki bir etkinliğe soktu. Domuzun en sevimli olduğu için bir kurdele alacağını düşünmüş. Olay örgüsü değişti: kazanan katılımcı domuz pastırmasına dönüştü."

Vay anasını. Shane haklıydı. Evcil hayvanlarını yemişler. "Bu travmatik," diyorum.

"Gerçekten."

Bir süre sessiz kalıp ateşe bakıyoruz. Case ince bir dalla dürterek bir kütük daha ekliyor.

"Otobüste ne oldu?" diye sorar aniden. "Jordan onu susturmadan önce Nazem'in anlatmaya çalıştığı hikâye. Neden bu düşünce deneyi şeyini yapıyorsunuz?"

Kendi kendime kıkırdıyorum. "Ah. Hepsi bizim yerleşik aptalımız sayesinde. Patrick, yani Kansaslı çocuk, gün aşırı aşık oluyor. Geçen sezonun başında bir partide bir hatunla tanışıyor ve tabii ki saniyeler içinde onunla evlenmeyi planlıyor. Yanlışlıkla kızın telefonunu alıp
-Sanırım cüzdanı olmadığı için onun yerine tutuyordu. Bir şekilde sırt çantasına giriyor ve biz St. Anthony's maçına giderken çantayı da yanında taşıyor. Yolu yarılamıştık ki polisler hızlandı, sirenleri çaldı ve otobüsü kenara çekti."

"Telefonunu çaldığını düşündükleri için mi?" Case kuşkulu görünüyor.

"Hayır, daha da iyisi," diyorum gülerek. "Sanırım biriyle kaçtı.
arkadaşlarıyla Daytona'ya gitmiş ve Patty'nin telefonunun hâlâ kendisinde olduğunu fark etmemiş; telefonu kaybettiğini sanmış. Ancak Rhode Island'daki babası yirmi dört saatten fazla bir süredir ondan haber alamıyor, ona ulaşamıyor ve adam paniğe kapılıyor. Polisi arar, onlar da telefonumu bul uygulamasını kullanırlar ve kızın telefonunun eyaletler arası yolda olduğunu keşfederler. Hemen kaçırıldığını düşündüler ve peşimize üç araç gönderdiler. Tam bir olaydı. Saatlerce durdurulduk, kardeşim. Maçımızı kaçırdık."

"Bekle, sanırım bunu hatırlıyorum. Playofflardan hemen önceydi ve Eastwood maçtan çekilmek zorunda kalmıştı. Herkesin mide gribi olduğunu söylediler."

"Bu bir yalandı. Tam anlamıyla hepimiz bu pilicin nerede olduğu konusunda sorgulanıyorduk."

"Bu çok vahşi."

"Biliyorum. Lanet olası deli. Kimse Patrick'in onu unutmasına izin vermedi. Gerçi o zamandan beri en az altmış beş kez aşık olduğunu düşünürsek *onu tamamen* unuttuğundan eminim. Ama evet, cezamız olarak, sezonun geri kalanında otobüste telefonlarımızı kullanmamıza izin verilmedi, ki bu aptalcaydı çünkü Patrick'in bir moron olması telefonlarımızın suçu değildi. Ama birdenbire bizi eğlendirecek telefonlarımız kalmadı, bu yüzden "*tercih eder miydin" ya* da "*ne yapardın"* gibi sorular sormaya başladık ve bu artık maçlardan önce yaptığımız bir şey haline geldi. Bir batıl inanç bir kere yerleşti mi

sonsuza dek orada." Aklıma bir şey gelince gözlerimi kısıyorum. "Az önce fark ettim ki

-İkimizin de batıl inançları lanet olası Patrick'le ilgili. Çocuk tam bir baş belası." "Diğer batıl inanç nedir?"

"Bir keresinde yanlışlıkla grup sohbetimize 'Senin için yanıp tutuşuyorum' diye mesaj atmıştı." Homurdanıyorum. "Demek artık bu da bir şey."

"Bir dakika, maçtan önce hep böyle mesajlaştığınızı mı görüyorum?" Colson bana ters ters bakarken çenesi düştü. "İşte bu yüzden kaybedip duruyoruz! Çünkü tüm takım bunu yapmıyor."

Onun da hepimiz gibi batıl inançları olduğunu öğrenince hiç şaşırmadım. "Bir tane kazandık," diye belirtiyorum.

"Evet. Ve sonra geri kalanını kaybettim." İnatla çenesini uzatıyor. "Beraberlikleri kabul etmiyorum. Beraberlik kayıptır."

"Katılıyorum. İnsanların aksini söylemesinden nefret ediyorum." Bir nefes verdim. "Bilemiyorum. O zaman belki yeni bir grup sohbeti yaparız."

Ağzımdan çıkacağını hiç düşünmediğim kelimeler çünkü hem sohbetten hem de gruplardan nefret ediyorum.

"Şimdi denemek zorundayız," diye ısrar ediyor Case.

"Kaybetmeye devam edemeyiz." Ben de buna katılıyorum.

Yine ateşle ilgileniyor. Soluk turuncu közler karanlıkta dans edip süzülüyor.

Sonra dedi ki, "Ben genelde böyle hıyar

değilimdir." "Oh." Duraksadım. "Genelde

öyleyimdir."

Kıs kıs gülüyor. "Bunu anlamıştım. Ama ben... o kadar da değil. Son zamanlarda zor günler geçirdim. Bir ayrılık yaşadım."

İçimde bir rahatsızlık hissi dolaşıyor. "Şimdi de kadınlar hakkında mı konuşacağız?"

Saatini kontrol eder. "Saat on bir ve ben uyurken bir ayı tarafından parçalanmaya henüz hazır değilim, o yüzden... evet, sanırım hazırız."

"Sen ve Graham, ha?" Ses tonumu rahat tutuyorum.

"Evet. Birinci sınıfın başından beri birlikteydik. Geçtiğimiz Haziran'da ayrıldık." Dudağını ısırıyor. "Bu gerçekten kafamı karıştırdı."

"Ne oldu? O mu seni terk etti yoksa tam tersi mi oldu?" Bencilce, ayrılık hakkında biraz bilgi edinmeye hevesliyim. Gigi'ye asla sormazdım ama

Case

adil bir oyun.

"Beni terk etti," diyor açıkça. "Hem de beni sevdiğini söyledikten bir hafta sonra."

Alnımı kırıştırıyorum. İtiraf etmeliyim ki, "seni seviyorum" konusunda pek becerikli değilim ama ilişkimizin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmeden ikisinin de bu duyguyu ifade etmemiş olması tuhaf geliyor. Belki de bu normaldir? Ben bu üç kelimeyi bir kadına hiç söylemedim. Bildiğim kadarıyla insanların bunu söylemesi biraz zaman alıyor.

"Her şeyi berbat ettim. Dürüst olmak gerekirse bunu atlatabileceğimizi düşünmüştüm ama artık bana güvenmiyor ve bu öldürüyor, anlıyor musun?"

Adama sempati duyuyorum. Çünkü sesinde gerçek bir acı var.

Sonra kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Çünkü dün gece sikimin onun içinde olduğundan haberi yok.

"Hepsini attım," diyor üzgün, uzak bir sesle. "Lanet olası aptal."

"Onu aldattın mı?" diye sordum. Ben alt metinlerle oynayan bir adam değilim.

Başını ellerinin arasına alıyor ve avuçlarının içine doğru inliyor.

"Her neyse. Evet. Aldattım. Ve onun beni affedeceğini hiç sanmıyorum." Bir inilti daha. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmam gerekiyor? Sanırım aradığım kişi o."

Eğer doğru kişi o olsaydı, bunu düşünmezdi. Bunu bilirdi.

Ve eğer doğru kişi o olsaydı, başka biriyle uğraşmazdı.

Ama düşüncelerimi kendime saklıyorum. Çoğu zaman pisliğin tekiyim ama ben bile bir adamı yere düştüğünde tekmeleyemem.

"Yani, evet. Son zamanlarda hıyar gibi davrandım," diye itiraf ediyor. "Tüm bu hayal kırıklığını nasıl dışa vuracağımı bilmiyorum, anlıyor musun? Benden uzaklaşıyor. Ve ben onu özlüyorum. Sürekli nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyorum."

Beni beceriyor, kardeşim.

Bunu da kendime saklıyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

RYDER

Kelebek çiftleşme
alışkanlıkları

ERTESİ SABAH, TÜM ERKEKLER UYUDUKTAN SONRA TAZE VE UYANIKKEN

Colson ve ben kendi yataklarımızda -ya da Beckett'in durumunda bir kız öğrenci yurdunun yatağında- bir hayatta kalma programından yeni çıkmış gibiyiz. Otobüs bizi aldıktan sonra evde iki saat uyumayı başardım, sonra da Shane'le birlikte kaldırma seansımıza gittik. Araba kullanamayacak kadar yorgundum.

Eastwood'da kendi programlarımıza göre ağırlık çalışabiliyorduk ama Briar takım olarak birlikte çalıştığımız bir antrenman rejimi gerektiriyor. Ben içeri girdiğimde herkes zaten ağırlık odasındaydı.

Beckett beni görünce sırıtarak, "Yaşıyor," diyor. Buraya doğrudan kız öğrenci yurdundan gelmiş olmalı. "Ben de seni sincap derisinden bir şapkayla falan görmeyi bekliyordum."

"Neredeyse bir çita öldürüyorduk," diyor Case, iyi huylu bir şekilde koluma vurarak.

Bunun üzerine birkaç kaştan fazlası havaya kalktı.

"Çift C," diyor Trager ve Case'i yumruklamak için yanına gidiyor. "İyi misin, kardeşim?" Bana temkinli bir bakış fırlattı.

Colson fark eder ve iç çeker. "Pekâlâ millet. Dinleyin." Ellerini çırpıyor.

Çocuklar yaptıkları işi bırakıp ağırlık sehpalarında oturarak Colson'a odaklanırlar. Joe Kurth'u gözleyen Demaine halteri yerine geri koyuyor. Arka aynanın yanında Rand ve Mason kaldırdıkları dambılları yere bırakıyor.

Colson, "Dün gece maç sırasında yaşananlar için özür dilemek istedik," diye söze başladı. "Brown o golü atmamalıydı. Penaltı

ve bu kaptan davranışı değildi." Bana bakıyor ve ben de başımla onaylıyorum. "İleriye dönük olarak bir takım olmamız gerekiyor. Gerçek bir takım." Yüzü acı dolu bir hal alıyor. "Nance ve Sheldon'dan ne kadar nefret etsem de, bence bu iletişim konusunda haklılar."

Birkaç şüpheci bakış değiş tokuş edilir.

"Öyleyse, ben başlayayım." Bakışları Shane'in üzerine düşer. "Lindley. Tokat atışların çok güzel dostum. Hiç böyle bir güç görmemiştim."

Shane irkildi. "Ah.

Teşekkürler." Case başını bana

doğru eğdi.

Bakışlarımı Trager'a kilitliyorum çünkü onu kazanmaya çalışmak için daha iyi bir seçenek gibi görünüyor. "Trager. Dünkü penaltıyı gole çevirdin."

Gözlerini bana dikti. Sonra Case'in onu izlediğini fark ederek hızlıca başını sallıyor.

Colson kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Pekâlâ. Biri daha gitsin. Hepimiz dopamin içinde yüzene kadar birbirimize iltifat yağdıracağız."

Nazzy ciddiyetle, "Lindley bunu çok iyi biliyor," deyince Shane ona ters ters bakar.

Will Larsen bir süre tereddüt ettikten sonra gizli en iyi arkadaşına seslenir. "Beckett. Kenarları şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha iyi kullanıyorsun."

Beck başını sallar. "Sağ ol dostum." Cevap olarak, "Atışın lanet olası bir lazer ışını." diyor.

Ve bu böyle devam ediyor, herkes birbirine iltifat ediyor. Bu kesin bir ilerleme.

Yine de herkesin gönlü kazanılmadı. Daha sonra, duşlara doğru giderken, Rand beni kenara çekip alçak sesle konuştu.

"Bu gerçek mi? Artık Colson'la arkadaş mısın?"

Omuz silkiyorum. Arkadaş olduğumuzu söyleyemem ama vahşi doğada mahsur kalmış olmamıza rağmen eğlenceli bir gece geçirdiğimizi de inkâr edemem. Adam komik.

Gerçekten, artık ateşkes ilan ettiğimize göre, aramızdaki gerçek bir arkadaşlığı engelleyen tek şey, yirmi dakika sonra soyunma odasından çıktığımda bana mesaj atan kız.

GISELE:

Sanırım kolyemi senin evinde unuttum. Gelip bakabilir miyim?

Telefona sırıtıyorum. Bu hatun en iyisi.

BEN:

Aslında kampüsteyim. Onun yerine sana gelmemi ister misin?

GISELE:

Gerçekten mi?

BEN:

Neden olmasın? Oda arkadaşının bizden haberi var mı?

GISELE:

Evet. Gel bakalım.

Cipimi Hartford House'un önündeki otoparka park edip yurda doğru ilerliyorum, ön girişe ulaştığımda salkım söğüt gibi siyah bir kadın dışarı çıkıyor. Bu Gigi'nin oda arkadaşı, Mya. Onu buraya çiçeklerle geldiğim günden hatırlıyorum.

Ki bunu unutmama izin vermiyor.

Gözlerinde eğlence parıldıyor. "Çiçek çocuk. Nasıl gidiyor?"

Ona acı dolu bir bakış attım. "Çiçek çocuk' diye bir şey yapmayalım. Korumam gereken bir itibarım var."

"Bu vermek istediğim bir söz değil. G yukarıda."

Mya kapıya doğru geri adım atar ve başını lobiye uzatır.

"Hey, Spencer, o bir katil değil," diye sesleniyor masadaki güvenlik görevlisine, parmağını bana doğru uzatarak. Sonra içeri girmem için eliyle işaret etti. "Görüşürüz, çiçek çocuk."

Gigi'nin odası ikinci katta. Beni özel yapım olduğu belli olan mor bir hokey formasının altından zar zor görünen bir çift siyah ganimet şortuyla karşılıyor çünkü döndüğünde arkasında sadece baş harfleri *GG yazıyor,* beyaz dikişli.

Yatak odası ondan beklediğim gibi kız gibi, kelebeklerin çılgın bir hayranı olduğunu düşünürsek. Desenli bir yatak örtüsü ve renkli yastıklar var. Masasının üzerindeki panoya arkadaşları ve ailesiyle çekilmiş fotoğrafları asılmış. Ve tabii ki kelebeklerin yer aldığı birkaç çerçeveli baskı.

Cam çerçevelere doğru ilerliyorum. "Geçen gün kelebeklerin çiftleşme alışkanlıklarını araştırıyordum ve bir şey keşfettim-"

"Özür dilerim, hayır," diye araya giriyor Gigi. "Bunu öylece geçiştiremezsin. *Kelebeklerin çiftleşme alışkanlıklarına mı* bakıyordun?"

Ceketimi omuz silkerek çıkardım ve masasındaki sandalyenin arkasına astım. "Çok fazla anlam çıkarma. Dürüst olmak gerekirse, sadece nasıl seviştiklerini anlamaya çalışıyordum. Hangi parçanın nereye gittiği gibi."

Kahkahalarla inliyor. "Aman Tanrım. İlginç bir şey öğrendin mi?"

"Ben yaptım." Sandalyeye çöktüm ve etrafımda döndüm. "Tropik bir tür var, erkek dişiyle çiftleşiyor ve sonra diğer erkekler onunla birlikte olamasın diye dişiye antiafrodizyak bir kimyasal püskürtüyor."

"Bu, bana Ryder kimyasalı püskürtmek istediğini söylediğin garip bir edepsiz konuşmaya mı yol açıyor?"

"Sen bilirsin."

"Bana bu konuda çok fazla yorum yapmamamı söylediğini hatırlıyor musun? Evet, okuyorum. Tamamen benim ilgi alanlarıma ilgi göstermeye çalışıyorsun," diye suçluyor. Hâlâ gülerek kendini yatağa atıyor ve başını bir yığın dekoratif yastığın üzerine koyuyor. "Peki, çılgın gecenin detaylarını ne zaman öğreneceğim?"

Gerginim. "Bunu nasıl duydun?"

"Case bu sabah mesaj attı."

Kanıma karışan kıskançlık duygusuyla iki yumruğumu da sıkıyorum.

Kahretsin. Bu hiç iyi değil. Artık o adamdan nefret etmemem gerekiyor. Ama Gigi'ye mesaj atması, hatta belki de onu geri kazanması fikri

eski hırçınlık.

"Aranızı düzelttiğinizi söyledi." Omuz silktim.

"Ayrıca ayrılığımız hakkında sana güvendiğini de söyledi." Yine omuz silktim.

Gigi bana düşünceli bir bakış attı. "Ne?"

"Öpüşmenin aldatma olduğunu mu düşünüyorsun?"

Soruyu beklemiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Biriyle ciddi bir ilişki içindeyseniz ve o başka biriyle öpüşüyorsa, bunu aldatma olarak değerlendirir misiniz?"

"Yüzde yüz." "Gerçekten mi?"

"Elbette. Birini seviyor ve saygı duyuyorsan, başkasını öpmemelisin. Hikayenin sonu."

Gigi bana gülümsüyor.

"Ne?" Garip bir şekilde söyledim.

"Bazen ne kadar siyah ve beyaz olduğunla mücadele ediyorum. Ama bu durumda, bunu seviyorum." Dudaklarını yalıyor. "Aslında bu beni çok tahrik ediyor."

"Öyle mi?" Ben çizdim. "Uh-huh."

Sonra yataktan kalkıp kucağıma tırmanıyor. Parmaklarını boynumun arkasına kilitliyor ve beni öpmek için başını eğiyor.

Dillerimiz buluştuğunda, sistemime bir şok gibi geliyor. Arzu damarlarıma yayılıyor. Taşaklarım geriliyor ve kıçımın yanakları sıkılıyor. Sonra Gigi öpücüğü derinleştiriyor ve kalçalarını sallayarak boğazımdan boğuk bir ses çıkarıyor. Tüm o kıvranışları saf bir ıstırap. Beni sadece onun sıkı sıcaklığının hafifletebileceği bir acıyla dolduruyor.

Nefesimin kesildiğini ve ellerimin sabırsızlandığını fark edince usulca gülüyor ve kucağımdan kayarak bir inilti daha çıkarıyor.

"Tedirgin görünüyorsun," diyor masumca. "Nedenini merak ediyorum."

"Sanırım yardım edebilirim."

"Mmm?"

Göz kamaştırıcı bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve sikimi çıkardı.

"Bunu yapmama asla yeterince izin vermiyorsun," diyor parmaklarını sıcak ağrıyan şaftın etrafına sararken. "Her zaman sadece beni becermek istiyorsun, seni korkunç insan."

"Berbat," diye katılıyorum.

Başını eğip dilini sikimin başının etrafında döndürdüğünde kalp atışlarım düzensizleşiyor. İnanılmaz derecede sertleşmem bana uzun süre dayanamayacağımı söylüyor. Özellikle de beni ağzına çekip hevesle emmeye başladığında.

Sandalyede arkama yaslanıyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken başımı geriye atıyorum ve keyfime bakıyorum. Yarattığı hisler akıllara durgunluk veriyor. Her santimim sıcak ve sıkı hissediyor, her kasım bir sonraki derin emme, yumuşak elinin bir sonraki sert vuruşu için beklenti içinde kıvrılıyor.

"Beni boşaltacaksın," diye uyarıyorum.

Sanki beni orgazm için yemliyormuş gibi ağzının emişini sıkılaştırıyor. Dileğinin gerçekleşmesi uzun sürmüyor. Beni o kadar iyi emerken kalçalarım huzursuzca hareket ediyor. Dili bir sonraki yukarı vuruşta uzunluğum boyunca sıyrılırken, örgüsü öne düşüyor ve taşaklarımı gıdıklıyor ve zevk acelesini serbest bırakmak için gereken tek şey bu.

Daha sonra mendil alıp beni temizledi. Sonra örgüsünü mor formasının ortasından aşağı sarkacak şekilde çeviriyor ve sikimi bu şekilde yok ettiği için kendinden çok memnun görünüyor.

Ve o anda, Shane'in haftalar önce söylediği şeyi hatırladım. Onun kız arkadaş için uygun olduğunu. Benim erkek arkadaşa uygun olmadığımı.

O zaman önemli olmadığı için geçiştirmiştim.

Şimdi, onun değerlendirmesini tekrar gözden

geçiriyorum.

Belki de doğru değildir. Belki bir erkek arkadaş

olabilirim. Yani, neden olmasın?

Gigi'nin erkek arkadaşı olm**a m a** hiç ilgi göstermemesi dışında.

Sanki sıkıntılı düşüncelerimi sezmiş gibi kaşlarını çatıyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Birden kuruyan boğazımla yutkunuyorum. "Bir yere çıksak ne d e r s i n?"

Alnındaki yiv derinleşiyor. "Nerede bir yerde?"

"Bilmiyorum. Bir randevu gibi."

Göz kırpıyor. "Bana çıkma mı teklif

ediyorsun?" Omuz silkiyorum.

"Yaptığın o konuşmayı hatırlamıyor musun-"

"Tam burada araya gireceğim Gisele, çünkü ikimiz de biliyoruz ki hayatımda hiç konuşma yapmadım."

Bu bana bir sırıtış getirdi. "Haklısın. Terapi odasında duyguları 'yapmadığını' söylediğin o günden bahsediyorum." Bana hava atıyor.

"Bu duygularla ilgili değil," diye yalan söylüyorum.

"Tamam, o zaman randevunun amacı ne olacak?"

"Bilemiyorum. Çıplak olmadığımız zamanlarda birlikte biraz zaman geçirmek güzel olabilir."

Gerçi şimdi yüksek sesle söylediğime göre, çıplak olmak çok eğlenceli. Neden onu giyinik istiyorum k i?

Gigi yumuşak bir kahkaha atmadan önce bir an sessiz kalır. "Benimle çıkmak istemeyeceğinden oldukça eminim. Gerçekten olmaz."

"Neden böyle

söylüyorsun?" "Senin

için fazla kız gibiyim."

"Sen hokey

oynuyorsun."

"Ve kelebekleri severim. Ve çiçekleri. Ve... opera."

"Opera," diye tekrarlıyorum ve ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Ortamı tekrar yumuşatmak. Açmaya çalıştığım bu saçma kapıdan geri çekilmem için bana bir fırsat ver. Saygınlığımın bir kısmını koru.

"Evet, opera," diye onaylıyor, dudakları mizahla seğiriyor. "Gördün mü? İfadenden sana göre olmadığını anlayabiliyorum. Yine de tamamen anlaşılabilir bir durum. Seni affediyorum."

"Aslında opera sevmiyorsun," diyorum, çünkü şimdi merak etmeye başlıyorum.

"Bayıldım. Aslında bu, çıkmayı düşüneceğim *tek* randevu."

Şimdi yalan söylediğini biliyorum, ama ben daha derine inemeden bana nazik bir gülümseme veriyor.

"Hadi ama Ryder, birbirimizle çıkmak istemiyoruz. Bu sadece işleri zorlaştırır."

Bunu sanki karmaşıklık gemisi uzun zaman önce kalkmamış gibi söylüyor.

PUCKBOYS

I'Senin için yanıyorum.

Senin için yanıyorum.

LUKE RYDER

I'Senin için yanıyorum.

CASE COLSON

I'Senin için yanıyorum.

Senin için yanıyorum.

I'Senin için yanıyorum.

WILL LARSEN

I'Senin için yanıyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Hokey oyuncuları sert sever

KASIM ORTASINDA BİR HAFTA SONU, ERKEK VE KADIN TAKIMLARI PROGRAMLARI

İkimiz de Maine Üniversitesi'yle oynuyoruz. Kadın hokeyinde sadece birkaç düzine Division I okulu var, bu da sezon boyunca sürekli aynı takımlarla, genellikle de arka arkaya oynadığımız anlamına geliyor. Bu yüzden Maine gibi yeni bir rakiple karşılaşmak her zaman canlandırıcı oluyor. Erkekler Cumartesi oynarken, kadınlar her iki gece de oynuyor. Her iki durumda da, Briar'dan yeterince uzun bir yol...

"Yolculuk, bebeğim," diyor Camila mutlu bir şekilde benimkinin yanındaki ikiz yatağa uzanırken. Oda atamalarını takım menajerimiz yapıyor ve bu sezon ben Cami ile eşleştirildim. Bazen uykusunda konuşması ve ona söylediğimde bana inanmaması dışında bunu umursamıyorum.

Bugün maç günü, bu yüzden düşük proteinli, ağır karbonhidratlı bir yemeği yeni bitirdim ve şimdi otobüse inmemiz gerekene kadar bir spor içeceği içiyorum. Otel pistten yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta. Maç erken saatte, saat dört buçukta başlayacak, yani gecenin geri kalanını kendimize ayırabileceğiz, ki Camila da bunu çok istiyor.

"Bir kulübe gidelim mi?" diye soruyor, yüzüstü yatıyor ve telefonunda gezinirken bacaklarını makaslıyor. "Portland'da iyi kulüpler var mı? Aslında hiç kontrol etme zahmetine girmedim."

"Yarın akşamki maçtan sonra kulübe gidelim derim. Bu gece akşam yemeği ya da sade bir şeyler yemeliyiz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Bir telefona cevap veriyor, ben de onsuz aşağıya iniyorum. Koç Adley ve ekibi muhtemelen lobide herkesi otobüse bindirmek için bekliyorlardır. Asansörden çıkıp yürümeye başladığımda gözlüklü ve sakallı tıknaz bir adam yolumu kesiyor.

"Gigi Graham."

Baktım. "Merhaba." Belli belirsiz tanıdık geliyor.

"Al Dustin." Elini uzatıyor. "ABD Takımı'nın yardımcı antrenörü."

Kalbim hızlandı. Aman Tanrım.

Hevesimi gizlemeye çalışıyorum. "Evet. Evet, özür dilerim. Seni tekrar görmek güzel. Sanırım Eylül ayındaki gösteri maçımızdaydınız. Koç Fairlee ile birlikte."

"Evet, öyleydik."

"Portland'ı ziyaret mi ediyorsunuz, yoksa bu hafta sonu maçlarımızı izlemeye mi geldiniz?"

"Oyunlar için buradayım. Ama merak etme, Brad benimle değil." Göz kırpıyor. "Böylece rahatlayabilirsin, gardını indirebilirsin."

Utangaç bir şekilde gülüyorum. "Evet, beni sinirlendiriyor. O kadar belli mi?" "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok evlat. Son maçının kasetini yakaladım.

Dustin başını sallayarak onaylıyor. "Kalenin arkasında pakı mükemmel koruyor."

Zevkten kızardığımı hissediyorum. Evet. Birileri fark ediyor. Ryder'a teşekkür etmeyi aklıma not ediyorum.

"Ve kadromuz hakkında son sözü söyleyecek kişi ben olmasam da..." Tekrar gülümsüyor. "Endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Sadece bunu söylüyorum."

Kendimi mutluluk dansı yapmamaya zorluyorum ama bu çok zor. Çünkü eğer düşündüğüm şeyi ima ediyorsa, bugünlerde Brad Fairlee'den bir telefon alacağım demektir.

"Her neyse, bu hafta sonu seni canlı çalarken görmek için sabırsızlanıyorum. İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Beklediğimden çok daha az çekişmeli geçen maç sırasında hala bu konuşmanın etkisindeyim. Yani, biz onların

kıçlar. Üzerimdeki coşku bulutundan mı, yoksa Whitney ve benim mükemmel bir uyum içinde olmamızdan mı bilmiyorum ama profesyonel seviyede görebileceğiniz türden oyunlar oynuyoruz. Üçüncü periyotta, Koç Adley birinci ve ikinci hatları yedek bıraktı. Üçüncü ve dördüncü hatlara fazladan buz süresi veriyor çünkü Maine'in kalan sürede beş gollük farkı telafi etmesine imkan yok.

Sonrasında soyunma odasında gürültülü bir kutlama oldu. Telefonumu kontrol ettiğimde babamdan gelen bir tebrik mesajı buluyorum. Maçlarımız televizyonda yayınlanmıyor olabilir ama hepsi kayda alınıyor ve babam maçları evden canlı izleyebilmek için her zaman iyilik yapmayı başarıyor.

Otobüs otele döndüğünde Ryder'dan bir mesaj aldım.

RYDER:

Hey. Kızlardan uzaklaşabiliyor musun? Sana göstermem gereken bir şey var.

BEN:

Senin sikin mi?

RYDER:

Elbette, ama bunu sonra yaparız. Portland'dayım.

BEN:

Yarına kadar gelmeyeceğini sanıyordum!

RYDER:

Erken geldim.

Sonra tek bildiğim beni çağırdığı. Otel lobisine doluşmuş olan takım arkadaşlarımdan uzaklaşıyorum.

Boğuk sesi kulağımı dolduruyor. "Özür dilerim. Aramak daha kolay. Jensen'a Portland'da bir randevum olduğunu söyledim, bu yüzden okul benim için otelde fazladan bir gece tuttu."

"Bekle, otelde misin?" Kalbim küt küt atıyor. "Şu anda mı?"

"Evet. Yanına elbise aldın mı acaba?"

"Evet..." Şüpheli bir şekilde söylüyorum.

"Git giy onu. Ve çabuk ol. Kaçırmak istemeyiz." "Neyi kaçırmak?"

"On beş dakika içinde lobide buluşalım," diyor cevap vermeden.

Meraklandım.

Ryder Bay Spontane değil, bu yüzden kesinlikle bunun nereye gittiğini görmek istiyorum.

Kızlara yemeği ekeceğimi söyledim ve on beş dakika sonra küçük siyah bir elbise, çok az makyaj ve saçlarım açık bir şekilde lobiye girdim. Yaklaştığımda gözleri takdirle parlıyor. Siyah pantolon ve koyu gri bir kazak giymiş, koyu renk saçları her zamanki gibi ustaca taranmış.

"Hadi, buradan hemen çıkmalıyız," diye ısrar ediyorum, lobiye doğru ilerlemeye başlamıştım bile. "Takım arkadaşlarım birazdan akşam yemeği için aşağı inecekler. Birileri bizi görebilir."

Elleri ceplerinde, peşimden geliyor. "Allah korusun."

"Siz ateşkes ilan ettikten beş saniye sonra Case'in senden nefret etmesine hazır *mısın*?"

Ryder irkilir. "İyi noktaya değindin."

Otelden hızla çıkarken, fark *edilmemiz ihtimaline karşı aramızda* üç adım mesafe bırakmaya dikkat ediyorum.

"Yanında gerçekten bir elbise getirdiğine inanamıyorum," diyor sırıtarak.

"Bugünlerde her zaman yanımda bir tane bulunduruyorum. Teyzem Summer bir moda tasarımcısı ve ne zaman seyahate çıkarsan yanında bir LBD getirmen gerektiğine dair katı bir kuralı var. Küçük siyah elbise," diye açıklıyorum kaşlarını kaldırdığında. "Eskiden bunun saçma bir kural olduğunu düşünürdüm ama birkaç yıl önce hafta sonu için New York'taydım ve kuzenim Alex ile birlikte bir defileye davet edildik.

son dakikada. Yanımdaki tek kıyafet kot pantolon ve üzerinde... bekleyin... *Hokey oyuncuları sert sever yazan bir* tişörttü."

Başını arkaya atar ve güler. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır. Google'dan bak. Aslında tüm o resmi stok fotoğraf sitelerinde var. Teyzem ve kuzenimle birlikte ön sırada oturuyorum ve üzerimde o saçma tişört var. Bunu yaşamama asla izin vermediler."

Bir Uber'in arka koltuğuna geçerken hâlâ kıkırdıyor. Hâlâ nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok ve Portland'ı geçtiğimiz caddelerin hiçbirini tanıyacak kadar iyi bilmiyorum.

"Bu gizemli yolculuk bizi nereye götürüyor?" Ona sordum.

"Hiçbir yerde, gerçekten." Masumiyetin timsali, büyük sıcak avucu çıplak dizime değiyor.

Normalde saat beş yönünde gölgesi olması gerekirken yeni tıraş olmuş. Göz ucuyla onu kontrol ediyorum, parmaklarımı pürüzsüz çenesinde gezdirme isteğime direniyorum. Çok keskin. Sanırım onu tıraşsız seviyorum. Yine de sakallı halinin nasıl göründüğünü de merak ediyorum. Dağınık, görkemli bir tanrı gibi, bahse girerim.

Araba durduğunda ve nerede olduğumuzu fark ettiğimde çenem düşüyor. Tiyatronun önündeki parlak, ışıltılı tabela *Samson ve Delilah* oyunu için burada olduğumuzu ilan ediyor.

Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım. Beni operaya mı götürüyorsun?"

Ryder omuz silkti. "Çıkmak istediğin tek randevunun bu olduğunu söylemiştin." "Yalan söylüyordum."

"Evet, biliyorum." Gözleri parlıyor. "Ve şimdi bunun için cezalandırılıyorsun o."

"Sen tam bir pisliksin," diyorum ama gülüyorum.

Ayrıca düpedüz hayretler içindeyim. Beni buraya getirdiğine inanamıyorum.

"Gerçi çoktan başladı. Perde yedi buçuktaydı. Çok şey kaçırdık zaten."

Umursadığımdan emin değilim. Ben daha çok burada olmamızla ilgileniyorum.

Ryder satın aldığı biletleri çıkarıyor ve telefonunu kapıdaki bilet görevlisine uzatıyor. Takım elbiseli adam barkodları tarıyor ve bize

tiyatroya giriyoruz. Kırmızı halı kaplı boş lobide tabelaları takip ederek koltuklarımıza doğru yürüyoruz. Asma katta değil de ikinci kattaki opera localarından birinde oturduğumuzu fark edince irkiliyorum.

"Bir kutuyu nasıl salladın?" Fısıldıyorum.

"Bebeğim. Maine'de küçük bir tiyatrodayız. Bu koltukların fiyatı elli dolar ve neredeyse her loca boştu."

Bana bebeğim dedi.

Bu çok nadiren oluyor ama olduğunda da kalbim göğsümde bir yapışkan yığınına dönüşüyor. Sanırım bunun ne anlama geldiğini incelemeye başlamanın zamanı geldi. Ama bu gece değil. Şu anda tamamen beklenmedik bu geziye odaklanmış durumdayım.

Loca tamamen bize ait ve sahnenin mükemmel ve engelsiz bir görüntüsü var. Pelüş koltuklara yerleşirken Ryder'a yaklaşıp fısıldıyorum, "Aslında hiç operaya gitmedim."

"Ben de öyle."

Çok geç kaldığımız için sahnede neler olduğuna dair hiçbir bilgim yok. Güzel bir elbise giymiş bir kadın ve rahip gibi giyinmiş bir adam düet yapıyor, kadının yüksek sesi adamın zengin tenoruyla mükemmel bir uyum sağlıyor. Sanki bir şeye öfkelenmişler gibi çılgınca bir his var.

"Keşke bir programımız olsaydı," diye mırıldanıyorum. Ayrıntıları telefonumda arayacaktım ama Ryder'ın alay etmesine rağmen tiyatro en azından yüzde seksen kapasite ile çalışıyor ve diğer operacıları rahatsız etmek istemiyorum. "Samson ve Delilah'nın hikâyesini iyi biliyor musun?"

"Sayılır mı? Hafızam beni yanıltmıyorsa, Delilah tam bir ukala ve tüm zamanını Samson'un gücünün kaynağını bulmaya çalışarak geçiriyor." Ryder alçak sesle konuşuyor, bakışları aşağıdaki aksiyona sabitlenmiş durumda.

"Bu gerçekten inanılmaz bir şey," diye hayret ediyorum, Delilah çıplak kollarımda tüylerimi diken diken eden bir dizi yüksek, mükemmel akort edilmiş nağmeli nota çıkarırken. "Başını kaçırdığım için pişmanım."

"Ben de." Sesi samimi geliyor.

Biz izlerken, elime uzanıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

"Sanırım bu adam Samson'ı baştan çıkarması için kadına rüşvet veren kişi." Ryder ağzını kulağıma yaklaştırıyor, böylece onu kadının sesinden duyabiliyorum.

unutulmaz feryatlar. "Sonra bir noktada Samson uyuyakalıyor ve kadın onun saçlarını kesiyor. Ve sonra gözleri oyuluyor, ki bu bir İncil hikayesi için oldukça punk rock."

Sessizce gülüyorum.

Aşağıda, sahnede yeni bir set ortaya çıktıkça ton değişiyor. Burası bir yatak odası. Delilah şimdi, bazı açılardan sahne ışıklarının altında neredeyse şeffaf görünen beyaz bir gecelik giymektedir. Ona yeni bir karakter katılıyor. Samson olduğunu tahmin ettiğim güzel bir adam, çünkü sırtından aşağı altın dalgalar dökülen uzun, tatlı bir peruk takıyor. Ya öyle ya da bu onun gerçek saçı ve ben onu kıskanıyorum.

Delila, Samson'a vücudunun şehvetli hareketleriyle yalanlanan tatlı bir soprano ile şarkı söylemeye başlar. Bunun baştan çıkarma olduğunu varsayıyorum. Kalçalarını sallaması ve güzel adama açıkça çakmaya çalışması bacaklarımın arasında tuhaf bir çekişme yaratıyor. Bir operadan tahrik olacağımı hiç düşünmezdim ama işte buradayız.

"Beni ne tür bir pornografinin içine çektin?" Ryder'a fısıldıyorum.

"Sanki sen ilgilenmiyorsun." Sesi yumuşak, alaycı bir fısıltı.

"İlgilenmiyorum."

"Uh-huh."

Ben tepki vermeye fırsat bulamadan elini elbisemin eteğinin altından geçiriyor.

Kalbim durdu.

"Hoşuna gitmedi,

ha?" "Hayır."

Parmakları uyluğum boyunca dans ediyor, sonra parmaklarını kıvırarak parmak u ç l a r ı n ı aniden nemlenen göbeğime sürtüyor.

"Gerçekten mi?" Alaycı bir parmak ince külotumun kasıklarının altından geçiyor.

Ucu içime girdiğinde nefesim kesiliyor. "O zaman neden bu kadar ıslaksın?"

Tüm oksijen vücudumu terk etti. Ve tüm kan bacaklarımın arasında birikti, klitorisimde zonkluyordu.

"Değilim," diye mırıldanarak

yalan söylüyorum. "Parmağım

aynı fikirde değil."

Yavaşça çıkarıyor ve dudaklarına götürüp emdiğinde ciyaklıyorum.

"Görgü kuralları!" Tıslıyorum.

"Ne? Koltuğun her yerine damlayan ben değilim."

"Değilim," diyorum zayıfça. "İç çamaşırı giyiyorum."

"Evet, onlardan bahsetmişken. Onlar bir sorun. Çıkar onları."

İçimdeki heyecanı durduramıyorum. "İnsanlar görecek."

"Çok karanlık ve zaten gözleri sahnede. Çıkarın onları."

Bir şey beni ele geçirdi. Belki de gözlerinde yanan sınırsız şehvettir. Belki de onun derin, emredici sesidir. Belki de damarlarımda kabaran heyecandır.

Derin bir nefes alarak elimi gizlice elbisemin altına kaydırıyorum. İç çamaşırımın bel bandına ulaştığımda tereddüt ediyorum.

Ryder her hareketimi izliyor. Bekliyor.

Titreyen parmaklarımla kumaşı kavrıyorum, kıçımı koltuktan kaldırıyorum ve külotu kalçalarımdan aşağı kaydırıyorum. Tüm bu süre boyunca, karşı kutulardaki herhangi birinin bize dikkat etme ihtimaline karşı bakışlarımı dik tutuyorum. Ama diğer müşterilerin bakışları coşkuyla yukarıdakine değil, aşağıdaki şehvetli gösteriye odaklanmış durumda.

Külotu bacaklarımdan aşağı sürüklüyorum, sonra h e r seferinde bir yüksek topukla külottan çıkıyorum.

Ryder elini uzatıyor.

Tek kelime etmeden dantel parçasını avucuna bırakıyorum. Cebine koyarken dudakları kıvrılıyor.

"Çok itaatkâr," diye mırıldanıyor. "Bu yeni Gigi'yi
sevdim." Gözlerimi kısıyorum. "Şansını
zorluyorsun."

"Hayır." Daha yakına kayıyor. "Şansın bununla hiçbir ilgisi yok."

Sonra eli yine elbisemin altında, uyluklarımın arasındaki sıcak, ağrıyan noktayı arıyor. İşaret ve orta parmağının uçlarıyla beni ovuyor. İlk temas nefesimi kesiyor.

"Sessiz ol," diye uyarıyor. "Yoksa
dururum." "Şimdi dursan kafanı
koparırım."

"Çok vahşisin. Buna bayılıyorum. Bacaklarını biraz aç."

Aşağıdaki ani feryattan komutu zar zor duyabiliyorum. Delilah'nın sesi yükseliyor, müzik toplanıyor, kreşendo yapıyor. Bu sırada Ryder sandalyemde titreyene kadar amımı okşuyor, patlamak üzere olan canlı bir tel gibiyim. Parmaklarını içime sokuyor, beni inanılmaz derecede ıslatan noktalara vuruyor. Beni orgazma daha da yaklaştırıyor.

Dudakları yine kulağımda. "Geldiğinde adımı söyle." "Ne-"

Sonra avucunun topuğu klitorisime baskı uyguluyor ve refleks olarak ona emrettiği şeyi vererek paramparça oluyorum.

"*Ryder*."

Adının sesi, aşağıdaki arya ve kulaklarımdaki nabzımın gürültüsü tarafından bastırılıyor. Görüşüm bozulacak kadar sert boşalıyorum.

Dünyaya geri döndüğümde, onu bana sırıtırken buldum. Kendinden memnun.

"Bu işi bırakıp otele dönelim mi?" Sonunda

sesimi bulmayı başardım. "Evet."

Daha sonra, hayatımın en iyi seksinden sonra doymuş ve uykulu bir şekilde onun çarşaflarına sarılmış yatıyoruz. Çünkü Ryder'la her zaman hayatımın en iyi seksini yaşıyorum. Bunu anlamaya çalışmayı bıraktım. Sadece bağımlısı olduğumu biliyorum.

Ona Al Dustin'le karşılaşmamı anlatırken fazla umutlu olmamaya, heyecanımı dizginlemeye çalışıyorum. "Henüz kesin bir anlaşma yok ama Fairlee'nin beni seçeceğinden oldukça emin görünüyordu." derken mutlu sırıtışıma engel olamıyorum.

"Sana yapacağını söylemiştim." Sırtımın alt kısmını okşuyor, dudaklarını başımın tepesine bastırıyor. "Olimpiyat altını, işte geliyoruz."

Sözleri bana bir şeyi hatırlatıyor ve bir süredir içimi kemiren bir itirafı tetikliyor. Henüz kelimelere dökmek istemediğim isteksiz bir idrak parıltısı. Çünkü hâlâ ihanet gibi geliyor sanırım.

"Olimpiyatlar hakkında en son ne zaman konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Parmaklarımı göğsündeki belirgin kasların üzerinde gezdiriyorum. "Bana neden bu kadar

takıma girmeyi çok istiyorum. İster benim için olsun, ister babam için." "Hatırlıyorum."

"O zamandan beri beni rahatsız ediyor. Bunun hakkında düşündüm. Hem de çok." Kuru dudaklarımı yalıyorum, hâlâ tereddütlüyüm. Ama zaten buraya kadar gelmiştim, bu yüzden geri kalanını zorla çıkarıyorum. "Onda olmayan bir şey istiyorum."

Ryder sanki bunu duyduğuna şaşırmış gibi hafifçe geriliyor. Kahretsin, ben de şaşırdım.

o.

"Bunu hiç yüksek sesle söylemedim. Bunu hiç düşündüm mü bilmiyorum. ama... O her şeye sahip. Kupa, ödüller, tüm zamanların rekorları, MVP unvanları, neredeyse kesin olarak Hall of Fame'e girme. Ben bunların yarısına bile asla yaklaşamayacağım." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ama hiç yapmadığı tek şey ABD Takımı için yarışmaktı. Ve bu benim yapabileceğim tek şey."

Ryder dönüyor, böylece yüz yüze yatıyoruz. Beni izliyor, ifadesi anlaşılmıyor.

Bazen denemeden bile benden bir şeyler koparabilmesinden nefret ediyorum. Onunla konuşmam için bana sormuyor, yalvarmıyor ya da beni zorlamıyor. Sadece o etraftayken oluyor. Tüm sırlarım ortaya dökülüyor.

"Kendimi... kendi hayatımda önemli hissetmek istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bunu başarmak benim için sonunda onun gölgesinden çıkmanın bir yolu. Olimpiyatlarda altın madalya kazanabilirim. Babamın asla olamayacağı bir şey." Çaresizlik içinde inliyorum. "Bunu söylemek çok küçük hissettiriyor. Bu çok mu kötü?"

"Yarışmak istemenizin *tek* nedeninin bu olup olmadığına bağlı. Bu bir siktir git, *madalyama bak ihtiyar demekten* başka bir şey değil mi?"

"Tabii ki hayır." İrkildim. "Ufacık bir parçası gibi. Bazen aklımın bir köşesini kurcalayan bir yüzde kırıntısı. Dünya sahnesinde yarışmak ondan çok daha büyük bir şey. Bu heyecan verici."

"Güzel. Heyecana odaklanın. Ama aynı zamanda şeridin var olduğunu da kabul edin."

"Bunu kabul ettiğim için kendimi kötü hissediyorum,"

diye itiraf ediyorum, gözlerimi kapatarak.

Başparmağının çenemi okşadığını hissettiğimde

sarsılıyorum.

"Bunu gerçekten aşman gerekiyor," diyor huysuzca.
Kaşlarımı çattım. "Vay canına. Az önce gerçekten önemli bir şey paylaştım ve-"

"Hayır, demek istediğim bu değil." Başını bana doğru sallıyor. "Hissettiklerin konusunda kendini kötü hissetmeyi bırakmalısın. Emma denen hatundan nefret ediyorsun ve ondan nefret ettiğin için kendini kötü hissediyorsun. Babanın sahip olmadığı bir şeyi istiyorsun ve bunu istediğin için kendini kötü hissediyorsun."

Nedense boğazım düğümleniyor. Gözyaşlarımın acısı gözlerimi yakıyor. Aman Tanrım, ağlamasam iyi olur.

"Sanki bir parça olumsuzluğu bile dile getirmeyi reddediyorsunuz; aksi takdirde bu sizi kötü bir insan yapar. Ya da varlıklı ve yetenekli doğduğun için sonsuza kadar minnettar olman gerektiğini düşünüyorsun." Kolunu bana doluyor, elini çıplak kolumda gezdirirken dudakları hafifçe benimkini okşuyor. "Sadece ne hissediyorsan onu hisset. Sorun değil."

Gözyaşlarımı uzak tutmak için gözlerimi kırpıştırıyorum ama taşmakla tehdit ediyorlar. Ve itiraf ettiğim her şeyden utandığım için değil.

Bu adama karşı bir şeyler hissetmeye başladığımın inkar edilemez farkındalığı.

"I..." Sesimi sabitlemeye çalışarak bir nefes alıyorum. "Tüm bunları paylaşırken kendimi rahat hissettiğim biriyle hiç tanışmadım." Onun dipsiz mavi gözlerine bakıyorum, her zaman ne kadar canlı olduklarına şaşırıyorum. "Beni yargılıyormuşsun gibi hissetmiyorum. Hiçbir konuda. Asla."

"Bilmiyorum."

"Seni yargıladığımı hissediyor

musun?" "Asla," diyor basitçe.

Sonra gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve ben onun

nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum. Bu çok korkutucu.

Ryder bizi ters çeviriyor, böylece o sırt üstü yatıyor ve ben de onun çıplak göğsüne sarılıyorum. Avucunu kalçama koymadan önce parmaklarını omzumdan kuyruk sokumuma kadar çıplak tenimde gezdiriyor. Dokunuşundan ürperiyorum.

"Gisele," diyor.

"Mmmm?"

"Şimdi çıkıyor muyuz?"

Bir gülümseme dudaklarımı gıdıklıyor. Dirseğimin üzerinde hafifçe yükseliyorum ve ona bakıyorum. Dudağını ısırıyor ve bu çok sevimli.

"Evet. Sanırım öyleyiz."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Dünya bazen korkutucu

RYDER'IN OTEL ODASINDAN UYGUN OLMAYAN BİR SAATTE DIŞARI ÇIKTIM çünkü Briar erkek otobüsü erken gelecek ve bir şekilde Case bizi görecek diye korkuyorum.

Eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacağım, bunu biliyorum. Sadece onu incitme fikrinden nefret ediyorum. Neredeyse iki yıldır birlikteydik. Bir geçmişimiz var.

Ryder ve benim birkaç kez takılacağımızı ve sonra biteceğini düşünmüştüm. Case'in hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. Bilmesi bile gerekmeyecekti. Ama Ryder ve ben artık saklanmaya devam edemeyiz. Aylar oldu. Bu beni çok üzüyor, çünkü sanki onu sonsuza kadar tanıyacakmışım gibi geliyor. Uyuşturucu öpücüklerinden birinin beynimi bulandırmadığı bir zaman hatırlamıyorum.

Öğleden sonraki maçımızı kazanarak bu sezon şimdiye kadar yenilmedik. Sonra erkeklerin maçını izlemeye gitmeden önce erken bir akşam yemeği yemek için bir saatimiz var. Ryder ve Case yolun ortasında kamp yapmaya gittiklerinden beri hiçbir maçlarını izlememiştim. O zamandan beri art arda dört galibiyet aldılar ve duyduğum kadarıyla durdurulamaz bir güç oldular ama bunu ilk kez şahsen deneyimliyorum.

Aradaki farkı hemen anlıyorum. Özellikle de bu ikisinde. Daha önce hiç görmediğim şekilde kaynaşıyorlar, Will'in üçüncü forvet olarak görev yaptığı ölümcül bir hücum takımı. Beckett ve Demaine savunma oyuncuları, ikisi de alev alev yanıyor.

"Tanrım," diye inliyor Cami. "Çok yumuşak elleri var."

Beckett'tan bahsediyor. Doğru, Case ya da Ryder kadar hızlı değil ama o sopayı kullanma kolaylığı var ya...

"Muhteşem biri," diye iç geçiriyor.

"Hala onunla takılmadın mı?" Whitney eğlenerek söylüyor. "Hayır!"

Cami sızlanıyor. "Buna inanabiliyor musun? Bu kabul edilemez."

Maçın büyük bölümünde skor 1-1 berabere gidiyor, ta ki üçüncü periyodun ortalarında hayatımda gördüğüm en çılgın oyun gerçekleşene kadar.

Case rakibinden bir darbe alır ve buza düşerken pakı devirmeyi başarır. Kendisi de kontrol edilen ve darbenin etkisiyle kendi etrafında dönmeye başlayan Ryder, bir şekilde pakı kapmayı başarıyor, neredeyse tam 360 derece dönüyor ve pakı kalecinin bacak yastığı ile engelleyicisi arasına sokuyor.

Hedef.

Tüm pist, hatta ev sahibi seyirci bile kendini kaybetti. Çünkü bu gerçekten de tüm gezegendeki en havalı şeydi. Takım arkadaşlarım ve ben avazımız çıktığı kadar bağırarak ayağa fırlarken bir tezahürat ve bağırış patlaması yaşanıyor. Şaşkın ve kendinden geçmiş Ryder iki kolunu başının üzerine atarken Case de kendi kollarını ona doladı. Flaşlar patlıyor ve bu ikonik zafer pozunun yarın tüm spor bloglarında patlatılacağından şüpheleniyorum.

"Tanrım, gülümsediğinde..." Whitney titreyerek söylüyor.

Pleksiglasın yanından kayarak geçen ve başını bize doğru eğen Ryder'a hayranlıkla baktığını fark ediyorum. Ona nerede oturduğumuzu söyledim ve beni görüp görmediğini bilmesem de, tribünlere attığı yıkıcı yakışıklılıktaki sırıtışın bana ait olduğu kesin.

Beş dakika sonra son düdük çalıyor ve Briar 2-1 kazanıyor.

"Hadi gel. Gidip çocukları bekleyelim," diyor Cami ayağa fırlayarak. "Onları kutlama için dışarı çıkarmalıyız."

Bizim sıramızdaki insanları koridorun sonuna kadar takip ediyoruz ama yavaş ilerliyoruz. Ve oraya vardığımızda, tribünlerin dibine doğru ilerleyen başka bir sıraya katılıyoruz. Bir adım atıyorum, sonra Cami durunca aniden duruyorum, bu da arkadaki kişinin bana çarpmasına neden oluyor. Özür dilemek için bakıyorum.

"Özür dilerim," dedim iri yarı sarışın adama.

"Her şey yolunda." Sonra gözleri takdirle genişler.

"Merhaba." "Selam," diyorum kibarca, sonra tekrar öne dönüyorum.

Omzuma küçük bir dokunuş hissettiğimde sarsılıyorum. Tekrar bakıyorum. "Gecenin geri kalanı için bir planınız var mı hanımlar?"

"Sadece takım arkadaşlarımızla buluşacağız." Bakışlarımı dik tutuyorum ve sıranın daha hızlı ilerlemesini istiyorum. Bunun onun istediği yönde gitmeyeceğini şimdiden söyleyebilirim.

"Takım arkadaşları mı? Briar'dakileri mi kastediyorsun?

Sen de mi oynuyorsun?" "Evet."

Biraz daha yaklaşırken yüzüne yapışkan bir sırıtma yayılıyor. "Bu çok seksi. Kadın atletlere bayılırım."

Ondan uzaklaşmak için daha hızlı yürümeye çalışıyorum. Artık kişisel alanımı işgal ediyor ve bu hoşuma gitmiyor.

Cami bana bakmak için dönüyor, yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorar gibi kaşlarını kaldırıyor. Başımı hafifçe sallıyorum.

"Bunu gerçekten söylüyorum," diyor, sanki söyleyip söylememesi umurumdaymış gibi.

"Harika." En alt sıraya ulaştığımızda rahatlıyorum. "Görüşürüz," diyorum ve sosyal işaretleri algılayabilen herkes bunu kastetmediğimi anlayacaktır.

Bu adam yetenekli değil. "Dört gözle bekliyorum," diyerek bana göz kırpıyor.

Pistin lobisine ulaştığımızda Case mesaj atıyor.

DURUM:

> Daha sonra şehir merkezinde bir kulübe gideceğiz. Smooth Moves diye bir yer. Siz bayanlar gelir misiniz?

Kızları kontrol ediyorum ve hepsi başını sallıyor.

Otele döndüğümüzde, Cami ve ben gece için giyiniyoruz. Tek seçeneğim dün gece giydiğim küçük siyah elbise. Cami banyodayken, Ryder operada beni parmaklarken elbisenin her tarafına sızıntı yapmadığımdan emin olmak için aceleyle kumaşı inceliyorum.

İçimden bir ürperti geçiyor. Gerçekten ona doyabileceğimi hiç ama hiç sanmıyorum. Sekse değil, ki o da gittikçe daha iyi oluyor. Ama

Şirket bana da çekici gelmeye başladı. Her dikenli, huysuz yanını.

Telefonum çaldığında takım arkadaşlarım gitmeye hazırdı. Ekranı kontrol ediyorum ve Cami'ye kapıdan el sallıyorum.

"Kardeşim arıyor," dedim. "Sizinle lobide buluşacağım." Telefona cevap verdiğimde Wyatt "*Yenilmez,*" diye bağırıyor. "Yeni duydum."

"Evet, sezon gerçekten iyi gidiyor."

"Şampiyonaya kadar gidebileceğini düşünüyor musun?"

"Yani, daha çok erken. Daha yirmi maç falan var. Ama umarım öyledir." Heyecanımı bastırmak için dudağımı ısırıyorum, çünkü kendime umutlanmamam gerektiğini söylemiştim, ama olası haberleri onunla paylaşmadan edemiyorum. "ABD Takımı'nın yardımcı antrenörlerinden biri bu hafta sonu burada. Dün beni otelde durdurdu ve endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını söyledi. Kısacası nihai kadroya gireceğimi ima etti."

"Aynen öyle. Sana söylemiştim." Wyatt gülüyor. "Emma tam bir kaçık olabilir ama babasının kafasının yerinde olduğu kesin."

"Öyle umuyorum. Neyse, benim gitmem gerek. Bu akşam erkek takımıyla birlikte iki galibiyeti de kutlamak için dışarı çıkacağız."

"Pekâlâ, harika. Sadece tebrikler demek istedim. Seni seviyorum, Stan." "Ben de seni seviyorum."

Telefonumu çantama tıkıştırıp ceketimin fermuarını çekerek asansör bankosuna doğru ilerliyorum. Aşağı düğmesine basıyorum, sonra kapılar zil sesiyle açılana kadar bekliyorum. Biri "Kapıyı tut." dediğinde arabaya adım atıyorum.

Pistteki sarışın adam beni içeri kadar takip edince midem bulanıyor. Hay sikeyim.

Karşılaşılacak onca insan varken.

"Yine mi sen!" diyor, yüzü aydınlanıyor.

"Evet." Beden dilimin yeterince açık olduğunu umarak sırtımı duvara yapıştırıyorum.

Ama kişisel alanı olmayan adam bu notu almadı. Kollarımız neredeyse birbirine değecek şekilde tam yanımda duruyor. Sonra kendini aniden duvara yaslayacak şekilde eğiyor.

"Ben Nathan."

Kapıların üzerindeki ışıklara bakıyorum. Lobi için düğmeye çoktan basmıştım ama nedense asansör hâlâ hareket etmiyordu.

"Benden korkmana gerek yok," diye kıkırdayarak alay ediyor.

Kapılar zaten kapalı olmasına rağmen parmağımı *kapı kapatma* düğmesine sıkıştırıyorum. Belki bu işlemi hızlandırır.

"Korkmuyorum," diyorum hafifçe. "Sadece acelem var. Gitmem gereken bir yer var." "O zaman şanslısın, çünkü benim gidecek hiçbir yerim yok." Şehvet düşkünü bir gülümseme beliriyor. Ağzının kenarını bile yalıyor, ki bunun seksi görünme çabası olduğundan şüpheleniyorum. İşe yaramıyor.

"Neden ben de seninle gelmiyorum? Sen?"

"Üzgünüm, bu bir Briar hokey olayı. Sadece bizim takımlar için."

"Bu utanç verici." Hiç şaşırmadı. "Belki sonra buluşabiliriz?"

"Ne zaman biter bilmiyorum" diye cevap veriyorum, oysa içimden "*Hayır, bundan sonra buluşamayız ve buluşmayacağız"* demekten başka bir şey gelmiyor. *Asla*.

Ama erkeklere hayır demek her zaman kolay bir iş değildir. Açık sözlü olmak isterdim.

Yüzleştirici. Gözlerinin içine bak ve HAYIR de.

Kadın olmanın sorunu, bir HAYIR'ın size ne kazandıracağını asla bilememenizdir. Bana anlayışlı bir baş sallama ve *Tamam, iyi geceler; seninle konuşmak güzeldi* mi kazandıracak?

Yoksa bu bana "*Seni kendini beğenmiş sürtük, benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun*?" mu dedirtecek?

Ve ben ikincisini birçok kez yaşadım.

Dünya bazen korkutucu olabiliyor. Bu yüzden, hayır, bu adamı doğrudan vurmayacağım, en azından yalnız olduğumuz ve kapana kısıldığım bu özel durumda. Bu kapalı alandan kaçıp güvenli bir kalabalık bulana kadar konunun etrafında belli belirsiz dans edeceğim.

Asansör nihayet hareket etmeye başlıyor ve içime bir rüzgâr gibi ferahlık yayılıyor. Aşağı indikçe sayıları takip ediyorum.

Normal adamlar genelde ipucunu anlar. Ama bu anlamıyor. Eğiliyor ve sıcak nefesini kulağıma yakın hissettiğimde irkiliyorum. Ayrıca alkol kokusu da alıyorum. Muhtemelen maçta içtiğini fark ettim.

Nathan bana "Daha sonra seninle buluşmayı *gerçekten* çok isterim" dedi.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama şimdi duvarla numara paneli arasında sıkışmış, küçük köşeye hapsolmuş durumdayım.

"Hayır, teşekkürler," diye cevap veriyorum, sonunda dürüstlüğü seçerek. "Çok yorgunum. Takım etkinliğinden sonra hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Çok yazık. Bence birlikte çok eğlenebilirdik." Bir parmağının ucunu yanağımda g e z d i r i y o r .

İrkiliyorum ve ondan kaçmaya çalışıyorum ama kaçacak yer yok.

Ona ölümcül bir bakış attım. "Tamam, cidden. Geri çekilmen gerek," diye uyarıyorum.

Ve işte orada, gözlerinin parıltısı. Yetki. "Bu konuda amcıklık yapmana gerek yok."

Onu görmezden geliyorum.

"Sadece eğlenebileceğimizi söylüyorum."

Asansör benimkinden beş kat aşağıda başka birini almak için duruyor. Tam parmaklarını belime sokup beni kendine çekmeye çalışırken kapılar açılmaya başlıyor.

Dürüstçe bir korku titreşimi yaşıyorum. "*Bırak beni, pislik!*"

"Böyle olmayı kes-"

Sözünü bitiremeden asansörden çıkarılıp geniş koridora götürülüyor. Ryder'ın öfkeli yüzüne bulanık bir bakış atıyorum. Shane endişeliydi. Ve neredeyse rahatlayarak sarkacaktım.

"Bırak onu dedi," diye homurdanıyor Ryder.

Kapılar üzerime kapanmadan dışarı atlıyorum. Ryder'ın eli sürüngenin üzerindeydi. Aşırı agresif değil ama kontrollü bir tehdit. Nathan'ın göğsünde, boynunun hemen yanında, sanki onu yakasından tutup duvara itmeye hazırlanır gibi bir uyarı eli.

"Ryder, sorun yok," diyorum omzuna dokunarak.

"Emin misin?" Yüzümü arıyor. "Sana zarar verdi mi?" "Canını yakmak mı? Ben lanet olası bir tecavüzcü değilim!" Nathan hırlıyor.

"Gerçekten mi? Çünkü onun rızası olmadan ona dokunuyormuşsunuz gibi görünüyordu."

"O istedi-"

Shane soğuk bir şekilde, "O cümleyi sakın bitirme," diyor. "Ciddiyim kardeşim, yapma."

Ryder adamdan uzaklaşır ve merdiven boşluğunun kapısını işaret eder. "Defol git buradan."

"On beşinci kattayız! Merdivenleri kullanmayacağım-"

"Umurumda değil. Git hadi."

Nathan'ın gürleyen bakışları iki adam arasında gidip gelir. Ve aniden üç ceset daha belirir. Case, Will ve Beckett ile birlikte.

"Neler oluyor?" Case talep ediyor. "Her şey yolunda mı?"

"Bu adam Gigi'yi taciz ediyordu," diye mırıldandı Ryder. "Ellerini onun üzerine koymaya çalıştı."

Case ileri atılıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Biz hallederiz," diye eski erkek arkadaşıma güvence veriyorum. "Cidden, sorun yok." Yüzü kıpkırmızı olan Nathan'a kaşlarımı çatıyorum ve "Buradan defolup gider misin artık? Nasıl bir kurtlar sofrası açtığının farkında bile değilsin."

Birkaç saniye içinde iki hokey oyuncusundan beş hokey oyuncusuna çıktık ve pazuları ne kadar büyük olursa olsun, Briar'ın adamlarıyla boy ölçüşemezler.

Gözle görülür bir panik içinde bakışları etrafta uçuşuyor. Sonra başka bir şey söylemeden merdivenlere yöneliyor. Merdiven boşluğunda yankılanan ayak seslerini duyuyoruz. On beş katın hepsini inecek kadar dayanıklı olup olmadığını bilmiyorum ve umarım aşağı inerken asansörde onunla karşılaşmayız.

"İyi misin?" Case acilen söylüyor.

Ne kadar şaşkın göründüğümü ancak tahmin edebilirim. Korktuğumu inkâr edemem, özellikle de parmakları kalçama girdiğinde. Güçlüyüm, birçok savunma kursu aldım ama birini savuşturup savuşturamayacağınızı asla bilemezsiniz, özellikle de sizden iki kat daha kilolu ve birkaç santim daha uzun olan sarhoş bir adamı.

"Evet." Nefes nefese kaldım. "Ben iyiyim. Ben iyiyim."

Göz ucuyla Ryder'ın beni izlediğini görüyorum. Sanki dağılmak üzere olduğumu hissetmiş gibi yaklaşıyor.

Başımı hafifçe sallıyorum ve o da aniden duruyor. Case'in fark ettiğini sanmıyorum ama Will'in fark ettiğini biliyorum ve konuşmadan önce istifa eden iç çekişini duyuyorum.

Asansör tekrar açılırken Will, Case ve bana, "Size bir dakika vereceğiz," dedi. "Aşağıda buluşuruz."

Case, Will'le kısa bir konuşma yapmak için döndüğünde, Ryder'ın elinin hafifçe kolumu sıyırdığını hissediyorum. Ona sarılmak için can atıyorum ama şu anda bunu yapamam. Bir an sonra asansörde gözden kayboldu.

Ve onun yerine Case'in kucaklamasını alıyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

GIGI

Arkadaş Günü

"BU AKŞAM HEPİNİZİ BURAYA TOPLADIM ÇÜNKÜ SİZE VERECEK BİR SIRRIM VAR paylaşın" diye anons ediyorum.

"Burada Arkadaş Günü için toplandığımızı sanıyordum," diye cevap veriyor Diana sırıtarak. Oturma odasındaki parlak bordo renkli halının üzerine uzanmış, iki bacağını da tutarak yoga yapıyor.

"Bir diğer neden de bu," diye düzeltiyorum.

Mya ve ben gerçek tatilden bir gün önce arkadaşlarımızın Şükran Günü için Diana'nın evindeyiz. Hepimiz kendi evlerimize gitmeden önce takılmak için tek şansımız bu. Diana ve ben Massachusetts'liyiz, ancak Diana'nın ailesinin evi Vermont sınırında. Mya'nın babası büyükelçilik görevi için Malta'da ama annesi uzun hafta sonu için onunla Manhattan'da buluşacak.

Ryder'ı eve davet etmek istedim ama bu... korkutucu bir hareket. Çok erken gibi geliyor. Ayrıca, açıkça hayır diyeceğinden şüpheleniyorum. Onu suçlayacağımı sanmıyorum. Babam onu sürekli sorguya çekerdi. Ayrıca aileme Ryder'la birlikte olduğumuzu bile söylemedim ve bu konuşmayı bir süre daha ertelemeyi düşünmüyorum. Hayatımda Mya, Diana ve Will Larsen dışında kimse bilmiyor. Kendi takım arkadaşlarımı bile karanlıkta bıraktım.

Gizlice dolaşmayı sevmem ama Luke Ryder'la çıktığımı tüm dünyaya duyurma fikri... kaygı uyandırıcı. Özellikle de benim bu konudaki hislerim karmakarışıkken.

"Peki, sırrı ne?" Mya telefonundan başını kaldırarak soruyor. Son on dakikadır çektiği fotoğrafı süzüyordu.

Diana'nın yemek köşesinde mükemmel bir masa kurmuş, sosyal medyada yayınlamaya hazırlanıyor.

"Sanırım ben bir teşhirciyim."

Diana yattığı yerden doğrulur ve dudaklarını büzer. "Sana inanmıyorum." Mya başını sallar. "Anlaştık."

Onlara ters ters bakıyorum. "Neden böyle düşündüğümü duymadınız bile!"

"Tamam. Yargıç biz olacağız," diyor Mya. "Kanıtlarınızı sunun, avukat bey."

Viktoryen bir salona aitmiş gibi görünen çiçek desenli kanepeye bağdaş kurup oturmak için bacaklarımı kaldırıyorum. Diana'ya rahmetli teyzesi Jennifer'dan miras kalan daire, teyzesinin tüm mobilyalarıyla birlikte gelmişti. Jennifer'ın dekorasyon tarzına ben ikinci el dükkân şıklığı diyorum. Burası hiç de üniversiteli bir kızın dairesine b e n z e m i y o r. İlginç bir yaşlı kedi-kadın havası var ve yine de Diana, kalça şortu ve Briar Cheer bluzuyla garip bir şekilde tam olarak uyuyor.

Mutfaktan gelen koku midemi bulandırıyor. Sadece üç kişi için hindi pişirmek yerine fırında kızarmakta olan tavuk çevirmeyi tercih ettik. Sabah pateninden beri bir şey yemedim ve açlıktan ölüyorum.

En profesyonel ifadelerimi takınıyorum ve açılış konuşmama başlıyorum.

"Kanıt A: Ekim ayında kütüphanede oral seks yaptım. Yani, çalışma odasında."

Mya kaşlarını kaldırıyor. "Kapı açık mı kapalı mı?"

"Kapalı." Ona sırıttım. "Ama olaydan sonra sana söylediğim gibi, arkadaşı Shane kapının arkasındaydı. Pratik olarak katılıyordu."

Diana'nın kaşları havalanır. "Ne! Bu kısmı bilmiyordum. Tanımla *katılıyorum*."

"Şey, bizi koruyordu. Ama her şeyi duyabiliyordu ve bir noktada bana gelmemi söyledi."

"Tamam, bu çok seksi," diye rahatlıyor Diana, etkilenmiş bir halde. "Şey, Shane Lindley o l d u ğ u gerçeği dışında."

"Shane'in nesi var?" Onun karanlık yüz ifadesine sırıtarak itiraz ediyorum. "O çok seksi."

"Umurumda değil. O resmen benim bok listemde. Bu yıl şimdiden üç takım arkadaşımla yattı ve saymaya devam ediyor. Sonuncusu, Audrey, ona o kadar aşık oldu ki onu terk ettiğinde o kadar üzüldü ki antrenman sırasında kelimenin tam anlamıyla düşmeye başladı. Neredeyse bileğini kırıyordu." Diana platin at kuyruğunu savuruyor. "O adama amigo takımını rahat bırakmasını söyle. Ulusal yarışmayı kazanmaya çalışıyoruz."

Kıs kıs gülüyorum. "Bunu ileteceğim."

"Kanıtınızın geri kalanı nedir?" Mya sabırsızca eliyle işaret ederek.

"Kanıt B: Sauna seksi. Herkes içeri girebilirdi," diye acele ediyorum.

ikisi de itiraz etmeye hazır görünüyor.

Diana omuz silkiyor. "Herkes sauna seksi yapar. Orada uçlarda yaşamıyorsun. Ama kütüphane kabul edilebilir bir sergi. Kanıt olarak kabul edeceğim."

"Hiç sauna seksi yapmadım," diyor Mya.

"Çok şey kaçırıyorsun," diyorum ona. "Tamam. Kanıt C: Operada beni parmakladı." Onlara kendini beğenmiş bir bakış attım. "Bu yüzde yüz halka açık bir şeydi. Tam locada."

Mya, "Oh, kutunun içindeydi, tamam," diye

mırıldanıyor. Diana uluyor. "Güzel."

"Ve sonra dün, Delil D: Malone's'un arkasındaki arabada ona sakso çektim," diyorum, şehirdeki spor barının adını vererek.

Eastwood ve Briar'daki çocuklar artık açıkça dostluk kurduklarına göre, sürekli dışarı çıkıyorlar ve Malone's onların tercih ettiği bir içki mekânı. Whitney, Cami ve ben dün onlarla birkaç içki içmek için orada buluştuk ve Camila sonunda Beckett Dunne ile eve dönme hayalini gerçekleştirdi.

"Pekâlâ. Aslında tüm bunlardan oldukça etkilendim," diyor Mya içtenlikle. "Bu senin yapacağın bir şey değil."

"Çok," diye onaylıyor Diana.

"Mesele de bu ya, bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bence bu bana çok benziyor. Sadece farkına varmamışım."

Mya sırıtıyor. "Demek düşman Eastwood kaptanı, halka açık seks yapmaktan hoşlandığını fark etmeni sağladı."

"Bence evet, belki de yapmıştır."

Seks hayatım bir video oyunu gibi ve sonra Ryder ortaya çıkıyor ve yeni bir seviyenin kilidini açıyor, yepyeni bir sapkınlığı keşfetmeme yardımcı oluyor.

Aslında, kendimle ilgili pek çok şeyi keşfetmeme yardımcı oldu. Karanlık düşüncelerimi dile getirmeyi reddetme ya da yargılanmaktan veya hayatım çok iyi olduğu için şikayet etmeye hakkım olmadığının söylenmesinden korktuğum için sorunlarımdan şikayet etme eğilimim gibi. Onun sayesinde kendimi, hissettiğim şeyleri neden hissettiğimi ve yaptığım şeyleri neden yaptığımı daha derinlemesine araştırmaya zorluyorum. Babamda olmayan bir şeyi istediğim gerçeği gibi. Bir madalya. Her zaman bu tür şeyleri kabullenmenin insanı zayıflattığına ya da daha kötüsü acılaştırdığına inanırdım.

Ama tüm bunları serbest bıraktığımdan beri garip bir hafiflik hissettim.

Belki de gerçekten ihtiyacım olan şey bunları paylaşacağım doğru kişiyi

bulmaktı. "Case tüm bu halka açık şeylerden çok rahatsız olurdu."

itiraf et. "O tam bir izci çocuk. Bazen araba seksi konusunda sorun çıkarmazdı ama beni operada boşaltmasını hayal bile edemiyorum. Ondan bunu istemek tuhafıma giderdi."

"Ama Luke Ryder'a sormakta bir sakınca görmüyorsun."

"Ona her şeyi sorarım. Beni yargılayacağı konusunda en ufak bir endişem bile yok. Asla yargılamaz. Beni olduğum gibi kabul eder."

İkisi de bana bakıyor.

"Ne?"

"Aman Tanrım. Bu seksle ilgili değil," diye suçluyor Diana. Mya'ya doğru bakar. "Bu seksle ilgili değil."

"Hayır," diye onaylıyor Mya.

Alnımı kırıştırıyorum. "Hayır, öyle. Tabii ki öyle."

Diana garip bir şekilde nazikçe gülümsüyor. "Gigi. Bu adama aşıksın."

Çenem düştü. "Aşık değilim."

Bunu önerdikleri için neredeyse onlara kızacağım. Bu beni tamamen hazırlıksız yakalıyor, çünkü burada neşeli bir seks sohbeti yapıyorduk ve onlar bunu aptalca duygular hakkında bir tartışmaya dönüştürmek zorunda kaldılar.

Ryder ve ben duyguları "yapmayız".

Peki neden hepsini hissediyorsun?

Bazen kafamın içindeki o sesten gerçekten nefret ediyorum.

İyiyim. Belki *bazı* şeyler hissediyorumdur. Aciliyet. Hayranlık. Açlık. Kafa karışıklığı. Çaresiz, ham ihtiyaç. Saf, kemik derinliğinde memnuniyet.

Olamaz. Bu son ikisi kulağa çok

benziyor... Hayır.

Arkadaşlarım akşam yemeğinde yine bu konuda benimle dalga geçince konuyu aklımdan çıkarıyorum ve sohbeti kapatıyorum. Daha sonra, ben bulaşıkları yıkarken ve Mya masayı silerken, telefonum onun elinin yanında çalıyor. Ekrana bakıyor ve "Bu senin gerçek aşkın" diyor.

"Oh, kes şunu," diye homurdanıyorum.

Ellerimi bir bezle kuruluyorum ve metni okumaya gidiyorum.

RYDER:

Bu gece gelebilir miyim? Manzara değişikliğine ihtiyacım var.

Birkaç saat sonra yatağımda birbirimizi delirtiyorduk. Güçlü elleri vücudumda dolaşıyor, sıcak dudakları tenimin üzerinde geziniyor. Avuçlarım göğsünün belirgin kaslarında gezinirken ben aşağı doğru inip onu ağzıma alıyorum. Onu yavaşça ve derinlemesine emiyorum, o ise boğuk onay sesleri çıkararak saçlarımı okşuyor.

"Şu anda çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor bana bakarak.

Onu bırakmadan önce kalın şaftının etrafında gülümsüyorum. Sonra yumruğumu etrafına sarıyorum ve tembelce aşağı yukarı hareket ettiriyorum, bakışlarının kalınlaşmasını, bulanıklaşmasını seviyorum.

"Neden buraya gelip sikimin üzerine oturmuyorsun?" Yüz hatları tedirginlikle kırışıyor, elime daha hızlı sokmaya çalışırken kalçaları kalkıyor.

"O kadar çok mu ihtiyacın var?"

"Çok kötü." Şaka bile yapmıyor. Uzun kaslı vücudu yatağın üzerinde titriyor.

Ona merhamet ediyorum ve üzerine çıkmak için tırmanıyorum, ancak şimdi arzudan akılsız olan benim. Beni tamamen dolduruyor. Bir aidiyet, saf bir haklılık duygusu üzerime çöküyor ve beni güçlü göğsüne doğru sarkıtıyor. I

Ona karşı sürtünüyorum, görüşümde siyah noktalar dans edene ve klitorisim şişip ısınana kadar ihtiyaç artıyor. Ben ona binerken o kalçalarımı kavrıyor.

"Siktir, Gigi. Devam et, bebeğim."

Şimdi onun üstünde yatıyorum, çılgınca sallanıyorum.

"Bunu ç o k seviyorum," diye fısıldıyorum, kalçalarım tamamen kontrolüm dışında.

Kendi başlarına hareket ediyorlar.

"İşte bu," diye kabaca teşvik ediyor Ryder. "Bana ne kadar istediğini göster. İhtiyacın olanı al."

Ben de öyle yapıyorum. O göğüslerimi avuçlayıp sıkarken, başparmaklarıyla meme uçlarımı ovarken ben de ona biniyorum. Göbeğimde sıkı bir zevk düğümü toplanırken onun adını inliyorum.

Onay gözlerini dolduruyor. "Evet. Adımı söylemeye devam et. Bu binadaki herkesin sana böyle hissettirenin kim olduğunu bilmesini istiyorum."

Düğümün patlaması için gereken tek şey bu. Göğsüne yığılıp orgazmı atlatıyorum ve beni dizlerimin üzerine çekerek bizi ters çevirdiğinde hâlâ nefes nefese kalıyorum. Kaslı kollarından biri göğsümün etrafına dolanıyor ve beni onunla aynı hizada tutuyor.

Yukarı doğru itiyor, kulağıma yakın bir uyarı nefesi vermeden önce boynuma sokuluyor.

"Geliyorum."

Yanıt olarak inliyorum ve o da kendini bırakıyor. Boğuk bir sesle, içimin derinliklerine gömülmüş bir halde salınarak titriyor. Kavrayışı sıkılaşıyor, göğüslerim ön kolunun altında eziliyor.

Sonra dudaklarını boğazımın kenarına değdiriyor ve fısıldıyor: "Sen lanet olası bir rüyasın."

Ben umutsuzca kendimi ona aşık olmadığıma ikna etmeye çalışırken.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

RYDER

Ulusal Pamuk Şeker Günü

COLSON VE BEN ARTIK ARKADAŞIZ. Dışarıda takılan arkadaşlardan. ve birbirlerinin evlerinde takılırlar. Hatta bazen çocuklar çok eğleniyorsa ve o da eve yürüyemeyecek kadar sarhoşsa burada kalıyor. Will de hep burada ama bu en azından mantıklı. O ve Beckett birbirlerine çok bağlılar. Will'in iyi yanı, herhangi bir suçluluk duygusu uyandırmaması, bu yüzden onun etrafta olması çok daha kolay.

Öte yandan Colson... Duygularımı gömme konusunda her zaman yetenekli olmuşumdur ama suçluluk duygusunu görmezden gelmek zorlaşıyor. Adamdan gerçekten hoşlanmaya başladım. Ama Gigi henüz bizi bilmesini istemiyor, o yüzden bu konuda onun yolundan gitmeliyim. O onun eski sevgilisi, benim değil.

Şu anda ikisi de orada, Will kanepede Beckett'ın yanına yayılmış, Colson ise benim yanımda oturuyor.

Shane koltukta bir kez olsun amigo olmayan bir hatuna mesaj atıyor. Onunla Hastings'te tanışmış ve geçen gün buraya getirmiş. Sanırım hukuk öğrencisi olduğunu söylemişti. Dün gece bir partiye gitmişler, eski sevgilisi sarhoş ve pasaklı bir şekilde gelip Shane'in yüzüne vurmuş. Şimdi Shane'den mesajla bolca özür diliyor.

Will gözlerini devirerek, "Her zaman iğrenç bir şekilde sarhoş olan bir adam vardır," diyor. "Ne var bunda?"

Beckett, "Bu, partinin asırlık kuralıdır," diye açıklıyor. "Her partinin yerine getirilmesi gereken bir rolü vardır. Sloppy Guy da bunlardan biri."

"Dostum, bu çok doğru." Case kıkırdıyor, sonra birasını almak için öne eğiliyor. Bir an duraklar, sonra tekrar güler. "Tamam, işte bir tane. Bir partiye gidiyorsunuz ve sadece şunlardan biriyle takılmanıza izin veriliyor

İnsanlar. Tüm gece boyunca, hiç ara vermeden. Kimi seçiyorsun - Ağlayan Maskara - Streak Banyo Kızı mı yoksa Sinir Bozucu Akustik Gitar Adam mı?"

Beckett inliyor. "Bu her halükarda tam bir işkence, dostum."

Shane telefonunu yere koyar ve düşünür. Sonra Colson'a bir dizi soru yöneltir. "Banyodaki kızı becerebilecek miyim?"

"Hayır."

"Şarkı isteğinde bulunabilir
miyim?" "Hayır."

"Neden ağlıyor?"

"Anlayamayacağın kadar tutarsız bir şekilde
hıçkırarak ağlıyor." "Uyuşturucu kullanabilir
miyim?"

"Hayır."

"İçki?"

"Bir bira."

Shane omuz silkiyor. "Akustik Gitar Adam."

Kumandadan sorumlu olan Will, Gigi'nin takıntılı olduğu reality şov kanalına rastlar. Gözleri parlıyor.

"Yo. *Plate Pleasers*. Bu şova bayılıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Colson diyor ki. "Bu dizi tam bir çılgınlık. Çocuklara bu kadar güç vermekten iyi bir şey çıkmaz."

Beckett, "Ben de hep böyle derim," diye araya giriyor. "Bu işin bitmesinin tek bir yolu var."

Shane ikisine de bakar. "Lütfen, bu düşüncenizi bitirin. Bir reality şov çocukların yemekleri değerlendirmesine izin veriyor diye ne tür bir kıyamet geleceği hayal ediyorsunuz?"

Colson Beckett'a bakar. "Anlamıyor."

Beckett başını sallar.

"Pekâlâ. Derse gitmem gerek." Ayağa kalkarken Colson'ın omzuna bir tokat atıyorum, sonra da diğer çocuklara başımı sallıyorum. "Sonra görüşürüz."

Girişimcilik Çalışmaları dersim bu dönem geç kalan tek ders. Haftanın üç günü saat beşteki dersler için kampüse kadar araba kullanmak zorunda kalmak başlarda canımı sıkıyordu ama son birkaç seferdir ders bittikten sonra Gigi'yle buluşuyoruz ve artık bu bir rutin haline geldi. Bazen geç

saatlere kadar

Akşam yemeği. Bu gece sıcak küvet ve buhar istediğini söylüyor. Cumartesi günkü maç sırasında omzunu incitti ve sanırım hala rahatsız ediyor.

Dersimden sonra performans merkezine gidiyorum ve tam Austin Pope çıkarken oraya varıyorum. Çocuk Dünya Gençler Şampiyonası yaklaştığı için ekstra antrenman yapıyor.

"Hey, kaptan," diyor ama başı eğik ve sesi dalgın geliyor. "Hey.

Antrenmanlar nasıl gidiyor? Büyük maça hazır mısın?"

"Pek sayılmaz." Ses tonu yorgunlukla kaplı.

Kaşlarımı çattım. "Neler oluyor, Pope?"

"Hiçbir şey." Gözlerini kaçırmaya devam ediyor. "Sadece gerginim, sanırım."

Bunu anlıyorum. Pope genellikle maçlardan önce kaya gibi sağlamdır ama burada riskler çok daha yüksek.

"Korkutucu," diye itiraf ediyorum. "Tüm dünyanın seni izlediğini bilmek. Kelimenin tam anlamıyla tüm dünya."

Bir an tereddüt etti, sonra "Ayrıca ekstra bir baskı var" dedi. Kaşlarım derinleşiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Eşcinsel olmam ve Dünya Gençler Şampiyonası'na katılan ilk açık eşcinsel oyuncu olmamla ilgili tüm bu profil yazıları. Bunun gibi şeyler. Bana kendimi... Bilmiyorum. Sanki yeteneğimden bir şey götürüyormuş gibi. Bir oyuncu olarak yeteneğimi. Bu oyun için hiçbir fark yaratmazken cinselliğime odaklanmak."

"Eminim kötü bir niyetleri yoktur. Eminim sadece senin gibi diğer çocuklar için bir rol model olmanı istiyorlardır," diye belirtiyorum. "Hala açılmaktan korkan çocuklar olabilir. Bu kötü bir şey değil."

"Anlıyorum. Ama dediğim gibi, sadece daha fazla baskı. Dünyalarınızdan önce nasıl hissediyordunuz?"

"Ödüm bokuma karıştı. Ve dostum, güven bana, yeteneğinin arka planda kalmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hayatımın en iyi maçlarından birini oynadım ve insanların hatırladığı tek şey soyunma odasında bir adamın çenesini kırdığım."

"Evet," diyor alaycı bir şekilde.

Onu omzundan alkışladım. "Bunu yapabilirsin, Pope. Tüm bu gürültüye odaklanmamaya çalış."

"Teşekkürler, Ryder."

O uzaklaşıyor ve ben lobiye doğru yürüyorum. Ana masanın yanındaki saksılardaki parlak kırmızı çiçekleri fark ediyorum ve güvenlik görevlisi bakmıyorken, kayıtsızca kırmızı çiçeklerden birini koparıp yürümeye devam ediyorum. Sonra kendi kendime sırıtarak telefonumda arama yapıyorum.

On dakika sonra, Gigi jakuzi alanına girdi, üzerinde onun için yanıp tutuşmama neden olan Speedo vardı.

Çiçeği uzattım. "Al."

İç çekiyor. "Aman Tanrım. Sormaya korkuyorum ama... bugün hangi uluslararası gün?"

"Ulusal Pamuk Şeker Günü. Senin kutlayacağın bir gün gibi görünüyor."

Melodik, kadınsı bir kahkaha atıyor ve ben bu beni etkilemiyormuş gibi davranıyorum, oysa gerçek şu ki onunla ilgili her şey etkiliyor.

Jetler suyu köpüklü bir girdap halinde etrafımızda döndürürken, jakuzinin iki ucuna yerleşiyoruz. İkimiz de birbirimize çok yakın otursak ne olacağını biliyoruz ve ilk kez en iyi davranışımızı sergiliyoruz.

"Şimdiye kadar ABD Takımı hakkında bir şeyler duyacağımı sanıyordum," diye homurdanıyor Gigi. "Madem yakında b e n i m l e temasa geçmeyi planlamıyorlardı, neden Dustin Maine'de bana endişelenecek bir şey olmadığını söyleyerek beni heyecanlandırmaya çalıştı?"

"Sinir bozucu olduğunu biliyorum ama biraz daha sabırlı olmalısın," diye tavsiyede bulundum. "Dünya Gençler takımını oluştururken çok uzun sürdüğünü hatırlıyorum." Üst dudağımdaki bir damla nemi yalıyorum. "Bence şu anda daha önemli olan soru Colson konusunda ne yapacağımız? Ona bizden bahsedip bahsetmeme konusunda gidip geliyorum."

Yüz hatları geriliyor. "Siz ikiniz gerçekten anlaşmaya başladınız,

ha?" "Öyle. Ondan hoşlanıyorum," diyorum isteksizce.

Sırıtıyor. "Acı vericiydi, değil mi?"

"Çok." Duraksıyorum. "Yine de bilemiyorum. Belki de ona henüz bir şey söylememeliyiz. Bu son ay, takımın ihtiyacı olan ş e y i n dostluk olduğunu kanıtladı. Bunu mahvedemem."

"O yüzden bir süre daha gizli tutalım." Sesi rahatlamış gibi.

Zamanlayıcı bip sesi çıkarıyor ve havlularımızı çıkarıp parmak arası terliklerimizi giyerek saunaya geçiyoruz. Daha sonra koridora geri adım atmak en ferahlatıcı duygu, normal sıcaklık yüzümü anında serinletiyor.

Gigi'nin yüzü hala buhardan kızarmış durumda. O kadar güzel görünüyor ki, gri gözleri ışıl ışıl ve yanakları pembe, nerede olduğumuzu unutuyorum. Eğilip onu öpüyorum.

Biri boğazını temizlediğinde dilinin ucu benimkine değiyor ve birbirimizden ayrılıyoruz.

Koç Jensen.

Kahretsin.

"Graham. Ryder," diye bizi ihtiyatla selamlıyor.

Hiç de ihtiyatlı olmayan bir şekilde benden uzaklaşıyor. "Koç," diyor başıyla selamlayarak. "Duş alıp üstümü değiştirmem gerekiyor. İyi geceler."

Sonra hızla uzaklaşıyor.

Koç onun kaçışını izliyor, sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor. Gözlerimi kapatma dürtüsüne direniyorum, böylece o kınama kaşıyla yüzleşmek zorunda kalmıyorum.

"Gerçekten oraya gitmek istiyor musun?" diye soruyor, bir elini tuzlu ve biberli saçlarının üzerinde gezdirerek. Adamın saç çizgisi, lobideki yirmi yıl önceki fotoğraflarında olduğu gibi görünüyor.

Cevap vermeyince iç geçirdi.

"Bu lanet herifler hep sikleriyle düşünüyor," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Bu saçmalıkların yaşanmadığı bir sezon geçirebilir miyim?"

"Bu... senin düşündüğünden daha fazlası," diyorum

sonunda. İkna olmamış görünüyor.

"Birlikteyiz. İşin içinde duygular var."

Lanet olası duygular. Nasıl oldu da bu noktaya geldik? Onu birkaç kez beceririm ve ikimiz de yolumuza gideriz diye düşünmüştüm. Şimdi, onun bana bir daha gülümsediğini görememe fikri, birinin kalbimi göğsümden söküp çıkarması gibi geliyor.

"Tek söyleyebileceğim, dikkatli davranın. Takıma zarar verecek bir şey yapmayın." "Yapmamaya çalışıyorum. Bak, zor bir başlangıç yaptığımızı biliyorsun, ama ben

bunu değiştirmek için elimden geleni yapıyorum. Colson'la birlikte

herkes."

"Fark ettim," diye onaylıyor Jensen.

"O halde yapmak isteyeceğim son şeyin bunu mahvetmek olduğunu biliyorsun." Biraz çaresizce omuz silkiyorum. "Bunu planlamamıştım."

Ağır bir nefes daha verir. "Bak. Evlat. Diğer insanların hayatları umurumda değil. Sadece birkaç şeyi önemsiyorum. Karım, kızlarım, torunlarım. Ve adamlarım. Briar'dan ayrıldıklarında bu değişmez. Hâlâ bana aitler, anlıyor musun?" Gigi'nin gittiği yöne doğru başını sallıyor. "Babası benim için bir oğul gibidir, bu da onun benim için bir torun gibi olduğu anlamına gelir. Bu da demek oluyor ki dalga geçme."

Yutkunuyorum.

Jensen huysuz bir şekilde, "Genç yaşta zor zamanlar geçirdiğini biliyorum," diyor. "Ve buraya ilk geldiğinde sana zor zamanlar yaşattığımı da biliyorum. Ama sendeki farkı fark ettim Ryder. Yardımcı kaptan olarak iyi bir iş çıkarıyorsun ve takım da bu sayede gelişme gösteriyor. Böyle devam ederseniz, sonuna kadar gideceksiniz." Omuz silkiyor. "Yani... Sadece bunun tehlikeye atmak isteyeceğin bir şey olup olmadığını düşünmeni istiyorum."

BÖLÜM OTUZ YEDI

RYDER

Bana öyle deme.

KANUN SONUNDA BENI YAKALADI.

Daha doğrusu avukat. Eylül'den beri telefonlarından kaçıyorum. Üç aydan fazla oldu ve hala ipucunu alamadı. Aslında, Ryder'la temasa geçme kampanyasını hızlandırdı. Bu hafta birçok kez e-posta gönderdi, iki sesli mesaj daha bıraktı ve sonunda anladım ki eğer sineye çekip yara bandını sökmezsem, hayatımın geri kalanında bu adamdan kaçıyor olacağım.

Çarşamba akşamı ve ben Gigi'yi görmek için yurda gidiyorum. Akşam yemeği ve sinema için plan yapmıştık. Otoparka girdiğimde cipte kalıyorum ve az önce bıraktığı mesajı dinlemeden Peter Greene'i geri arıyorum.

"Peter Greene," diye hızlıca selamladı.

"Bay Greene. Ben Ryder."

"Sonunda." Sesi biraz sinirli geliyor. "Ortadan kaybolduğunu ve adını değiştirdiğini düşünmeye başlamıştım."

Tanrım, rüya.

"Aramalarınıza daha erken cevap veremediğim için üzgünüm ama..." Sözümü kesiyorum, sonra acımasız bir dürüstlüğü tercih ediyorum. "İstemedim."

Bu bana alaycı bir kıkırdama getirdi. "Bak, güven bana, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum, evlat. Ama bundan kaçınmayı ne kadar çok istersen iste, bu babanın şartlı tahliye edileceği gerçeğini değiştirmez."

"Evet, bunu bana bir daha açıkla," diye mırıldanıyorum, öfkemi bastırmaya çalışarak.

Ama sesimden bunu anlıyor. "Anlıyorum," diyor Greene. "Ben de kızardım. Ama davanın asıl savcısı ben değildim ve savunma anlaşmasını da ben yapmadım. Ama anlaşma yapıldı ve iyi hal sergilemesi koşuluyla duruşmaya katılmaya hak kazandı. Cezaevinden gelen raporlara göre de öyle. Bir işi var. Hapishane kilisesine katılıyor."

"Aferin ona," diye mırıldanıyorum alaycı bir şekilde. "Şimdi bana karşı dürüst ol, dışarı çıkma ihtimali var mı?"

"Çok zayıf bir tane. Yani, hayır, bu konuda çok fazla endişelenmezdim. Ancak... duruşmada vereceğiniz sözlü bir ifade, bu zayıf ihtimalin sıfıra inmesini sağlamak için uzun bir yol kat edecektir."

"Hayır." Ses tonum kesin. Soğuk.

"Ryder."

"Hayır. Eğer yazılı bir ifade istiyorsanız, size onu gönderirim. Ama şahsen gitmeyeceğim. Onu asla görmek istemiyorum. Anladın mı?"

"Ve siz de onun dışarı çıkma riskini almaya hazır mısınız?"

"İçeride ya da dışarıda olması ya da her nerede olursa olsun umurumda değil. O benim için yok. Anladın mı? Bir daha sorma," diye uyarıyorum.

"Luke-"

"Bana öyle deme."

Bu onu düzeltmek zorunda kaldığım ilk sefer değil. Greene ile ben on üç yaşındayken, babamın çeşitli temyiz başvuruları mahkemelerde sürerken tanıştık. Neyse ki, her birinin kapısı etkili bir şekilde kapatılmıştı. Ve gerçekten bu kadar kısa sürede şartlı tahliyeden bahsedeceğimizi tahmin etmemiştim.

"Üzgünüm Ryder. Bunun zor olduğunu biliyorum ama seni tekrar düşünmeye davet ediyorum." "İlgilenmiyorum."

Sonra telefonu kapattım.

Nefes alıyorum. Hay sikeyim. Şimdi kafam güzel. Kablolu. Bu gece Greene ile konuşmayı beklemiyordum ve Hartford House'a doğru yürürken soğukkanlılığımı topluyorum. Güvenlik görevlisine Gigi için geldiğimi söyledim, o da beni lobiye soktu, giriş yaptıktan sonra merdivenlere yöneldim. Yurt sadece üç katlı ve asansörü yok.

Gigi beni gülümseyerek karşıladı. Karşılık vermeye çalışıyorum ama içim içimi yiyor.

Bu şerefsizin yüzsüzlüğü. Greene beni babamla aynı odaya koyarsa ne olacağını çok iyi biliyor. On iki yaşımdayken temyiz duruşmalarından birine katılmak zorunda kaldım, sonra on dört yaşımdayken bir kez daha ve her ikisinde de onu öldürmek istedim. Yine de ölüm onun için çok iyi.

"İyi misin?" Onu mutfağa kadar takip ettiğimde Gigi soruyor. Her ne pişiriyorsa güzel kokuyor ama iştahımı kaybettim.

"Evet, iyi," diye yalan söyledim.

Kollarını bana doluyor ve ben bunu hiç hissetmiyorum. Cipi geri çevirip eve gitmem gerektiğini çok geç fark ettim. Ama buradayım, bu yüzden elimden gelen en iyi yüzü takınıyorum, çünkü Gigi daha azını hak etmiyor.

Akşam yemeğinin hazır olmasını beklerken kanepede oturuyoruz ve o izleyecek bir film bulmak için çeşitli yayın sitelerinde geziniyor. Onun tüm önerilerine dalgınca başımı sallıyorum. Aklım başka yerde ve o da bunu biliyor.

"Pekâlâ. Neler oluyor?" diye soruyor. Omuz

silkiyorum. "Bir şey yok."

"Yalan söylüyorsun. Bu sabah antrenmanda bir şey mi oldu? Derslerinden birinde sorun mu çıktı?"

"Hayır, hiçbiri." "O

zaman ne?"

Bir omuz silkme daha. "Bakın, eğer her şey aynıysa, bu konuda

konuşmamayı tercih ederim." Bir ritim var.

"Tamam, nasıl istersen." Kanepeden atladı. "Lazanyayı kontrol edeyim."

Ben de ayağa kalktım. "Hayır, biliyor musun?

Gitmeliyim." Şaşkınlıkla göz kırptı. "Ne?"

Ceketimi koridordaki askıdan çekmeye başlamıştım bile. "Özür dilerim, G. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Gözleri endişeyle doluyor.

"Luke." "Bana öyle hitap etme,"

diye çıkışıyorum.

Ses tonum o kadar sert ki gerçekten irkildi, bu da bir pişmanlık hissi uyandırdı.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, endişeli bakışlarından kaçınarak.

"Sadece... bana öyle deme."

"Bu senin adın," diyor usulca.

"Evet, siktir et. Sana daha önce kullanmamanı söylemiştim."

"Tamam," diyor dikkatli bir ses tonuyla. "Nedenini açıklamak ister misin?" Hayal kırıklığı boğazımı tırmalıyor. "Şimdi sana açıklama mı borçluyum?" Gigi kaşlarını çatıyor. "Bu konuda götlük yapmana gerek yok."

"Özür dilerim." İki elimi saçlarımda gezdirip gözlerimi kaçırıyorum. Şu anda beni dikizlemesine dayanamıyorum. Zihnime girmeye çalışıyor. "Sana söyledim, bu gece böyle hissetmiyorum."

"O zaman gelmemeliydin." Şimdi kızgın. "Kendi evinde oturup somurtabilir ve beni bu işin dışında bırakabilirdin."

Dişlerimi sıkıyorum, bakışlarım ona dönüyor.

"Ama geldin, neden bu fırsatı değerlendirip bir yetişkin gibi davranmıyor ve bana sorunun ne olduğunu söylemiyorsun?"

Bir parçam bunu yapmak istiyor. Oturup üzerimde yük olan her şeyi itiraf etmek. Ama sonra onun yüzünü, acımasını ve kaçınılmaz olarak soracağı diğer tüm soruları hayal ediyorum ve kelimeler ağzımdan çıkmayı reddediyor.

Uzun bir aradan sonra Gigi nefes nefese kalır.

"Unut gitsin. Git artık. Kalıp konuşmak istesen bile, şu anda *seninle* takılacak havada değilim. O yüzden defol."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

RYDER

Seni aptal, salak adam.

GIGI BENIMLE KONUŞMUYOR. YANI, BENI GÖRMEZDEN GELIYOR.

Tamam, bu tam olarak doğru değil. Şu anda beni görmek istemediğini söylemek için mesaj attı.

Bu dört gün önceydi. Yurttan ayrıldığımdan beri kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama bu işte pek iyi değilim. Konuşmakta. Özür dilemek. Aramalarım sürekli telesekretere düştükten sonra ona üç farklı özür mesajı gönderdim. Pazar sabahı üçüncü mesajlaşmamızda görüldüğü gibi, her biri giderek daha fazla hayal kırıklığına uğrattı.

BEN:

Anlamıyorum. Üzgün olduğumu söyledim. O gece kötü bir ruh halindeydim. Değil mi?
bir tanesine girmeme izin verilmediğini fark ettim.

GISELE:

Eğer hala bu yüzden kızgın olduğumu düşünüyorsanız, o zaman asla anlamayacaksınız.

BEN:

Lütfen seni arayabilir miyim?

Yazıyor. Sonra üç nokta kayboluyor ve adı ekranda beliriyor.

N a b z ı m hızlanırken, oda arkadaşlarımla futbol izlediğimiz oturma odasından çıkıp mutfağa giriyorum.

Sonunda.

"Selam," diyorum, biraz fazla hevesli bir şekilde. "Selam."

Onun sesini duyunca kalbim sıkışıyor. Birinin sesini artık her gün duymadığınızda onu bu kadar özleyebilmeniz çılgınca.

Mutfak tezgahına yaslanıp nefes alıyorum. "Beni görmezden gelmen hoşuma gitmiyor," diyorum kabaca. "Evet, şey, bana bağırılmasından hoşlanmadım."

Pişmanlık göğsümü dolduruyor. "Biliyorum. Özür dilerim. Boktan bir ruh halindeydim ve bunun acısını senden çıkarmamalıydım."

Uzun bir duraklama olur. "Bu kadar mı?" diye soruyor. Göz kırpıyorum. "Um. Evet?"

Sinirli bir ses çıkarıyor. "Artık beraberiz, değil mi? Çıkıyor muyuz?"

"Evet..." Temkinli bir şekilde söylüyorum.

"İnsanlar çıkarken birbirleriyle konuşurlar." "Şimdi konuşmuyor muyuz?"

"Biliyor musunuz? Özür kabul edilmedi. Gitmek zorundayım." "Gigi-"

"Hayır, Mya ile öğle yemeğine gideceğim, sonra da koşuya çıkacağım. Ve belli ki söyleyecek kayda değer bir şeyin yok, o yüzden..."

Veda etmeden görüşmeyi sonlandırıyor.

Çenem düştü. Shane bir şişe su almak için içeri girdiğinde hala ne olduğunu merak ederek ekrana bakıyorum.

Tamamen şaşırdım. Özür diledim. Benden başka ne istiyor ki?

"Ne?" Buzdolabından bana bakıyor.

"Gigi'yi kızdırdım ve özrümü kabul etmiyor."

"Kadınlar, değil mi?" diyor ve oturma odasına geri dönüyor.

Sinirli bir şekilde homurdanarak peşinden gidiyorum. "Cidden, ne oluyor lan?" "Bu da ne şimdi?" diyor Beckett.

"Gigi ona çok kızgın," diyor Shane.

"Kötü bir gün geçirmeme izin yok mu?" Talep ediyorum.

"Kadınlar, değil mi?" Shane dikkatini yeniden Patriots maçına vererek şöyle diyor.

"Söylediğim her şeye böyle mi diyeceksin?" Ona soruyorum.

"Evet." Bakışları ekrana yapışıp kalıyor. "Pats oynuyor ve senin sorunların beni pek ilgilendirmiyor."

Will koltuktaki tüneğinden kıkırdıyor.

Bir fikir edinmek için çaresizce ona doğru dönüyorum. "Onu en uzun süredir tanıyan sensin. Bana yardımcı olabilir misin?"

"Hayatta olmaz. Bu işe bulaşmayacağım," diyor Larsen. "Gigi ve Case olayının ortasında olmam yeterince kötü."

"O ve Case arasında bir şey yok," diye cevap veriyorum ölümcül bir sesle.

Uğursuz yüzüme bakıp kıkırdıyor. "Hayır, ama eskiden öyleydiler. Ve *o* benim ilk arkadaşımdı, bu yüzden o ayrılıktan sonra birdenbire bu iki arkadaşlığın mayın tarlasında gezinmek zorunda kaldım."

"Bu bir ayrılık değil," diye homurdanıyorum.

"Özür dilemeye devam et," diyor Shane dalgınca. "Eninde sonunda onu yıpratacaksın."

Beckett, "Ona tüm şarkıların seks hakkında olduğu bir çalma listesi hazırlayın" diyor. "Seni affedecek kadar azmasını sağla."

"Ne var biliyor musun? Siktirin gidin. Hiçbiriniz yardımcı olmuyorsunuz," diyorum.

Beckett bana bakıyor, sonra göz kırpıyor ve Will'e dönüyor. "Hadi atış yapalım. Ben de onun sorunlarından sıkıldım."

"Aynı."

Shane benim durumuma kayıtsız kalarak maçı izlerken, iki pislik içki dolabını yağmalamaya gitti.

Bundan neden rahatsız olduğumu bile bilmiyorum. Her neyse. Çıkıyorduk ve sanırım artık bitti. Aptalca bir sebepten dolayı. Ama olsun. Bitti artık.

Tamam... bu iyi değil.

Bitmesini istemiyorum.

Lanet olsun.

İşte tam bu anda keşke kadın arkadaşlarım olsaydı diyorum. Lisedeyken yakın olduğum bir üvey kız kardeşim vardı, ancak daha sonra ayrıldık.

Mezuniyet. Bunun dışında, ne zaman bir kızla arkadaş olmaya çalışsam, sadece beni becermek istiyor. Muhtemelen bunu söylemek çok kibirli ama doğru. Platonik diye bir şey olmadığını uzun zaman önce anladım. Bugünlerde sadece arkadaşlarımın kız arkadaşlarıyla arkadaş olmama izin veriyorum. Arada sırada bir kız arkadaşım bana asılıyor olsa da çok az risk var.

Birden aklıma bir fikir geldi. İşte çözüm bu.

Darby'nin adını bulana kadar rehberimde geziniyorum. Nick Lattimore'un kız arkadaşı. Geçen yıl Nick'in sürpriz partisini planladığı zamanki numarası bende var.

Mümkün olduğunca belirsiz tutarak hızlı bir mesaj yazıyorum. Sadece bu evdeki insanlar Gigi ve beni, hatta biriyle çıktığımı biliyor ve bu bilgiyi mümkün olduğunca sınırlamak istiyorum.

Birkaç saat sonra Darby'nin yolda olduğuna dair bir mesaj aldım. Çok geçmeden kapı çaldı. Kapıyı açtım.

"Hey," diyorum beceriksizce.

"Bunu anlamıyorum," diyor selamlamak yerine. Ben

de anlamıyorum.

İçeri giriyor ve yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. Kışlık montunun altına savaş botları ve dar bir kazak giymişti. Darby havalı bir hatun. Kendine güvenen, enerjik. Nick gibi ciddi bir piçle ne işi olduğunu hep merak etmişimdir.

Oturma odasının önünden geçerken Beckett, "Görüyorum ki süvarileri çağırmışsınız," diye alay ediyor. "Hey, Darby."

"Beck."

"Hadi mutfağa gidelim," diyorum ona. "İçecek bir şey ister misin?"

"Çay, lütfen."

Bu evde kimsenin bunu içmediğinden eminim ama dolapları karıştırıyorum çünkü onları dolduran Shane'in annesi. Onu tanıyorsam, her şeyden biraz almamızı sağlardı. Yeterince eminim, biraz bitki çayı buluyorum ve su ısıtıcısını çalıştırıyorum.

"Bunun tuhaf olduğunu biliyorum,"

diyorum Darby'ye. "Gerçekten de

şimdiye kadarki en tuhaf şey."

"Ama bir konuda bir kadının bakış açısına ihtiyacım vardı."

Mutfak masasına çöküyor, gözleri merakla parlıyor. "Neyin üzerine?"

"Bu, ah, bir kadın sorunu."

"Beni buraya aşk hayatınız hakkında konuşmak için mi çağırdınız?" diye haykırıyor. Sonra sakinleştirici bir nefes alıyor ve saygılı bir sesle konuşuyor. "Bu. Hayatımın en güzel günü."

"Bu ikimizin arasında kalmalı,"

diye uyarıyorum. "Luke Ryder'ın

bir kız arkadaşı var." "Bu neden bu

kadar şok edici?"

"Aman Tanrım. Şu anda ne kadar heyecanlı olduğumu bilemezsin. Biriyle mi görüşüyorsun?"

Başımı salladım.

"Ciddi bir şey

mi?" "Sanırım

öyle." "Aman

Tanrım."

"Şunu söylemeyi kes."

Darby gözlerini bana dikti. "Peki nasıl batırdın?" "Kim demiş

batırdığımı?" Homurdanıyorum.

"Yaptın mı?"

Durakladım. "Evet."

Darby sırıtarak ayağıyla bir sandalyeye daha tekme atar.

Çayını getirip önüne koyuyorum. Bir süre isteksizce oturduktan sonra içimi çektim ve ona Gigi'yle olan kavgamın kısa bir özetini anlatmaya başladım. İsimleri, yerleri ve mahkemede aleyhime kullanılabilecek ilgili tüm ayrıntıları atlayarak.

Sözüm ona özrümün yeterli olmamasından duyduğum rahatsızlığı dile getirerek bitirdiğimde gülmeye başladı.

"Ne?" Ona ters ters bakıyorum. "Sence bana kızmakta haklı mı?"

"Neden kızgın olduğunu biliyor musun ki?" Darby, Gigi'nin telefon görüşmesindeki duygularını yineleyerek karşı çıkıyor.

Yemin ederim, tüm kadınlar neden kızgın olduklarını bildikleri bir tür telepatik ağa mı aitler?

"Çünkü onu tersledim."

"Oh, Ryder. Seni aptal, salak adam."

Çayına uzanırken hâlâ kıkırdıyor. Bir yudum aldığında buhar gözlerine doğru yükseliyor.

"Tamam, özetleyelim. Seni huysuz bir ruh haline sokacak bir şey oldu."

"Evet."

"Yani oraya kötü bir ruh halinde gittiniz."

"Evet."

"Sana sorunun ne olduğunu sordu ve sen de bırakmanı s ö y l e d i n . Sonra o itti ve sen de onu tersledin."

"Evet." Kadınımı terslediğimi hatırlayınca suçluluk duyuyorum. "Ve sen de terslediğin için özür diledin."

"Evet," diyorum hayal kırıklığı içinde.

"Ama sana onu terslediğin için kızgın olmadığını söylüyor. Kızgın çünkü...?" Darby boşlukları benim doldurmamı bekleyerek bunu askıda bıraktı.

"Hayır, anlamıyorsun. Bana neden kızgın olduğunu *söylemedi.*"

"Nedenini biliyor olmalısın!" Darby şaşkınlık içinde kekeliyor. "Dostum. Kızgın çünkü ona neden kötü bir ruh hali içinde olduğunu söylemedin. Seni üzen şey neydi? Ne yani, bazı şeyler hakkında konuşmadığımız gizemli bir ülkede mi yaşıyoruz? Biriyle çıkmanın tüm amacı onu tanımak ve tüm ruh hallerini paylaşmaktır. İyi ruh hallerini, kötü ruh hallerini. Eğer kötü bir gün geçirirsem, Nick'in bunu duyacağını çok iyi biliyorsun. Her ayrıntıyı bilecek."

"Bir piliç olduğunun farkındasın, değil mi?"

Homurdanıyor. "Nick'in de bana bir şeyler anlatmadığını mı sanıyorsun? Mesela geçen ay küçük kardeşiyle büyük bir kavgaya tutuştuklarında tek konuştuğu buydu."

"Ben konuşkan biri değilim,"

diye mırıldandım. "O zaman bir

ilişki içinde olma." İç çekiyorum.

"Ciddiyim Ryder. Artık oyunda farklı kurallar var. Eğer biriyle sadece takılıyorsan, orada burada sevişiyorsan, önemli şeyler hakkında konuşmak zorunda değilsin. Ama onunla çıkmaya başladığın anda beklentiler değişiyor."

Alnımı ovuyorum. "Bundan hoşlanmadım."

"Seni kırmak istemem ama ilişkiler böyle yürür. Konuşmak zorundasınız. Eğer bir sorun varsa, diğer kişi bunu duymak ister. Bunu duymaya *ihtiyaçları vardır*."

Midem bulanıyor. Gigi'ye savcının çağrısını ya da babamın nerede olduğunu, şartlı tahliye duruşmasını anlatma fikri... içimi burkuyor.

Ama sonra Gigi'yi ve onu rahatsız etse bile bana nasıl hissettiğini ne kadar kolay söylediğini düşünüyorum. Ve karşılığında ona orgazmdan başka bir şey vermediğimi fark ediyorum.

Darby çay fincanının kenarından bana sırıtıyor. "Haklı olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye homurdandım. "Haklı olduğunu biliyorum."

Koridordan ani bir gürültü duyulur. Sanki ön kapı uçarak açılmış ve duvara çarpmış gibi büyük bir gürültü. Ardından gürültülü ayak sesleri koridoru inletir.

Tam Nick Lattimore mutfağa girerken sandalyemden fırladım. Bana baktı. Masadaki Darby'ye baktı. Sonra ben gözümü kırpamadan yumruğunu geri çekip yüzüme doğru gönderiyor. Son anda sıyrıldım, böylece darbe sadece elmacık kemiğimi sıyırdı, ama beraberindeki acı sarsıntısından kaçış yok.

"Ne oluyor lan?" Shane, Beckett ve Will mutfağa koşarken ben de "Ne oluyor?" diye soruyorum.

"Lattimore, dur," diyor Shane, onu benden uzaklaştırarak. "Senin neyin var böyle?"

"Ben mi?" diye kükrüyor. "Kız arkadaşım için oyun oynuyor ve sen *benim* neyim olduğunu mu soruyorsun?"

"Delirdin mi sen? Kız arkadaşının peşinde değilim," diye homurdandım.

"Ona bir mesaj gönderdin ve aynen şöyle yazıyordu: "*Bana gel ve erkek arkadaşına söyleme.*"

Bocaladım. "Geriye dönüp baktığımda, kötü ifade etmişim."

Beckett kahkahadan iki katına çıkar. "Tanrım. Bu paha biçilemez dostum." Darby sandalyesinden kalkıyor. "Üzgünüm Ryder, bana bir şey söylememeni söylediğini biliyorum ama Nick ve ben sır tutmayız." Bunu bir cümleyle noktaladı.

Bak.

Anlaşıldı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

GIGI

Beni sana getirdi.

Öğleden sonraki koşumdan döndüğümde RYDER'ı kanepemde otururken buldum. I şaşkınlıkla irkildim ve kulaklıklarımı çıkardım. "Hey. Burada ne yapıyorsun?" Ayağa kalktı. "Seni görmek istedim. Mya gitmeden önce beni içeri aldı.

Hastings'te bir şeyler içmek için Tinder'dan biriyle buluşacağını söylememi istedi."

Yaklaştıkça sol elmacık kemiğinde kırmızı bir iz fark ediyorum. Tam bir kesik değil. Belki hafif bir çürük.

"Ne oldu burada?" Kendime rağmen yüzüne dokunmak için uzandım. "Bu hafta sonu oynadığın maçlardan birinde mi yaralandın?"

Başını sallıyor. "Nick Lattimore bana yumruk attı." "Ne? Bunu neden yapsın ki?"

"Kız arkadaşını seks için davet ettiğimi sandı."

"Sormama gerek var mı?"

Ryder omuz silkiyor. "Darby geldi çünkü benden nefret etmemeni nasıl sağlayacağım konusunda tavsiyeye ihtiyacım vardı."

Gülmemem gerektiğini biliyorum ama gülüyorum. Huysuz, utangaç itirafı anında içimi ısıttı. Tanrım, bu adam.

"Ve sanırım bunu çözdüm." Bir omuz silkme daha. "Konuşabileceğimizi umuyordum. Gerçekten."

Koştuğum için terli ve yapış yapış olmuş bir halde kapüşonumun fermuarını açıp süitin benim tarafıma doğru bir adım atıyorum. "Önce bir duş almamın sakıncası var mı?"

"Evet, tabii ki. Bekleyeceğim."

Bir süre sonra başımı sıcak suyun altına daldırıyorum ve suyun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Ona söylemek istediğim her şeyi düşünüyorum. Son birkaç gündür aklımı kurcalayan her şeyi.

Devam etmemizi istiyor
muyum? Bir anlamı var mı
ki?

Çünkü içine kapanan biriyle ilişki yaşayamam.
Beni içeri almayan biri.

Ama sonra ondan bir gülümseme almanın ne kadar ödüllendirici olduğunu düşünüyorum. O güldüğünde kalbimin nasıl attığını. Beni dinlemesi ve beni yargılamadan, sadece kabul ettiğini göstermesi.

Çabucak kurulanıyorum ve üzerime bir çift flanel pantolon ve kapüşonlu bir tişört geçiriyorum. Şimdiye kadarki en az seksi kıyafet ama dışarı çıktığımda bana hayranlıkla bakması kendimi aptalca güzel hissettiriyor.

Yanına oturuyorum, dizlerimi yukarı çekip onlara
sarılıyorum. "Babamın adı Luke."

Duymayı beklediğim şey bu değildi.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Öyle
mi?" "Annem bana onun adını
vermiş." "Yani sen birinci
sınıftasın?"

"Tam olarak değil. Soyadı bende yok. Evli değillerdi, bu yüzden Ryder annemin kızlık soyadı." Hasta görünüyor. "İki soyadını da taşımadığıma memnunum. Tanrım. O zaman bundan hiç kaçışım olmazdı. En azından benim Ryder'ım var."

"Neden kaçmak istiyorsun? Babanla yakın değil misin?"

"Annemi başından vurdu ve öldürdü."

Şok beni çarptı.

Hiçbir hazırlığım yok ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. Ta k i az önce çok kişisel ve üzücü bir şey paylaştığını ve benim burada bir aptal gibi ona baktığımı fark edene kadar.

"Ne?" Kekeliyorum. Yine, pek tutarlı bir yanıt değil. Ama e n azından sesim şimdi çalışıyor. "Baban anneni mi öldürdü?"

Ryder başını sallar.

"Olay olduğunda kaç yaşındaydın? Sen...?" Sözümü kesiyorum.

Beynim bunu kavrayamıyor. Ryder'ın annesinin öz babası tarafından öldürüldüğü gerçeğini bir türlü kavrayamıyor.

"Altı yaşındaydım. Ve evet, olduğunu gördüm."

Elini uzattım ve soğuk buldum. Parmaklarımızı birbirine dolayarak onunkine sıcaklık aşılıyorum ve devam etmesi için onu teşvik ediyorum.

Gözleri gerildi. Yüz hatları acıyla gerilmiş.

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin," diyorum sonunda.

Bu bana kuru bir kahkaha attırdı. "Gerçekten mi? Çünkü burada olmamın, bana kızgın olmanın tek nedeni paylaşmamamla ilgili. Ne yani, şimdi paylaşmamak sorun değil mi?"

"Demek istediğim, *tüm* detayları vermek zorunda değilsin. Benim bilmem yeterli-"

"Babamın bir katil olduğunu mu?"

Şu an kendimi çok kötü hissediyorum. Dört gün boyunca onunla neredeyse hiç konuşmadım çünkü bana neden Luke olarak çağrılmak istemediğini söylemeyi reddetti. Ve şimdi cevabı biliyorum ve bu yürek burkucu. Belki de onu konuşmaya zorlamamalıydım.

"Sorun değil," diyor dehşete kapıldığımı fark ederek. "Bunun hakkında konuşacağım. Sadece... bir anlamı yok. Geçmişte kaldı."

"Seni etkileyen bir geçmiş. Kendi adını bile kullanamayacak kadar ciddi bir şekilde."

Ryder'ın cevap veren nefesi kararsız. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki konuşmayı bitirdiğini sandım. Ama sonra konuştu.

"Şiddet yanlısı bir adam değildi. Biliyorum, sonunda ona yaptıklarını düşününce bunu söylemek ironik. Ama bizi dövmedi. Ona hiç el kaldırmadı, en azından benim önümde. Hiç çürük ya da kanlı burun görmedim. Elbette, içtiği zaman bir pislik olabiliyordu ama ondan korkarak yaşamadım."

"Yani birdenbire patladı mı?"

"Bilmiyorum. Altı yaşındaydım. İlişkilerinin iç yüzünü bilmiyordum. Çok tartıştıklarını biliyorum. Mutlu olduğunu sanmıyorum ama benim için cesur bir yüz ifadesi takınırdı." Ryder bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Belki de onu dövüyordu ve o da bunu çok iyi saklıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Olayın olduğu gece, bağırışlarla uyandığımı hatırlıyorum. Odamdan gizlice çıktım, kafamı onların odasına soktum ve bavulu gördüm. Yarısı doluydu, sanırım onu terk etmeyi planlıyordu. Ve sanırım, evet, patladı. Kapıya geldiğimde silahını çoktan çekmişti.

ona. Eğer kapıdan çıkıp giderse beynine bir kurşun sıkacağını söylüyordu."

Kalbim çarpmaya başladı. Altı yaşında bir çocuğun orada durup babasının annesine silah doğrultmasını izlediğini hayal ediyorum ve bu düşünülemez bir şey.

"İlk başta ikisi de beni görmedi. Ama sonra beni fark etti ve odama geri dönmem için bağırdı. Ama yerimde donup kalmıştım, hareket edemeyecek kadar korkmuştum. Bana gitmeye çalıştı ama adam ona hareket etmemesini emretti. Sonra tekrar kavga etmeye başladılar. Ona silah doğrultmasının sadece neden gitmesi gerektiğini kanıtladığını söyledi. Adamın çok kıskanç, sahiplenici ve dengesiz olduğunu söyledi. Bunu daha fazla yapamayacağını söyledi. Adam onu hâlâ sevip sevmediğini sormuş, o da hayır demiş. Beynime kazınan kısım bu. "Neden hayır dedi?"

İnançsızlıkla başını sallar, sonra sert bir kahkaha atar.

"Neden yalan söylemedi ki? Adam kafasına silah doğrultuyor. Anlıyorum, insanlar korkutucu durumlarda her zaman net düşünemezler, ama... Tanrım. Silahlı adama onu sevdiğini söyle. Ama söylemedi ve bu da ölümüne sebep oldu. Onu sevmediğini söylediği anda adam tetiği çekti. Aynen böyle." Ryder parmaklarını şıklattı, şaşırmıştı. "Çok gürültülüydü. Hiç bu kadar gürültülü bir şey duymamıştım. Kulaklarım çınlıyordu. Annemin bedeni yere düştü."

Kalp atış hızım tehlikeli derecede yüksek. Orada bile değildim ama korkuyu iliklerime kadar hissediyorum. "Sana da zarar vermeye çalıştı mı?"

"Hiç de değil. Yatak odasından çıktı ve onu takip etmemi söyledi. Oturma odasına gittik ve kanepeye oturdu, silahı dizindeydi. Yanına oturmamı istedi."

"Aman Tanrım."

"Ben de öyle yaptım. Sehpadan viski bardağını aldı ve yudumlamaya başladı. Birisi silah sesini duymuş ve polisi aramış olmalı, çünkü siren seslerini duymamız uzun sürmedi. Gelip onu götürmeleri sadece beş dakika kadar sürdü." Ryder kendini tekrarlamak için tırnak işareti kullanıyor. "'Sadece' beş dakika. Hayatımın en uzun beş dakikası. Annemin cesedi diğer odada kanlar içinde yerde yatarken onunla kanepede oturduğum beş dakika."

Kusacak gibi hissediyorum. Mide bulantımı bastırmak için diğer elimi onun elinin üzerine koyup iki avucumun arasına sıkıştırıyorum. "Ondan sonra ne oldu?"

"O tutuklandı. Çocuk hizmetleri devreye girdi." Ryder omuz silkiyor. "Babamın hiç ailesi yoktu ve annemin tarafındaki birkaç aile üyesi de adım atmak istemedi. Ben de sistemin içine atıldım."

"Mahkemeye çıktı mı?"

"Hayır, suçunu kabul etti. Şartlı tahliye olasılığı ile ömür boyu hapis. Yine de polise tanık olarak ifade vermek zorunda kaldım. Milyonlarca soru sordular ve ben hiçbirini anlamadım çünkü altı yaşındaydım. Tek bildiğim annemin gittiğiydi."

Gözleri buğulanıyor. Kendimi durduramadan uzanıp başparmağımın altıyla gözlerindeki nemi okşuyorum. Hafifçe irkiliyor ama beni itmiyor. Öne doğru eğiliyor ve ben gözyaşlarını silerken alnını benimkine bastırıyor.

"Her neyse, hepsi bu. Hikaye bu. Annemi benden alan adamla aynı ismi paylaşıyorum. Ve ne zaman biri bana bu lanet ismi söylese, o gece annemin çığlıklarını duyuyorum. Ben kapı aralığındayken babam birden orada olduğumu fark etti ve dönüp silahını bana doğrulttu. Kasıtlı bir tehdit olarak değil. Sadece içgüdüseldi sanırım. Ama annem bağırdı, *Luke, dur*. Tanrım, hâlâ kâbuslar görüyorum. Adımı haykırdığını duyuyorum. Onun adını."

Kucağına tırmanıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Ona sarılıyorum. Ama bu onun iyiliği için mi yoksa benim iyiliğim için mi bilmiyorum. Çocukluğuna dair bu ürpertici bakış beni sarstı.

"İşte bu yüzden nefret ediyorum, tamam mı? Onu düşünmek istemiyorum. Hiç olmamış gibi davranmak istiyorum."

Geri çekiliyorum ve kırmızı çerçeveli gözleriyle buluşuyorum. "Ama yapamazsın. Çünkü oldu," diyorum sessizce. "Ne kadar acı verici olduğunu, düşündüğünde hâlâ ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama yokmuş gibi davranmanın hiçbir faydası yok. Bana hep söylediğin bu değil mi? Hoş olmasa bile bazı şeyleri hissetmeme izin vermemi?"

Yine de şimdi anlıyorum. O soğuk yüzünü takınmasının sebebini. Çocukluğunu şekillendiren bu feci olay onu kendini koruma moduna soktu. Ne pahasına olursa olsun kendini koru. Onu zerre kadar suçlamıyorum.

"İnan bana, hepsini hissettim," diyor Ryder boğuk bir sesle. "Her zaman hissettim. Ve sonra hissetmeyi bıraktım. Hayatıma devam etme zamanıydı. Doğu Yakası'nda okula gitmeye ve Arizona'dan uzaklaşmaya karar verdim. Her şeyi arkamda bıraktım

-Babam hapiste, annem öldü, o iğrenç koruyucu aileler. Hepsi arkamda kaldı." Karanlık bir kahkaha atıyor. "Geride bırakamadığım tek şey ise kendi adım."

"Evet. Senin adın," diye tekrarlıyorum ve yüzünü avuçlayarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Adını sen koyarsın. Eminim dışarıda canavar olan bir ebeveynin adını almış pek çok insan vardır. Sadece bu isimle daha iyi bir şey yapmalısın. Canavardan daha iyi olmalısın."

Ryder'ın bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Ben onun gibi değilim." "Öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Hayır, yani bu isimden kaçınmamın nedeni bu değil. Sonumun onun gibi olacağından endişelenmiyorum. Olmayacağımı biliyorum." Güçlü bir inançla konuşuyor. "Kendimi kaybedip birini öldüreceğimi sanmıyorum. Kendimi ve neler yapabileceğimi biliyorum. Sadece bir hatırlatma, hepsi bu. Geldiğim bu boktan yeri hatırlatıyor. En azından genetik olarak sonsuza dek bağlı olduğum bu boktan insanı. Adımı duyduğumda, tek istediğim onu toz duman içinde bırakmakken, geçmiş geri geliyor."

"Geçmişinizden kaçamazsınız. Arizona'dan ayrılıp doğuya taşındınız ve Ryder adını kullanmaya başladınız diye geçmişiniz yok olmaz. Ne yaparsanız yapın, o hala orada. Geldiğiniz yer orası."

"Biliyorum." Dudağını ısırıyor.

"Ve bu sana her hatırlatıldığında, içine kapanmak, derinlere gömmek, herkesi kendinden uzaklaştırmak yerine... tek yapman gereken bu." İki başparmağımla çenesini okşuyorum. "Bana karşı açık ve dürüst ol, sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Deneyeceğim," diyor kabaca.

"Ve dürüst olmak gerekirse, eğer bu isimden gerçekten nefret ediyorsan, her zaman değiştirebilirsin. Ama ikimiz de biliyoruz ki isimden kaçmıyorsun. Sen

utanç."

Gözleri yine ıslak görünüyor. Eğildim ve onu öptüm. Benimkinin altında titrediğini hissettiğim dudaklarına yumuşak bir okşayış.

"Utanmanı gerektirecek bir şey yok," diye fısıldıyorum.

Ryder birkaç uzun süre sessiz kaldı. "Şartlı tahliye zamanı geldi." Şok içinde sarsıldım. "Ne!"

"Bu yüzden geçen gün çok kötü bir ruh hali içindeydim. Phoenix'teki savcıyla telefonda konuşmuştum. Sana vazgeçtiğini söylemiştim, değil mi? Çok güzel bir anlaşmaydı. On beş yıl sonra şartlı tahliyeye uygun. Toplum için tehlikeli olduğunu düşünmediler. Sadece tekrarlanması muhtemel olmayan bir tutku suçu." Ryder acı acı gülüyor. "Ta ki başka bir ilişkiye girip onun da beynini dağıtmaya karar verene kadar."

İrkildim. "Gerçekten serbest bırakılamaz, değil mi?"

"Savcı bunun pek olası olmadığını söylüyor. Ama duruşmaya gelip konuşmamı istiyor. İfademin onu parmaklıklar ardında tutmaya yardımcı olacağını söyledi."

"Gidiyor musun?"

"Hayır. Onun yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum." Onu suçlamıyorum.

"Her neyse." Bu kez beni öpüyor, dudaklarımız yine nazikçe birbirine değiyor. "Geçen gün seni terslediğim ve dışladığım için özür dilerim. Dinlediğin için teşekkür ederim."

"Konuştuğunuz için teşekkürler."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Sonra Ryder beni başka bir döngüye soktu.

"Eğer gidip, ne bileyim, Case'le birlikte olmak istersen bunu kesinlikle anlarım."

Göz kırpıyorum. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Sadece bunu düşünüyordum. Colson iyi bir adam. Eminim bu kadar yükü de yoktur."

"Biliyor musun, birkaç ay önce onun iyi bir adam olduğunu kabul etmeden önce bardak yutardın."

"Biliyorum, ama... o öyle. O iyi bir adam." Ryder iç geçirir. "Hâlâ onunla birlikte olmak istiyor musun?"

Hiç tereddüt etmedim.

"Hayır." "Onu seviyor muydun?"

"Yaptım. Ama ben de bunu düşünüyordum. Ve düşündükçe, beni aldattığında yıkılmadığımı daha iyi anlıyorum."

"Gerçekten mi, çünkü bu durumdan pek memnun değilmişsiniz gibi geldi."

"Şey, hayır, mutlu değildim. Ve evet, üzgündüm. Ağladım. Hem de çok. Ama bu beni parçalara ayırmadı, anlıyor musun? Öyle olması gerektiğini hissediyorum. Onu gerçekten sevseydim ve onunla birlikte olmak, evlenmek, çocuk sahibi olmak, bir hayat kurmak isteseydim... o zaman bu tür bir ihanet beni mahvederdi. Ama olmadı, bu da bana belki de ikimizin de düşündüğü kadar doğru olmadığını söylüyor." Çenemi Ryder'ın omzuna dayadım, dalgındım. "Ayrıca, eğer aldatmamış olsaydı, sen ve ben şu anda burada olmazdık. Yani bir bakıma o..."

Beni sana o getirdi.

Bunu söylemeye cesaret edemiyorum çünkü bunun beni başka şeyler söylemeye yönelteceğinden korkuyorum ve artık kimseye onları sevdiğimi söylemiyorum. En son söylediğimde, adam korktu ve kaçtı.

"Case konusunu neden açıyorsun?" Başımı kaldırarak soruyorum. "Kendini güvensiz mi hissediyorsun?"

"Hayır. Sanırım sadece beni istediğini bilmem gerekiyor." "Ben seni istiyorum."

Gülümseyerek bizi geriye ve yanlarımıza doğru çekiyor, böylece kanepede birbirimize bakacak şekilde uzanıyoruz. Parmakları yanağımı okşuyor. Saçlarımla oynuyor. Soğukkanlı davranmasına rağmen bana her zaman dokunmak istemesine bayılıyorum. İlgisiz.

Elim göğsünde geziniyor ve titrediğini hissedebiliyorum. Avucumu sol göğüs kafesine getirip kalbine bastırıyorum ve anında kalbi daha hızlı atmaya başlıyor.

"Bunu sen de hissediyorsun, değil mi?" Gözleri benimkilerin üzerinde. Koyu mavi ve dipsiz.

"Evet. Hissediyorum."

KIRKINCI BÖLÜM

GIGI

Sende farklı bir şeyler var.

HOKEY BÖLÜMÜ FUNDRAISER'I AŞAĞIDAKİ HAFTADA DÜZENLENECEKTİR

Cumartesi gecesi iki takımın da maçı yoktu. Whitney ve Camila ile birlikte, bu hafta sonu Diana ile alışveriş yaparken aldığım elbiseyi giyerek geldim. Soluk gümüş rengi, yere kadar uzanıyor ve daldırma bir tülü var, bu beni biraz rahatsız ediyor çünkü genellikle kızları göstermem. Göz kamaştıracak kadar büyük değillermiş gibi hissediyorum. Ama Diana biraz cesur olmamın beni öldürmeyeceğini söyledi. Ben de cesurluğumu saçlarıma da yansıttım, büyük dalgalar halinde bıraktım ve makyajımda dumanlı bir göz tercih ettim.

Balo salonunun kemerli kapısına yaklaştığımızda alçak bir ıslık duyuyorum. Etkinlik Boston'daki küçük bir kongre merkezinde düzenleniyor.

Ryder'ı görmeyi umarak döndüm ama Case'di. Sonra Ryder ve benim henüz halka açık olmadığımızı hatırladım. Bu yardım balosuna bile birlikte katılamadık.

"Tanrım. Bebeğim, harika görünüyorsun."

Ona bana bebeğim dememesini söylemek istiyorum. Ama Cami ve Whitney orada duruyordu ve işleri garipleştirmek istemiyordum. Bu yüzden görmezden geldim.

"Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun." Gerçekten de öyle. Özel dikim siyah bir takım elbise giymiş, sarı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve temiz traşlı yüzü yakışıklı çocuk görünümünü vurguluyor.

Bana o tanıdık gülümsemesini gösteriyor ama artık göğsümde bir çarpıntı yok. Nabzım hızlanmıyor. Ona karşı beslediğim romantik hisler tamamen yok oldu.

Luke Ryder'ın peşindeyim. Kimin

aklına gelirdi ki?
"Size içeri kadar eşlik edebilir miyim leydim?" Case kolunu uzatır.

Onu alıyorum ve umarım isteksizliğimi hissetmez. Ayrıca Ryder'ın çoktan içeride olmadığını ve eğer içerideyse Case'in beni koluna alıp içeri girdiğini görmemesini umuyorum.

Takım arkadaşlarıma "İçeride görüşürüz," diyorum.

Kalabalık balo salonuna girdiğimizde, sohbetimiz bir an için sekiz kişilik orkestra grubunun sesiyle bastırılıyor. Popüler bir pop şarkısının klasik bir versiyonunu çalıyorlar.

Case kulağıma yakın konuşuyor, böylece onu duyabiliyorum. "Seninle uzun zamandır konuşmamışım gibi hissediyorum."

"Evet, meşguldüm. Aralık ayının nasıl olduğunu bilirsin. Final sınavları, tatil için hazırlanmak."

"Bunun dışında nasılsın?" "İyi."

Yüzüme bakıyor. "İyi," diye yineliyor.

"*Kötü* dememi mi tercih ederdin?"

Gülüyorum.

"Sayılır," diye itiraf ediyor. "En az benim kadar mutsuz olduğunu söylemeni istiyorum." Dudağını ısırıyor, gözle görülür bir şekilde mutsuz. "Ama görünüşe göre gerçekten çok iyi gidiyorsun. Sende farklı bir şeyler var."

"Nasıl farklı?"

"Bilmiyorum. Parlıyor gibisin. Hamile misin?"

Bir kahkaha daha atıyorum. Sonra, sanki bunu kanıtlamak istercesine, yakındaki tepsiden bir kadeh şampanya alıyorum. Bir yudum almadan önce "Kesinlikle değilim," diyorum.

O da kıkırdıyor ama rahatlamış görünüyor. Sanki gerçekten de parlıyor olmamın sebebinin hamile kalmış olmam olduğuna inanmış gibi.

"Sadece mutluyum," diye ekliyorum. "Sezonumuz inanılmaz geçti. Konferansımızı kazanmak için kilit durumdayız."

Case iç çeker. "Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim."

Bu erken mağlubiyetler onlara hiç iyi gelmedi ve son birkaç haftada zorlu rakiplerle karşılaştılar. Şu anda konferansta UConn'un gerisindeler. UConn çok iyi hokey oynuyor ve bu liderliği bırakmak istemiyor.

"Teklif alacaksınız," diye onu temin ettim. Konferanslarını kazanamayan takımlar seçici kuruldan teklif alabiliyor ve bu kurul on takım seçiyor.

takımların sezon sonrasına yükselmesi. Briar'ın bunu nasıl başaramayacağını anlayamıyorum.

Çevresel görüşüm bir hareketlilik yakalıyor. Ryder, Shane ve Beckett takım elbiseleriyle yanımızdan geçerken başımı çeviriyorum. Açık bara doğru ilerlemeden önce başlarını sallayarak selam veriyorlar.

"Ryder'la çektirdiğiniz o dergi fotoğrafını odana mı astın?" Alay ediyorum.

Ryder'ın kollarını havaya kaldırdığı ve Case'in şaşkın bir şekilde ona sarıldığı o meşhur fotoğraf *Sports Illustrated'ın bir* sayısında yer aldı. Üniversite hokeyi hakkında üç sayfalık bir haberle birlikte basıldı.

"Babamın var." Case homurdanıyor. "Bir sürü kopya aldı ve kasabadaki herkese dağıttı."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, babam da bir kopya
aldı." Case'in yüz ifadesi aydınlanır. "Aslında öyle. Onu
özlüyorum." "Evet. Biliyorum."

Ayrılıklar zordur. Ve artık ailemizin bir parçası olmadığı için kendimi kötü hissediyorum. İyi uyum sağlardı. Ailem onu severdi. Wyatt onun harika olduğunu düşünüyordu. Ama artık birlikte değiliz ve sonunda Ryder aile etkinliklerime katılan kişi olacak. En azından öyle umuyorum.

Ama bu, Case'e kendimizden bahsetmemiz gerektiği anlamına geliyor ve ben hâlâ bu konuda ayak sürüyorum. Onu yönlendirmiyorum. İlişkimizin bittiğini açıkça belirttim. Ona mesaj atmıyorum. Flört etmiyorum. Olsa olsa Case kendini kandırıyor çünkü bittiğini kabul etmeyi reddediyor.

Yine de bunu kolaylaştırabileceğimi, ona başka biriyle birlikte olduğumu söyleyerek onu kabullenme yoluna yaklaştırabileceğimi biliyorum. Ama onu incitme fikri çok üzücü.

Payetli gümüş çantamdaki telefonum çalıyor. Çıkarıyorum, mesajı okurken bir yudum şampanya alıyorum.

RYDER:

Şu an seni çok fena becermek istiyorum. Bu elbise ateş gibi.

Yüksek sesle öksürüyorum.

Case endişeli görünüyor. "İyi misin?"

"Evet. Özür dilerim." Tekrar öksürüyorum. "Sadece yanlış tüpe girdim."

Ryder'ın izlediğini biliyorum, bu yüzden telefonumu çantama geri sokmak için abartılı bir gösteri yapıyorum. Ne kadar hoşuma giderse gitsin, bu gece teşhirci saçmalıklara izin vermeyi reddediyorum. Bu etkinlik bunun için uygun bir yer değil. Case buradayken olmaz.

"Gigi," diyor usulca ve ayrılığımızdan bahsetmek üzere olduğunu anlıyorum.

Neyse ki, bu sefer yanımızdan geçip gitmeyen başka insanlar tarafından bölünüyoruz. Trager, Will ve birkaç kişi daha bize katıldı. Cami daha sonra beni komitemizin sessiz müzayede için temin ettiği eşyalara göz atmaya sürükledi.

Babam bu yıl kendini aştı. Katkısı, kendisi, şanslı teklif sahibi ve Stanley Kupası ile özel bir öğle yemeği oldu. Yemin ederim, Garrett Graham bir iyilik istediğinde, hokey dünyasındaki insanlar bunu yerine getirmek için yarışıyor.

Mesanem yeter dediğinde üç kadeh şampanya içmiştim. Yine de sarhoş değilim. Biraz kafam güzel ve bu partiden düşündüğümden çok daha fazla keyif alıyorum. Ama bunun nedeni muhtemelen Ryder'ın takım elbise giymesi ve benim bütün gece gizlice onu süzmem.

Jordan Trager'ın erkekler tuvaletinden tökezleyerek çıktığı sırada ben de kadınlar tuvaletinden çıkıyorum. Benim *aksime*, o sarhoştu. Gözle görülür şekilde.

Gördüğüm kadarıyla birileri açık bardan faydalanıyor. Bir grup üniversiteli gence bedava içki sunmak kimin fikriydi bilmiyorum. Bir dahaki sefere nakit bar koymalılar. Trager gibi adamları kontrol altında tutarlar.

Bana sırıtıyor ve kolunu omzuma doluyor. "Kahretsin G, bu gece gerçekten çok iyi görünüyorsun. Şu lanet elbise."

"Teşekkürler."

Koridorda birlikte balo salonunun kapısına doğru ilerliyoruz. "Adamım Case'in acısına ne zaman son vereceksin?"

Bir iç çekişi bastırıyorum. "Hadi ama. Bu bir parti, Jordan. Çok derine inmeyelim." "Sadece diyorum ki, siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz."

"Evet, olur böyle şeyler. Ve bazen ilişkiler biter." "O seni hala

seviyor."

Kalbim sıkışırken, sonunda o iç çekişi serbest bırakıyorum. "Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?"

Ama Trager dinlemiyor. "Aidatını çoktan ödemedi mi? Lanet olsun. Partide bir hatuna oral seks yaptı. Onu gerçekten sikmiş gibi değil."

Sözleri yüzüme buz gibi su serpti. Sakso mu?

Um.

Bunu ilk kez duyuyorum.

Daha fazla ayrıntı istiyorum ama Trager'ın yanlış bir şey yaptığını düşünüp susmasını da istemiyorum. Bu yüzden vücudumdaki tüm kaslar sertleşmeye çalışırken, onları zorla gevşetiyorum ve biliyormuşum gibi davranıyorum.

"Bilmiyorum, belki de onunla seks yapmıştır," diyorum başımı alaycı bir şekilde eğerek. "Erkekler hep böyle şeyleri küçümsemeye çalışır."

Case'in bana sadece öpüştüklerini söylediği ve şimdi bir kızın onunla yattığını öğrendiğim zaman gibi.

Bana yalan söyledi.

İçime dolan öfke kordonunun egoyla, Case'in başka bir kızla birlikte olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Belki daha önce olabilirdi. Ama şu anda hissettiğim ihanet tamamen yalanla ilgili. Bana bu konuda *yalan* söyledi. Benimle oturduğunda, bana üzgün gözlerle baktığında ve başka biriyle öpüştüğünü itiraf ettiğinde dürüst olmak konusunda büyük bir gösteri yaptı.

Ve onu zorladım, lanet olsun. Başka bir şey yapıp yapmadığını öğrenmek istedim.

Gözlerimin içine baktı ve hayır dedi.

Ve şimdi burada onun duygularını korumaya mı çalışıyorum? Zavallı Case kendini kötü hissetmesin diye şu anki ilişkimi gizli mi tutuyorum?

Trager'a "Case ve benim işimiz bitti," diyorum, sesim istediğimden daha soğuk çıkıyor. "İkiniz de bunu kabul etmek zorundasınız."

Kapıları iterek açtım. Balo salonunu yarılamıştım ki tanıdık bir şarkı çalmaya başladı. O kadar beklenmedik ki bir an durup bakışlarımı orkestraya çeviriyorum. Birlikte büyüdüğüm rock şarkısını bir orkestranın çaldığını duymak içimde bir sıcaklık yaratıyor.

Ardından bir kızgınlık sarsıntısı geliyor, çünkü bu şarkıyla dans etmeyi çok isterdim ama yapamıyorum, en azından istediğim adamla yapamıyorum.

Ve şimdi kızgınım. *Kendime*. Kendi hayatımı yaşamama izin vermediğim için kızgınım. Bunca zamandır Case'in duygularını incitmemeye çalışıyordum ve şimdi bunun ne kadar saçma olduğunu anlıyorum.

Ben dar görüşlü biri değilim, açıkçası bundan sonra ne yapacağımı çok fazla düşünmüyorum. Sadece yorgunum. Bütün gece Ryder'ı odanın diğer ucundan izlemekten ve onunla konuşamamaktan yoruldum.

Birbirimizi ne kadar çok becermek istediğimizle ilgili sinsi mesajlar atmaktan bıktım.

Elini tutamamaktan bıktım.

Kollarımı ona dolayamamaktan yoruldum, tıpkı beni ürkütücü asansör adamından koruduğu gece olduğu gibi. O zaman ona sarılmalıydım ama sarılmadım. Çünkü eski erkek arkadaşımın duygularına saygılı olmaya çalışıyordum.

Bakışlarım Ryder'ın grubuna doğru kayıyor. Shane'in az önce söylediği bir şey yüzünden uluyorlar. Beckett, Case ve David uluyor. Ryder tabii ki sessizce kıkırdıyor çünkü o bir uluyan değil. Hayır, o bunun için fazla havalı.

Yani, hayır, gerçekten dar görüşlü olmak istemiyorum, ama bu şarkı çok güzel ve onu görmek nefesimi kesiyor ve kısa süre sonra bacaklarım kendi iradesiyle beni gruba doğru taşıyor.

"Hey," diye araya giriyorum, Ryder'ın koluna dokunarak. "Gel benimle dans et."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

RYDER

Yüzde yüz

PEKALA.

Bunu beklemiyordum.

Gigi aylarca beni dünyadan sakladı ve şimdi de tüm takım arkadaşlarımızın önünde dans etmemi mi istiyor?

Bir an için nutkum tutuldu. Sonra omuz silkip "Tabii ki?" dedim.

İfademi kapalı ve tepkimi belirsiz tutuyorum, çünkü nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyorum. Bir arkadaşımın başka bir arkadaşımı dansa kaldırması gibi mi davranmalıyım? Ya da bir akranın bir akrana sorduğu gibi.

Ya da kız arkadaşımın erkek arkadaşına sorması. Gigi elimi tutarken Case'in gözleri kısıldı.

Onu çekiştiriyor ve ben de içgüdüsel olarak onu takip ediyorum. Bu kadına o kadar aşığım ki onu takip etmemek gibi bir seçeneğim bile yok.

Dans pistine ulaştığımızda başımı kulağına yaklaştırıyorum. "Ben dans etmem, bebeğim."

"İyi olacaksın." Bir elini omzuma koyuyor ve diğer elini benimkine kenetliyor.

En güzel gülümsemesiyle bana bakıyor ve ben yine şaşkına dönüyorum çünkü o kadar muhteşem ki bu gülümseme karşısında nasıl davranacağımı bile bilmiyorum.

"Elini belime koy" dedi, ben de koydum.

Yaklaşıyor, başının üst kısmını çenemin altına sıkıştırıyor. Şampuanının çiçekli kokusu burnuma geliyor. Onu içime çekiyorum ve uçuyorum.

"Nedir bu?" Kollarımda ne kadar güzel koktuğundan ve hissettirdiğinden ziyade acil konulara odaklanmaya çalışarak soruyorum.

"Sadece erkek arkadaşımla dans ediyorum," diye cevap veriyor.

Arkadaşlarımıza doğru bakmak bile istemiyorum. Bakışlarını üzerimizde hissedebiliyorum. Derimi geren o dikenli hissin Colson'dan kaynaklandığını düşünüyorum.

"Bu bir çeşit güç gösterisi mi?"

"Hayır."

Orkestranın ayarladığı yavaş tempoya geçiyoruz. Şarkıyı klasik bir rock baladı olarak tanıyorum.

Gigi bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Bu annemle babamın düğün şarkısıydı."

Bu beni korkuttu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Dans ettikleri ilk şarkı bu." Dudaklarını ıslatıyor, gözlerini kaçırmadan önce kızarıyor. "Az önce duydum ve...bilmiyorum. Seninle dans etmek istediğimi biliyordum."

Bu kalbime bir şey yapıyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Bende uyandırdığı duyguların yarısını bile anlamıyorum. Bu her neyse, sadece doğru hissettiriyor.

Sallanmaya devam ediyoruz, küçük bir dönüş yapıyoruz, bu sırada Colson'ın sarı saçlarına ve şüpheli gözlerine bir an için gözüm takılıyor.

"Case'in soruları olacak," diye uyarıyorum.

"Umurumda değil. Bu gece hayatımı onun duyguları hakkında endişelenerek yaşayamayacağımı anladım."

O haklı.

Ama aynı zamanda çok yanılıyor, çünkü o benim kaptanım ve onun duyguları hakkında endişeleniyorum. Daha yeni arkadaş olduk. Ve Gigi'yle tekrar dönüp bakışlarımız ona kilitlendiğinde, bu arkadaşlığın kaybının yasını tutmaya başladım bile. Yüzüme yayılan teslimiyeti hissedebiliyorum. Yenilgiyi. Çünkü bu kadına karşı hissettiklerimi artık saklayamıyorum. O da bunu biliyor.

Mavi gözleri kararıyor. Aniden gruptan ayrılıyor. Dans pistine doğru yürüyor. Bizimle yüzleşmesini bekliyordum, ama tek yaptığı

"Sikerim böyle işi" diye tıslıyor ve yanımızdan geçip balo salonundan çıkıyor.

Kemanlar ve çellolar da durumun aciliyetini hissediyormuş gibi şarkı daha yüksek tempolu bir hale dönüşüyor.

"Kahretsin. Gidip onunla

konuşmalıyım," diyorum Gigi'ye.

Dudağını ısırdı. "Biliyorum."

"O benim takım arkadaşım."

"Biliyorum dedim." Elini omzumdan çekti ve beni yerden kaldırdı. "Hadi gidelim."

Ona vale standında yetişiyoruz, Case yaklaştığımızda dönüp bize ters ters bakıyor.

"Case-" diye başlar Gigi.

"İkinizi de sikeyim," diye araya giriyor. Yüzü öfkeden

kıpkırmızı. "Hey," diyor sertçe. "Hadi ama."

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Bakışları üzerimde sabitlenmeden önce öfkeyle aramızda el kol hareketleri yapıyor. Suçlama orada yanıyor. "Eski sevgilimin peşinden giderken ne kadar zamandır benim dostummuş gibi davranıyordun?"

"Öyle olmadı," diyorum sessizce. "Ne

zaman başladı?" diye soruyor.

Gigi'ye bakıyorum. Bu oyunu nasıl oynamayı planladığını bilmiyorum. Yalan söyleyecek mi söylemeyecek mi? Her iki durumda da ona destek olacağım.

Ama dürüst. "Eylül," diyor ona. "Sergimden sonra." Case geri

çekilir. "O kadar uzun mu?"

Başını sallıyor.

Ve bir an için ben de şaşkına döndüm çünkü üç ay geçtiğine inanamıyorum. Aynı anda hem onunla daha dün tanışmışım hem de onu çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Case bana vurmak istiyormuş gibi görünüyor. Bunu biliyorum çünkü kollarını vücuduna yapıştırmış, yumruklarını iki yanına sıkmış durumda. Yüzeyin altında kaynayan şiddeti kontrol etmek için elinden geleni yapıyor.

"Seni lanet olası pislik," diye tükürdü. "Beni bir pislik olduğun konusunda uyarmıştın. Sana inanmalıydım."

İçimi çektim. "Seni üç ay önce zar zor tanıyordum. Arkadaş değildik."

"Evet, biz olana kadar."

"Bu benim hatam," diye araya giriyor Gigi. "Ryder'a hiçbir şey söylememesini söyledim, tamam mı?"

Adamın kuşkulu bakışları kadına kayıyor. "Buna inanamıyorum. O benim takım arkadaşım, Gigi."

Pişmanlık gri gözlerinden süzülüyor. "Bunu planlamamıştım. Bir anda oluverdi." "Olduğu anda durdurabilirdin. Bir adım geri atabilirdin."

"Neden geri adım atayım ki? Sen ve ben artık birlikte değiliz." Sesi sinirli geliyor. "Her konuştuğumuzda bunu açıkça belirttim. Seni ben yönlendirmedim."

"Bunu biliyorum ama takım arkadaşıma çakmayarak bana bir nebze olsun saygı göstermeyi düşündün mü?"

"*Saygı mı?* Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Öne doğru hamle yapıyor ve ne kadar güçlü olduğunu bildiğim için elimi hızla omzuna koyuyorum. Sakin ol, ortak.

"Beni aldattın ve bu konuda yalan söyledin!"

Vale, Case'in anahtarlarını almak için o anı seçer. Devam etmekte olan çatışmaya bir göz atar ve akıllıca geri çekilerek arka plana karışmaya çalışır.

"Yalan söylemedim. Olayın ertesi günü itiraf ettim."

"Sana oral seks yaptığında onunla öpüştüğünü söylemiştin."

Oh, Colson. Seni aptal piç.

Case donar. "Bu..."

"Ne değil? Doğru değil mi?" Gigi tersler. "Gözlerimin içine bakıp bunun doğru olmadığını söyleyebilir misin?"

Burada nasıl bir yol *izleyeceğini* hesaplarken Case'in kafasında dönen çarkları görüyorum. İtiraf edip yalan söylediğini kabul etmeli mi (çünkü tabii ki yalan söyledi) yoksa ahlaki üstünlüğünü korumaya mı çalışmalı? Eğer ilkini seçerse, hepimizin seviyesine inecek ve bunu biliyor.

Sonunda akıllı bir adam olduğunu kanıtlar.

"Bunun bir öpücükten başka bir şey olduğunu düşünseydin beni asla affetmeyeceğini biliyordum," diyor boğuk bir sesle.

"Tamamen dürüst olsaydın affedilme şansın daha yüksek olurdu."

"Saçmalık. *Öpüşmenin* aldatmak olduğunu düşünüyorsun."

"Öpüşmek aldatmaktır," diye savunuyor. "Ve şu anda saygıdan bahsetmeyelim. Sen *bana* saygısızlık ettin. Tek yaptığım takım arkadaşınla olan ilişkimi göstermeyerek duygularını incitmemeye çalışmaktı. Belki benim açımdan en akıllıca hareket değildi ama ben mükemmel değilim. Kimse mükemmel değil. En azından sen, gizli saksolarınla."

"Sana kim söyledi ki?" Case mırıldanıyor.

"Neden? Gidip onlara bağırasın diye mi? Saçmalık. Bunu kabullen. Hatayı *sen* yaptın. Yüzüme karşı yalan söyledin."

"Ve *sen* bana hâlâ beni önemsediğini ve arkadaşım olmak istediğini söylemiştin," diye karşılık veriyor.

"Ben yaptım."

"Gerçekten, arkadaşım olmak bu mu?" Sesinden alaycılık damlıyor. Bana tekrar ters ters bakıyor. "Öyle mi Ryder? Gerçekten arkadaşım mı olmak istiyorsun?"

Cevap vermedim. Ama evet, onun arkadaşı olmak istedim. Ondan hoşlanıyorum ve kendimi kötü hissediyorum. Bu her yönüyle boktan bir durum.

"İkinizin de dostluğunun ışıltısından yararlanamıyorsam kusura bakmayın." Sinmiş valeyi fark ederek ona doğru yürür ve anahtarlarını alır.

Case başka bir şey söylemeden arabasına biner ve hızla uzaklaşır.

Kaybolan tamponuna bakıyorum, sonra Gigi'ye kuru bir bakış atıyorum. "Yani bir güç oyunu."

"Değildi. Yani, evet, bana yalan söylediğini yeni öğrendim. Ama yemin ederim şarkı yüzünden seni dansa kaldırdım."

"Şimdi de birbirimize yalan mı söylüyoruz, Gisele? Çünkü aramızdaki en sevdiğim şey dürüstlük." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sadece şarkı mıydı?"

İç çekiyor. "Yüzde doksan şarkı. Yüzde on hor görülen kadın."

Kıkırdıyorum ve eline uzanıyorum. "Siktir. Bu çok sertti."

"Biliyorum." Bana asık suratlı bir bakış attı. "Buradan çıkalım mı?"

Başımı salladığımda valeye işaret ediyor.

"İçeri girip vestiyer kontrolüne uğrayayım. Whitney ve Cami'nin başka biriyle gidebileceğinden emin olmalıyım. Vestiyer biletiniz var mı?"

Veriyorum.

Beni Aralık gecesinin serinliğinde bırakıyor ve ben de serin havayı içime çekerek Pazartesi günü antrenmanın nasıl olacağını merak ediyorum. Muhtemelen iyi olmayacak.

Ama sonra Gigi geri dönüyor ve Colson'ın benden nefret edip etmemesi umurumda değil. Yüksek topukluları ve dalan yakasıyla yürüyen ıslak bir rüya gibi. O elbiseyi üzerinden çıkarmayı çok istiyorum.

"Benim evim mi senin evin mi?" Söylüyorum.

Gözlerimdeki bakışı fark edince göz kırpıyor. "Senin evin daha yakın."

"İyi karar."

Ertesi sabah, yatağımda çıplak bir Gigi bulmak için yuvarlandım. Güçlü uzuvları çarşaflarımın üzerine yayılmıştı. Uzun siyah saçları yastığın üzerinde dalgalanıyor. Elini ve kolunu ipeksi yanağının altına sokmuş, sessizce uykuya dalmış.

Onu rahatsız etmek istemediğimden, tuvaletimi yapmak ve dişlerimi fırçalamak için sessizce odamdan çıkıyorum. Tam banyodan çıkıyordum ki Beckett'ın kapısı açıldı.

Will Larsen'ın boxer'dan başka bir şey giymeden çıktığını görünce irkildim.

Kaşlarım havaya kalkıyor, omzunun üzerinden bakıyorum ve Beck'in yatağına yayılmış çıplak bir Beckett ve aynı derecede çıplak bir sarışın görüyorum.

Will bakışlarımı takip ediyor ve yumuşak, mahcup bir sesle konuşuyor. "Bir çeşit geceydi."

"Evet, anlıyorum," diyorum kuru bir sesle.

Beni ilgilendirmez, bu yüzden Gigi'nin kıpırdanmakta olduğu yatak odama geri dönüyorum.

Yatağa tırmanıyorum ve burnuna bir öpücük konduruyorum. Dudaklarını öpmeye çalıştığımda uykulu bir kahkaha atıyor ve benden uzaklaşıyor.

"Öpüşmek yok," diye itiraz ediyor. "Daha yeni dişlerini fırçaladın. Hâlâ sabah nefesim var."

"Peki. Seni başka yerlerinden öpeceğim." Yüzümü boynuna gömüyorum ve onun tatlı, kadınsı kokusunu içime çekiyorum. Kanımı kaynatıyor. Onunla ilgili her şey çok aptalca seksi. Onu her zaman istiyorum.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor ve yanıma sokulabilmek için beni sırtüstü yatırıyor.

"Bütün günü seninle yatakta geçirmeyi planlıyordum."

"Kulağa harika bir plan gibi geliyor ama bugün şehre gitmem gerekiyor. Son dakika Noel alışverişi yapıyorum. Gelmek ister misin?"

"Aman Tanrım. Seninle alışverişe gelmemi mi istiyorsun? Hayır dersem beni terk eder misin?"

Kıs kıs gülüyor. "Hayır. Ama senin Noel hediyesi alman gerekmiyor mu?" Tekrar düşündüm. "Hayır."

"Bekle, Noel'i kutluyor musun?"

"Ben büyürken vardı ve yaşadığım koruyucu ailelerin çoğu tatillerde bir şeyler yapardı. Ama sanırım yıla ve gidecek bir yerim olup olmamasına göre değişiyor. Geçen yıl Phoenix'te Owen ve ailesinin yanındaydım."

"Bu yıl ne yapıyorsun?"

"Burada kalıyorum."

"Yalnız mı?" Çok şaşırdı.

"Evet. Shane onunla eve gitmemi istedi ve Beckett iki haftalığına Avustralya'ya gidiyor. Beni de götürmeye çalıştı. Ama bu davetlerin hiçbiri içime sinmiyor."

Bir an tereddüt ediyor. "Bu davete ne dersin, benimle eve gelmek ister misin?"

"Ev," diye yankıladım.

"Evet."

"Ailenle birlikte."

"Evet, *ev* bu demek." "Baban da orada olacak mı?"

"Orada yaşıyor, yani evet."

"Baban, Garrett Graham."

"Tamam, ne var biliyor musun? Daveti geri çekiyorum."

Oturup bir dakika düşündüm. "Birlikte olduğumuzu biliyorlar mı?"

"Hayır, ama seni eve getirmeden önce onlara söyleyeceğimden emin olabilirsin. Eğer gelmek istersen tabii." Gigi de ayağa kalkıyor ve bir elini uyku sersemi saçlarında gezdiriyor. "Ne olursa olsun, bence gelmelisin. Kendini ona sevdirmek için tam bir haftan olacak..." Baştan çıkarıcı bir şekilde devam ediyor. "Ayrıca annem harika bir aşçıdır ve erkek kardeşimle birlikte şimdiye kadar yazılmış tüm Noel şarkılarını harmonize edebilirler, bu yüzden harika şarkılar söylerler. Oh, ve en iyi kısmı unuttum: Boxing Day Beatdown."

"O da ne?" Eğlenerek sordum.

Cevap vermek yerine tişörtünü eteklerinden tutup kaldırıyor ve
çıkarıyor. Göğüsleri ortaya çıktığı anda ağzım sulanıyor.

"Şu anda neler oluyor?" Mırıldanıyorum.

"Hazır mısın? Bir şey deneyeceğim."

"Bunu şimdiden sevdim." Bakışlarım boncuklu meme uçlarına
yapıştı. "Bunu seviyorsun, değil mi?" diye soruyor, o mükemmel
göğüsleri avuçlayarak. Sikim seğiriyor. "Evet."

"Yüzde olarak ne kadar sertsin?"

"Şimdi mi?" Uzanıyorum ve yarı sertleşmiş sikimi avuçluyorum. "Yüzde kırk mı?" Tahmin ediyorum.

"Pekala, buna hazır mısınız? Boxing Day Beatdown. TD Garden. Özel buz zamanı." Dramatik etki için duraklıyor. "Garrett Graham." Bir duraklama daha. "John Logan."

Yutkunuyorum.

Cevabı kaçırmıyor, belli belirsiz sırıtarak bana bakıyor.

"Hunter Davenport."

Sikim yine seğiriyor. "Jake
Connelly."

"Aman Tanrım, dur," diye inliyorum. "Boks Günü'nü tüm bu adamlarla paten kayarak geçirdiğini mi söylüyorsun?"

"Oh, evet. Bu bir gelenektir. Bütün çocuklar da oynuyor. Kaptanları seçiyoruz. Çok gergin oluyor." Güneye bakıyor. "Şimdi yüzde kaç?"

Sikimi sıkıyorum. Değer biçiyorum. "Yüzde seksen."

Kahkahalar atmaya başladı. Sonra minik boxer şortunu ve parlak kırmızı külotunu çıkarıp üstüme tırmanıyor, göğüsleri sallanıyor.

"Bekle. En iyi kısmı atladım." Bana bakıyor. "Gigi Graham."

"Yüzde yüz," diye homurdanıyorum ve sonra kıçını kaldırıp onu kaya gibi sert aletime doğru yönlendiriyorum.

BABA.
Mo&er'in az önce bana ne yaptığını söyledi.
GIGI:
Aman Tanrım. Sen aR D damatic
BABA
Luke'u öldüremezsin.
Bundan hoşlanmadım, Stan.
GIGI:
Harika! O zaman sen de getirdiğimi bilmek beni heyecanlandırıyor. Noel için onu eve
GIGI:
Seni görmek için sabırsızlanıyorum!

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

RYDER

Bana Bay Graham diyebilirsiniz.

GRAHAM EVİ BİR HALLMARK FİLMİNDEN ÇIKMIŞ GİBİ GÖRÜNÜYOR. Bu Varlıklı bir mahallede, ağaçlarla çevrili caddeden oldukça geride, dört arabalık garajı ve sütunlu girişi olan geniş bir tuğla koloni. İçeride, ön giriş korkutucu, ancak evin derinliklerine girdiğimde, buranın aslında rahat olduğunu fark ediyorum. Mobilyalar modern ve steril değil, sıcak ve yaşanmış ve dekor çoğunlukla aile fotoğrafları ve çerçeveli başarılardan oluşuyor.

"Hep burada mı yaşadınız?" Gigi beni gezdirdikten sonra sordum.

Noel arifesindeyiz ve buraya bir saat önce geldik. Şu anda evde sadece biz varız; ailesi mağazadan bir şeyler almak için dışarı çıktı ve Wyatt henüz gelmedi. Gigi'nin dediğine göre Nashville'den uçağı öğleden sonraya kadar gelmeyecekmiş.

"Hayır, Wyatt ve ben doğduktan sonra ilk birkaç yılımızı şehir merkezinde bir apartman dairesinde geçirdik. Ama ailem daha fazla alan istedi." Gözlerini deviriyor. "Seçtikleri ev muhtemelen dört kişilik bir aile için aşırıya kaçıyor. Altı bin metre kare, sekiz yatak odası, dört banyo. Biraz yoğun."

Beni büyük oda diye adlandırdığı mağara gibi oturma odasına götürüyor. Bahçeye bakan pencere duvarında durup beyaz halıya ve ağaçların iskeletlerine yapışmış kırağı ipliklerine hayranlıkla bakıyorum. Dün gece kar yağmaya başlamıştı ve Gigi çok heyecanlıydı, beyaz bir Noel'i ne kadar çok sevdiğinden bahsediyordu.

Islak bir burun elimi dürtüyor. Aşağı bakıyorum ve altın labrador Dumpy'ye sırıtıyorum. Buraya geldiğimizden beri köpekler bizi takip ediyor.

"Senden gerçekten hoşlanıyorlar," diyor Gigi.

"Neden bu kadar şaşırdın?"

"Bu huysuz tavrınla mı? Hayvanları korkutup kaçıracak, dehşet içinde kaçmalarına neden olacakmışsın gibi görünüyor."

Dumpy'nin kulaklarının arkasını ovmak için eğildim. "Hayır, dostum. Birbirimizi anlıyoruz." Bergeron'a bakıyorum. "Öyle değil mi?"

Husky başını eğmiş, dikkatle dinliyor.

"Misafir odasında kalmanın sorun olmayacağına emin misin?" Gigi öyle diyor. "Babamın burada kalmana izin vermesinin tek yolu bu."

Case ziyarete geldiğinde misafir odasında kalıp kalmadığını sormak istiyorum ama uyku düzeninden şikâyet ediyormuşum gibi görünmek istemiyorum. Gerçek şu ki, ailesi Gigi'nin yatak odasının önüne kırmızı halı sermiş olsa bile oraya adımımı atmazdım. Ölmek istemiyorum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "Evet, Case hep misafir odasında kalırdı. Ama eğer uslu durursan, herkes uyuduktan sonra odama gizlice girmene izin veririm."

"Zor pas." "Ciddi

misin?"

"Ciddiyim. Garrett Graham tarafından öldürülmek istemiyorum."

Yine de, karısıyla eve geldiklerinde bana kaşlarını çatmasına bakılırsa, nerede uyursam uyuyayım, cinayet olası bir seçenek gibi görünüyor.

"Bay Ryder," diyor soğukkanlılıkla.

Gigi babasına gözlerini devirerek, "Lütfen ona bayım deme," diye emrediyor.

Bayan Graham çok daha arkadaş canlısı. "Hoş geldin Luke. Noel'i bizimle geçirecek olmana sevindim."

Orman yeşili gözlerinde parıldayan bir gülümseme yayıyor. Bana Luke dediği için onu düzeltmek istemediğime göre, sanırım istesem de istemesem de bu hafta Luke olacağım. Çünkü Graham'ları yabancılaştıracak bir şey yapmamın imkanı yok.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler

Bayan Graham." "Bana Hannah deyin

lütfen," diye ısrar ediyor.

Kocası aldatıcı bir şekilde hoş bir gülümseme sunuyor. "Ve bana Bay Graham diyebilirsiniz."

İşte böyle olacak.

"Akşam yemeğini hazırlamak için yardıma ihtiyacın var mı?" Soruyorum, çünkü günün gariplik kısmının resmen başlama vakti geldi.

İnsanlarla ilk kez bir tatil geçirdiğinizde hep böyle olur. Owen'ın ailesiyle, Lindley'nin ailesiyle, Beck'in ailesiyle de aynı şeyi yaşadım. Orada öylece duruyorsunuz, aslında bir parçası değilsiniz ama öyleymiş gibi davranıyorsunuz. Çok acımasız.

Her zaman bir yere uyum sağlamanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir.

Yine de Hannah beni de dahil etmek için çok uğraşıyor. Hizmetimi sunduğumda, Gigi ve babası büyük odada futbol izlerken beni akşam yemeği için sebze doğrama ve patates soyma işine veriyor.

"Onlarla birlikte izlemeye gidebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Yüzüm kızardı. "Tanrım, lütfen beni oraya gönderme." Sadece yarı şaka yapıyorum.

Gülüyor. "Oh sus, o kadar da korkunç değil."

"Onun ne kadar korkutucu olduğuna inandığınızı düşünmenizi ve sonra bunu beş milyonla çarpmanızı istiyorum." Soymak için başka bir patatese uzanıyorum. "Gigi'nin kardeşini de koruyor mu, yoksa sadece Gigi'yi mi?"

"Oh, güven bana, Wyatt bundan muaf değil. Eve asla kız getirmemesinin bir nedeni var. On dokuz yaşındayken bir kez yapmıştı. Zavallı kız hafta sonunu kocam tarafından sorgulanarak geçirdi, sonra Nashville'e geri döndü ve Wyatt'la bir daha hiç konuşmadı. Kızın gittiği sabah Wyatt Garrett'ın çalışma odasına girdi, "Bir *daha asla"* dedi ve çıkıp gitti. Yemin ederim, o çocuk bizi çoktan kaçmamışlarsa başka kimseyle tanıştırmayacak."

Kıkırdıyorum. "Pekâlâ, demek ki gözü korkan tek kişi ben değilim." "Sana ısınacaktır, merak etme."

Kendimi umutlu hissetmeye bırakıyorum, ama sonra Gigi'nin kardeşi geliyor ve birdenbire bana bakan iki adamla karşılaşıyorum.

Wyatt ve Gigi ikizdir ve benzerliklerini görsem de benzerliklerinden çok farklılıkları vardır. Saçları daha dalgalı ve kahverenginin daha açık bir tonu. Annesi gibi yeşil gözleri var, Gigi'ninkiler ise gri. Gigi kısa boylu. Wyatt öyle değil. 65 yaşında ve neredeyse göz göze geliyoruz. Yırtık kotu ve siyah tişörtüyle tam bir müzisyen havası veriyor.

gömlek, bir bileğimde deri bir bant ve diğerinde birkaç bilezik. Bilezikleri yargılayamam, çünkü on altı yaşımdan beri bileğime aynı ipi takıyorum. Nedense o lanet şey hiç çıkmıyordu. Owen ve ben bileziklerin birkaç ay içinde yıpranıp düşeceğini düşünmüştük ama işte beş yıl sonra buradayız. Sanırım bu aramızdaki bağ hakkında bir şeyler söylüyor.

Yemek çok lezzetli, tıpkı Gigi'nin söz verdiği gibi. Cesaretlendirici bakışlarına rağmen pek bir şey söylemiyorum. İşlerin gerçekten hareketlendiği tek an, takım arkadaşım Austin Pope'un dün Dünya Gençler Şampiyonası'ndaki performansını tartıştığımız andı. Muhteşem bir an için Garrett Graham varlığımı kabul etti.

"Pateni gerçekten o kadar iyi mi, yoksa bu bir şans mıydı?" Garrett soruyor. "Maç filminde o hızı gördüğümü hatırlamıyorum."

"O kadar iyi," diye onaylıyorum. "Hızı aldatıcı. Sizi daha yavaş olduğuna inandırıyor, sadece mırıldanıyor ve sonra bambaşka bir vitese geçiyor ve siz de 'Bu da *ne böyle?*" diyorsunuz.

Suyumdan bir yudum aldım, sonra bardağı yere bıraktım.

Garrett'a "Eğer Hockey Kings kampına birinci sınıf öğrencileri seçmeye karşı değilsen, Pope harika bir seçim olur," diyorum. Tereddütlüyüm, çünkü konuyu kendi bencil amaçlarım için açtığımı düşünmesini istemiyorum. Doğrusu, koç olarak seçilmekten vazgeçtim.

"Öyle mi?" Sesi şüpheci geliyor. Beklendiği gibi, sanki onu kandırıyormuşum gibi bana bakıyor.

"Kesinlikle. Genç olduğunu biliyorum ama iyi bir çocuk. Bir aziz kadar sabırlı. Takım arkadaşlarının oyunlarını geliştirmelerine yardımcı olmak için her zaman geç saatlere kadar pistte kalıyor. Her kamp için bir değerdir."

Garrett başını sallıyor, ifadesindeki şüphe azalıyor. "Birinci sınıflardan uzak durmaya çalışıyoruz çünkü kamptaki bazı çocuklarla yaşları çok yakın. Ama zamanı geldiğinde onu aklımda tutacağım. Teşekkürler."

Tam ilerleme kaydettiğimizi düşünüyordum ki Gigi elime uzandı. İçgüdüsel olarak parmaklarımı onunkilere geçirdiğimde, babasının bakışları hareketi takip ediyor. Sonra tekrar sinirlenmeye başladı, sanki aniden benim

Dünya Gençler Şampiyonası'nı konuştuğu bir adamla değil, kızıyla çıkıyor.

Parmaklarımı birbirine kenetlemem muhtemelen benim açımdan aptalca bir hareketti ama kız arkadaşım değilmiş gibi davranamam, bu yüzden elimi sıkmasına izin verdim. Hannah'nın anlaşılmaz bir ifadeyle bizi izlediğini fark ediyorum.

"Pekâlâ, ne yapacağınızı biliyorsunuz. Ben yemek yaparım, siz temizlik yaparsınız," diyor Hannah yemeklerimizi bitirdikten sonra. "Ben kendime bir kadeh şarap koyacağım ve ateş yakacağım."

Gigi'nin tuvalete gitmesi gerekiyor, ben de şimdi mutfakta babası ve erkek kardeşiyle bulaşıkları topluyorum. İkisi de bana bir şekilde evlerine girmiş uluslararası bir teröristmişim gibi bakıyor.

Uzun süren bir sessizlikten sonra Wyatt kollarını kavuşturur ve "Kız kardeşimden ne istiyorsun?" der.

"Wyatt," diyor Garrett.

Gigi'nin ikizi babasına bakar. "Hayır, ben hallederim. İhtiyacım olursa seni de çağırırım." Yeşil gözleri bana döndü. "Eee?"

Bir iç çekişi bastırıyorum. "Birlikteyiz. Başka ne söylememi istediğinden emin değilim."

"Birlikte," diye yineliyor. "Bu ne anlama geliyor?" "Birlikte olduğumuz anlamına geliyor."

"Ben de geliyorum," diyor Garrett. Onun da kolları çapraz. "Bunun nereye gittiğini görüyorsun?"

Her yerde.

Ama bunu söylemek istemiyorum. Genel olarak duygularım hakkında konuşmaya alışık değilim, hele ki çok az tanıdığım iki erkekle.

"Buna nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin değilim. Bir süredir birlikteyiz. İyi gidiyor." Kendimi onların bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. "Ciddi olduğunu düşünüyorum."

Wyatt gözlerini kısar. "Seni araştırdım. Gençlerde birini dövmüşsün."

Başımı salladım. "Evet, yaptım."

"Öfke problemin mi var? Bu mu yani?"

"Wyatt," diye azarlıyor Garrett. Sonra bir kaşını kaldırır. "Yine de o özel olayı merak ediyorum."

"Çocuklar, onu sorguya çekmeyi bırakın." Gigi içeri girdi, yüzünü kızgınlık kaplamıştı. "Kesin şunu. Onların hiçbir sorusuna cevap vermek zorunda değilsin Ryder. Aslında Ryder annemin yemek yapmasına yardım etti, o yüzden temizlik yapmasına gerek yok. Mazereti var." Parmağını onlara doğru uzattı. "Siz ikiniz yapın. Biz annemle takılacağız,
yani normal bir insan."

Sonra beni mutfaktan dışarı sürükledi.

"Yüce Tanrım. Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Kusura
bakmayın. Biraz aşırı korumacı olabiliyorlar."

"Biraz mı?"

"Şimdi benimle alışverişe çıktığına memnun değil misin? Arka cebinizde biraz rüşvet bulundurmak her zaman iyidir."

Ben genel ötesine geçmek için yeterince iyi ailesini bilmiyorum çünkü Eh, teknik olarak, o tüm hediyeler seçti. Ama hediyelerim, özellikle de Wyatt'a aldığım ve havalı bir metal kutu içinde gelen notalar çok beğenildi. İsteksizce bana teşekkür ediyor, memnun görünüyor.

"Peki, Noel arifesinde akşam yemeği yiyip hediyelerinizi açtıktan sonra yarın ne yapacaksınız?" Graham'lara soruyorum. Büyük odada oturuyoruz, ağacın parıldayan ışıkları duvarlara gölge düşürüyor. Tabii ki bir sürü eski duygusal süs eşyaları, Gigi ve Wyatt'ın bebeklik ayaklarının küçük alçı kalıpları var. Mide bulandırıcı olmalı ama umurumda değil.

"Tembelleşiyoruz." Bir an için Wyatt kümesinde bir tilki olduğunu unutmuş gibi oldu. Bana kız kardeşini yağmalamaya çalışan biri değil de normal bir insanmışım gibi cevap veriyor. "Yemek artıklarını yeriz. Büyükannemin bayram kurabiyelerinin kutularını kırıp açarız."

"Belki sokağın aşağısındaki gölette paten kayarız," diye söze girdi Gigi. "İkiniz arasında bir çatışma görmek istiyorum-" Parmağını Wyatt ve benim aramda gezdiriyor.

Ona kaşlarını çatıyor. "Lütfen beni hokey oynamaya
zorlama." "Bu işte *iyisin."* Sesi bıkkın geliyor.

"Evet. Yapmak istemediğin bir şeyde iyi olmanın ne kadar yorucu olduğunu biliyor musun?"

Garrett kıs kıs güler. "Nankör küçük pislik. Sana tüm yeteneğimi veriyorum ve sen bununla ne yapıyorsun? Şarkı söylüyorsun."

"Hey, bu benim yeteneğim," diyor Hannah.

Hemen utandı. "Üzgünüm, Wellsy. Senin yeteneğin benimkinden çok daha iyi. Eller aşağı."

Sanırım bunu gerçekten kastediyor. Ve gözlerindeki saf sevgi beni neredeyse bir röntgenci gibi hissettiriyor. Annemle babamın birbirlerine böyle baktıklarını hiç görmemiştim. Hiç *kimsenin birbirine böyle* baktığını görmemiştim.

Gigi'ye baktığımda insanların ne gördüğünü merak ediyorum.

Sonunda hepimiz yatağa gittik. Onu yatak odasına götürüyorum ve parmak uçlarında durarak fısıldıyor, "Herkes uyurken gizlice mi gireyim?"

"Kesinlikle

olmaz." "Hadi

ama."

"Sana daha önce de söyledim, babanın çatısı altında sana dokunmayacağım. Bu durum yeterince tehlikeli."

"Peki ya seksi mesajlaşma?"

İnatla başımı sallıyorum. "Ya o ve ben yanlışlıkla telefonlarımızı değiştirirsek?"

"Neden böyle bir şey olsun ki? Hadi ama, sadece bir penis fotoğrafı."

"Bana olan takıntın nedir?" Söylüyorum. "Jensen'ın sana seks bağımlılığı üzerine PowerPoint'ini göndermesine ihtiyacım var mı?"

Ona yanağından iyi geceler öpücüğü veriyorum ve misafir odasına gidiyorum. Yatak inanılmaz rahat ama nedense bir türlü uyuyamıyorum. Bir süre dönüp duruyorum, sonunda içki dolabını yağmalamaya ve uyumaya *zorlamaya* karar veriyorum. Köpeklerden biri beni sessizce mutfağa kadar takip ediyor. Diğer köpek zaten aşağıda. Hannah'nın hediye paketlediği bitişik yemek odasında yerde yatıyor.

Kafamı içeri soktum. "Hediyeleri çoktan açtığımızı sanıyordum," diyorum kuru bir sesle.

"Bu da geleneğin ikinci kısmı. Tüm hediyeler gitmiş gibi davranıyoruz ve çocuklar ertesi sabah uyandıklarında mutfak masasının üzerinde onları bekleyen ekstra bir şey buluyorlar."

"Bu gerçekten güzel bir gelenek." Garip bir şekilde omuz silktim. "Bir içki alabilir miyim? Su ya da sütten daha sert bir şey yani."

"Uyumakta zorlanıyor musun?"

"Evet. Alışılmadık bir ortam sanırım."

"Hadi ama. Bende bir numara var."

Beni koridordan aşağıya, Garrett'ın aynı zamanda ofisi olarak da kullandığı çalışma odasına doğru götürüyor çünkü burada hakim bir masa, ödüller ve çerçeveli fotoğraflarla dolu raflar var. Garrett'ın başkanla el sıkışırken çekilmiş bir fotoğrafı var ama politikaya hiç ilgi duymadığım için başka bir fotoğrafa doğru ilerliyorum. Bir gölün iskelesinde yaklaşık iki düzine insanın yer aldığı bir grup fotoğrafı.

Hannah bakışlarımı takip ediyor. "Bu bizim yıllık Tahoe gezimizden. Garrett her zaman grup fotoğrafı çektirmekte ısrar eder. Kimse hazırlıklı olmaz ve genelde biri göle düşer." Omuz silkiyor. "Bu yaz kendin göreceksin."

"Orada olacağımı kim

söyledi?" "Olacaksın."

İki bardak viski dolduruyor ve kahverengi deri kanepenin iki ucuna yerleşiyoruz.

"Kızımı seviyorsun."

Başım şaşkınlıkla ona doğru kayıyor.

Viskisini yudumluyor, eğlenmiş görünüyor. "Bunu anladın, değil mi?"

Kendi içkimi yudumluyorum. "Daha... erken."

"Yani? Bildiğin zaman, bilirsin." Yüzümü incelerken dudakları seğiriyor. "Anladım. Hâlâ onunla savaşıyoruz. Merak etme Luke, bunu başka bir zamana saklayacağız." Yumuşakça gülüyor. "Kafanın kalbine yetişmesi için biraz zaman ver."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Owen McKay

RYDER'IN TATIL IÇIN BURADA OLMASI ÇOK GÜZEL. Babam ve Wyatt ona tamamen ısındı, ama annem kesinlikle ısındı ve ikisini birlikte görmek çok sevimli. Karda köpekleri gezdiriyorlar. Annemin yiyeceklerini eve taşıyor. Yapımcılığını üstlendiği yeni şarkıcıdan bahsederken pür dikkat onu dinliyor. Gerçekten çok tatlı.

Acaba bir anne figürüne mi özlem duyuyor? Altı yaşındayken annesini kaybetmiş ve annesiz büyümek kolay olmamıştır. Daha da kötüsü, annesinin yerine geçen bir dizi bakıcı anne, hiçbir zaman onunla ilgilenecek kadar uzun süre yanında kalmadı.

Tatilin son gecesinde yatak odamda yalnız takıldık... kapı açıktı çünkü Ryder artık bekaret kemeri takıyordu. Bu hafta onu sadece iki kez benimle seks yapmaya ikna edebildim, o da ailemin uzun bir süre evde olmayacağına dair defalarca güvence aldıktan sonra. Zina süresinin her iki ucunda da iki saatlik bir tampon istedi. Onun sözleri, benim değil.

Deli biriyle çıkıyorum.

Şimdi yatağıma yayılmış, babamın çalışma odasından aldığı bir kitabı okuyor. Babamın onun seçimini istemeyerek de olsa onayladığını biliyorum ama inatçı olduğu ve Ryder'la ortak bir yönleri olabileceğini kabul etmek istemediği için bu konuda yorum yapmadı.

MacBook'umda özel yapım bir tişört tasarlarken bacaklarım Ryder'ın kucağında uzanıyor. Yarın babamın doğum günü ve ona zaten bir hediye almıştım, ancak Boxing Day Beatdown sırasındaki davranışı sayesinde bir tane daha ekliyorum. Beau Di Laurentis ve AJ Connelly

O sabah takım kaptanları ve babam beşinci seçildiği için o kadar öfkeliydi ki genç çocuklara ters ters baktı ve hırladı, "Bu bir şaka mı? Benim Garrett Graham olduğumun farkında mısınız?"

"Sizce *I'm Garrett Graham* çizgisi siyah mı yoksa gümüş mü olmalı?" Dizüstü bilgisayara açı vererek soruyorum.

Ryder ona bakar. "Siyah." Sonra üzerinde çalıştığım şeye kıkırdıyor.

Telefonum bütün gün olduğu gibi yine çalıyor. Arkadaşlarımdan bu akşam ne yapacağımı soran mesajlar alıyorum. Yılbaşı gecesi olmasına rağmen evde kalmaya karar verdik.

Ekranı kontrol ediyorum. Diana arıyor, yeni yılı eski sevgilisi Sör Percival ile geçiriyor.

DIANA:

Onun bu kadar olgun olmasına bayılıyorum. Bu gece parti yapmak istemedim ve o da evde kalmak konusunda gayet rahattı. NYE = şarap, film ve çok yetişkin sevişmesi. Sanırım yaşlı bir adamın cazibesine kapılıyorum.

BEN:

Buna sevindim! Ama aklını tamamen kaybetme. Henüz erken.

Olabildiğince nazik davranıyorum. Doğrusu, kendisinden bu kadar genç biriyle çıkmak isteyen bir erkekte hep bir tuhaflık olduğunu düşünmüşümdür. Kabul ediyorum, altı yaş çok büyük bir yaş farkı değil. Ama Diana, Percival'ın kendisinden daha genç bir kadınla ciddi bir ilişkisi olduğundan bahsetmişti. Yirmi dört yaşındayken, on sekiz yaşında bir kızla çıkmış. Bunu iğrenç buluyorum. Ama o ve Diana ikisi de yetişkin ve Diana mutlu olduğu sürece kararımı saklı tutacağım.

Bir mesaj daha geliyor, bu seferki kuzenimden.

ALEX TUCKER:

Bu gece evde kalacağım da ne demek? İZIN VERILMIYOR. Manhattan'a geliyorsun.

Son mesajında, bu gece Manhattan'daki yeni bir gece kulübünde ücretli bir gösteri yapacağından bahsetti.

BEN:

Bu son dakika mı? Mümkün değil. Tren ve uygun uçuşlar için çok geç. bir milyar dolara mal olacak.

Bir süre ortadan kayboldu ve ben de konunun kapandığını düşündüm. Ama sonra tekrar mesaj attı.

ALEX:

Arkadaşım jetini gönderecek.

Bir kahkaha attım. Tanrım. Yüksek mevkilerde arkadaşlarım olduğunu sanıyordum.

Bu arada Alex burada özel jet sahipleriyle takılıyor.

BEN:

Yapamam.

ALEX:

Evet, yapabilirsin. Hadi, seni özledim. Ve eğlenceli olacak.

Bir an düşündüm. Bu kadar katı bir hokey programıyla düşüncesizce hareket edebildiğim nadirdir ve bunun biraz çılgınlık yapmak için son şansım olabileceğinin farkındayım. Okula dönüyoruz, yeni bir dönem başlayacak, sezon devam edecek ve playofflar yakında başlayacak. Ne zaman özel bir uçakla New York'a uçma şansım olacak?

Ryder'a "Hey," dedim. "Yeni yıl partisine davet edildik. Var mısın?"

Kitabından başını kaldırıyor. "Bizi kim davet etti?" Dalgınca dizimi okşuyor.

"Kuzenim Alex. Manhattan'da bir gece kulübüne gidiyor. Tüm ünlülerin güzel yüzlerini göstermeleri için para aldıkları o mide bulandırıcı etkinliklerden birine."

"Süper model kuzen bu mu?"

Başımı salladım. "Gitmek istiyor musun? Bize bir uçak

gönderebileceğini söyledi." Ryder göz kırptı. Sonra bir kahkaha

attı. "Siktir git."

"Biliyorum." İç çekiyorum. "Yine de elimde değil. Ciddi bağlantıları var. Tucker Amca bunun oldukça havalı olduğunu düşünüyor."

Alex'ten etkinliğin bağlantısını içeren bir mesaj daha gelir.

"Bunlar detaylar." Açtım ve bilgileri taradım. Seksi bir DJ gecenin başını çekecek ve orada gelmesi planlanan ünlülerin bir listesi var. Listenin en başındaki isim beni kahkahalara boğuyor. "Dostum. Bil bakalım kim orada olacak."

"Kim?"

"Vizza Billity."

"Tüm zamanların en kötü isimli rapçisi mi?"

"Evet. Ah dostum, Mya şu anda Malta'da olmasaydı, kesinlikle bizimle gelirdi." İsimleri taramaya devam ediyorum. "Hey, bak. Arkadaşın Owen McKay'in de ortaya çıkması gerekiyor."

Listede birkaç sporcu var, ancak McKay'in adı benim gözüme çarpan tek isim.

"Tamam, şimdi gitmemiz *gerekiyor,*"

diyorum Ryder'a. Yer değiştiriyor,

rahatsız görünüyor.

"Ya da burada kalabiliriz. Sen nasıl istersen."

Mavi gözlerini bana dikti. "Gitmek istiyorsun,

ha?" "Sayılır."

"O zaman ben giderim." Kaşlarını çattı. "Ama dans

etmeyeceğim." "Evet, dans edeceksin."

"Ayrıca Vizza Billity'nin imzasını istediğinde seni tanımıyormuş gibi davranacağım."

"O zaman kaçıracaksın. Ona memelerimi imzalatmayı planlıyordum."

Ryder sırıtıyor.

Ve böylece o akşam Manhattan'a giden gerçek bir özel jete biniyoruz. Uçağın içi tamamen beyaz, deri koltuklardan pelüş halılara ve geniş banyoya kadar. Her ne kadar şaka yapmak istesem de, bu biraz absürd.

Alex, Tucker Amca ve Sabrina Teyze'nin en küçük kızı. Yirmi yaşında, yani benden bir yaş küçük, kız kardeşi ise avukat ve birkaç yaş büyük. Kızlardan biri ortak olmak için çalışırken, diğerinin yüz milyon dolar değerinde olması ve özel jetlerle gezmesi bana çok çılgınca geliyor.

"Ne yani, bizi alamayacak kadar zengin ve ünlü mü?" Metal basamakları indikten sonra karlı piste adım attığımızda Ryder alaycı bir öfkeyle homurdanıyor. Sadece kırk beş dakikalık bir uçuştu ve çok hızlı bitti. Uçuş görevlisinin getirdiği şarküteri ürünlerini yemeye devam etmek isterdim.

"Kabul edilemez." Katılıyorum.

Alex yine de bir araba gönderdi - bizi şehrin kalbine götüren şık siyah bir Escalade. Neyse ki Times Meydanı'ndan uzak durmayı başardık çünkü etrafındaki tüm yollar kordon altına alınmıştı. Soğukta titreyerek aptal bir topun düşmesini bekleyen o boğucu kalabalığı bana asla anlatamayacaksın.

Ryder arka koltukta elimi tutuyor ama gözle görülür bir şekilde dikkati dağınık. Uçakta birkaç kez telefonunu çıkarıp sanki bir mesaj bekliyormuş gibi ekranı kontrol etti. Ama sorduğumda saate baktığını söyledi.

Alex mekanın kapısında ismimi vermemi söyledi. En az üç blok uzunluğunda bir sıra vardı. Sonsuz kuyrukta bekleyen genç parti müdavimlerinin isyankâr bakışlarına maruz kaldığım ön tarafa atladığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

İçerisi tam bir kaos. Stroboskop ışıkları, ter ve parfümle nemlenmiş hava ve sağır edici elektronik müzik. Kulübün derinliklerine doğru ilerledikçe yolumuza sürekli olarak az giyimli kadınlar ve susamış erkekler çıkıyor. Söylemeliyim ki, bu biraz heyecan verici. Hastings'te pek gece hayatı yok ve ben

Genellikle antrenman ve maçlardan dolayı sezon boyunca Boston'a gidemeyecek kadar yorgun olurlar.

Alex'e burada olduğumuzu söylemek için mesaj attığımda, VIP salonuna gelmemi söyledi.

"Haydi. Bu taraftan." Ryder'ın elini çekiştiriyorum.

Kalabalığa baktığını fark ediyorum, biraz tedirgin. Onda hâlâ bir gariplik var ama bunu antisosyal olmasına bağlıyorum çünkü o antisosyal biri.

Kalabalık ana pistte yolumuza devam ederken, müzik kanıma işlemeye başlıyor ve kalçalarımı hareket ettiriyor. Ryder'ın gözleri buna odaklanıyor.

Ağzının kenarını kaldırıyor.

"Ne?" "Ne?" diyorum.

"İyi görünüyorsun."

Şoför bizi daha sonra alacağını söyledikten sonra ikimiz de paltolarımızı Escalade'de bıraktık, bu yüzden cimri elbisemi saklamak mümkün değil. Pırıltılı gümüş rengi ve alt kısmı püsküllü. Eski zaman moderni. Sütyen giymiyorum ama yakası mütevazı. Sadece biraz göğüs dekoltesi var. Elbise en çok aşağıda iş görüyor, bacaklarımı gösteriyor.

VIP alanına çıkmak için asansör gerekiyor. Kulaklıkları ve telsizleri olan iki fedai tarafından yönetiliyor. Alex'in adını tekrar söylemeye hazırlanırken asansörün kapıları açılıyor ve Alex ortaya çıkıyor.

Bu kadar güzel olması beni hep şaşırtmıştır. Büyürken sürekli onun ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. On yaşındayken bile insanların bir kez daha bakmasını sağlardı. On yedi yaşında resmi olarak modellik yapmaya başladı ve üç yıl içinde dünyanın en tanınmış modellerinden ve influencer'larından biri haline geldi.

Kalın siyah saçları, iri kahverengi gözleri ve mükemmel vücuduyla göz kamaştırıcı. Ryder'ın onu incelediğini fark ediyorum ve umursamıyorum bile çünkü ben de onu inceliyorum. Uzun söğüt gibi gövdesine yapışmış kırmızı elbisesi kocaman memelerini, incecik belini ve diri kalçalarını sergiliyor. İnsanı kıskançlıktan ağlatacak türden bir vücuda sahip. Alex'e benzeyemeyecek kadar kaslıyım. Hokey insana bunu yapıyor.

"G!" Kollarını bana doladı. VIP korumalarına "Onlar benimle," diyor.

Üçümüz asansöre bindik. Vaat edilmiş topraklara gizlice çıkmayı umarak yakınlarda pusuya yatmış olan herkes bize kıskanç bakışlar fırlatıyor. Birkaç kadın bana cinayet gibi bakıyor. Kapılar kapanırken alaycı bir omuz silkme öneriyorum.

"Aman Tanrım, inanılmaz görünüyorsun," diye fışkırıyor Alex. "Şu elbise." "Ben mi? Şu giydiğine bir bak. Çılgınca."

Onu Ryder'la tanıştırıyorum, hiç de ihtiyatlı olmayan bir şekilde onu inceliyor. Neredeyse 1.80 boyundaki Alex'in onun gözlerinin içine bakması daha kolay oluyor. Birbirlerine çok yakıştıklarını fark ediyorum ve mantıksız olduğunu bilmeme rağmen kıskançlık krizine giriyorum.

VIP salonu ise bambaşka bir dünya. Uzun bir korkuluk tüm alan boyunca uzanıyor ve aşağıdaki dans pistine bakıyor. Burada da birkaç mini dans pisti var, ancak çoğunlukla pelüş siyah kadife kabinler, şehvetli aydınlatma ve şişe servisi var. Bir köşede, kadife iplerle kordon altına alınmış başka bir büyük kabin sunan yükseltilmiş bir platform var. VIP salonunun Süper VIP alanı. Orada beyaz kapüşonlu, beyaz paraşüt pantolonlu ve beyaz tasarım spor ayakkabılar giyen uzun boylu bir adam duruyor. Rapçiyi hemen tanıdım. Nedense çok daha fazla mücevher bekliyordum ama sadece pırlanta işlemeli bir saati var. Bir de kafasındaki mohawk altın rengine boyanmış, yani sanırım mücevher faktörü tamamen saçta.

Baktığımı fark edince ukala bir gülümseme takınıyor ve elini rahat bir şekilde sallıyor.

Alex bakışlarımı takip ediyor. "Gidip ona teşekkür etmelisin," diyor sırıtarak. "Ne için?"

"Buraya onun uçağıyla geldin."

Çenem düştü. "Aman Tanrım." Ryder'a döndüm. "Vizza Billity'nin uçağıyla uçtuk." Gerçi şimdi her şeyin neden beyaz olduğu anlaşılıyor.

"Aslında oldukça havalı biri," diyor Alex. "Seni birazdan tanıştıracağım. Önce neler yaptığınızı öğrenmek istiyorum."

Tahoe'dan beri birbirimizi görmemiştik, ama müziğin gürültüsünden konuşmak zordu ve zamanın çoğunu birbirimize bağırarak geçiriyorduk.

diğerinin kulakları. Bu sırada Ryder orada durmuş, az önce servis elemanının getirdiği viskiyi yudumluyordu. Güvenilir viski ve sodamı sipariş ettim, bu da onun sırıtmasına neden oldu.

"Demek bu bir şey," diyor Alex, manikürlü parmağı Ryder ile benim aramda dans ederken.

"Evet," diye cevap veriyorum,
gözlerimi devirerek. "Uzun boylusun,"
diyor ona.
"Teşekkürler mi?"
"Bu bir gözlem, iltifat değil." Ryder bir
kahkaha attı.
"Ve ikiniz de hokey oyuncususunuz," diye devam ediyor bana kıkırdayarak. "Sen ve senin hokey oyuncusu fetişin."
"Bu bir fetiş değil," diyorum yüksek sesle
homurdanarak. "Sonuncusu da hokey
oyuncusu değil miydi?" Ryder gözlerini
kısıyor.

Saçlarını savuruyor ve onun koluna dokunuyor. "Merak etme, sen daha tatlısın. Ve daha uzunsun."

Dikkatim aniden diğer kabinlerden birindeki tanıdık bir yüze odaklanıyor. Tanıdık gelince nefesim kesiliyor.

"Bu *Fling or Forever*'dan Mac!" Ben haykırıyorum. "Ve Samantha'yla birlikte değil! Aman Tanrım, Diana'ya mesaj atmalıyım. Ve babama." Çantamdan telefonumu aldım.

BEN:

Fling or Forever finali için spoiler uyarısı. İstemiyorsanız mesajla abonelikten çıkın
bilmek için.

DIANA:

Söyle bana!

BABA:

Abone olun.

BEN:

Mac ve Samantha gelecek hafta finalde birlikte olsalar bile şu anda birlikte olmadıkları kesin.

Bunu, Mac'in dilini bir kızın boğazına sokarken çekmeyi başardığım grenli fotoğrafla noktalıyorum.

Sonunda Alex beni küçük dans pistine sürüklüyor. Ryder'ı terk ettiğim için kendimi kötü hissediyorum ama o bizi el sallayarak uğurluyor. Bir ara baktığımda Vizza Billity ile sohbet ediyordu. Keşke telefonum yanımda olsaydı da o anı hatırlayabilseydim ama Ryder'ın kaslı ön koluna asılı olan çantamda duruyor.

Briar'ın huysuz, kötü çocuk hokey kaptanını cüzdanımı tutan bir erkek arkadaşa dönüştürmeyi başardım.

Dünyayı kazandım.

Dansa ara veriyoruz ve garson bir tur daha siparişimizi almak için geliyor. Bu kez Alex şampanya istiyor ve o Ryder'ı dansa kaldırana kadar kadeh kaldırıp içiyoruz, o ise gözleriyle durması için yalvarıyor. Ama acı dolu bakışlarına rağmen, vücudunun her tarafına sürtünmesinden zevk almamasına imkân yok. Yine de bu sefer kıskançlık hissetmiyorum. Belki de ateşli bakışları hep benim üzerimde kaldığı içindir.

Döndüğünde telefonunu kontrol ediyor ve kaşlarını çatarak cebine geri koyuyor.

"Saate bakmayı bırak," diye azarlıyorum.

Saat gece yarısına yaklaşırken asansörden büyük bir gürültü yankılanıyor ve yeni gelenler içeri doluşuyor.

Alex şöyle bir bakar ve güler. "Adamların burada."

Sırıtıyorum. "Bizimkiler mi?"

"Hokey kalabalığı."

Grup içeri giriyor, personel tarafından kapalı kabinlerden birine doğru yönlendiriliyor, yarı çıplak şişe kızları yeni gelenlere hizmet etmek ve egolarını okşamak için yarışıyor.

Birisi "Ryder!" diye bağırıyor.

Sonra bir baktım, Owen McKay bize doğru geliyor. O ve Ryder tamamen aynı boydalar, bu yüzden ikisi de üzerimizde dikildiklerinde biraz korkutucu oluyorlar.

"Selam." Owen kollarını coşkuyla Ryder'a doluyor. Kuzenimi fark edince kaşlarını kaldırarak geri çekiliyor. "Merhaba, sen... değil misin?"

Alex ona göz kamaştırıcı gülümsemesini bahşediyor ve adamın gözleri parlıyor.

"Yüce Tanrım." Ryder'a bakar. "Artık Doğu Yakası'ndayken böyle mi arkadaşlık ediyorsun? Süper modeller mi?" Yüksek sesle homurdanıyor, benden Alex'e bakarken takdiri gözlerini ısıtıyor.

Bana yüzeysel bir sürtük diyebilirsiniz ama "süper model" kategorisine dahil edilmekten hoşlanıyorum.

"Neler oluyor?" Ryder huysuz bir şekilde. "Şehirde olduğunu bile bilmiyordum."

"Şehirde olduğunu bilmiyordum," diye karşı çıkıyor Owen. "Manhattan'da ne işin var? Tatilini Boston'da bir arkadaşınla geçireceğini söylemiştin."

Ryder elime uzandı. Beni kendine doğru çekti. "Evet, bu o arkadaş." Durakladı. "Aslında kız arkadaşım."

"İyi kurtarış," dedim ona.

Owen kıkırdayarak birleşmiş ellerimize bakıyor. "Tanrım, Luke, benden sakladığın çok şey var. Artık bir kız arkadaşımız mı var?"

Ryder omuz silkiyor.

"Ben Gigi," diyorum boştaki elimi uzatarak. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Görünüşe göre Alex'i zaten tanıyorsun."

"Owen," diyor.

Hâlâ beni inceliyor, sanki Ryder'ın hayatındaki varlığım onu şaşırtıyormuş gibi. Ve o mavi gözler yüzüme kilitlendiğinde, içimde garip bir his dolaşıyor çünkü Ryder'ınkilerle aynı tonda olduklarını fark ediyorum. Daha önce aynı koyu safir gözlere sahip iki erkekle aynı ortamda bulunduğumu hiç sanmıyorum.

Owen kaşlarını kaldırıp "Kardeşimle ne zamandır çıkıyorsun?" diye sorduğunda beynimi gıdıklayan şüphe doğrulanmış oldu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RYDER

Onun kahramanı olmak istiyorum.

"OWEN MCKAY SENIN KARDEŞIN."

Gigi, sabahın üçü civarında yorgun kıçlarımızı otel odasına sürüklediğimizde, sert ve mutsuz sözler söylüyor. Geceyi süper model kuzeninin süitinde geçireceğiz. Çatı katı tabii ki.

Bir şeyler söylemesini bekliyordum ama şimdiye kadar kendini tutmayı başardığı için mutluyum. Owen bombasını patlattıktan sonra, hâlâ milyonlarca sorusu olduğunu söyleyebilirim. Ama yılbaşı gecesi bir gece kulübünde kulakları sağır eden müziğin ortasında bırakın derin bir sohbete dalmayı, havadan sudan konuşmamızın bile imkânı yoktu. Üstelemediğinde rahatlamıştım ama sadece zamanını beklediğini biliyordum. Gecenin geri kalanını Owen ve benim aramda tedirgin bakışlar atarak geçirdi.

Bütün gece değil. Dans pistinde de epey bir zaman geçirdik. Saat gece yarısını vurana kadar dans etmedim, her tarafımda sürtünmesine izin verdim ve sonra süper modeller, profesyonel sporcular ve Vizza adında bir rapçiyle çevrili dans pistinde öpüştük.

Çılgın bir gece.

Daha sonra, Owen da dahil olmak üzere Alex'in özel arabasına doluştuk. Owen ve Alex kızın odasında kayboldular ve Gigi'nin hokey oyuncularıyla ilgilenmesiyle dalga geçen bir kız için, şu anda kesinlikle birinin adını haykırıyor.

Kapıyı kapatıyorum, süitin diğer ucunda gerçekleşen seks festivali arasında bir bariyer oluşturuyorum.

"Pekâlâ. Alalım," diyorum iç çekerek.

"Bana yalan söyledin," diye kesin bir dille cevap veriyor.

"Yalan söylemedim." Dudağımı ısırıyorum, giderek kızgınlaşan gözlerinden kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sana Owen'ı Phoenix'ten tanıdığımı söyledim, sadece kardeşim olduğu kısmını atladım."

Gigi kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "İhmal ederek yalan söyledin." Onaylamayarak başını sallıyor. "Seni ailemle daha yeni tanıştırdım ve sen bana bir erkek kardeşin olduğunu söyleme zahmetine bile katlanamadın mı?"

Dişlerim dudağımı daha derinden kazıyor. Kendimi durmaya zorluyorum, acıyı yalayarak uzaklaştırıyorum ve bir nefes alıyorum.

"Bunu bilerek sır olarak saklamadım," diyorum sonunda ona. "Owen'ı tanıdığım ilk ortaya çıktığında, sana henüz babamdan bahsetmemiştim ve tüm bunların ortaya çıkmasına hazır değildim. O yüzden sadece Phoenix'ten arkadaşmışız gibi davrandım. Ve sonra, bir şekilde aklımdan çıktı."

"Aklından çıkmış," diye yankılanıyor inanamayarak.

"Çünkü bu konu bir daha hiç açılmadı. Owen hakkında hiç konuşmuyoruz," diye belirtiyorum.

"Evet, peki neden?"

Yatağın kenarına oturuyorum ve iki elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Çünkü geçmişim hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. Bunu biliyorsun."

"Daha fazla çaba göstereceğini de söylemiştin." Sesi sinirli geliyor.

"Biliyorum. Özür dilerim. Sadece... Bu işte iyi değilim." Bir nefes verdim, içimde pişmanlık titreşiyordu. "O benim üvey kardeşim. Aynı babayı paylaşmıyoruz."

Aynı ölü anne.

Boğazımdaki yumruyu çabucak yutuyorum.

Sanki içimde büyüyen acıyı hissetmiş gibi Gigi yanıma gelip oturuyor, üzerinde hâlâ bütün gece gözlerimi alamadığım parlak gümüş elbisesi var.

"Neden koruyucu ailedeydin?" diye soruyor şaşkınlıkla. "Yani bir üvey kardeşin varsa. Ve Owen bu gece birden fazla kez ailesinden bahsetti. Neden ailesi seni yanına almadı?"

İçimde hastalıklı bir his geziniyor. "Sadece

yapmadılar." "Kaç yaşında?"

"İki yıl. Annem öldüğünde sekiz yaşındaydı. Ama o sırada bizimle yaşamıyordu," diye açıklıyorum. "Annem ve Owen'ın babası, Owen bir yaşındayken boşanmışlar. Sonra babamla tanışmış ve neredeyse hemen bana hamile kalmış. Owen, annem ölmeden yaklaşık bir yıl öncesine kadar bizimle yaşadı."

"Yakın mıydın?"

"En iyi arkadaşlar. Hâlâ da öyleyiz." Bileğimi kaldırıyorum. "O senin beni eleştirmekten hoşlandığın en iyi arkadaşın. Bu lanet şeyleri on altı yaşındayken almıştık ve hâlâ düşmediler."

Gülümsüyor. Öfkesinin eriyip gittiğini hissedebiliyorum. "Sanırım bu iyiye işaret."

"Her neyse, o yedi yaşındayken babası yeniden evlendi. Gerçekten iyi bir kadın, Sarah. Önceki evliliğinden kendi kızı vardı. Russ, Owen'ın babası, onların bir aile olmasını istiyordu, bu yüzden tam velayet için annemle savaştı. Mahkemeye oğlu için daha iyi bir ortam sunabileceğini söyledi. Daha yüksek bir geliri vardı, daha güzel bir bölgede yaşıyordu. Annemin onunla savaşmak için avukat tutmaya gücü yetmedi ve sonunda pes etti. Onu Owen'ın hayatından tamamen uzak tutmaya çalışmıyordu. Sadece Owen'ın birincil ikametgahı olmak istiyordu. O da kabul etti ve Owen'ı hafta sonları ve tatillerde aldık. Yine de bu onu çok incitti. Onu özledi." Sesim kalınlaşıyor. "İkimiz de özledik. O babası ve üvey annesiyle yaşamaya gitti, ben de ailemle kaldım. Ve bir yıl sonra babam annemin beynine bir kurşun sıktı."

Göğsüm sıkışıyor. Birden kendimi zor nefes alırken buluyorum ve ağzımdan düzensiz bir küfür çıkıyor.

"Ne oldu?" Gigi iter.

"Yaptığı şey için onu asla affetmeyeceğim." Boğazım yanıyor. "Mükemmel bir anne değildi ama benim annemdi."

Gözlerim yaşarıyor ve bakışlarımı kaçırıyorum. Ama Gigi'nin sezgileri çok kuvvetli ve tabii ki fark ediyor. Bana doğru kıpırdanıyor, elbisesinin kumaşı dalgalanıyor ve başını altına sokabilmek için kolumu zorla kaldırıyor.

İçgüdüsel olarak ona sarıldım.

Başını omzuma yaslıyor. "Ve Owen'ın babası anneni kaybettikten sonra senin koruyucu aileye gitmene izin mi verdi? Bu çok zalimce."

Samimi değerlendirme biraz iç karartıcı. "Onunla akraba değildim, o yüzden umursamadı. Owen'ın babası..." Nazik olmaya çalışıyorum, sonra da neden zahmet ettiğimi merak ediyorum. Ben nazik bir adam değilim, neden şimdi başlayayım ki? "O lanet olası bir pislik. Ve Sarah, ne kadar tatlı olsa da, tam bir kolay lokma. Sanırım ona kalsa beni yanına alırdı."

McKay'lerle geçirdiğim bir avuç tatili düşünüyorum. Sadece birkaç taneydi ve sadece Owen babasına gelmeme izin vermesi için yalvardığı içindi.

"Russ beni hiç sevmedi. Sanırım ben onun eski karısı olan annemin bir hatırlatıcısıydım. Annemin onu babamla aldattığını iddia ediyor ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Belki de aldatmıştır."

Durum böyle olsaydı muhtemelen onu suçlamazdım. Russ her zaman zor, yıpratıcı bir adam olmuştur. Katı ve Owen'dan beklentileri inanılmaz derecede yüksekti. Russ'ın onu büyürken ne kadar zorladığı düşünüldüğünde, Owen'ın hokeyde olağanüstü olması çok iyi bir şey. Eğer Owen'da yetenek ve oyun için gerekli tutku olmasaydı, bu tür bir baskı altında parçalanırdı.

"Russ beni istemedi," diyorum basitçe. *Kimse istemedi*. Aniden boğazıma dolan duyguları temizliyorum. "Ben onun geride bıraktığı bir hayatın hatırlatıcısıydım."

"Ama Owen sana iyi bir ağabey oldu, öyle
mi?" "En iyisi." Suçluluk duygusu
göğsümü sıkıştırıyor.
Gerginliği kaçırmıyor. "Ne?" "Hak
ettiğimden daha iyi bir kardeş," diye
itiraf ediyorum. "Bu ne anlama
geliyor?"

"Babam annesini öldürdü, Gigi. Bu ikimizin de unutabileceği bir şey değil."

"Bunu sana karşı mı kullanıyor?" Sesi endişeli geliyor.

"Hayır, ama olmalı," diyorum kesin bir dille. "Boktan babam olmasaydı, hâlâ bir annesi olurdu."

"Evet, ama bu senin hatan değil."

"Demek istediğim, o beni suçlasa bile ben onu suçlamazdım."

Boğazım yine daraldı. Her neyse. Bunların hiçbirini düşünmenin anlamı yok. Herhangi biri hakkında konuşmanın. Hiçbir şeyi değiştirmez.

Düzeltmez

geçmiş ya da-

"Yapma bunu," diyor Gigi usulca. "Onu gömme. Bunu yaptığını hissedebiliyorum."

Çenemi kavradığında irkiliyorum. Göz teması kurmaya zorluyor.

"Bunun senin geçmişin olmamasını çok istiyorsun ama öyle. Bunun ne kadar berbat olduğunu anlıyorum ve çok üzgünüm. Ama bunların hiçbiri senin hatan değildi. Bundan sen sorumlu değilsin. Baban sorumlu."

"Biliyorum."

"O zaman onun yaptıklarını sahiplenmeyi bırakın. Kardeşinizle iyi bir ilişki kurmanıza izin verin. Suçlu hissetmenize gerek yok."

"Ama kendimi suçlu hissediyorum," diye mırıldanıyorum ve hayatımda ilk kez bu sözleri yüksek sesle söylüyorum.

Owen'a nasıl hissettiğimi bile söylemedim.

Ona her şeyi anlatabilmem beni korkutuyor. Bu şekilde savunmasız olmak. Ve onun tepkisinden korkmuyorum. Beni yargılayacağı korkusunun izi bile yok.

Kolumu beline doluyorum ve onu yavaşça sırt üstü yatırıyorum. Bir elimle yanağını kavrayarak muhteşem yüzüne bakıyorum. Onunlayken kalbim hep boğazıma düğümleniyor. Onu düşündüğümde.

Onu öpmek için eğildim.

"Senin için yeterince iyi değilim," diye fısıldıyorum

dudaklarına. Gözleri alarmla doluyor. "Ryder-"

"Olabilir miyim bilmiyorum. Ama denemek istiyorum."

Ciddiyim. Ciddiyim. Kusurlarım olduğunu biliyorum. Ama bu kadınla birlikte olmak için seviyemi yükseltmem gerekiyor. Beni daha iyi olmaya zorluyor.

Onun için daha iyi olmak

istiyorum. Onun

kahramanı olmak

istiyorum.

Duygular boğazımı tıkıyor.

"Hey," diyor çeneme dokunmak için uzanarak. "Neler oluyor?"

"Seni seviyorum."

Nefesi kesiliyor.

Bu sözleri daha önce hiç söylememiştim. Ama varlığımın her zerresiyle onları kastediyorum. O tek. O tek.

"Tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Gigi."

Yüzünü parlak bir gülümseme kaplıyor. "Ben de seni seviyorum Luke."

Bu bana bir şeyler yapıyor. Uzun zamandır tiksindiğim, kaçtığım isim onun dudaklarından dökülüyor. Şimdi o tatlı sesten ve muhteşem yüzden gelen bu üç kelimeyi duyunca, sanırım Luke olmak umurumda değil.

Kim olmamı isterse o olacağım.

Üzerime bir tişört geçirerek ertesi sabah erkenden yatak odasından çıkıyorum ve kardeşimi lüks süitin mutfağında buluyorum. Gigi odamızın kapalı kapısının ardında mışıl mışıl uyuyor. Alex de öyle olmalı çünkü ortalıkta görünmüyor.

Kardeşime doğru yürüyorum.

"Günaydın." "Mutlu yıllar. Kahve ister

misin?" Başımı salladım. "Lütfen."

Süitte pahalı bir kahve makinesi ve süper lüks hipster kafelerde bulabileceğiniz türden gurme kahveler bulunmaktadır.

"Süslü," diye mırıldanıyorum ve o da kıkırdıyor.

Bir dakika sonra bana bir fincan uzatıyor, ağzından buhar yükseliyor. Oturma alanına geçip pelüş kanepeye oturuyoruz. Dün gece bu odada hiç vakit geçirmedik, o yüzden oda tertemiz.

"Demek bir kız arkadaşın var." Kıkırdıyor. "Son konuştuğumuzda bundan bahsetmeyi ihmal etmiştin."

"Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyordum."

"Ondan hoşlandım."

"Ben de." Alex'in kapalı kapısına doğru başımı sallıyorum. "Bu bir şey

olacak mı?" "Evet, kardeşim. Bir süper modelle evleneceğim. Hadi gel

artık."

"Siz ünlü bir profesyonel sporcu değil misiniz? Süper modeller bununla el ele gitmiyor mu?"

"Bu kız tam bir çılgın. En fazla bir hafta içinde benden sıkılır. Bu gece özel bir jetle Paris'e gidiyor."

"Evet, sen de jetinle Los Angeles'a dönüyorsun."

"Siktir git. Ticari uçakla gidiyorum."

"Birinci sınıf mı?"

Utanç içinde başını öne eğiyor. "İş."

Kıs kıs gülüyorum. "Ailenle Noel nasıl geçti?"

"Pekâlâ. Senden ne haber? Graham'larla geçirdin, ha?"

İç çekiyorum. "Garrett Graham'ın antrenmana geç kaldığım için benden nefret ettiği zamanı hatırlıyor musun? Şimdi daha da büyük bir nedeni var. Adam bana katlanamıyor."

"Eminim abartıyorsun." "Güven
bana, abartmıyorum."

Bardağının kenarından bana baktığını fark ettim.

"Ne?"

"Mutlu görünüyorsun," diyor Owen. "Bunu söylediğime inanamıyorum. Ama sen biliyorsun."

"Cehennem dondu, değil
mi?" "Yani...evet."

Sırıtarak kupamı cam masanın üzerine koydum. "Gelecek maç programın nasıl?"

"Bir dizi deplasman maçımız var." Bir elini dağınık kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Bu yorucu bir program. Yolda olmak çok yorucu."

"Bayılıyorsun."

"İstiyorum." Duraksıyor. "Sen de seveceksin."

"Evet, eğer Dallas benim hakkımdaki fikrini değiştirmezse."

"Yapmayacaklar." Bir yudum daha alıyor. "Önümüzdeki ay Bruins'e karşı birkaç maçımız var. Birine gelmelisin. Maçı locada izlersin, sonra da ben ve takımla yemek yersin."

"Kulağa hoş geliyor."

"Kız arkadaşını da getir." Göz
kırpıyor. "Bu kelimeyi söylemeyi
gerçekten seviyorsun."

"Evet, çünkü o sensin ve sen kız arkadaş edinmezsin. Bunu sonsuza kadar söylemeye devam edeceğim çünkü bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum."

Rahatsızlıktan bahsetmişken, birden Gigi'nin dün gece söylediklerini hatırladım. Başkalarının hareketlerini nasıl sahiplenemediğim hakkında.

Uzun bir süre tereddüt ediyorum, Owen'ın kahvesini yudumlamasını ve telefonunda gezinmesini izliyorum. Normalde bunu asla tartışmazdım. Konuyu açmayı aklımdan bile geçirmezdim. Ama belki de "normal" halim artık beni kesmiyordur. Belki de olayları ele alış şeklimi değiştirmenin zamanı gelmiştir.

"Beni suçluyor musun?"

Kafası karışmış bir şekilde başını kaldırıyor. "Ne için?"

"Annem için." Birkaç saniye ellerime bakıyorum, sonra kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. "Bana baktığında onu görüyor musun?"

Geri çekiliyor. "Lanet olsun, hayır."

İçimi ürperten rahatlamayı tarif bile edemiyorum. "Ona

zarar vermedin," diyor Owen sessizce.

"Onu ben de kurtarmadım."

"Altı yaşındaydın. İnan bana, orada olsaydım ben de pek bir şey yapamazdım." Pişmanlık alnında bir kırışıklık yaratır. "Özür dilemesi gereken kişi benim. Olaydan sonra senin için hiçbir şey yapamadım. Babama bizimle yaşamana izin vermesi için yalvardım ama beni dinlemedi."

"Biliyorum. Bu senin hatan değil. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum."

"Evet, ama yine de kendimi kötü hissettim. Sen farklı koruyucu ailelere dağıtılırken benim bir ailem olduğu için kendimi hep kötü hissedeceğim. Babam pisliğin teki ama sana dağıtılan elin yanında bu hiçbir şey."

"O kadar da kötü değildi," diye onu temin ediyorum. "Hokey

oynadım, değil mi?" "Doğru."

Aramızda pişmanlık dolu kısa bir sessizlik geçiyor.

"Şartlı tahliye edileceğine inanamıyorum,"

diyorum açıkça. "Ben de inanmıyorum." Owen'ın

sesi acımasızdı.

Peter Greene'in çağrısına nihayet yanıt verdikten sonra bir süre önce bu konuda mesajlaştık. Benim gibi Owen'dan da duruşmada konuşması istenmiş ve bu yönde bir isteği de yokmuş.

"Ve hayır, Ryder. Bu soruya tekrar cevap vereyim. Sana baktığımda onu görmüyorum, seni görüyorum. Sen benim küçük kardeşimsin. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Orada bir süre sessizce oturup, güneş Manhattan siluetinin üzerinde yükselmeye başlarken kahvemizin kalanını içiyoruz.

"Hazırlıklı olmalısın," diyor Owen sonunda ve bana sırıtarak bakıyor.

"Ne için?"

"O kızla evleneceksin."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

GIGI

Biz çok iyi arkadaştık.

OCAK AYININ SONUNDA, TAKIMDAN SONRA EBEVEYNLERİMLE YEMEK YİYECEĞİM

Boston Üniversitesi ile oynuyor. Normalde maçtan sonra hepimizin takım otobüsüne binmesi beklenir ama ben Adley'den geride kalmak için özel izin aldım. Yemin ederim, babamla ilgili her isteği Adley gözünü kırpmadan yerine getirir. Sadece elini salladı ve "Yarın görüşürüz." dedi. Yarın Providence'a karşı evimizde bir maç oynayacağız ve ben bunu dört gözle bekliyorum. Bethany Clarke ve o kızlarla sonbahardaki sergimizden beri karşılaşmamıştık. Çekişmeli geçeceği kesin.

Wyatt Nashville'e geri döndü, bu yüzden ev biraz daha sessiz. Annemler ve ben Çin yemeği sipariş edip mutfak tezgahında yerken, ben de UConn'a karşı oynanan erkek maçının canlı güncellemelerini sunan bir sosyal medya başlığını takip ediyorum.

"Ugh," diyorum sinirli bir şekilde telefonuma bakarak, "Neden bu maç televizyonda yayınlanmıyor?" Aslında sıralama için çok önemli, çünkü UConn konferansında sadece bir maç farkla lider. Briar'ın hala onları geçmek için büyük bir şansı var.

"UConn bu yıl çok sağlam," diyor babam. "Connelly onları Frozen Four'u kazanmak için kilit olarak görüyor. Jensen'a söyleme."

"Sence Briar'ın şansı yok mu?"

"Hayır, gerçekten iyi bir şansları var," diye rahatlıyor. "Sezonu tersine çevirmeyi başarmalarından çok etkilendim."

"Case'in tamamen sessiz kalmasına rağmen Ryder ve Case'in hala birlikte bu kadar iyi oynamaları şok edici."

Babam kaşlarını kaldırdı.

"Case onunla bir aydan uzun süredir konuşmadı," diye itiraf ediyorum. "Ryder ve ben ilişkimizi kamuoyuna açıkladığımızdan beri. Case mutlu değil. Geçen yılın çoğunu beni geri kazanmaya çalışarak geçirdi ama sonunda bunun olmayacağını anladı."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Babam dikkatle soruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yaptığın bu seçim."

İç çekiyorum. "Bak, Case'den hoşlandığını biliyorum. O da iyi bir adam ama Ryder *olmasaydı* bile bu asla gerçekleşmeyecekti. Asla bir araya gelmeyecektik."

Babamın ağzı hafifçe çatıldı. "Hâlâ neden bittiğini anlamıyorum Stan. Hiçbir zaman mantıklı gelmedi-"

"Çünkü beni aldattı."

Çenesi düşer. Yarım saniye sonra yüzünü öfke kaplıyor.

"Hayır," diye araya giriyorum, elimi kaldırarak. "İşte bu yüzden sana söylemek istemedim. Onun hakkında kötü düşünmeni istemedim."

"Nasıl yapamam?" diye homurdanıyor.

"O bir hata yaptı. Dürüst olmak gerekirse, kötü bir adam değil. İşler çok ciddileştiği için çıldırdı. Tipik bir erkek olayı işte."

Ryder'ın beni bir kez bile korkutmaması dışında.

Beni sevdiğini söyleyen oydu. İlk o söyledi. Korkmadı ve ben bu duyguya karşılık verdiğimde çığlık atarak kaçmadı.

Case beni gerçekten sevdi mi bilmiyorum. Sadece aldattığı için değil. Ama neredeyse iki yıl boyunca birbirimize "*seni seviyorum" demeden* çıkmaktan memnun olduğu için -ikimiz de öyleydik-.

"'Tipik bir erkek olayı'," diye yineliyor babam, eğlenerek.

"Evet, sanki kilitlendiklerini hissettikleri anda, gidip tohumlarını her yere püskürtmek için karşı konulmaz bir dürtü yaşıyorlar."

"Stan, lütfen *sprey* ve *tohum* kelimelerini bir daha benim yanımda söyleme." Homurdanıyorum. "Her neyse. İşte bu yüzden asla yürümeyecekti."

"Anladım." Kıkırdayarak başını sallıyor. "Bunu bana aylar önce söyleseydin, unutup giderdim."

"Seni susturmak bu kadar kolay mı?"

"Öyle." Tezgâhın etrafında dönüyor ve kolunu bana doluyor.

Annem mutfağa dönüyor ve bize eğlenerek bakıyor. "Neler oluyor?"

"Case, Gigi'yi aldattı," diye açıklıyor

babam. Nefes nefese kalır. "Hayır."

"Evet," diyorum ona, "ama artık bitti çünkü ben başka birine aşığım. O yüzden hayatımıza devam edelim."

Babam öksürmeye başladı.

"Başka birine aşıksın, ha?" Annem alay ediyor. Babama döner. "Gördün mü? Sana söylemiştim."

Şimdi hasta görünüyor. "Dışarıdaki onca adam

arasında..." "Hadi ama. Ryder harika biri," diye

onu temin ediyorum.

O harika olmanın

ötesinde. O her

şeydir.

Bu sert dış görünüş, birlikte olmaktan onur duyduğum bir adamı gizliyor. Kırılganlığımın her zerresini gösterecek kadar güvendiğim bir adam. Bir kusuruna nazikçe işaret ettiğimde beni duyan ve davranışını değiştirmeye çalışan bir adam. Kendimi üzgün hissettiğimde bile beni umutsuzca mutlu eden bir adam.

"Pekâlâ Gigi, alışveriş merkezinin kapanmasına bir saat var," diyor annem. "Ben Allie'nin doğum günü hediyesini alırken sen de gelmek ister misin?"

"Elbette," dedim ve dışarı çıktık.

Alışveriş merkezine sekiz buçukta, kapanış saatinden hemen önce varıyoruz. Annem teyzemin doğum günü için aldığı özel kolyeyi almak için kuyumcuya girerken, ben de bir saksının yanında durup ara sırasında gizlice mesajlaşan Ryder'la mesajlaşıyorum.

"Gigi?"

Yukarı bakıyorum, sonra donup kalıyorum. Emma Fairlee'nin bana doğru yürüdüğünü gördüğümde içimi bir gerginlik kaplıyor.

Oh, adamım. Bunun için hiç havamda değilim. Yollarımız en son üniversiteye başladıktan sonraki yaz ortak bir arkadaşımızın verdiği partide kesişmişti. Emma ve ben bütün gece evin karşı taraflarında durduk. İkimiz de diğerine yaklaşmakla ilgilenmiyor gibiydik, o yüzden şimdi ilgilenmesine şaşırdım.

Her zamanki gibi güzel görünüyor. Parlak saçlar. Mükemmel kaşlar. Pembe dudak parlatıcısı dudaklarına sürülmüş ve tasarım kıyafetler mükemmel vücuduna yapışmış.

Emma aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Bir kolundan birkaç alışveriş poşeti sarkıyor.

"Emma," diyorum dikkatlice. "Şehirde olduğunu bilmiyordum." "Evet, hafta sonu için babamı ziyarete geldim."

Babasının hatırlatılması bir hayal kırıklığı yaratıyor, çünkü milli takım hakkında bir karara varmak adamı öldürür müydü? Çok uzun sürüyor ve haber almak için sabırsızlanıyorum.

"ABD Takımı'nın başına geçmesi ne kadar çılgınca değil mi?" diye soruyor.

Gözlerinde gerçek bir gurur var ve bu beni silahsızlandırmayı başarıyor. Sadece birazcık.

"Harika bir haber," diyerek başımı salladım. "O harika bir koç. Orada çok başarılı olacak."

"Sen nasılsın? Sen iyi misin?"

"Evet, bilirsin, her zamanki gibi meşgulüm. Bir televizyon pilotunda rol aldığını duydum. Bu harika."

Gözleri bir an için parlıyor. "Açılmadı." "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Öyle misin?"

Bir iç çekişi bastırıyorum. İşte başlıyoruz.

Sesi soğuklaşıyor. "Çünkü eminim bunu duymak seni mutlu ediyordur."

"Tamam, bunu benim üzerime yıkma," diyorum bir adım uzaklaşarak. "Los Angeles'ta ne yaptığın umurumda değil. Sadece kibarlık ediyordum."

Yanakları kızardı. Emma'yla ilgili bir şey var, reddedilmekten hoşlanmaz. Ve şu anda benim yaptığım da tam olarak bu.

"Gitmek zorundayım. Annem beni bekliyor."

Daha iki adım atmıştım ki sesi sırtımı ısırdı. "Biliyor musun, sen gerçek bir kaltaksın."

Dönüyorum, neşesiz bir gülümsemeyle dişlerimi gösteriyorum. "Oh, öyleyim, değil mi?"

"Benimle ayakkabının altındaki bir sakız parçasıymışım gibi konuşmana gerek yok.

Biz çok iyi arkadaştık, Gigi."

Ona doğru yürüyorum. "Evet, Emma. Biz çok iyi arkadaştık."

"Birbirimizin arkasını kollamamız gerekiyordu," diye tükürdü, gözleri parlayarak. "Ve sen kardeşinin beni aşağılamasına izin verdin."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ciddi misin? Söyle bana, s e n i nasıl küçük düşürdü? Seni bir partide herkesin önünde terk mi etti? Seni sevdiğini söyleyip sonra başkasıyla mı yattı? Nasıl yani? Çünkü hafızam beni yanıltmıyorsa, s e n i n l e yüz yüze oturup bir bağlılıkla ilgilenmediğini söyleyecek kadar düşünceliydi. Bunu kaldıramayan ve tüm ailemi yok etmeye karar veren *sensin.*"

"Tamam, şimdi melodramatik olmaya başladın. Ben hiçbir şeyi yok etmedim."

"Gerçekten mi? Yani soyunup babamın yatağına girdiğinde bana iyilik mi yapıyordun?"

Utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Bak, bunun için özür diledim."

"Aslında dilemedin," diyorum inanmaz bir kahkahayla.

"Evet, yaptım," diye ısrar ediyor.

"Hayır Emma, özür dilemedin ve tarihi yeniden yazman da bunu değiştirmeyecek. *Hiçbir şey* için özür dilemedin. Bize karşı delirdin. Kişisel mesajlarını, sana sır olarak söylediğim şeyleri okuldaki herkesle paylaştın. Sosyal medyada beni yerden yere vurdun. Ve şimdi burada durmuş bana bunun suçlusunun ben olduğumu mu söylüyorsun? Bir kere bile pişmanlık göstermedin."

Çok sinirliyim. Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum, aniden bunu yapmak istemediğimi fark ediyorum. Bu konuşmayı ona borçlu değilim. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Ryder'ın sesi kafamı dolduruyor ve nefret bile olsa hissettiklerimi hissetmeye hakkım olduğunu hatırlatıyor.

Ve gerçek şu ki, Emma ile aramı düzeltmek istemiyorum çünkü bazı şeyler düzeltilemez. Belli ki üç yıldır hiç olgunlaşmamış. Hâlâ kendi yaptıklarını bir kenara atmaya ve *ona* kızdığım için kendimi deli gibi hissettirmeye çalışıyor.

"Biz arkadaş değiliz, Emma." Tükenmiş bir nefes verdim. "O yüzden lütfen beni rahat bırak. Sen kendini yap, ben de kendimi yapayım. Ve arkadaşlığımızı ait olduğu yerde tutalım: geçmişte."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

GIGI

Şapka numarası

RYDER'LA BİRLİKTE AÇIK ALANDA, ÖZELLİKLE DE ARENADA OLMAK ÇOK TUHAF. Antrenmanlarımız uyuşursa bazen birlikte geliyoruz. El ele tutuşuyoruz ve ne onun ne de benim takım arkadaşlarımın bakışlarını kaçırıyorum. Cami bunun harika olduğunu düşünüyor. Whitney bana sürekli ne konuştuğumuzu soruyor, Ryder'ı sene başındaki sessiz kötü çocuktan başka bir şey olarak görmeyi reddediyor.

Bir de Case var, bize tam olarak sessiz davranmıyor ama sohbet başlatmaya da hevesli değil. Onu gördüğümde başını sallıyor. *Merhaba, nasılsın* diyor. Bunun dışında beni dışlıyor. Aralık ayından beri telefonumda adını görmedim. Sürekli mesaj atmasını ve aramasını istediğimden değil, ama belki bir gün arkadaş olabiliriz diye umuyordum.

Ryder ile arkadaşlığı kısa sürmüş olsa da, en azından buz üzerinde hâlâ performans sergiliyorlar.

Konferansımızı kesinlikle kazanacağız ve şampiyonaya katılacağız. Briar erkekleri muhtemelen konferansı kazanamayacak ama turnuvaya katılmak için iyi bir durumda.

Graham Center'dan eldivenli ellerle ayrıldığımızda Şubat ayındayız ve dışarısı kavurucu derecede soğuk. Yakınıyorum çünkü Al Dustin'in söylediklerine rağmen Brad Fairlee'den hala bir haber yok.

"*En geç* Ocak ayında haber alacağımı umuyordum," diye homurdanıyorum, nefesim beyaz puflar halinde çıkıyor. "Çünkü o zaman onlarla antrenman yapabilir ve hatta belki de Worlds'te oynayabilirdim."

Dünya Şampiyonası Mayıs'ta, sadece iki ay sonra. Ryder'ın aksine ben daha önce hiç uluslararası bir etkinlikte yarışmadım. Ve evet, bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyordum. Seni öylece takıma koyup

dünya sahnesinde. Ama yine de şimdiye kadar bir haber alacağımı umuyordum.

Jeep'ine doğru yürüdük ve bizim için kapıları açtı. Hevesle yolcu koltuğuna atlıyorum ve koltuk ısıtıcılarını kurcalıyorum. Dışarısı buz gibi.

Ryder, "Çocuklar bu gece bir parti veriyor," diyor. "Var mısın?"

"Elbette. Diana'yı davet edebilir miyim? Daha önce konuşmuştuk ve dışarı çıkmak istediğini söylemişti."

"Evet, tabii ki. Mya'ya da sor."

"Bu akşam bir randevusu var."

Soğuk hava nedeniyle parti çoğunlukla kapalı mekânlarda yapılıyor. Ama arada sırada biri esrar ya da sigara içmek için dışarı çıkıyor ve buz gibi bir hava evin içine çarparak kemiklerime kadar ürpertiyor.

Mutfakta rekabetçi bir bira pong oyunu oynanıyor. Diana ve Shane arasında solo bir maç. Önceki hayatında bir kutup ayısı olması gereken Diana, hiç üşümediği için kısa bir etek ve askılı bir bluz giyiyor ve mutfaktaki neredeyse her erkeğin dikkatini çekiyor. Az önce Shane'in önündeki bardağa mükemmel bir atış yaptı. Bira bardağın kenarından sıçrıyor ve tişörtünün önünü ıslatıyor.

"Arkasına o kadar ısı koymak zorunda mıydın?" diye homurdanıyor. "Elbette," diye cıvıldıyor.

Oyun, Diana'nın onu dövmesi ve masanın üzerinden ona doğru yürümesi ile sona erer.

"Bu gece kendini iyi hissetmiyor musun? Çünkü hâlâ benimle flört etmeni bekliyorum," diyor Diana, tatlı gülümsemesini alaycı yeşil gözleri yalanlıyor.

"Bunu neden yapayım ki?" Shane çene çalıyor. "Ben bir amigo kızım."

Gözlerini kısıyor.

"Bunun senin olayın olduğunu sanıyordum. Amigo eteği giyen herkesi becermek ve sonra onları kalbi kırık ve dikkati dağılmış halde bırakıp antrenmanda senin pisliğini bana temizletmek."

Bir kaşını kaldırıp arkasına bile bakmadan yanından geçip gidiyor.

Shane bana döndü. "Senin kızın ağzı iyi laf yapıyor."

"Tüm arkadaşlarının kalbini kırmayı bırak," diye omuz silkerek cevap veriyorum ve Ryder kıkırdıyor.

Bana ters ters bakarak oturma odasına girdi.

Kapının ardında, Beckett ve Will'i köşede, aralarında koyu renk saçlı bir kızla birlikte görüyorum. Will kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor, Beckett ise parmaklarını tembelce kızın kolunda gezdiriyor.

Ryder'a bakıyorum. "Rekabet mi ediyorlar yoksa takım mı oluşturuyorlar anlayamıyorum."

"Muhtemelen ikincisi." Daha söyleyecekleri varmış gibi görünüyor,

sonra omuz silkiyor. "Ne?" Talep ediyorum. "Dedikodun var mı?"

"Hayır. Çünkü ben dedikodu yapmam. Ben

yetişkin bir adamım." "Will ve Beck hiç

takılıyorlar mı?"

Beckett'ı hâlâ yeterince tanımıyorum, ama Will'den hiç biseksüel titreşimler alıp almadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Hayır. O her zaman katı bir hetero gibi görünmüştür.

"Öyle mi?" Ryder cevap vermeyince zorluyorum.

Tekrar omuz silkiyor. "Hayır, sanırım ikisi de kadınlardan hoşlanıyor." Bir duraklama. "Çok fazla üçlü seks yapıyorlar."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?"

"Sakın bir şey söyleme," diye uyarıyor erkek arkadaşım. "Larsen tam bir koro çocuğu. Shane bir keresinde ders dışı aktiviteleri hakkında yorum yapmıştı ve Will kusacakmış gibi bakmıştı."

Evet, bu yüzden duyduğuma şaşırdım. Will gerçekten komşu çocuğu. Nasıl oldu da bu şekilde yozlaşabildi?

Sanırım Beckett Dunne çok güçlü biri.

Hem ben kimim ki konuşayım? Opera localarında ve saunalarda erkeklerle yatıyorum.

Önümüzdeki birkaç hafta uçup gitti. Ne olduğunu anlamadan Mart ayı geldi ve biz de konferansımızı kolaylıkla kazanıp yolumuza devam ettikten sonra bölgesel yarı finalde oynuyoruz. Tek elemeli turnuva bu yıl Rhode Island'da düzenleniyor.

Hafta sonu ve bu akşamki rakip için hiç endişelenmiyorum. Kızlarım ve ben sezon başladığından beri kaya gibi sağlamız.

Soyunma odasında, Adley moral konuşmasını yapmak için gelmeden önce, Whitney bana bir bakış attı.

"Ne?" "Ne?" dedim.

"ABD Takımı

burada."

Kalbim yerinden fırladı. "Gerçekten mi?"

"Evet, Adley'i baş antrenör ve asistanlardan biriyle konuşurken gördüm."

Göğsümü aniden bir baskı örsü ezdiğinde boyun eğen bir kız değilim. Aksine, gergin enerjiyi kendi avantajıma kullanırım.

Ve bu gece, hayatımın en iyi oyununu oynamaya devam ediyorum.

Biz buna barnburner diyoruz. Yüksek yoğunluklu, hızlı tempolu, her iki takım da mümkün olduğunca çok sayı atmaya kararlı. Sonbaharda oynadığımız gösteriden farklı değil.

"İşte ben de bundan bahsediyorum!" Lambayı yaktıktan sonra bankın yanına döndüğümde Adley bağırıyor. Heyecandan elindeki panoya vuruyor.

Bu benim ikinci golümdü ve daha ikinci devrede. Üçüncü devre geldiğinde, kendime güzel bir hat trick yapmıştım. Babamın büyük ihtimalle büyük odamızda çığlık attığını, evde canlı yayını izlediğini biliyorum. Keşke Ryder da tribünde beni destekliyor olsaydı ama erkek takımı bu gece Vermont'ta kendi yarı finallerinde yarışıyor.

Oyun bittiğinde büyük bir coşku yaşıyorum. Şutlarımda hiç bu kadar isabetli olmamıştım. Bu gece kullandığım hızı hiç göstermemiştim. Utanç verici ama birkaç gün sonra bölgesel finale çıkmayı kutlarken soyunma odasında Gigi Show gibi bir şey oldu.

Takım arkadaşlarım omzuma vuruyor, sırtımı sıvazlıyor. Son sınıf öğrencilerinden biri beni ayağımdan kaldırıp döndürüyor.

"O da neydi öyle, Graham!" diye bağırıyor, duşlara gitmeden önce.

Aceleyle giyiniyorum, çünkü içimden bir ses Brad Fairlee'nin beni soyunma odasının dışında bekleyeceğini söylüyor. Az önce oynadığım oyundan sonra beni *beklememesine* imkân yok.

Tahminim doğru çıktı. Fairlee koridorun sonunda durmuş Koç Adley ile sohbet ediyordu. Whitney ve ben soyunma odasından çıktığımızda başlarını çeviriyorlar.

"Gigi," diye sesleniyor Adley. "Bir dakikan var mı?"

Whitney beni kolumdan dürtüyor, zorlukla kontrol altına alınmış bir gülümseme sergiliyor. Ne olduğunu biliyor. "Git yakala onları, kaplan," diye mırıldanıyor.

İki adama ulaştığımda Adley bana hızlıca gülümsüyor ve "Sonra gel beni bul" diyor.

Bir kez o gitti, Fairlee teklifler a gülümseme. onun kendi. "Bu olağanüstüydü. Gördüğüm en iyi hokeylerden biriydi."

Yüzümün güldüğünü hissediyorum. "Teşekkürler. Böyle yanmayalı uzun zaman olmuştu."

"Şapka numarası, ha? Gördüğüm kadarıyla babanın bazı hareketlerini kullanıyorsun."

Hayır, onlar benim *hareketlerim,* karşılık vermek istiyorum. Kadın hokeyinde vücut kontrolü yoktur. Fiziksel olamıyorsam taktiksel olmalıyım, bu da babamın cephaneliğinde bulundurmaya hiç ihtiyaç duymadığı türden hareketlere sahip olduğum anlamına geliyor.

Ama koçum olmak üzere olan adamla tartışacak değilim. "Her neyse," dedi, "seninle konuşmak istiyordum."

"Tamam." Artan heyecanımı dizginlemeye çalışıyorum.

"Ekibim ve ben sonbaharın büyük bölümünü ekibimizi oluşturmakla geçirdik. Bilirsiniz, bu biraz zor bir süreç, bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Özellikle de Koç Murphy'nin işleri kendi yöntemleriyle halletmesi nedeniyle. Benim de kendime göre bir yöntemim var. Ben daha titizim. İstatistikler konusunda daha az endişeliyim ve hangi oyuncuların buz üzerinde uyum sağlayacağıyla daha çok ilgileniyorum. Bildiğiniz gibi, profesyonel ligde oynayan bazı yetenekli kadınlar var. Çoğu daha yaşlı ve tecrübeli. Birçoğu zaten dünya sahnesinde yarışmış ve orada başarılı olmuş durumda."

Başımı sallıyorum. Kadronun çoğunluğunun bu kadınlardan oluşmasını bekliyorum. "Ve bu alanda çok fazla yetenek olduğu için

Şimdilik sadece iki üniversite öğrencisi alıyorum." Bana tekrar gülümsüyor. "Dışarıdaki en iyi oyunculardan birisin."

Hızlanan nabzımı görmezden geliyorum. Tanrım. Bu adam beklenti yaratma sanatında ustalaşmış.

"Bununla birlikte, tüm kontenjanların dolduğunu size şahsen söylemem gerektiğini düşündüm. Üzgünüm, Gigi. Şu anda listede yer alamayacaksın."

BÖLÜM KIRK YEDİ

RYDER

Sen düşersin, ben seni kaldırırım

Otobüs bizi saat on bir civarında kampüste indirdi.

Ben eve varana kadar gece yarısı olmuştu. Shane ve Beckett doğrudan Kappa Beta kız öğrenci yurdundaki partiye gittiler, finallere yükselmemizi mümkün olduğunca çok kadınla birlikte olarak kutlamaya kararlıydılar. Ama bu akşamki maçın sonuçları beni ne kadar heyecanlandırsa da çok yorgunum ve eve gitmeye hazırım.

Evin önüne geldiğimde, kaldırıma park etmiş beyaz cipi görüyorum. Sonra oturma odasının perdelerinin arkasındaki sarı ışıltıyı gördüm. Gigi ona verdiğim anahtarı kullanmış olmalı.

Onu kanepede buldum. Sessizce oturmuş, televizyondaki aksiyon filmine bakıyordu.

"Hey, ne zamandır buradasın?" Kapı aralığından söylüyorum. "Neden geleceğini söylemek için mesaj atmadın?"

"Telefonumun şarjı bitti." Yüzü duygudan yoksun.

İçimde bir endişe titreşiyor.

"Sorun nedir?" Hemen soruyorum. Boş ifadesinden boş sesine kadar tüm havası bozulmuştu. Kadınlar takımı bu gece kelimenin tam anlamıyla finale yükseldi - şu anda kulaktan kulağa gülümsüyor olmalıydı.

Kışlık paltomu silkerek çıkardım ve asmak için eğildim. Sonra gelip yanına oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Fiziksel temas kurduğumuz anda yüzünü boynuma gömüyor ve ağlamaya başlıyor.

"Hey, hey," diyorum telaşla, omuzlarını ovuşturarak. "Neler oluyor? Sorun nedir?"

"Brad Fairlee benimle konuşmak için bu akşamki maçımıza geldi."

Sesi kesiliyor.

Ve içim acıyarak, iyi bir haber olsaydı ağlamasının mümkün olmadığını biliyorum.

"Tüm kadrolar doldu," diye mırıldandı. "Ben gelemedim." "Siktir, bebeğim. Özür dilerim."

Kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve o da yüzünü tenimin daha derinlerine gömüyor. Islaklık boynumu kaplıyor, soğuk bir iz aşağı kayarak gömleğimin yakasını ıslatıyor.

"Bu gece hayatımın en iyi oyununu oynadım," diye inliyor. "Ve yine de bu pislik için yeterince iyi değildi. Yüzüme geri fırlattı."

"Nedenini söyledi mi?"

"En iyi kolej oyuncularından biri olduğumu söyledi ama istatistiklere bakmıyor. Daha yaşlı oyunculara, dünya sahnesinde rekabet etme konusunda daha deneyimli olan profesyonel kadınlara odaklanmaya çalışıyor."

Mantıklı ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Şu anda bunu duyamayacak kadar perişan durumda.

"Başaramadığıma inanamıyorum." Kelimeler titrek, acı dolu bir iniltiyle söyleniyor.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip hafifçe okşuyorum. "Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm."

Başını arkaya doğru eğiyor, bir başka gözyaşı hücumuyla savaşırken alt dudağı çılgınca titriyor.

"Başarısız oldum," diyor zayıf bir sesle. "Başarısız olmadın."

"Ben ABD takımında mıyım, Luke? Çünkü son baktığımda değildim." Alnını avucuna dayamış, dengesiz bir şekilde nefes alıyor.

"*Henüz* ABD takımında değilsin," diye nazikçe düzeltiyorum. "Hâlâ gençsin."

İnatla başını sallıyor, konuyu kabul etmeyi reddediyor. "Başarısız oldum."

Ve aniden kollarımda yeniden titremeye başladı, bu sefer daha sert ağlıyordu. Boğuk, nefessiz, hıçkırıklı hıçkırıklar. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Hüzünlü filmlerde gözyaşı döktüğünü görmüştüm. Dökülmemiş gözyaşlarını gördüm.

Hayal kırıklığı. Kavga ettikten sonra beni evinden kovduğu zamanki gibi öfke gözyaşları.

Ama bu başka bir şey. Bu ıstırap. Ruhunun derinliklerinden kopup gelen derin, işkence dolu hıçkırıklar.

Ve ben tamamen çaresizim. Kollarımda titrerken tek yapabildiğim onu olabildiğince sıkı tutmak.

"Sorun yok, bırak içindekileri," diye ısrar ediyorum.

Ne kadar süre ağladığını bilmiyorum ama sakinleştiğinde sesi kısılmış oluyor. Gözleri şiş ve kırmızı ve kalbim onun için kırılıyor.

Bu kadına o kadar aşığım ki. Onu ağlarken görmek, bunu ona yapan kişiyi bulup kafasını duvara çarpmak istememe neden oluyor.

Derin bir nefes alıyorum, acısını dindirecek kelimeleri arıyorum.

"Takıma giremedin," diyorum sonunda. "Bunun acı verdiğini biliyorum. Ama bu hiçbir zaman takımda olmayacağın anlamına gelmiyor."

O da nefes alıyor. Nefes alış verişi hâlâ kulağıma düzensiz geliyor.

"Şu anki kadronun yaş ortalaması kaç? Yirmi altı mı? Yirmi altı, G. Bunu başarmak için önünde uzun yıllar var."

"Ama Olimpiyatlar önümüzdeki Şubat ayında," diyor kısık bir sesle. "Şimdi dört yıl daha beklemem gerekecek. O zamana kadar yaşlanmış olacağım."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyorum. "Şu anki takım kaptanları otuz iki yaşında. Sen yaşlı değilsin, bunu garanti ederim. Bak, belki bu Olimpiyatlarda yarışmayacaksın," diye yumuşuyorum ve o da boğuk bir hıçkırık daha salıyor. "Ama milli takım başka birçok önemli oyun oynuyor. Her yıl Dünya Şampiyonası var. Dört Ulus Kupası. Belki gelecek yıl Fairlee'de boş bir yer olur. Ya da belki bir sonraki yıl olur."

"Belki de asla takıma giremeyeceğim."

Tekrar ağlamaya başladı ve daha da kötüleştirmek beni öldürse de, birbirimize her zaman dürüst olacağımıza söz verdik.

"Belki de yapmayacaksın," diyorum usulca.

Gülmekle hırıltı arasında bir ses çıkararak arkasına yaslanıyor. "Bu işte çok kötüsün."

"Belki de takıma hiç giremeyeceksin," diye tekrarlıyorum. "Bu senin üniversite kadın hokeyindeki en iyi oyuncu olduğun gerçeğini değiştirmez.

Şimdi. Fairlee kendisi söyledi. İstatistiklere bakmıyor, çünkü bakıyor olsaydı sen anında o kadroda olurdun."

"Ama neden aradığı diğer nitelik bende yok? Benim neyim eksik?"

"Seninle ilgili hiçbir şey eksik değil. Hem de hiç. Sen mükemmelsin, tam olarak olduğun gibisin. Tüm kusurlarınla bile. En iyi olma ihtiyacı gibi. Ve müzik zevkin."

Cevap kahkahası biraz sallantılı.

"Kimse başarısızlığı sevmez, G. Ama ben bunun başarısızlık olmadığını savunuyorum. Bu sadece zamanın bir anı."

"Zamanda bir an," diye yankılanıyor zayıf bir sesle.

"Evet ve şu anda, şu anda, düşmüş durumdasın. Ama sorun değil çünkü ben seni ayağa kaldırmak için buradayım."

"Her zaman mı?" diye fısıldıyor, o büyük gri gözleriyle bana bakarak. "Her zaman. Sen düşersin, ben seni kaldırırım. Her *zaman*."

Gözyaşları kuruyor, nefes alış verişi düzene giriyor. Kollarını omuzlarıma doluyor ve yüzünü boynuma bastırıyor. "Teşekkür ederim."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

RYDER

İşte bu, Luke.

HEM ERKEK HEM DE KADIN TAKIMLARI BÖLGE FİNALLERİNE DAMGASINI VURDU. Erkekler için

On yıl sonra ilk kez, her iki Briar programı da bu Nisan ayında kendi Frozen Fours'larında yarışacak.

Bölgesel turnuvada rakibimizi ezip geçtikten sonra bu ivmeyi sürdürüyoruz ve son dört takımla arenaya çıkmak için sabırsızlanıyoruz. Minnesota Duluth ve Notre Dame da geçmeyi başardı. Ancak playoffların asıl üzücüsü, UConn olarak bilinen ejderhayı öldürerek ilerleyen Arizona State oldu. Neyse ki bir sonraki turda Notre Dame ile karşılaşacaklar ve umarım finalde onlarla karşılaşmayız. Eski takım arkadaşım Michael Klein ile on sekiz yaşımızdan beri buzu paylaşmamıştım ve yumruğumla onun çenesini kırıyordum.

Maçtan önce iki hafta iznimiz var. Ve bu yıl şansımız yaver gitti; Frozen Four Boston'da düzenleniyor. Kadınlar turnuvası bizimkinden bir hafta önce ve Gigi yatağımda uzanırken birden yuvarlanıp "Benimle Vegas'a gelmek ister misin?" diye sordu.

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun?" Kibarca soruyorum.

"Hayır, senden Vegas'a gelip bizi izlemeni istiyorum. Ailem de orada olacak. Kardeşim de."

"Vay be, harika. Onları görmek için sabırsızlanıyorum."

Koluma hafifçe vuruyor. "Hadi ama. Sana çok ısındılar."

"Sadece annen."

Aslında, Hannah Graham şu anda benim en iyi arkadaşım. Gigi ne kadar sık mesajlaştığımız konusunda benimle dalga geçiyor. Kış tatilinden sonra başladı ve

Önce beni rahatsız ediyormuş gibi davrandım. Üstünü kapattım. Sürekli benimle iletişime geçmesinin garip olduğunu söyledim.

Hepsi konuşmaydı. Annesi ne zaman beni kontrol etse, göğsümde bir sıcaklık seli oluşuyor. Bu tamamen yabancı bir his.

Ama tamamen istenmeyen bir şey değil.

Birkaç gün sonra Gigi'yle uçağa biniyorduk. Boş zamanım olduğu ve ikimiz de okul ödevlerimizi iyi yaptığımız için, dersleri atlayıp bir gün erken gitmeye ve biraz turistlik şeyler yapmaya karar verdik. Vegas'a hiç gitmemiş.

Geldiğimizden birkaç saat sonra bu kararından pişman olmuş gibi görünüyor, dehşet içinde etrafa bakıyor. "Tanrım, bu ışıklar çok kötü. Neden hepsi bana doğru parlıyor? Günün ortasındayız! Kendimi uzay gemisindeymişim gibi hissediyorum." Sanki kendisine hakaret ediyormuş gibi üç metre yüksekliğinde su arkları fırlatan altın bir fıskiyeye bakıyor. "Bu hiç eğlenceli değil. Ben bu kadar abartılı değilim."

Kıkırdayarak parmaklarımızı birleştiriyorum. "Benim de pek

tarzım değil." Bakışlarımız kilitleniyor. Dudaklarımı yalıyorum.

"Otele geri dönelim mi?" Söylüyorum.

"Evet, lütfen."

Gecenin geri kalanını sikişerek geçirdik. Odamızdaki büyük duşta ona oral seks yapıyorum ve kırk dakika boyunca orgazm olmasını engelleyerek ona işkence ediyorum. O da bu iyiliğime tavandan tabana pencerelerin önünde bana sakso çekerek karşılık veriyor. Herkesin çıplak kıçımı görebilmesi ve muhtemelen birinin bizi filme alıp internette yayınlaması umurumda değil. Tek umursadığım ağzının ne kadar sıcak ve dilinin ne kadar ıslak olduğu, dudaklarının şaftım boyunca ilerlerken ne kadar ipeksi bir pürüzsüzlüğe sahip olduğu.

Daha sonra yatağa uzandık. Saçlarını okşadım. Uzaktan kumandaya uzanıyorum ve TSBN'ye gelene kadar kanalları çeviriyorum. Tüm zamanların en iyi on hokey oyuncusunu açıklayan bir geri sayım programı yayınlıyorlar. Bir numara Gigi'nin babası.

Yüzü ekrana yansıyınca kıkırdıyorum. "Yarın onu görmek için sabırsızlanıyorum. Eminim çok keyifli olacaktır."

"Senin için hiç üzülmüyorum. Artık seninle sohbet etmek istemeyen huysuz bir pisliğin etrafında olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

"O kadar da kötü değildim."

"Sen daha kötüydün. Sadece omuz silkerek iletişim kuruyordun. Sinir bozucu bir ahmak."

Sırıtıyorum. "Bana bir daha böyle dersen, konuşmak yerine omuz silkmeye geri dönerim."

"Hayır. Sel kapıları açıldı. Bunu geri alamazsın, bebeğim." O haklı.

Yapamam.

Televizyonu kapatıp yan yatıyorum ve bir dirseğimin üzerine çıkıyorum. Ona bakarken dudağımı ısırıyorum.

"Başka kimseyi istemiyorum. Bunu biliyorsun,

değil mi?" Gigi göz kırptı. "Bu da nereden çıktı?"

"Bilmiyorum. Sadece başka biriyle birlikte olmak istemediğimi bilmeni istiyorum. Asla."

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Ben de." Uzanıp yüzüme dokunuyor ve çenemdeki kirli sakalı okşuyor. "İşte bu, Luke. Sanırım ikimiz de bunu biliyoruz."

Evet, sanırım öyle.

Karnından gelen gürültülü hırıltı bedenlerimizin arasında titreştiğinde sarsılıyorum.

Akşam yemeğini atladık çünkü seks yapmakla

meşguldük. "İyi misin, Gisele?"

"Çok acıktım. Bu otelde neden oda servisi yok?" diye inliyor. Gözlerimi devirerek, "Çünkü olmayan bir otelde rezervasyon yapmamı özellikle istedin," diye hatırlatıyorum. "Senden alıntı yapmak gerekirse, şampiyona diyetindesin ve oda servisi tatlısının cazibesine kapılmamalı."

"Neden beni dinliyorsun?"

"İsteklerini görmezden gelmeye başlayacağım," diye söz veriyorum.

Homurdanıyor ve yataktan çıkıyor. "Sanırım yiyecek aramak için yine o korkunç şeride giriyoruz. Karnıma bir şeyler koymam lazım."

"Sana karnına koyman için bir şey vereceğim."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum Ryder. Bir bebekten mi bahsediyorsun yoksa meni yutan bir şey mi?"

Kahkahalarla yere yığılıyorum. "Neden her zaman şakalarımı çok derinlere inerek mahvetmek zorundasın?"

"Daha iyi şakalar yapın" diye tavsiyede bulunuyor.

Onu yataktan çekiyorum. "Haydi. Vegas, iki tane al."

İki gün sonra, Briar'ın Ohio State ile oynayacağı Kadınlar Frozen Four şampiyonluk maçının sabahında yüzümde kocaman bir gülümsemeyle uyandım. Gerçi yatağınızda muhteşem bir kadın varsa ve size mastürbasyon yapıyorsa böyle olur. Ben orada nefes nefese yatarken, o beni sınıra getiriyor ve sonra tam üzerine itiyor. Gigi de aynı şekilde sersemlemiş durumda, giyinirken heyecandan ışıldıyor ve zıplıyor.

"Keşke bütün günü seninle geçirebilsem," diyor ve yatağa geri sürünerek tamamen giyinik bedenini çıplak bedenimin üzerine atıyor.

Dün geceden sonra, tamamen aynı fikirdeyim. Sadece bu heyecanı devam ettirmek istiyorum. Onunla sonsuza kadar çıplak kalmak, ama oynaması gereken bir şampiyonluk maçı var.

"Piste gitmem gerekiyor," diyor isteksizce. "Ve ailemin uçağı yakında iniyor."

Onları almayı teklif ettim ama Hannah taksiye binmelerinin sorun olmayacağını söyledi. Garrett'ın benden nefret ettiği için şoförü olmamı istemediğinden şüpheleniyorum.

Ama şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok, benim onun kızı hakkında hissettiklerimi ve onun benim hakkımda hissettiklerini değiştirecek hiçbir şey yok. O benim, ben de onun kızıyım ve eninde sonunda bununla yüzleşmek zorunda kalacak.

Gigi gittikten sonra duş alıp giyiniyorum ve Graham'larla öğle yemeği için buluşmak üzere isteksizce otelden ayrılıyorum. Garrett ve Wyatt yemek boyunca birbirleriyle konuşurken, Hannah ve ben de kendi aramızda sohbet ediyoruz. Geleceğimde bundan çok fazla olacağını tahmin ediyorum.

Sonunda Briar yedek kulübesinin hemen arkasında mükemmel koltuklarımızın olduğu arenaya gitme zamanı geldiğinde rahatlama içinde boğuluyorum. Maç televizyonda yayınlanıyor, yani her yerde kameralar var. Flaşlar patlıyor. Pistte bir heyecan uğultusu dolaşıyor ve bu bulaşıcı. Koltuklarımıza yerleşirken ellerimi birbirine sürtüyorum. Bakışlarım Gigi'yi arıyor, formasının arkasına iniyor. #44. Uzun, koyu renk atkuyruğu kaskından dışarı sarkıyor.

Oyun başından itibaren hızlı tempoda geçiyor ama tam da şampiyonadan beklediğiniz gibi. En iyi kadın kolej oyuncuları şu anda o buzun üzerinde.

İlk periyodun yarısında, Gigi vizörünün arkasından bize sırıtmak için dönüyor. Tüm pisti sağır edici bir çılgınlığa sürükleyen golü attıktan sonra kendini yedek kulübesine attı.

"Vahşi görünüyor," diyor Wyatt. "Yabani bir çocuk yetiştirmişsiniz." Kıs kıs gülüyorum.

"Hey, suçu ona at," diyor Hannah kocasına başparmağını sallayarak. "Hokey genine sahip olan o."

Bu eşleşme için tamamen hazırım. Tüm zaman boyunca koltuğumun ucundayım. Tahterevalli gibi. Önce Briar tüm momentumu ele geçiriyor ve Ohio State'i burunlarından getiriyor. Sonra ani bir momentum değişimi ve Ohio, Briar ile buzu siliyor. Sonra bir başka ani değişim ve Whitney Cormac kaçıyor. Sayı yapamadı ama Briar atağa geçti. Whitney, Gigi ve Camila Martinez üç keskin nişancı gibi kaleye mermi yağdırıyor.

Gigi'nin bir profesyonel gibi kalenin arkasında döndüğünü görmekten daha büyük bir gurur yaşamamıştım. Kalecinin dikkatini dağıtıyor, Camila'ya arka kapıdan şut atma fırsatı yaratıyordu.

2-1, Briar.

İkinci dönem de hemen hemen aynı, ancak Ohio'lu kızlardan birkaçının olması gerekenden daha fazla fiziksel temas kurmaya başladığını fark ediyorum. Bazen sadece tesadüfi bir temas oluyor. Bazen de tesadüfi temasın içine gizlenmiş gizli bir kontrol. Bu genellikle hakemlerin düdük çalıp çalmayacağına bağlı.

Rakip pivot, #28, yine de çok fazla özgürlük alıyor. Hatun en az 1.90 boyunda, yani Gigi'den biraz daha uzun. Ama benim kadınım kendine hakim. Vücuduna kolaylıkla açı veriyor, #28'e karşı her yüzleşmeyi kazanıyor. Ve yine de hatun acımasız.

Bir noktada Garrett ayağa fırlıyor ve hakemlere bağırıyor. "Orada ne halt ediyorsunuz! Gözlerinizi kullanın! Bu açıkça kontroldü!"

Patlaması dikkat çeker. Birkaç çift göz tanıyarak genişler.

Hannah onu koltuğuna geri çekti. "Garrett, otur. Sahte sakalını ve gözlüklerini getirmedim."

Wyatt gülüyor.

Koltuğuna yeniden yerleşirken Garrett bana bir bakış attı. Ben de biraz sinirlendiğimi inkâr edemem.

"Bu piliç çok sert," diyorum ona.

Başını sallıyor. "Hakemler daha dikkatli olmaya başlasa iyi olur."

Neyse ki #28, Garrett Graham'dan ömür boyu sürecek bir kan davası kazanmaya ne kadar yakın olduğunu fark eder. Geri çekiliyor. Ohio'lu bir kanat oyuncusunun golüyle 2-2 berabere kaldılar.

Tanrım, bu oyun tam bir tırnak yedirme oyunu. Kollarımı dizlerime dayayarak öne doğru eğildim, gözlerim aşağıdaki aksiyona yapıştı.

Gigi pakı aldı ve mavi çizgiyi geçiyor. Topu bırakıyor; sonra Whitney'le birlikte kovalıyor ve kalenin arkasında Ohio'lu bir defans oyuncusuyla çarpışıyorlar. #28 numara kendini karışımın içine atıyor ve ben anında gardımı alıyorum. Garrett da öyle. Şahin gibi bakışlarımız fileye odaklandı.

Garrett, "Çıkarın şunu," diye mırıldanıyor. "Yirmi sekiz numarayla arka taraf çok tehlikeli."

Katılıyorum. Normalde Gigi'nin kendini tutmasını isterdim ama bu kızdan hoşlanmıyorum. Adley oyuncu değişikliği istediğinde Gigi pakı panolara çarptırıp yedek kulübesine doğru kaymaya başlayınca rahat bir nefes alıyorum.

Hattı değiştirmeye çalışıyor ama #28 nefesini ensesinde hissediyor, inmesine izin vermiyor. Lanet olası pislik. Rakibine baskı yapmak istemeni anlıyorum ama hadi ama. Hokey oyuncuları arasında hala onur vardır.

İki yeni forvet oyuna giriyor ve biri Gigi'nin yardımına koşuyor. Briar oyuncusu pak için mücadeleyi kazanıyor ve Gigi yuvada pozisyonunu alırken kayarak uzaklaşıyor. Bir şeyler bağırıyor. Pak dışarı fırlıyor ve 28 numarayla çarpıştığı anda sopasının üzerine düşüyor.

Bu tamamen bir kaza. Şu anda #28'e karşı kişisel bir kan davası olan ben bile onun bunu yapmak istemediğini söyleyebilirim. Sopası kırıldı ve dengesini kaybetti. Ve vücut ağırlığındaki ani değişim onu Gigi'nin sırtına çarptı.

Gigi ileri doğru uçarken hepimiz dehşet içinde izliyoruz. Panik içindeki gözlerim, Gigi'nin kafa üstü panolara çarpıp kaskının uçmasıyla #44'ün bulanık çizgisini takip ediyor.

Bir eli hala sopasını tutarken, diğer eli buzun üzerinde, atılmış kaskının yanına uzanmış bir şekilde yüzüstü yere yığıldı. Hepimiz ayağa kalktık. Kalabalık ilk başta ne olduğunu anlamadığı için çığlık atmaya devam ediyor. Sonra taraftarlar onun ayağa kalkamayacağını anlayınca tüm pist ölüm sessizliğine bürünüyor.

Kalbim durdu. Göğsümde atmayı bırakıyor, saf korkunun işe yaramaz, hareketsiz bir kütlesi.

Wyatt, yeşil gözlerini buza dikmiş, "Sadece soluk soluğa," diyor. Sesi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geliyor. "O iyi-"

O daha konuşmasını bitirmeden, ben koridorda koşmaya başladım. Gigi'nin babası peşimde, özür dilemeden insanların arasından geçiyorum.

Neredeyse aşağıdaki duvarın üzerinden atlayarak tribünler ile pleksiglas arasındaki yürüyüş yoluna çıkıyoruz.

Garrett bankın kapısının önündeki görevliye, "Bırakın geçeyim," diye çıkışıyor. "O benim kızım."

Çılgınca buza bakıyorum, kalbim hala atmıyor çünkü o hala hareket etmiyor. Başında bir hakem, Koç Adley ve takım arkadaşlarından bazıları var. Sonunda kapıdaki adamdan bıktım. Öne çıktım ve onu kenara itmeye çalıştım. Sanırım Briar'ın yardımcı antrenörlerinden biri ama kibar olmak umurumda değil.

"Oraya gidemezsin," diye ısrar ediyor ve yine yüzüme vuruyor.

Lanet bir izdiham bile Gigi'ye ulaşmamı engelleyemez.

"Cehennem gibi yapamam," diye homurdanıyorum. Ve sonra onu bir kez daha sertçe iterek yolumdan çekilmesini sağlıyorum. "Dışarıdaki benim karım."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

GIGI

Biz evlendik.

"YANI. UM. EVET. EVLENDIK."

Kadınlar soyunma odasında iğne atsan yere düşmez. Takım doktoru ve sağlık görevlileri beyin sarsıntısı geçirme tehlikem olmadığına kanaat getirerek az önce ayrıldılar. Kalabalığa öyle görünmesine rağmen aslında kafamı çarpmamıştım; kaskım buzun üzerine düştükten sonra çıkmıştı. Ama rüzgar beni tamamen dışarı attı. Yüzüstü yatarken, kulaklarım çınlarken ve ciğerlerim sıkışmışken, bir an nefes almayı unuttum.

Şimdi Ryder bankta yanımda oturuyor, ailem ve kardeşim ise önümüzde duruyor. Nutkum tutuldu. Doktorlar gittiğine göre, Ryder'ın ben düşmeden önce patlattığı bomba nihayet ele alınabilir. Onu etkisiz hale getirmek mümkün değil - aileme haberi verdiği anda bomba *patladı.* Ama umarım patlamanın sonuçları çok yıkıcı olmaz.

Korku içinde dudağımı ısırıyor, birinin konuşmasını bekliyorum.

"G, seni seviyorum. Sen benim kardeşimsin. Ama bu hayatımda duyduğum en klişe şey. *Vegas'ta evlendim*. Bu o kadar genel ki, bunun hakkında bir şarkı bile yazamam."

"Wyatt," diye uyarıyor annem.

Babam hala tek bir kelime bile etmedi. Tamamen ifadesiz. Yüzünde öfke bile yok. Hiçbir şey yok. Bir tuğla duvara, bir karton kutuya, size nasıl hissettiğini söyleyemeyen cansız bir nesneye bakmak gibi.

"Bakın, bunun beklenmedik olduğunu biliyorum," diyorum onlara.

Çünkü öyleydi. Tamamen ve inkar edilemez bir şekilde beklenmedikti.

Ama düşüncesiz değil.

Kardeşimin düşündüğünün aksine, tahmin edilebileceği gibi Vegas'ta kaçarak evlenmedik. Damarlarımızdaki alkolün etkisiyle neşeli bir Elvis tarafından evlendirilmedik. Taş gibi ayıktık. Mesai sonrası ruhsatı için başvurduk çünkü Vegas'ta bu mümkün. Ve sonra bunu düşünmek için koca bir gecemiz vardı. Fikrimizi değiştirmek için. Ertesi sabah adliyeye dönmek zorunda değildik ama döndük.

Ryder hâlâ başımda duruyor ve kafamı çarpmadığıma inanmadığı için telaşlı bir şekilde elini alnımda gezdiriyor. Çok şirin. Güven vermek için yanağına dokunuyorum ve parmaklarım teniyle birleştiği anda gözlerindeki endişe kayboluyor. Onun üzerinde bu güce sahibim ve o da benim üzerimde aynı güce sahip.

Fairlee'nin iyi eğitimli bir keskin nişancı gibi hayallerimi vurup beni kalbimden vurduğu bir kurşunla kanlar içinde bıraktıktan sonra kollarında hıçkıra hıçkıra ağladığım gece gibi. Bam. Rüya öldü. Ryder o geceyi daha iyi yaptı. Her gece daha iyi yapıyor. Ve her gün. Ve her dakika.

Birbirimizi daha iyi hale getiriyoruz.

"Söyleyeceğin her şeyi biliyorum." Annemle babamın konuşmayacağı belliyken ben konuşmaya devam ediyorum. "Çok genç olduğumuzu düşünüyorsun. Çok hızlı. Ama yanılıyorsunuz. Ve evet, benden önce binlerce aptal, idealist kızın erkek arkadaşlarıyla kaçtıktan sonra aynı sözleri söylediğini hayal edebiliyorum. Wyatt haklı, kulağa klişe geliyor. Ama Ryder ve ben aptal değiliz." Omuz silkiyorum. "Ve eğer partiye yeni katılıyorsan, ikimizin de idealist bir kemiği yok."

Kardeşim hafifçe homurdanıyor.

"Neyin içine girdiğimizi çok iyi biliyoruz. Mükemmel olmayacak. Sorunlarla karşılaşacağız. Hayat bizi her yönden, her zaman zorlayacak. Ama biz hayatı birlikte yaşamayı seçiyoruz. Bu işe gözümüzü dört açarak girdik."

Annemin kirpiklerine yapışmış gözyaşlarını fark ediyorum ve bir anlığına küçük bir çocuğa dönüşüyorum.

"Lütfen bana kızma," diye yalvarıyorum ama içten içe biliyorum ki sonsuza kadar kızgın kalsa bile, bu sadece başa çıkmam gereken bir şey.

Ben seçimimi yaptım. Bu o.

Annem yanıma gelip diğer tarafıma oturuyor ve kolunu bana doluyor. "Hayır, kızgın değilim. Her şeyin gökkuşağı gibi olmayacağını anlamana sevindim." Güven verici bir şekilde yanağıma dokunuyor. "Ama muhtemelen bunu... daha ayrıntılı tartışmanın ne yeri ne de zamanı." Ayağa kalktı. "Seni hastaneye götüremeyeceğime emin misin?"

Başımı salladım. "Gerçekten istemiyorum. Sağlık görevlisi beyin sarsıntısı protokolüne girmeme bile gerek olmadığını söyledi."

Oyunun geri kalanında oynayamayacağım, ki bu çok acımasızca. Ancak sağlık görevlilerinin muhtemelen sorun olmayacağını söylemesine rağmen takım doktoru bunu onaylamadı. *Muhtemelen* kelimesi Dr. Parminder'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Yani şimdi kenara alındım. Yarım devre kaldı ve benim dışarıda takımımla kayıyor olmam gerekiyordu. Ya da en azından yedek kulübesinde oturup onlara tezahürat yapmalıydım. Ama Koç Adley formamı değiştirmemi istedi, yani bunun için giyinmedim bile.

"Oraya geri döneceğim," diyorum kararlı bir şekilde, ayağa kalkarak. "Onlarla birlikte buzun üzerinde olamasam bile, yine de avazım çıktığı kadar bağırabilirim."

Ryder elimi tuttu. "Dışarısı çok gürültülü olacak."

"Başım ağrımıyor," diye homurdanıyorum. "Yemin ederim. Sadece nefes nefese kaldığım için ayağa kalkmam biraz zaman aldı."

Aileme tekrar baktım. Eskiden babam olan tuğla duvara. Uzun süren sessizliği sonunda içimde bir şeyleri tetikliyor. Sabırsızlık. Kızgınlık. Belki biraz da öfke.

"Bir şey söyleyecek misin?" Göz teması kurmaya çalışarak tam önünde durmak için hareket ediyorum. "Herhangi bir şey? Çünkü beni biraz korkutmaya başlıyorsun."

Gri gözleri benimkilere

kilitleniyor. Ve sonunda konuştu.

"Bu, gerçekten, şimdiye kadar yaptığın en aptalca

şey." Vurulmuş gibi irkildim.

"Ve beni hiç bu kadar hayal kırıklığına

uğratmamıştın." "Garrett," dedi annem sertçe.

Ama artık çok geç. Fairlee beni ABD Takımı'ndan uzak tuttuğunda beni yere seren kurşun yine hedefini buldu.

Bu sefer, babamın izniyle.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RYDER

Baba-kız sorunu

YENİ KAYINVALİDEM Briar'dan BİRKAÇ GÜN SONRA BENİ GÖRMEYE GELDİ

Kadınlar Frozen Four'u kazanıp üç yıl başka ellerde kaldıktan sonra kupayı üniversitemize geri getirecekler. Önceden aradığı için onu kapımda bulduğumda şaşırmadım.

"Hey, içeri gel," diyorum, ceketini onun için asarken. "İçecek bir şey ister misin? Kahve? Su? Son üç günü telafi etmek için bir ton likör?"

Hannah gülüyor. "Suyla başlayalım ve içkileri sonraya saklayalım." Onu evin derinliklerine, mutfağa doğru götürürken etrafına bakınıyor. "Düşündüğümden daha temizmiş," diyor sırıtarak. "Ben daha temiz bir mutfak bekliyordum.

bekar evi."

"Hayır, biz barbar değiliz." Duraksıyorum, utangaç bir bakış atıyorum. "Shane'in annesi ayda iki kez temizlikçi kadın gönderiyor."

Bu bana bir kahkaha daha attırdı. Mutfakta o masada otururken ben su almak için buzdolabına doğru i l e r l i y o r u m .

"Gigi taşınıyor mu? Henüz karar vermediğini söyledi."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Sanırım sömestr bitene kadar gayri resmi olarak burada kalacak. Sonra da Hastings'te birlikte bir yer buluruz." Shane ve Beckett hâlâ bu konuda bana ciddi sıkıntılar yaşatıyor. Vegas'tan ilk döndüğümde onlara Gigi'yle evlendiğimi söylediğimde ikisi de çok eğlenmişti. Saatlerce bu konuda benimle dalga geçtiler. Shane tüm gün boyunca benden Bay Graham diye bahsetti. Beckett bana balayı tavsiyeleri ve

Viagra hapları.

Bunun sadece bir eğlence ya da sadece kağıt üzerinde bir evlilik olmadığını anlayana kadar her şey eğlenceliydi. Eninde sonunda taşınacaktım. Son sınıfa kadar burada birlikte yaşamayacağız. O zamandan beri biraz durgunlar.

Hannah'ya su şişesini uzattığımda gözlerinin sol elimin yüzük parmağındaki gümüş kayışa takıldığını fark ediyorum. Gigi ve ben yüzükleri bu sabah Ana Cadde'deki küçük bir kuyumcudan almıştık. Hala ne zaman aşağıya baksam ve onu orada görsem irkiliyorum.

Hangimizin düğüm atmayı önerdiğini bile hatırlamıyorum. Sanırım ben önermiş olabilirim. Vegas'taki o ilk gece Strip'te el ele yürüdüğümüzü ve hayatımın geri kalanında el ele tutuşmak isteyeceğim başka kimse olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Ve açıklanamaz bir nedenden dolayı, Gigi kabul etti.

"Evli," diyor annesi eğlenen bir bakışla. "Evli,"

diye onaylıyorum.

Düşündüğün zaman çok komik geliyor. Bir yıldır birlikte bile değiliz.

"Deli olduğumuzu düşündüğünüzü biliyorum," diyorum omuz silkerek.

"Aslında, hayır. Ben tanımıyorum. Kızımı tanırım. Bu işlere kolay kolay girmez. Ve sanırım seni de tanımaya başlıyorum. Düşüncesiz değilsin."

"Hayır," diye kabul ediyorum.

Aslında ben tam tersiyim. Hesaplı. Önce atlayıp sonra düşünen insanlara karşı sürekli şüpheciyim.

"Bak," diyorum kabaca, kısa bir sessizlikten sonra, "bu konuda hemfikirmişsin ya da destekliyormuşsun gibi davranmak zorunda değilsin. Kocan gibi tepki vermen için sana izin veriyorum. Bize karşı tam bir sessizliğe bürün."

"Hey, deniyor."

Haksız da değildir; Garrett son üç gündür Gigi'ye mesaj atmış, onu aramış ve konuşmak için birçok sesli mesaj bırakmıştır. Ama kızı inatçıdır. Zeytin dalını kabul etmeyi reddeden tek kişi o.

"Ona zarar verdi," diyorum sessizce.

"Biliyorum. Pişman. Siz ikiniz onu hazırlıksız yakaladınız. Garrett sürprizlerden hoşlanmaz. Ve hayır, gizliden gizliye üzgün değilim."

"Gerçekten mi?"

Masanın öbür ucuna uzanıyor ve iki elimi de avuçlarının içine alıyor. "Anneni genç yaşta kaybettiğini biliyorum," diye söze başladı.

Sandalyemde kayıyorum, omuzlarım geriliyor çünkü Gigi'nin ailesine geçmişim hakkında ne kadar şey anlattığını bilmiyorum. Ondan babamın yaptığı şeyi sır olarak saklamasını istemedim ama ailesinin bildiği fikri yine de rahatsız edici.

"Annesiz büyümek kolay bir şey değil." Omuz

silkiyorum. "Üvey annelerim vardı."

Yüzümü arıyor. "Sana iyi davrandılar mı?"

Başımı ani bir şekilde sallıyorum. Boğazım düğümleniyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ellerimi sıktı. "İşte bu yüzden buraya geldim. Senin için burada olduğumu bilmeni istedim. Ciddiyim Luke. Uzun bir süre daha hayatımızda olacağından hiç şüphem yok ve bu beni hiç rahatsız etmiyor."

Bir düşünce zihnimin arkasını gıdıklıyor. Kendi annem hakkında. Eğer hayatta olsaydı ve ben eve evlendiğim bir kızı getirseydim, acaba nasıl tepki verirdi? Gigi'nin aslında "herhangi bir kız" değil, benim tüm hayatım olduğunu anlayacak kadar bilge olup olmayacağını.

Ama asla bilemeyeceğim. Ve bu kasvetli düşünce içimde bir şeyleri tırmalıyor. Göz kırpıyorum. Tekrar kırpıyorum. Gözlerimdeki nem dağılmıyor. Sadece kabarıyor, görüşümü bozuyor.

"Hey," diyor Hannah nazikçe. "Sorun yok."

Bakışlarından kaçmak için başımı çeviriyorum. Kendimi çiğ ve açıkta hissediyorum.

Sandalyesinden kalktı ve benimkinin önüne çömeldi. "Özür dilerim. Annenden bahsetmemeliydim."

"Hayır, s o r u n y o k." Sesim kesildi. Kolumu yüzümde gezdirip kolumla gözlerimi siliyorum.

B e n onu durduramadan Gigi'nin annesi beni kendine çekip sımsıkı kucaklıyor ve şimdi onun kollarında küçük bir çocuk gibi ağlıyorum.

Bu çok utanç verici.

Uzanıp bir tutam saçımı alnımdan uzaklaştırıyor, gözyaşlarımdan etkilenmiyor. "Tek söylemeye çalıştığım, sen artık ailedensin. Biliyorum.

Ben senin gerçek annen değilim ama kendi çocuklarımla gayet iyi geçindiğimi düşünüyorum." "Yaptın," diyorum kalın bir sesle.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, bir telefon ya da mesaj uzağındayım. Her zaman senin için burada olacağım."

Birden ön kapının açıldığını duydum. Shane ve Beckett'ın sesleri. Hannah kalkıp yerine otururken ben hızla gözlerimi ovuşturuyorum. Suyundan bir yudum alıyor, sonra şişeyi yere bırakıp iç çekiyor.

"Peki, şimdi baba-kız sorununu nasıl çözeceğiz?"

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydır. Bir hafta geçti ve Gigi hala babasıyla konuşmayı reddediyor. Garrett o kadar umutsuzluğa kapıldı ki beni arayıp onun adına araya girmemi bile istedi. Deneyeceğimi söyledim. Çünkü bir, o benim idolüm. Ve ikincisi, o artık benim kayınpederim.

Ama o benim karım.

Eşim.

Bunu söylemek hâlâ gerçeküstü geliyor. Hayatım boyunca hokey dışında hiçbir şey bana kendimi tam anlamıyla doğru hissettirmedi. Buzun üzerindeyken, diski kovaladığımda, kaleye şut attığımda, kendimi hep en çok o zaman kendim gibi hissettim. Aidiyet duygusu, tam da olmam gereken yerdeymişim gibi.

Hayatımda sadece bir kez daha böyle hissettim.

Adliyede Gigi'ye "Evet" dediğimde.

Birbirimizi seçtik. Ve o haklı, bunun kolay olmasını beklemiyorum. Hayat asla kolay değildir. Ama tüm zorluklara birlikte göğüs germek istediğim kişi o. O benim ortağım ve ne olursa olsun, her zaman birbirimizin arkasını kollayacağız.

Bu yüzden, babasının o gün soyunma odasında söylediği her kelimeden pişman olduğunu bilsem de, şimdi onu geri almam gerekiyor.

Ama dostum, bu sözler onu derinden yaraladı. Hayatı boyunca onu memnun etmeye çalışmış ve o da gidip ona hayal kırıklığına uğradığını mı söylüyor? Hayır, onu hiç bu *kadar hayal kırıklığına uğratmadığını mı?*

Bunu unutması uzun zaman alacak. Garrett biliyor ve bu yüzden çaresizlik içinde bana dönüyor. Bunun onu öldürmesi gerektiğini biliyorum. Evliliğimizi onaylamadığı çok açık.

İşin tuhafı, kayınvalidem dışında onaylamayan biri de yeni kayınbiraderim. Wyatt Vegas'tan ayrıldığı sabah havaalanından bana mesaj attı.

WYATT:

Kardeşimi incitirsen ben de seni incitirim. Beni anlıyor musun, Bill?

BEN:

Bill mi?

WYATT:

Kayınbirader. BIL yazmaya çalıştım ama otomatik düzeltme beğenmedi. Yani artık Bill'sin. Ona zarar verme ve aramız iyi olsun.

BEN:

Yapmayacağım ve harika.

WYATT:

Ailemize hoş geldin. İyi geçinmek için çaba göstermemiz gerektiğini anladım. Artık sonsuza kadar seninle kalacağımıza göre.

BEN:

Teşekkürler, Bill.

Wyatt yarın akşam Frozen Four'da beni izlemek için Boston'a uçmuyor ama Hannah ve Garrett geliyor. Garrett muhtemelen birlikte otururlarsa Gigi'nin onun varlığını kabul etmekten başka çaresi kalmayacağını umuyor.

Arizona iki gün önceki eşleşmede Notre Dame'ı yendi ve Ulusal Şampiyona'da onlarla oynayacağız. Bunu sevmedim. Tekrar Michael Klein ile oynamaktan endişeliyim. Bu sezon Arizona ile karşılaşmadık, bu yüzden oyun sırasında nasıl davranacağını kim bilebilir.

Jensen ve koçluk ekibi de dahil olmak üzere tüm ekip o gece yemeğe çıkıyor. Reşit olmayanlarımızın bir bardak bira sipariş etmesine bile izin veriliyor - ve Jensen'in nezaketle bize bildirdiği gibi sadece bir tane. Sonra da bu teklifi kabul edenlerin bu akılsızca seçimle mücadele etmek için üç bardak su içmeleri gerektiğini ekliyor. Yine de birkaçımız o birayı sipariş ediyoruz.

Evlilik haberim kadroda yayıldı ve Colson'ın yemek sırasında birkaç farklı durumda alyansıma baktığını fark ettim. Göz göze geldiğimiz bir seferinde, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve tiksintiyle arkasını dönüyor. Yanında Jordan Trager dayanışma içinde bana bakıyor. Boyun eğerek bira bardağıma uzandım.

Otele yeni döndük ve kayınpederim mesaj atıp barda olduğunu ve bir dakikam olduğunu söylediğinde lobiye doğru ilerliyoruz.

"Seninle yukarıda buluşuruz," diyorum Shane'e. O da başını sallayıp odamıza çıkıyor.

Rakip takımdan bazı çocuklar hokey ceketlerini giymiş lobide dolanmaktadır. Garrett Graham'ın bardan lobiye doğru adım attığını gördüklerinde gözler açılır ve çocuklar heyecanla mırıldanır.

"Hey," diyor bana ulaştığında. Bakışları hissetmiş olmalı ki ensesini ovuşturuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Barda bir şeyler içmeyi önerecektim ama başka bir yere gitmeye ne dersin?"

Başımı salladım. "İyi fikir."

Otelden çıktık ve caddeyi hızlıca taradık. Bloğun sonunda bitişiğinde bir kahve dükkanı olan bir kitapçı var, biz de oraya doğru yürüyoruz.

"Senden iyilik istemeye hakkım yok," diye başladı Garrett hayıflanarak. "Sana karşı pek misafirperver olmadığımı biliyorum. Tatil için Stan'le birlikte eve geldiğinde. Kampıma ilgi gösterdiğinde. Muhtemelen daha az hıyarca davranabilirdim."

Omuz silkiyorum. "Her şey yolunda. Ben kin tutmam."

"Genelde ben de yapmam. Ama şunu söyleyebilirim ki" -kaşlarını çatarak- "onunla evlenmeden önce benden onay istememiş olman hoşuma gitmedi."

Merakla başımı ona doğru eğdim. "Sen verir miydin?"

"Hayır."

Bir homurtu duyulur. "O zaman izin almaktansa af dilemek daha iyi, değil mi? Çünkü onunla her halükarda evlenirdim. I-" Çenem düştü. "Vay anasını."

"Ne var-"

Ama ben çoktan kafe ile kitapçı arasındaki bölüme doğru ilerlemeye başlamıştım. Kurgusal olmayan kitaplardan oluşan bir masanın yanında, dikkatimi çeken şövalenin önünde duruyorum. Üzerinde, akan bir nehir tarafından ikiye bölünmüş çorak beyaz bir manzarayı tasvir eden büyük bir poster baskısı sergileniyor. Blok harflerle yazılmış:

UFUKLAR: YUKON BÖLGESİ

Vay
canın
a.
Kahr
etsin.

"Ne yapıyorsun?" Garrett yanıma geldi.

Onu görene kadar mağazanın içini tarıyorum - aynı posteri tutan başka bir şövalenin yanında oluşan küçük bir sıra. Sıranın en önünde, bir tarafında CD yığınları, diğer tarafında ise vesikalık fotoğraf yığını olan bir masa var. Masanın arkasında kırmızı ekose gömlek ve mısır kabuğu sarısı jartiyer giymiş yaşlı bir adam oturuyor. Kıyafetini eski zamanlardan kalma bir şapka ve siyah çerçeveli gözlükler tamamlıyor.

"Dostum, bu Dan Grebbs," diyorum
Gigi'nin babasına. "Kim?"

"Kızınızın takıntılı olduğu doğa sesleri adamı. Hadi, sıraya girmeliyiz."

Şaşkına döndü. "Neden?"

"Çünkü Gigi onu seviyor ve ona imzalı bir fotoğraf almak istiyorum.

CD'sini de alırdım ama muhtemelen bu parçayı çoktan indirmiştir."

Şaşkın suratını görmezden gelerek sıraya giriyorum, karşımdakinin kendi ekipmanıyla doğa sesleri kaydeden seksen yaşında bir adam olduğu düşünülürse bu süre şaşırtıcı derecede uzun. Adam enstrüman bile eklememiş ama sanırım bu da cazibesinin bir parçası.

Garrett iç çeker ve "Gidip kahve getireyim." der.

Sıra yavaş ilerliyor, bu yüzden iki strafor bardakla döndüğünde hala orada duruyorum. Birini bana uzattı.

"Siyah iyi mi?"

"Harika,
teşekkürler."

Yine bana bakıyor. "Ne?"

Mırıldanıyorum.

"Yok bir şey," diyor ama bakmaya devam ediyor.

Çizgi yaklaşıyor. Şimdi Grebbs'in önündeki kadına ne söylediğini duyabiliyorum. Kadın ellili yaşlarında, bu adamdan imza almak için uygun bir yaş gibi görünüyor.

"...yirmili yaşlarının sonunda hâlâ heyecan arayan bir genç için Yukon ıssızdı. Hatta etrafımdaki uçsuz bucaksız açıklığa rağmen boğucuydu. Ama zihnimin berraklaşmasına izin verdiğimde, Klondike'ın telaşını ve Tombstone Dağı'ndan bana doğru sürüklenen havanın canlı öpücüğünü kucakladığımda, değiştim."

"Bu... inanılmaz. Yaptığınız iş için teşekkür ederim, Bay Grebbs. Gerçekten."

"Sana bu deneyimleri sunmak benim için bir onur, canım." Ona bir CD ve vesikalık fotoğraf uzatır.

Arkasından gelen çift oyalanmıyor, sadece eşyalarını imzalatıp gidiyor ve çok geçmeden Gigi'nin işitsel idolünün önünde kendimi yersiz ve açıkçası aptal hissediyorum.

Ama Garrett beni dürttü ve bir adım öne
çıktım. "Uh. Selam. Bay Grebbs. Büyük
hayranınızım."

Göz ucuyla Garrett'ın gülmesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırdığını görüyorum.

"Aslında hayran olan karım. Tüm ses manzaralarınız onda."

Garrett eline öksürüyor.

"Cidden, dini olarak seni dinliyor. Arabada, koşularında, meditasyon yaparken."

"Ne kadar harika." Dan Grebbs'in nazik gözleri var. Onda da sesi kadar rahatlatıcı bir şey var.

Ve Gigi'ye asla ama asla onun sesinin yatıştırıcı olduğunu düşündüğümü söylemeyeceğim.

Bunu sonsuza dek bana karşı kullanacak.

"Karının adı ne genç adam?" "Gigi." Onun için heceledim.

Eline siyah keçeli bir kalem alıyor ve eğilerek vesikalık fotoğrafının yan tarafına bir makaleye benzeyen bir şeyi titizlikle yazıyor. Fotoğraftaki ekose ve pantolon askısı kombinasyonunu giyiyor. Aynısı olduğuna eminim.

Bana uzattı. "Karın için bunu yapman çok düşünceli bir davranış." "Teşekkür ederim."

Bir sonraki hayrana yer açmak için uzaklaşıyoruz. Vesikalık fotoğrafı katlamak istemediğim için rulo yapıyorum. Garrett beni izlemeye devam ediyor.

"Bana öyle bakmayı kes," diye homurdandım. "Aptalca olduğunu biliyorum." Sadece iç geçiriyor ve başını kendi kendine sallıyor. "Onu gerçekten seviyorsun." "Öleceğim güne kadar," diyorum basitçe.

Parmakları kahve fincanının etrafında sıkıca kıvrılıyor. "Benden sonsuza dek kaçacak mı?" diye soruyor mutsuzca.

"Umarım öyle değildir. Ama onu bilirsin, inatçıdır." Ona omuz silkiyorum. "Ve tüm hayatını seni memnun etmeye çalışarak geçirdi."

Suçluluk duygusu gözlerinde parlıyor.

Onu rahatlatmak için acele ettim. "Ona baskı yapmadın, bunu anlıyorum. O kendi kendine baskı yapıyor ve bunun farkında. Ama bu, tek yapmak istediği şeyin seni gururlandırmak olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Gurur *duyuyorum.* Ve sadece hokeyde iyi olduğu için değil. Bakın, öfkeyle bir şeyler söyledim. Ama aslında öfke değildi. Korkuydu." Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. "Çünkü o anda onu kaybettiğimi biliyordum. O artık bana ait değil."

Başım şaşkınlıkla sarsıldı.

"Mülkiyet gibi bir aidiyeti kastetmiyorum," diyor hışımla.

"Hayır, ne demek istediğini anlıyorum."

"O benim küçük kızım. Bunun ne anlama geldiğini bir gün anlayacaksın, eğer ikinizin çocuğu olursa. Eğer bir kızınız olursa."

Otele doğru ilerlerken konuşmaya devam ediyor. "Keşke bazı şeyleri açıklamama izin verseydi."

"Yapacak. Eninde sonunda."

Alaycı bir kahkaha atıyor. "Bu pek cesaret verici değil."

"Eğer kendi kişisel amigo kızını istiyorsan, ben senin adamın değilim." "Anlamıştım."

"Yine de senin adına onunla tekrar konuşacağım. İkinizin konuşmamasından iyi bir şey çıkacağını sanmıyorum-"

"Luke Ryder?"

Gözlüklü ve spor ceketli bir adam yolumuzda belirdi. Anında gardım bir metre yukarı fırladı.

"Evet?" Temkinli bir şekilde söyledim.

Aç bir parıltı gözlerini aydınlatıyor ve aniden elini cebine atıp mini bir kayıt cihazı çıkarıyor ve yüzüme doğru itiyor.

"Babanızın yaklaşan şartlı tahliye duruşması hakkında bir yorumunuz var mı?"

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

RYDER

Medya fırtınası

SOĞUK, ÇIRPINAN BIR HIS GÖĞSÜMDE FISILDIYOR. Güneye doğru ilerliyor, midemi bulandıran bir çalkantıya dönüşüyor.

Nutkum tutuldu. Çok konuşkan biri olduğumdan değil, ama başka koşullarda en azından bir *siktir git* ya da *kaybol diyebilirdim*.

Ama elimde hiçbir şey yok.

"Kaynaklarım duruşmada onun aleyhinde konuşmayı reddettiğinizi söylüyor," diye üsteliyor muhabir ben yanıt vermeyince. "Babanızın serbest bırakılmasını destekliyor musunuz?"

Etrafta dolaşan tek muhabir o değil. Birkaç kişi daha otelin lobisinde pusuya yatmış, kanımın kokusunu almış köpekbalıkları. Elinde not defteri olan bir adam ve yanında kameraman olan bir kadın aceleyle yanıma geliyor.

"Luke Ryder?" diyor kadın hevesle. "Herhangi bir yorumunuz var mı-"

Garrett yüz ifademi fark ediyor ve kendi yüz ifadesi hemen sertleşip taşa dönüşüyor. "Yorum yok" diye bağırıyor ve sonra beni uzaklaştırmak için elini koluma koyuyor.

Asansörde bana ciddi bir bakış attı. "Kaçıncı kat?"

"Dokuz," diyorum zayıfça.

Birkaç dakika sonra Garrett ve ben odama girdik. Alt kattaki köpekbalıklarının haberi Briar'da çoktan yayılmıştı, çünkü arkadaşlarımdan birkaçı çoktan odaya girmişti. Bana tedirgin bir şekilde bakmakla Garrett Graham'a aval aval bakmamaya çalışmak arasında gidip geliyorlar.

"Dostum, aşağıda soru soran bir grup gazeteci var," diyor Shane suratsızca.

"Evet, az önce gördüm."

Bir nefes alıyorum ve mini buzdolabına gidiyorum. Bir şişe su alıyorum ama kapağını açmıyorum. Sadece alnıma bastırıyorum. Sıcak hissediyorum. Rahatsızlıktan dolayı gergin.

"Ne oluyor lan?" Çocuklara mırıldandım.

Beckett odanın karşısındaki küçük aşk koltuğundan sesleniyor. "Eski dostun Michael Klein dün gece bir röportaj verdi. Klipleri viral oldu."

Çenem sıkıştı. "Ne dedi o?" Shane gözlerime bakıyor. "Pek iyi değildi."

"Ne dedi?" Tekrar ediyorum.

Arkadaşlarım bana özet geçtiler. Bir spor blogu Klein da dahil olmak üzere bazı Arizona oyuncularının video profillerini yayınladı. Benimle olan önceki ilişkisi sorulduğunda, beni soyunma odasında sebepsiz yere peşinden giden öfkeli bir serseri olarak resmetti. Ama endişelenmeyin, Bay Martyr sözlerine şöyle devam etti: "Köprünün altından çok sular aktı" ve "O bunları geride bıraktı."

Ama viral olan kısım bu değil. Dünya Gençler Şampiyonası'ndan sonra yaptıklarımın kendisini şok edip etmediği sorulduğunda Klein, ailemde şiddet eğilimi olduğu için hiç şaşırmadığını söyledi.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Garrett onaylamayarak.

Muhabir daha sonra bu ifadeyi aldı ve hevesle onunla koştu. Biraz araştırma yaptı, geçmişimi öğrendi ve bir devam makalesi yazdı. Maricopa Savcılığı'ndan bir kaynak duruşmaya katılmayı reddettiğimi söylemiş ve şimdi de babamın serbest bırakılmasını *istediğim* için aleyhinde konuşmadığım iddia ediliyor.

İstediğim şey kusmak.

Aralarında Koç Jensen ve Koç Maran'ın da bulunduğu başka bedenler de içeri giriyor ve çok geçmeden tam ölçekli bir toplantı başlıyor. Tüm vücudum kaşınıyor, sanki derimin üzerinde karıncalar geziniyor. Shane ve Beckett babamı, Owen'ı biliyor ama başka kimse bilmiyor ve şimdi orada durup başıma gelen en karanlık şeyi tartışmak zorunda kalıyorum.

Gigi'ye verdiğim kadar detay vermiyorum. Takım arkadaşlarıma sadece olayın özünü anlatıyorum. Babamın silahı vardı. Silah patladı. Annem öldü.

Hepsi üzgün. Trager bile üzgün görünüyor.

"Sorun yok," diyorum onlara, o kadar rahatsızım ki bir deliğe girmek istiyorum.

Gigi'nin burada olmasını isterdim ama yarına kadar gelmeyecek. Eminim onu arasam, arabaya atlar ve buraya gelmek için tüm hız limitlerini aşar. Ama bu gecenin takımımla ilgili olması gerekiyordu. Akşam yemeği, maç kaseti, iniş çıkışlarla dolu inişli çıkışlı bir sezonun son resmi gecesi.

"Bu Klein denen pislik neden kendisini ilgilendirmeyen konularda röportaj veriyor?" Öfkeli talep Rand Hawley'den geldi.

Trager, "Gerçekten," diyerek Rand'e katılıyor. "Bu adamın çenesine tel taktırmayı hak ettiğini düşünmeye başladım."

Omuz silktim. "Söyledi. Maçtan sonra soyunma odasında çok daha çirkin şeyler söyledi."

"Ne dedi o?" Colson, Garrett'ın yanındaki duvara yaslanmış tüneğinden bana bakıyor. Case içeri girdiğinde birbirlerine sarıldılar. Bunu görmek hoşuma gitmemişti.

"Tekrarlamaya değecek bir şey yok." Odaya bakarken boğazıma bir iç çekiş düğümleniyor. "Bütün yıl benimle oynadınız. Öfkeli biri olmadığımı biliyorsunuz. Beni tetiklemek için çok şey gerekir."

Trager, "Yani bu lanet olası pislik o zaman da ağzını açıyordu ve şimdi yine yapıyor," diyor. "Ne yapmaya çalıştıklarını biliyorsunuz, değil mi? Kafamız oyunda olmasın diye bu gereksiz saçmalıklarla dikkatimizi dağıtmaya çalışıyorlar."

Odadan öfkeli mırıltılar yükseliyor. Bense Trager'ın *gereksiz* kelimesini bilmesinden daha çok etkilendim.

Rand, Trager'a başını sallayarak, "Siktir et onu," der. "Bu işe yaramayacak."

"Hayır," diye onaylıyor Colson. "Olmayacak."

Koç Jensen nihayet konuşuyor, sert bakışları üzerimde. "İsterseniz yarın sabahki basın toplantısını atlayabiliriz. Yetkililere ilgilenmediğimizi söylemekte bir sakınca görmüyorum."

Her zaman iki takım arasında, genellikle kaptanlar ve yardımcılardan oluşan bir maç öncesi basın toplantısı düzenlenir. Michael Klein ikincisi oluyor.

"Sorun değil," dedim Koç'a. "Ben yaparım."

Koyu renk gözleri yüzüme odaklanıyor. "Başın yarın olması gereken yerde olacak mı?"

"Her zaman," söz veriyorum.

Koçlar, ayrılmadan önce beni kolumdan alkışlayan Garrett ile birlikte kapıya yöneliyor. Diğer herkes de dağılmaya başladı. Çeşitli adamlarla kapıya kadar yürüyorum ve duymak istemediğim çeşitli cesaretlendirme sözlerini kabul ediyorum. Sadece rahat bırakılmak istiyorum. Shane'in şu anda burada olmamasını bile isterdim, o benim oda arkadaşım.

Colson oyalanıyor, sonra koridora çıkmamı işaret ediyor. Kapıyı açık tutmak için kilidi çeviriyorum ve onu takip ediyorum.

"İyi misin?" diyor kaba bir şekilde.

Hafif bir gülümseme sunuyorum. "Öyle olup olmamam gerçekten umurunda mı?"

"Evet. Ayrıca..." Case bir nefes verir. "Bunu hayatımda söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama... Seni özlüyorum."

"Saçmalık."

Gülüyor. "Değil mi? Aklı başında kim senin uzun süren sessizliklerini ve aşağılık sözlerini özler ki?"

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve Case'in bakışları sol elimde sabitleniyor. Aynen böyle, kahkahası kesildi.

"Tanrım, Ryder. Eski kız arkadaşımla evlenmişsin," diyor

açıkça. "Hayır, karımla evlendim."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, soluk mavi gözleri ayaklarına odaklanıyor. Sonra tekrar iç çekiyor.

"S i z i n l e takılmaya hazır mıyım bilmiyorum. Sadece üçümüz."

"Kimseye böyle rahatsız edici bir işkence yaşatmam."

Kıs kıs gülüyor. "Ama bunu atlatacağım," diyor omuz silkerek. "Sen kötü bir adam değilsin Luke. Bunu bilerek yapmadığını biliyorum."

"Ben yapmadım." Ben de iç çektim. "Kime aşık olacağına yardım edemezsin."

"Hayır. Yapamazsın." Elini uzattı. "Eğer istersen biz iyiyiz."

"İstiyorum."

Elini sıkıyorum, ama beni yandan kucaklamak için çekerek şaşırtıyor. Ben de karşılık veriyorum ve ayrıldığımızda ona kararlı bir bakış atıyorum.

"Bu Klein saçmalığının kafamı karıştırmasına izin vermeyeceğim," diye söz veriyorum.

"Yapacağını hiç düşünmemiştim." Gözlerinde çelik gibi bir bakış var. "O pislikler yarın batacak. Merak etmeyin, bu numarayı yaptıklarına pişman edeceğiz onları."

Ertesi sabah Julio Vega'dan gelen cevapsız bir telefonla uyandım. Anında midem bulandı, çünkü Dallas GM'sinin bugün finallerde bana şans dilemek için aradığından şüpheliyim. Tam da kirli aile geçmişimin aniden gündemde olduğu bir zamana denk geldi.

Telefonumu tutarak balkona çıkarken ellerim titriyor. Shane hâlâ uyuyor. Alarmdan önce uyandım, sanki bilinçaltım geleceğimi ellerinde tutan adamdan gelen bir aramayı kaçırdığımı hissetmiş gibi.

Havada bir serinlik var ve keşke önce kapüşonumu giyseydim diyorum. Bir tişört ve eşofmanla orada duruyorum, soğuk parmaklarım aramasına cevap vermek için kaydırıyor.

"Luke, seni yakaladığıma sevindim. Erken saat için

özür dilerim." "Sorun değil. Uyanıktım."

Vega, "Kendini ne tür bir medya fırtınasının içinde buldun," diyerek doğrudan konuya giriyor. "Odağı gerçekten önemli olan şeylerden uzaklaştırmanın yolu, ha? Bu Frozen Four. Yazmaları gereken şey bu."

Midem düğüm düğüm oldu. "Özür dilerim, efendim. Bu olayla hiçbir ilgim yok.

-"

"Oh, yanlış anladınız. Suçu sizin kapınıza atmıyorum. O akbabalar. Ve ilk makalenin kaynağına bakılırsa, rakibiniz sizi sinirlendirmeye çalışıyormuş gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor."

"Bu konuda benim ve franchise'ın tam desteğine sahip olduğunuzu bilmenizi istedim."

O kadar şaşırdım ki neredeyse telefonu dokuzuncu kat balkonundan düşürecektim. "Öyle mi?"

"Elbette. Sadece yakında ailenin bir parçası olmakla kalmayacaksın, aynı zamanda bu sadece genel bir terbiye. Çok genç yaşta bir ebeveyn kaybettiniz. Bu olmamalı.

bir gösteri ya da dedikodu malzemesi haline getirildi."

Yutkunuyorum. "Teşekkür ederim efendim. Minnettarım."

"Ben de annemi genç yaşta kaybettim. Bu kadar korkunç koşullar altında değil ama yine de acı verici. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa - Phoenix'teki savcıyla konuşmamı, medya sirki olmadan duruşmaya katılmanızı ayarlamamı isterseniz - bana haber verin. Yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yaparız."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Ve bugün iyi şanslar. Dallas'ta sizi destekliyor olacağız."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra, gözyaşlarımı kırpıştırdığımı fark etmekten utanıyorum. Ama Tanrım, içime dolan rahatlama neredeyse duygusal bir boşalımdı. Telefonumu karıştırıp Gigi'ye mesaj atıyorum ve Vega ile yaptığım görüşmeyi ona anlatıyorum. O da uyandı ve hemen mesaj attı.

GISELE:

Çok sevindim, bebeğim.

Hâlâ yazıyor.

GISELE:

Belki artık sürekli diğer ayakkabının düşmesini beklemeyi bırakabilirsin? Dallas seni istiyor. Seni bekliyorlar. Kendinden şüphe etmeyi bırak.

BEN:

Yapmamaya çalışacağım.

GISELE:

Güzel. Şimdi gidip bir şeyler ye ve sabah pateninde aşırıya kaçmamaya çalış. Maça sakla.

BEN:

Seveceğim. Seni seviyorum.

GISELE:

Ben de seni seviyorum.

Zihnimi rahat, bedenimi gevşek tutmak için elimden geleni yapıyorum. Çok hafif bir maç günü pateninden sonra, basın etkinliği için otelin konferans salonuna gidiyorum.

Kapıya yaklaştığımda korku yükseliyor. Lanet olsun. Bunu yapmak istemiyorum. Ama bundan kaçmayacağım. Ben korkak değilim.

Kapıdan içeri girer girmez Koç Jensen beni kenara çekti ve "Cevap vermek istemediğin bir şey olursa 'Yorum yok' de, anlaşıldı mı?" dedi.

Başımı salladım.

"Bu konuda kendinizi kötü hissetmeyin ya da neden yorum yapmadığınızı açıklamayın. "Yorum yok. Nokta, cümle sonu."

"Evet."

Geniş odanın baş tarafına, aralarında bir podyum bulunan iki uzun masa yerleştirilmiş. Colson ve Demaine'in arasındaki bir sandalyeye yerleştim. Koç masanın en ucunda oturuyor, önünde ince bir cilt var. Briar'ın halkla ilişkiler uzmanları tarafından hazırlandığını tahmin ediyorum.

Arizona masasında baş antrenörleri, takım kaptanları ve biri Michael Klein olmak üzere iki yardımcı kaptan var. Kıvırcık saçlı adama bir bakış bile atmıyorum. Beni izlediğini hissediyorum ama takdir edilmeyi hak etmiyor.

Bir üniversite spor blogu tarafından yöneltilen ilk sorunun Briar'ın sezonu ve bu noktaya nasıl geldiğimizle ilgili olması beni rahatlattı. Colson bunu cevapladı. Kalabalıkla arası iyi. Sakin ve açık sözlü. Bir sonraki soru Arizona kaptanına yöneltildi. Bir kadın gazeteci bana hitap ettiğinde bu işten yara almadan çıkacağımı düşünmeye başlıyorum.

"Dün aileniz hakkında çok şok edici bazı detaylar ortaya çıktı.
Bunun bugünkü ruhsal durumunuzu etkileyeceğine inanıyor musunuz?"

Jensen müdahale etmeye hazır görünüyor ama ben cevap vermek için mikrofona doğru eğiliyorum. "Sanki geçmişim bir sırmış, saklamaya çalıştığım bir şeymiş gibi 'şok edici' ve 'ortaya çıktı' diyorsunuz. Öyle değildi. Bu konuda bilgisi olan herkes

Bilgisayar ya da telefon dünden önce aile geçmişimi biliyor olabilirdi. Şu anda bir grup insanın bu konu hakkında konuşuyor olması benim için hiçbir şey değiştirmiyor. Benim aklım her zaman oyunda."

Şaşırtıcı bir şekilde, konuyu kapatıyor ve başka kimse ailemi sormuyor.

Ancak sinir bozucu bir muhabir, odadaki diğer fili gündeme getirmeye karar verir.

"Michael, sen ve Luke en son birlikte buza çıktığınızda Dünya Gençler Şampiyonası'nda takım arkadaşıydınız. O karşılaşmanın kötü sonuçlandığını söylemek doğru olur mu?"

"Kötü mü?" diye alaycı bir şekilde yineliyor. "Kendimi hastanede buldum."

Cesur muhabir aramıza bakarak, "Belli ki aranızda hâlâ bir gerginlik var," diye araya giriyor. "Worlds'ten bu yana ikiniz konuştunuz mu ve baltaları gömdünüz mü ya da gömmek istiyor musunuz?"

Klein sadece mikrofona gülüyor.

Ses rahatsız edici ve tüylerimi diken diken ediyor. Pislik.

Ondan rahatsız olan tek kişi ben değilim. Göz ucuyla Case'in mikrofonuna doğru eğildiğini görüyorum.

"Bir sorum var," diyor Colson. Kaşlarını kaldırarak Arizona masasına doğru bakar. "Senin için, Klein."

Eski takım arkadaşım gözlerini kısıyor. Koçu araya girmeye çalışıyor ama Colson ondan önce konuşuyor.

"Soyunma odasında Ryder'a çeneni kırması için ne söyledin? Çünkü bütün sezon bu adamla oynadım ve onda bir azizin sabrı ve bir tuğla duvarın soğukkanlılığı var."

Bir süre sessizlik olur. Klein odanın dikkatle kendisini izlediğini fark eder ve bir tür cevap vermesi gerektiğini anlar.

Sonunda dişlerini sıkarak konuşuyor. "O gün ne söylendiğini hatırlamıyorum."

Ön sırada oturan meraklı bir kadın bana sesleniyor. "Ne söylendiğini hatırlıyor musun Luke?"

Bakışlarımı Klein'a doğru kaydırdım. Normalde çenemi kapalı tutardım. Bu küçük ayartmadan kaçınırdım. Ama alaycı kahkahası hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

Ve yıllardır peşimi bırakmayan sicilimdeki bu leke sonunda dayanılamayacak bir hal aldı.

Gigi'yle birlikte olmak bana bazen bir şeyleri dışarı vurmak gerektiğini öğretti, ben de omuz silkip tekrar mikrofona yaklaştım.

"Annemin ölmeyi hak ettiğini ve babamın da beni kafamdan vurması gerektiğini söyledi."

Cevabım büyük bir sessizlik getirdi.

Gazetecilerden birkaçı irkilmiş, diğerleri ise tiksinmiş görünüyor. Oturduğu yerde Klein'ın yüzü kıpkırmızı. Eli mikrofonun alt kısmına gidiyor ama koçu sanki "*tek kelime* etme" dercesine başını sallıyor. Çünkü Michael Klein'ın *bu* ifadeleri savunmaya çalışmasından iyi bir şey çıkmayacaktır.

Yine de çok net hatırlıyorum. Hâlâ bazen kafamın içinde dönüp duruyor.

Michael ve ben hep ters düşerdik. Kişiliklerimiz en başından beri birbirine hiç uymuyordu, bunun nedeni Klein'ın çabuk sinirlenmesi ve büyük muz olma ihtiyacının yarattığı güvensizlikti. Takımdaki en iyi oyuncu olarak tanınmak istiyordu ve benim ondan daha iyi olmama çok kızıyordu. Dünya Gençler Şampiyonasını *benim* attığım gol sayesinde kazandık. Bu onu içten içe yiyip bitirdi.

Soyunma odasındaki tartışmayı neyin başlattığını bile hatırlamıyorum. Başta sadece normal bir laf dalaşıydı. Onu görmezden geldim, bu da onu daha da kızdırdı. Ona aldırış etmeyince kolumu tuttu. Onu üstümden ittim. Ona gürültücü, mızmız bir pislik olduğunu söyledim. Sonra annemle ilgili o cümleyi kurdu ve ben de patladım.

Pişman değilim. Şimdi bile, bir basın toplantısında bir grup yabancının bana bunu sormasına katlanmak zorunda kaldığımda, o pisliğin çenesini kapattığım için pişman değilim.

Ve bu gece onu yenmenin her saniyesinden zevk alacağım.

JOSH TURNER ILE ATEŞLENIN

OWEN MCKAY RÖPORTAJ TRANSKRIPTINDEN ALINTI

ORIJINAL YAYIN TARIHI: 4/22
© THE SPORTS BROADCAST CORPORATION

BILIYOR MUSUN JOSH, BU SORUYA BIRAZ IÇERLEDIM. Briar Üniversite Ulusal Şampiyonluğu kazandı. Şu anda odaklandığımız şeyin bu olması gerekmez mi? Kutladığımız şey? Küçük kardeşimin Frozen Four'da galibiyet golünü atmasının nasıl bir duygu olduğunu neden bana sormuyorsunuz? Çünkü size söyleyeyim, çok iyi hissettirdi.

JOSH TURNER: Nereden geldiğinizi anlıyorum ve başarılarını kesinlikle küçümsemiyorum. Bu büyük bir başarı. Ben sadece canlı sohbetten gelen soruları okuyorum, Owen. Bunu seyirciler soruyor, ben değil.

MCKAY: Anlaşıldı, ancak ne ben ne de kardeşim dinleyicilerinize ya da bir başkasına babamızla ilgili bir yorum borçluyuz. O hapse girdiğinde ikimiz de gençtik. O zamandan beri onunla hiç görüşmedik ve görüşmeyi de düşünmüyoruz. Ayrıca geçmişimizi dünyaya anlatmak gibi bir niyetimiz de yok. Ve evet, şu anda kardeşim adına konuşurken kendimi rahat hissediyorum.

TURNER: Anlıyorum... Hmm... Tennessee'den Hank Horace, Amerika'daki adalet sisteminin mevcut durumu, özellikle de şartlı tahliye süreci hakkında yorum yapıp yapamayacağınızı soruyor-

Hayır. Sıradaki soru.

Pekâlâ... İşte eğlenceli bir soru. Kaliforniya'dan Sandy Elfman güzellik rutininizin ne olduğunu soruyor. Herhangi bir erkek var mı

tavsiye edeceğiniz ürünler?

BÖLÜM ELLİ İKİ

GIGI

Kocanız

"SENİN EVLİ OLMANIN GARİP OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORUM VE ASLA Anlıyorum," diyor Mya, anahtarlarımı aramak için ortak odamızda dolaşırken beni izlerken.

"Tuhaf, evet, ama sonunda tuhaf olmaktan çıkacak ve çok mantıklı olduğunu fark edeceksiniz."

İnatla başını sallıyor. "Yirmi bir yaşındasın. Kim yirmi bir yaşındayken evlenir ki? Orta Çağ'da değiliz!"

"Orta Çağ'daki piliçlerin on iki yaşında falan evlendiklerine eminim. Onlara kıyasla ben evde kalmış bir kızım. Yaşlı hizmetçi kızlarını evlendirmeyi başarsalardı annem rahatlamaktan bayılır, babam da tuz kokusu alırdı."

Ama anlıyorum. Biz genciz. Ve tüm arkadaşlarımın bunu kabul etmesi kesinlikle biraz zaman alacak. Kaçışımdan hiç etkilenmemiş görünen tek kişi Diana, ama onu hiçbir şey kızdıramaz. Şimdiden Sör Percival ile çifte randevulardan bahsediyor. Her nasılsa o ikisi hâlâ birlikteler, ama Diana onun hakkında daha fazla ayrıntı verdikçe adam daha kontrolcü görünüyor. Bunu sevmedim.

"Aman Tanrım, anahtarlarım nerede!" Hayal kırıklığı içinde

inliyorum. "Oh, aradığın şey bu muydu? İşte oradalar."

Ona öfkeyle bakıyorum ve onları almak için yanına gidiyorum. "Şu anda bana çok fazla zaman kazandırabilirdin."

"Nereye gidiyorsun? Kocanla plan mı yapıyorsun?" diye alay ediyor.

"Hayır. Spor pazarlaması ve psikoloji ödevlerimi Cuma günü aldım ve her ikisinden de geçtim, bu yüzden kendime kelebeklerde bir öğleden sonra ziyafeti çekiyorum.

bahçeler."

Bir saat sonra arabamı park ettim, üyelik kartımı okuttum ve dünyadaki en sevdiğim yere girdim. Nemli esintinin ve etrafımda kanat çırpan gökkuşağının tadını çıkararak bir süre patikalarda dolaşıyorum. Elimi uzattığımda mavi bir morfo kanat çırpıp parmağıma konduğunda gülümsüyorum. Disney prensesi olmaya en fazla bu kadar yaklaşabilirim ve bu muhteşem bir şey.

Kelebeğin parlak kanatlarının cam duvarlardan süzülen güneş ışığında nasıl yansıdığını hayranlıkla izliyorum.

"Çok iyi bir hayatın var," diyorum ona. "Sınavlara girmek zorunda değilsin ya da gelecek sonbaharda iş yükün hafiflesin diye yaz okulunda ders almak isteyip istemediğine karar vermek zorunda değilsin. Bütün gün burada uçup duruyorsun. Arkadaşlarınla oyna. Nektarını iç."

Sonra birden aklıma geldi, belki de buraya hapsolmak istemiyordur. Belki de konservatuarın ötesindeki büyük dünyada, onu öldürebilecek milyonlarca şeyle çevrili olmak istiyordur. Mesela Bergeron'un çenesiyle bir kelebeği havadan kapıp bütün olarak yediğini gördüm. "Özgürlüğüne kavuşmak için yenmek ister miydin?" Soruyorum. mavi morfo dehşet içinde.

Yakındaki bir çocuktan ürkek bir çığlık duyuyorum. Annesi bana kaşlarını çatıyor ve elini tutuyor. Onu benden uzaklaştırdı.

Vay be. Görünüşe göre artık çocukların önünde kelebeklerle felsefi konuşmalar yapamıyorsunuz. İnsanlar çok dar görüşlü.

Başka bir patikada dolanıyorum ve köşeyi dönüyorum. Babam orada duruyordu.

Donup kaldım. Çenem düştü. Oh, hadi ama. Ciddi misin? Babamın hayatı boyunca beni hiç bu kadar hayal kırıklığına uğratmadığı gerçeğini hatırlamadan güzel mutlu yerimde güzel bir Pazar geçiremez miyim?

Hatıralar bir kasırga gibi içimde dolaşıyor. Göğsümü yırtıyor, ardında acıdan başka bir şey bırakmıyor.

Yüzümden sızan neşeyi, burada genellikle hissettiğim neşeyi görüyor olmalı, çünkü yüz hatları mutsuzlukla kırışıyor.

Bana doğru yürüdü. "Hey."

"Burada olduğumu nereden biliyorsun?" Selamlama
yerine "Burada olduğumu nereden biliyorsun?" dedim.
"Kocan bana nerede olduğunu söyledi."
Kaşlarımı
kaldırıyorum. "Vay
canına." "Ne?"
"*Kocanızın* söylediği sözleri hiç çekinmeden söylediniz."
"Evet, şey..." Babam ellerini ceplerine sokuyor. Kargo pantolonu ve beyaz bir tişört giyiyor ve etrafımızdaki bazı kadınların ona nasıl baktığını kaçırmıyorum. Adam kırklı yaşlarında bile hâlâ havalı. "Fark ettin mi bilmiyorum ama Ryder ve ben artık arkadaşız."
Ryder da bana aynı şeyi söyleyip duruyor, aralarındaki havayı yumuşattıklarında ve tüm gerginliğin gittiğinde ısrar ediyor. Erkekler Frozen Four'u kazandığından beri Ryder'da da bir hafifleme var. Takım arkadaşlarının onu medya önünde desteklemesi onun için alçakgönüllülüktü ve Case ile yeniden arkadaş oldular. O ve annem daha da arkadaş canlısı, neredeyse en iyi arkadaşlar artık. Kardeşim bile aynı fikirde - bu ikisinin birbirlerine taktıkları aptalca lakaplar var. Bu yüzden babamla gerçek bir ilerleme kaydetmesi beni şaşırtmaz.
Bana gelince, babamla ilgili herhangi bir şeyden kaçınmak için özenli bir çaba sarf ediyorum. Hâlâ çok kızgınım.
Ama ben kızgın
değilim. Yıkıldım.
"Haklıymışsın," diyor babam. "O iyi bir adam."
"Biliyorum." Gergin olduğum zamanlarda ince gümüş alyansımı çevirmek artık bir alışkanlık haline geldi. Sanki Ryder'ın varlığı üzerimde dolaşıyor, beni rahatlatıyor.
Patikadan aşağı doğru yürüyoruz ve boş olan başka bir patikaya sapıyoruz. Fıskiyelerden birinin yanında ferforje bir bank var. Babam eliyle işaret ediyor.
Yerimize oturduğumuzda bana hüzünlü, içten bir
gülümseme veriyor. "Beni affet," diyor basitçe.
Hiçbir şey söylemiyorum.
"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Kötü
tepki verdim." "Çok kötü," diye
mırıldandım.

"Sadece... o anda pek çok şey oluyordu. Açıkçası şok o l m u ş t u m . Bunun o l a c a ğ ı n ı hiç tahmin etmemiştim." Şöyle bir bakıyor

kuru bir şekilde. "Sürprizler konusunda her zaman çok kötüydün, annenin sürpriz partisini planlamaya çalıştığın ve ona davetiye gönderdiğin zamanki gibi mi?"

Bir kahkaha patlar. "Bu bir hataydı."

"Evet, sadece söylüyorum, beni çok sık şaşırtmıyorsun. Ama bu tamamen sol alandan geldi. O yüzden bir şok yaşadım. Ve sanırım o anda hayatımı değiştiren bu kararı bize danışmadan verdiğin için kızgın hissettim."

"Özür dilerim." Sonra omuz silktim. "Danışmanlığa gerek yoktu." "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet. Söyleyeceğin hiçbir şey ya da vereceğin hiçbir tavsiye -ya da annem, Wyatt ya da arkadaşlarım- beni onunla evlenmekten alıkoyamazdı. O benim için doğru kişi. O benim için doğru kişi." Alyansımı tekrar çeviriyorum. "Dediğim gibi, mükemmel olacağını düşünmüyorum. Eninde sonunda seksin o kadar iyi olmayacağından eminim-"

Babam öksürüyor. "G!"

"Üzgünüm ama ne demek istediğimi biliyorsun. Balayı aşaması geçecek. Alışkanlıklara ve rutinlere takılıp kalacağız ve muhtemelen zamanın yarısında birbirimizi öldürmek isteyeceğiz. Ama bu önemli değil. Tüm bunları birlikte yapmayı seçtiğim kişi o. Tıpkı sen ve annem gibi."

Başını salladı. Gözlerindeki bakış beni şaşırttı. Teslimiyet değil, kabullenme. Bu farka dikkat ediyorum, belki de buna ikna *olmuştur diye* merak ediyorum.

"Demek bu yüzden böyle bir pisliktin?" Soruyorum. "Şok ve öfke mi?"

"Hayır. İlk başta öyle olduğunu düşündüm ama sonra fark ettim ki başka bir şey de var." Sesi sertleşiyor. "Yaralandım."

"İncitmek," diye yankıladım ve bir suçluluk duygusu yaşadım. Onu incittiğim fikri hoşuma gitmiyor.

"Her zaman kendimi seninle koridorda yürürken hayal etmişimdir." Bu itiraf kalbimi kavrıyor ve sıkıyor.

Lanet olsun. Annemin ona neden hiç kızamadığını şimdi anlıyorum. Çünkü etrafta böyle şeyler söylüyor.

"Gerçekçi olalım," diye devam ediyor. "Kardeşin asla evlenmeyecek-"

"Ölene kadar sikik çocuk," diye kabul ediyorum.

"Ama seninle bir şansım olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir zaman çok kız gibi olmadın ama daha önce annenle gelinlikler hakkında konuştuğunuzu duymuştum. Seninkinin kabarık beyaz bir şey olacağını düşünmüştüm. Yine de ne seçersen seç çok güzel görüneceksin. Seni içinde görmek için sabırsızlanıyordum. Seninle koridorda yürümeyi. Düğününde seninle dans etmeyi." Umutla bakıyor. "Düğünü çoktan yaptığınızı biliyorum ama bir düğün yapmayı kesinlikle düşünmelisiniz. Summer teyzen bunu senin için planlamak için can atardı, biliyorsun."

Sessizce kıs kıs gülüyorum. "Bu konuyu Ryder'la konuşmalısın. Adamın akşam yemeğinde ne yediğini paylaşmakla ilgili bir sorunu var - yüzlerce insanın önünde durup yeminini okuyacağını mı sanıyorsun? Çünkü ikimiz de düğün davetli listesini beş yüz kişinin altında tutmayacağını biliyoruz."

"Arkadaşlarım olmasına engel olamıyorum. Tanrım." Esprili ifadesi çabucak ayılır. "Ve onun hakkında yanılıyorsun. Bence o adamın senin için neler yapabileceğini bilsen şaşardın."

Sessiz kalırız.

Sonra ona doğru dönüyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," diyorum.

"Yapmadın. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım." Duraklıyor. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki." Durakladım. "Ben de seni seviyorum." Aramızda bir sessizlik daha dalgalanıyor.

"Şöhretler Müzesi'ne kabul edildim."

"Biliyorum." Ona kendim bir tebrik mesajı göndermedim ama anneme bunu iletmesini söyledim çünkü kalpsiz bir pislik değilim.

"Gelecek hafta sonu bir tören ve parti var. Sen ve kocan katılırsanız çok sevinirim."

Bir süre sonra başımı salladım ve elini sıktım. "Onur duyarız."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

GIGI

Zamanda sadece bir an

RYDER TAKIM ELBİSE İÇİNDE SEKS GİBİ GÖRÜNÜYOR VE BANA VURMAMAK İÇİN TÜM GÜCÜMÜ KULLANIYORUM

Hall of Fame töreninde onu tuvalette gördüm. Ateşli, 1.85 boyunda hokey oyuncusu bir kocaya sahip olmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Onu sürekli becermek istiyorum ve bu gerçek bir sorun.

Ama bu gece babamla ilgili, bu yüzden beynimi çukurdan uzak tutuyorum, iffetli bir şekilde kocamın elini tutuyorum ve bir yatağa girene kadar saatleri sayıyorum.

Tören beklediğimden daha duygusaldı. Tören sırasında ağladım, eski Boston baş antrenörü babamı güzel bir konuşmayla onurlandırdığında göğsüm gururla doldu. Şimdi sıra gecenin parti kısmına geldi ve ne yazık ki en nefret ettiğim kısmı yapmak zorunda kaldık: kaynaşmak. Neyse ki bu işkenceyi paylaşabileceğim Ryder ve Wyatt var. Annem kaynaşmaya aldırmıyor gibi görünüyor. Belki de hem kendi kariyeri hem de onun kariyeri için yıllar boyunca o kadar çok yapmak zorunda kaldı ki, rol yapmakta iyi.

"Greg, seni çocuklarım Gigi ve Wyatt'la tanıştırayım." Babam kasabada yaşlı, kır saçlı bir adamla görünür.

Adam belli belirsiz tanıdık geliyor, sonra babam onu tanıştırıyor ve yirmi yıl önce bir sezon birlikte oynadıkları ortaya çıkıyor, babam çaylakken ve Greg kurnaz bir veteranken.

"Bu da damadım Luke."

Babamın bir aydan kısa bir süre içinde, sanki Ryder yıllardır ailenin bir parçasıymış gibi, *damat* kelimesini bu kadar kolay söyleyebilmesi beni şaşırtıyor.

Greg sırıtarak, "Bu adamın tanıtılmaya ihtiyacı yok," diyor ve Ryder'ın elini sıkmak için uzanıyor. "Luke Ryder! Ah, dostum, seni takip ediyordum

Dünya Gençler Şampiyonası'ndan bu yana. Dallas'a gitmeni ve orada neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diyor Ryder.

Birkaç dakika sohbet ediyorlar ve sonra grubumuz yeniden kaynaşmak için ilerliyor.

Bu kez Detroit'ten bir koç. Bu yılki diğer adaylardan biri de eski bir Red Wings oyuncusu.

Babam bir kez daha Ryder'ı tanıtıyor, ancak bu sefer kaşlarımı kaldırmama neden olan bir cümle ekliyor.

"Luke Ağustos'ta Hockey Kings kampında koçluk yapacak," diyor adama. Ryder'a bir bakış atıyor. "Koç Belov bir gün şut atölyesinde bize yardımcı olacak. Böylece ikiniz birlikte çalışacak, birbirinizi daha iyi tanıyacaksınız."

"Dört gözle bekliyorum," diyor Ryder ve nötr bir ifadeyi korumak için elinden geleni yaptığını görebiliyorum.

Belov uzaklaştığında Ryder babama bakıyor ve o da "Ne?" diyor.

"Hockey Kings'teki koçluk görevini bana verme şeklin bu muydu?"

"Resmi olarak sormama gerek var mı? Sadece evet diyeceğini düşünmüştüm." Wyatt homurdandı.

Şampanyamı yudumluyorum. Hayatımda bir kez olsun, bu etkinliklerden birinde gerçekten eğleniyor olabilirdim. Tabii ki evren bunu mahvetmeye karar verdi.

Brad Fairlee bize doğru geliyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Ryder bakışlarımı takip ediyor ve hemen elime uzanıyor.

Babam yeni gelenleri fark ediyor ve bana güven dolu bir bakış atıyor. "Her şey yoluna girecek."

Ve öyle. İlk başta. Fairlee babamın elini sıkıp bu onur için onu tebrik etti. Sonra beni ve Ryder'ı şampiyonluklarımızdan dolayı tebrik etti. O ve babam yaklaşan kadınlar dünya şampiyonasını konuşurken kızgınlığımı bastırmayı başarıyorum. İki hafta sonra ve orada oynayabilecek olmam tamamen canımı sıkıyor. Hâlâ kendimi başarısız hissediyorum ama Ryder'ın sözlerini hatırlamak için kendimi zorluyorum. Bu sadece zamanın bir anı. Başka anlar da olacak.

Fairlee konuyu kızına getirene kadar her şey dostane ve naziktir. Anneme Emma'nın Batı Yakası'nda nasıl rol seçmelerine katıldığını anlatarak zararsız bir şekilde başlıyor. Sonra bana bakmaya başladı, yüz hatları gerginleşti.

"Emma bu kış karşılaştığınızdan bahsetti." Başımı salladım. "Karşılaştık."

"Eve döndüğünde oldukça üzgündü." Ses tonu dikkatli ama gözleri suçlayıcı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye cevap veriyorum, aynı derecede dikkatli bir şekilde. Bir süre sessizlik oldu.

Sonra Brad şampanyasını yudumlar, kadehini indirir ve iç çeker. "İkiniz arasında daha olgun olanın sen olmasını beklerdim, Gigi. Ona biraz nezaket gösterebilirdin."

Hayır, yapmadı.

Ve ironik bir şekilde, endişelenmesi gereken *benim* tepkim değil. Az önce götveren kocamın, götveren kardeşimin ve götveren babamın önünde bana olgunlaşmamış ve nezaketsiz dedi. Bu yeterince kötü.

Ama tetiklediği anne ayı.

"Hiç sanmıyorum Brad," diye sert bir sesle bağırıyor annem. "Kusura bakma ama -ki sana saygı duyuyorum- benim çocuğuma ebeveynlik yapmaya kalkma. Git kendi çocuğuna ebeveynlik yap. Üzerinde çalışılması gereken sorunları olan o."

Gözleri parlıyor. "Emma yanlış bir şey yapmadı."

Annem kibarca, "Emma yatağıma çıplak girdi ve kocamı becermeye çalıştı," derken kardeşim gülmemek için eline öksürüyor.

Fairlee şaşırdı. Hemen babama dönüyor, o da başını sallayarak "Gerçek hikaye" diyor.

"Tanrım. Garrett." İfadesiz gözleri anneme döndü. "Hannah. Hiçbir fikrim yoktu. Kızım adına özür dilerim."

"Brad. Hayır, özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," diye araya girdi babam, çünkü günün sonunda Brad Fairlee yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece çocuğunu şımartarak, annesinin onları terk etmesini telafi ederek iyi bir baba olmaya çalıştı.

İkisi de. "Sizden sadece kızımızla hakkında hiçbir şey bilmediğiniz konular hakkında konuşmamanızı rica ediyoruz."

"Anlaşıldı." Fairlee başını sallar, hâlâ mahcup görünmektedir.

Bir an sonra, şampanyasını yudumlarken sersemlemiş bir halde sendeleyerek uzaklaşır.

İç çekerek aileme bakıyorum. "Emma'nın ne yaptığını ona söylemek zorunda değildin. Hissediyorum-" Ryder'ın bana öğütlediği her şeyi hatırlayarak duruyorum. Sonra omuz silkip kocama gülümsedim. "Aslında hayır. Kendimi kötü hissetmiyorum. Yatağını yaptı."

Ryder sırıtıyor. "İşte benim kızım."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

RYDER

Beni çok seviyorsun.

SHANE KENDINE BIR VEDA PARTISI DÜZENLIYOR. Ama benim buna vaktim yok. Bunun ne kadar acınası olduğu üzerinde durun, çünkü ben veda partisi sırasında koridordaki tuvalette karımı becermekle meşgulüm.

Makyaj masasının üzerine eğilmiş, eteği beline kadar sıyrılmış, elleriyle lavabonun kenarını tutuyor. Ona arkadan pompalıyorum ve aynada onu izliyorum, onu sert ve hızlı bir şekilde becerirken yüzündeki hülyalı bakışın tadını çıkarıyorum.

"Tanrım, başımı döndürüyorsun," diye inliyor. "Bunu yapmaya devam et." "O kadar iyi, ha?"

"Çok iyi."

Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak onun istekli amına girdim. "Beni her zaman çok sertleştiriyorsun."

Başka bir inilti ve beni olabildiğince derine götürmek için kıçını bana doğru itmesiyle ödüllendirildim.

"Boşalman gerek," diyor bana, nefesi kesilmiş bir halde. "Önce seni tekrar boşaltmak istiyorum."

"Birisi her an kapıyı yumruklayabilir." Hâlâ bana doğru sallanıyor, yüzü kızarmış.

"Peki," diye homurdanıyorum ve yansıması bana gülümsüyor. Sonra kasıtlı olarak amını sıkıyor çünkü bunun beni mahvedeceğini biliyor ve daha uzun süre dayanmak istesem bile bu insani olarak mümkün değil.

Kendimi onun içine bastırıyorum ve salıverilme içimde ürperirken inliyorum. Daha sonra, birkaç mendil aldım ve birbirimizi temizledik. Gigi sarı elbisesini düzeltirken ben de lavaboyu siliyorum, çünkü tam bir pislik değilim.

Elbisesinin alt kısmını kalçalarının üzerinde düzeltiyor. Aynada saçlarını kontrol etmek için dönüyor, kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. Sonra beni inceliyor.

"Az önce sikilmiş gibi görünmüyorsun," diyor ve başını sallayarak onaylıyor. "Öyle mi?"

"Evet."

İç çekiyor.

Kollarımı arkadan sarıyorum ve boynunu öpüyorum. "Seni seviyorum, bunu biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Bana her saniye söylüyorsun."

Şimdi kıçını çimdikliyorum. "Seni seviyorum frekansımdan şikayet etme yoksa sıfıra indiririm."

"Asla yapmazsın." Başını çevirip bana sırıttı. "Beni ç o k seviyorsun."

Bu konuda haksız değil.

"Sorun yok," diye teselli ediyor Gigi. Parmak uçlarında duruyor ve o zaman bile dudaklarıma zar zor ulaşabiliyor. "Ben de seni çok seviyorum."

Sonunda kapı çalınır. Kapı şiddetinden tıkırdıyor. "Cidden, pislikler!

İnsanların işemesi lazım!" Partiye katılan kadınlardan biri bizim kadar mutlu değil.

Tuvaletten çıkarken yüz ifadelerimizi kayıtsız tutuyoruz. Ama dışarıdaki herkes ne olduğunu biliyor.

Shane bizi gördü ve yanımıza geldi. "Üst katta iki banyo ve üç yatak odası olduğunun farkındasınızdır. Bunlardan biri senin."

Omuz silkiyorum. "Bunun neresi eğlenceli?"

Beckett kulak misafiri olur ve başıyla onaylar. "Ryder anlıyor."

Hava yine partiyi dışarıya taşıyacak kadar güzel, sarhoş takım arkadaşlarımdan biri barbekü yapıyor ve Tanrı'ya evi yakmaması için dua ediyorum. En azından kira kontratı bitene kadar bekle. Gerçi... Beckett burada kalıyor, o yüzden belki ev yanmaz. Will Larsen yurtlardan bıktığını söyleyerek taşınıyor, yani üçüncü bir kişi bulamazlarsa burada sadece ikisi olacak.

Bu arada Shane, zengin ailesinin ona yeni aldığı bir apartman dairesine taşınmaktadır. Gigi'nin arkadaşı Diana ile aynı sitede olduğu ortaya çıktı. Gigi'nin arkadaşı

Shane'in taşınma tarihine hazırlık olarak babasının yaptığı tüm tadilatları anlatıyor.

"Güzel olmalı," diyor Gigi.

"Kapa çeneni," diyor Shane ona sırıtarak. "Baban zengin ve istesen sana lanet olası bir malikane alır."

Onu orada tutuyor. Aslında, babası zaten bunu yapmakla tehdit ediyordu. Biz hayır dedik. Gelecek yıl Dallas'la çaylak kontratımı resmi olarak imzalayana kadar bekleyebilir ve kendimiz satın alabiliriz.

"Hey, konu dışı," diyor Shane birasını yudumlarken. "Bunu seveceksin, Gisele- dün gece TSBN kadınlar dünya şampiyonasının önemli anlarını gösteriyordu. En iyi beş oyunun geri sayımını yaptılar. Oyunlardan dördü Kanada'ydı." Hafifçe kıs kıs gülüyor.

Gigi ona gözlerini devirir. "Dayanışmanızı takdir ediyorum ama benim adıma ülkemizin kaybetmesi için tezahürat yapmayın."

Yine de geçen ay maçı birlikte izledik ve kesinlikle biraz gölge düşürüyordu. Kadroda yer alması o maçın sonuçlarını değiştirir miydi ve Kanada yerine ABD'ye altın madalya kazandırır mıydı bilmiyorum. Ama bir zararı olmazdı, orası kesin.

"Her neyse, bir gün o kadroya girme şansım hâlâ var." Omuz silkiyor. Rahatsız olmamış. Bu, ne kadar başarısız olduğu konusunda hıçkıra hıçkıra ağladığı geceye göre büyük bir gelişme. Ama benim gibi o da güçlü yönlerini geliştirmeye devam ederken sınırlarını kabullenmeyi öğreniyor.

"Ve eğer yapamazsam," diyor sırıtarak, "üniversiteden mezun olurum ve Ryder'ın menajeri olurum ve bize milyonlarca dolarlık cirolar kazandırırım."

"Sağlam plan," diye katılıyorum.

Will, Beckett ve Case bize doğru geliyor ve bir süre biralar ve sarhoş çocukların hazırladığı hamburgerler eşliğinde sohbet ediyoruz. Bir ara Diana, kalçalarını zar zor örten minicik bir etek ve yakası kesilerek bir omzundan aşağıya sarkıtılmış bir tişörtle yanımıza geliyor.

"Lindley," diyor, gözlerini kısarak.

"Dixon," diye taklit ediyor.

"Şunun bilinmesini isterim ki Meadow Hill önce benim bölgemdi ve benden her zaman uzak duracaksınız. Aslında, bu bölgeye bir çizgi çekebiliriz.

havuzun ortasına ve kenarlarına atayın."

"Bu çok kaba." Suratını asmış gibi yapıyor. "Kendi arkadaşlarına da mı kaba davranacaksın? Çünkü bir ya da iki amigo kızı getirmeyi planlıyorum. Her gece."

Ona ters ters bakar ve çekip gider.

"Bu yaz en iyi arkadaşıma fuckboy maskaralıklarınla eziyet etmek dışında büyük bir planın var mı?" Gigi hoş bir şekilde soruyor.

Shane sırıtıyor. "Hayır. Muhtemelen zamanı burası ve ailemin evi arasında paylaştıracağım. Peki ya siz çocuklar?"

"Balayı istiyorum," diye ilan etti. Işıl ışıl.

Şimdi bana sırıtıyor. "Kadını balayına götür, göt herif."

"Planlıyorum," diye itiraz ediyorum. "Ağustos'ta İtalya'ya gidiyoruz."

Beckett, "Bu İtalya'ya karşı oldukça agresifti, dostum," deyince Will ve Colson yüksek sesle güldüler. Case, Gigi ve benim birlikte olmamızla ilgili sorunlarını tamamen aşmış görünüyor. Gecenin çoğunu Gigi'nin takım arkadaşı Camila ile flört ederek geçirdi.

"Orayı seveceğini düşünmüyor," diye açıklıyor Gigi. "Çok lakayt bir yer gibi geliyor," diye mırıldanıyorum.

İkimiz de Temmuz'da Arizona'ya gideceğimizden bahsetmedik. Gigi ve ben babamın şartlı tahliye duruşmasını uzun uzun tartıştık -Owen da katıldı- ve sonunda duruşmada konuşmanın faydalarının maliyetlerinden daha ağır bastığına karar verdik. Owen ve ben yaşadığımız sürece o adamın yüzünü hiç görmemeyi tercih ederiz ama on beş yıl yeterince uzun bir süre değil. Annemize yaptıklarından dolayı hapiste çürümeyi hak ediyor. Ve eğer şartlı tahliye kurulunun muhalif bir ses duymaması halinde onu serbest bırakması gibi en ufak bir risk bile varsa, bu riski göze alamayız. Bu yüzden üçümüz gelecek ay oraya uçacağız. Gigi'nin ailesi de gelmeyi teklif etti.

Hayat... güzel.

Bu ifade etmeye alışık olduğum bir duygu değil. Ya da yaşamaya. Ama öyle. Sağlığım, arkadaşlarım, kardeşim var. Karım var. İkimizin de geleceğin ne getireceği hakkında bir fikri yok. Kimsenin yok.

Ama Gigi'nin parlak olmadığı bir gelecek hayal edemiyorum.

TEŞEKKÜRLER

Anlaşmayı ve Kampüs Dışı/Briar U serisinin sonraki kitaplarını ilk yazdığımda, bu karakterlerin üzerimde bu kadar etkili olacağını tahmin etmemiştim. Her biri yıllar boyunca benimle kaldı, özellikle de OG'lerim Hannah ve Garrett. Briar evrenini yeniden ziyaret etmeye karar verdiğimde, kendi kurallarımdan birini çiğnedim ve bir "yeni nesil" hikayesi yazmayı seçtim. Genelde bu tür hikâyeler beni cezbetmez ama son zamanlarda Garrett ve Hannah'nın *The Legacy'*deki ikizlerinin nasıl olacağını merak ederek kendimi deli ediyordum. Ve... *Graham Etkisi* doğdu!

Bu kitaptaki bazı hokey olay örgüsü noktaları hakkında kısa bir not: Kurgulanmış bir hokey dünyası yaratmak için genellikle bazı ayrıntılarla oynarım, böylece bazı olay örgüsü öğeleri daha iyi sıralanabilir. Bu kitapta, NCAA hokey takvimi ve konferanslarının yanı sıra ABD Takımı / milli takımla ilgili bazı unsurlarla oynadım. Tüm hatalar bana aittir (ve genellikle kasıtlıdır).

Her zaman olduğu gibi, çok önemli bazı kişilerin desteği olmasaydı bu kitap şu anda gözlerinizin önünde olamazdı:

Menajerim Kimberly Brower, küçük, büyük ve hayali acil durumlarda her zaman elimden tuttuğu için.

Editörüm Christa Dèsir, bu seri için en büyük amigom ve daha da büyük şampiyonum olduğu için. Ve Bloom Books/Sourcebooks'taki rock yıldızı ekibin geri kalanı: Pam, Molly ve pazarlama ve tanıtım ekibinin geri kalanı, inanılmaz sanat ekibi ve tanıdığım en havalı yayıncı olduğu için Dom.

Nicole, Natasha ve Lori sosyal medya sihirbazlıkları ve genel olarak harikalıkları için.

Eagle/Aquila Editing her zaman her şeyi bırakıp benim için düzeltme yaptığı için.

Ailem ve arkadaşlarım, teslim tarihi geldiğinde ve farklı bir evrende kaybolduğum için telefonlarına cevap vermeyi unuttuğumda bana katlandıkları için. Ve yazarken yemek yemeyi unuttuğumda beni beslediği için küçük kız kardeşim.

Sarina Bowen ve Kathleen Tucker bana kulaklarını ve gözlerini ödünç verdikleri ve beni güldürmeyi asla ihmal etmedikleri için. Bir de Kathleen bana bitki veriyor. Bahçıvanlık kazandı.

Ve tabii ki siz. Okurlarım, gezegendeki en nazik, en komik, en havalı, en destekleyici insanlar. Yaptığım işi yapabilmemin nedeni sizsiniz ve romantizm topluluğunun ait olunabilecek en sıcak ve ilgi çekici yer olmasının nedeni de sizsiniz. Umarım Gigi ve Ryder'ın kitabını beğenmişsinizdir ve Kampüs Günlükleri serisinde planlanan diğer hikayeleri okumanız için sabırsızlanıyorum!

Çağdaş romantizmi seviyor musunuz?

Favori yazarlarınızla ilgili haberleri duymak (ve ücretsiz kitap kazanma şansı) ister misiniz?

Kristen Ashley
Ashley Herring Blake
Meg Cabot
Olivia Dade
Rosie Danan
J. Daniels
Farah Heron
Talia Hibbert
Sarah Hogle
Helena Hunting
Abby Jimenez
Elle Kennedy
Christina Lauren
Alisha Rai
Sally Thorne
Lacie Waldon
Denise Williams
Meryl Wilsner
Samantha Young

O zaman Piatkus web sitesini ziyaret edin
www.yourswithlove.co.uk

Ve bizi Facebook ve Instagram'da takip edin
www.facebook.com/yourswithlovex | @yourswithlovex

PIATKUS